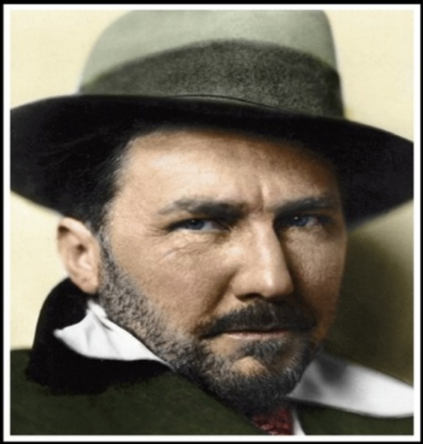

FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

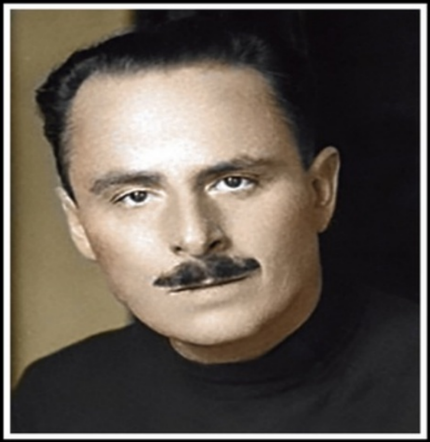

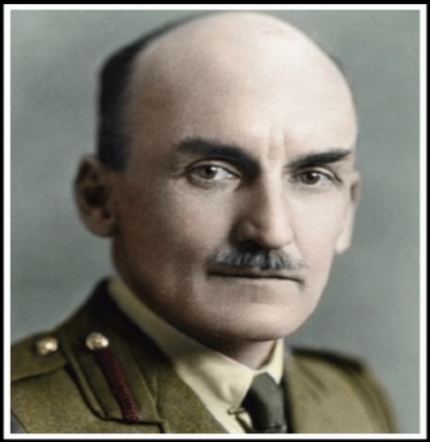

Volume One

Machine Translated by Google

Φασιστικές Φωνές

Δοκίμια από το «Φασιστικό Τριμηνιαίο Περιοδικό» 1936-1940

Τόμος Πρώτος

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Φασιστικές Φωνές

Δοκίμια από το «Φασιστικό Τριμηνιαίο Περιοδικό» 1936-1940

Τόμος Πρώτος

Πνευματικά δικαιώματα © 2019 Sanctuary Press Ltd

Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε μέρους αυτού του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή με ηλεκτρονικά ή μηχανικά μέσα, συμπεριλαμβανομένης της φωτοτύπησης, της ηχογράφησης ή της αποθήκευσης και ανάκτησης πληροφοριών χωρίς γραπτή άδεια από τον εκδότη.

Sanctuary Press Ltd
Σέλτον Στριτ 71-75
Κόβεντ Γκάρντεν
Λονδίνο WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com
Ηλεκτρονικό ταχυδρομείο: info@sanctuarypress.com

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΦΩΝΕΣ - ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Αυτή η έκδοση περιλαμβάνει δοκίμια από:

Τζον Μπέκετ

Τζέιμς Ντρέναν

Νόρα Έλαμ

Στρατηγός Φράνκο

Υποστράτηγος Τζ. Φ. Κ. Φούλερ Τζόζεφ

Γκέμπελς Τζ.Κ. Χέιντον

Μαξ Χάνγκερ

Τζόριαν Τζενκς
Γουίλιαμ Τζόις

Δρ. Ρόμπερτ Λέι

Φράνσις Μακεβόι

Σερ Όσβαλντ Μόσλεϊ

Έζρα Πάουντ Βίντκουν
Κουίσλινγκ

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Άρθουρ Ριντ Αν Σίλιγκ-
Τόμαν Κλοντ

Σάτον Αλεξάντερ Ρέιβεν
Τόμσον Α.

Γιουσούφ Άλι

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Πίνακας περιεχομένων

Φασιστικές Φωνές

Η Φιλοσοφία του Φασισμού από τον Sir Oswald Mosley Η

Γερμανία και οι Γυναίκες της από την Anne Seelig-Thomann Τι είναι ο

Σοσιαλισμός; από τον Joseph Goebbels Παγκόσμια

Φιλοσοφία και Εξωτερική Πολιτική από τον Alfred Rosenberg Φασισμός,

Γυναίκες και Δημοκρατία από τη Norah Elam Πολύτιμα Στρώματα

από τον Jorian Jenks Το Μπερχτεσγκάντεν

του Χίτλερ Ένα Ειδύλλιο της Νέας Γερμανίας από την Joan Morgan Μια Παγκόσμια

Ομοσπονδία των Σκανδιναβών από τον Vidkun Quisling Μια

Ερμηνεία του Φασισμού από τον Claud Sutton Ο Πόλεμος

στην Ισπανία από τον Υποστράτηγο JFC Fuller Η Ομιλία του

Στρατηγού Φράνκο Προς μια

Οικονομική Ορθολογία από τον Ezra Pound Αιτίες της Ύφεσης

από τον A. Raven Thomson Προδομένη Επανάσταση από

τον Ezra Pound Μαρξισμός, το Δόγμα της

Παρακμής από τον Francis Mcevoy Ο Εχθρός Είναι ο Φιλελευθερισμός

από τον JK Heydon Thomas Carlyle - Εθνικοσοσιαλιστής

από τον William Joyce William Morris - Εθνικοσοσιαλιστής από τον

Arthur Reade Ο Εβραϊκός Μύθος από τον "Scepticus"

Ο Μουσουλμανικός Κόσμος και η Παλαιστίνη από τον A. Yusuf

Ali Φασισμός και Διαλεκτική από τον A. Raven Thomson Οι

Αποκληρωμένοι του Εδάφους από τον Francis Mcevoy Εταιρικά

Οικονομικά από τον A. Raven Thomson Το Ναζιστικό

Κίνημα σε Προοπτική από τον James Drennan Κοινωνική Δημοκρατία

σε Παρακμή από τον John Beckett Φασισμός και Πόλεμος

από τον Υποστράτηγο JFC Fuller Εμπρός στον Φασισμό από τον

Oswald Mosley Δύναμη Μέσα από τη Χαρά από τον

Δρ. Robert Ley Το Γερμανικό Χειμερινό Έργο

Ανακούφισης από τον Max Hunger

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η Φιλοσοφία του Φασισμού από τον Σερ Όσβαλντ Μόσλεϊ

Πρόκειται για διάλεξη που έδωσε ο Σερ Όσβαλντ Μόσλεϊ στην Ένωση Αγγλόφωνων την Τετάρτη 22 Μαρτίου 1933.

Ο Οι αντίπαλοί σας ισχυρίζονται ότι ο φασισμός δεν έχει ιστορικό υπόβαθρο ή φιλοσοφία, και είναι καθήκον μου σήμερα το απόγευμα να υποδείξω ότι ο φασισμός έχει ρίζες βαθιά στην ιστορία και έχει υποστηριχθεί από μερικές από τις καλύτερες επιτεύξεις του θεωρητικού νου. Γνωρίζω, φυσικά, ότι δεν συνδέεται πολλή φιλοσοφία με τις δραστηριότητές μας στις στήλες του ημερήσιου τύπου, και όταν διαβάσατε ότι επρόκειτο να δώσω διάλεξη με θέμα «Η Φιλοσοφία του Φασισμού», πιθανώς πολλοί από εσάς είπατε: «Τι σχέση έχει αυτός ο γκάνγκστερ με τη φιλοσοφία;» Ωστόσο, ελπίζω ότι θα πιστέψετε ότι αυτοί οι μεγάλοι καθρέφτες του δημόσιου νου δεν δίνουν πάντα μια πολύ ακριβή αντανάκλαση, και ενώ διαβάζετε μόνο για τις πιο συναρπαστικές στιγμές της προόδου μας, υπάρχουν και άλλες στιγμές, οι οποίες έχουν κάποιο βάθος στη σκέψη και την εποικοδομητική αντίληψη. Μέχρι στιγμής είναι σε κάποιο βαθμό αλήθεια ότι η φασιστική φιλοσοφία δεν έχει λάβει μια πολύ συγκεκριμένη και σαφή μορφή, αλλά πρέπει να θυμάστε ότι η φασιστική πίστη υπάρχει μόνο λίγο περισσότερο από δέκα χρόνια: είναι μια ανάπτυξη της τελευταίας δεκαετίας. Ήδη, ωστόσο, το φιλοσοφικό του υπόβαθρο είναι επιδεκτικό κάποιας διατύπωσης, και αυτό έχει συμβεί σε πολύ μικρότερο χρονικό διάστημα από μια αντίστοιχη εξέλιξη σε οποιαδήποτε άλλη μεγάλη πολιτική πίστη της ιστορίας. Όπως ακριβώς το ίδιο το φασιστικό κίνημα, σε αρκετές μεγάλες χώρες, έχει προχωρήσει προς την εξουσία με εκπληκτική ταχύτητα, έτσι και η φασιστική πίστη και φιλοσοφία ως μόνιμη αντίληψη, μια στάση ζωής, έχει προχωρήσει πολύ πιο γρήγορα από ό,τι οι φιλοσοφίες των παλαιότερων θρησκειών. Πάρτε για παράδειγμα τον Φιλελευθερισμό: Ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα μεσολάβησε μεταξύ των γραπτών ανδρών όπως ο Βολταίρος και ο Ρουσσώ και της τελικής διαμόρφωσης του Φιλελεύθερου πιστεύω στα χέρια Άγγλων πολιτικών στα τέλη του δέκατου όγδοου και στις αρχές του δέκατου ένατου αιώνα.

Στην πραγματικότητα, αυτά τα μεγάλα πολιτικά κινήματα και οι ψυχολογικές αναταραχές κρυσταλλώθηκαν πολύ αργά σε ένα συγκεκριμένο σύστημα σκέψης, καθώς και σε ένα σύστημα δράσης. Και στην περίπτωση του Φασισμού είναι πιθανώς αρκετά νωρίς για να περιμένουμε στο τέλος της δεκαετίας ότι θα έχει λάβει μια συγκεκριμένη κρυσταλλωμένη μορφή. Παρ' όλα αυτά, πιστεύω ότι η φασιστική φιλοσοφία μπορεί να εκφραστεί με κατανοητούς όρους και, ενώ αποτελεί μια εντελώς πρωτότυπη συμβολή στη σκέψη αυτής της εποχής, μπορεί ωστόσο να αποδειχθεί ότι αντλεί τόσο την προέλευσή της όσο και την ιστορική της υποστήριξη από την καθιερωμένη σκέψη του παρελθόντος.

Καταρχάς, υποστηρίζω ότι οι περισσότερες φιλοσοφίες δράσης προέρχονται από μια σύνθεση πολιτισμικών συγκρούσεων σε μια προηγούμενη περίοδο. Όπου, σε μια εποχή πολιτισμού, σκέψης, αφηρημένου στοχασμού, βρίσκεις δύο μεγάλους πολιτισμούς σε έντονη αντίθεση, συνήθως βρίσκεις, στην επόμενη εποχή δράσης, κάποια σύνθεση στην πράξη μεταξύ αυτών των δύο έντονων αντιθέσεων που οδηγεί σε ένα πρακτικό δόγμα δράσης. Αυτή η αντίληψη μπορεί να σας φαίνεται ότι υποδηλώνει, σε κάποιο βαθμό, μια Σπεγκλεριανή προσέγγιση. και είναι αρκετά αλήθεια ότι ο μεγάλος Γερμανός φιλόσοφος πιθανότατα έκανε περισσότερα από οποιονδήποτε άλλον για να σκιαγραφήσει το ευρύ υπόβαθρο της φασιστικής σκέψης. Αλλά είναι ένα πολύ ευρύ υπόβαθρο. Είναι ένα μεγάλο υπόβαθρο της παγκόσμιας ιστορίας από το οποίο αναδύεται μια φασιστική πρόταση.
Όχι και πολύ περισσότερο από αυτό. Και πιθανώς τον εμποδίζει να πλησιάσει περισσότερο το θέμα λόγω της έμφυτης απαισιοδοξίας του, η οποία, με τη σειρά της, θα σας έλεγα ταπεινά ότι προκύπτει από την πλήρη άγνοιά του για τη σύγχρονη επιστήμη και την μηχανική ανάπτυξη.

Αν κοιτάξετε μέσα από τα Spenglerian γυαλιά, είναι σίγουρο ότι θα καταλήξετε σε ένα συμπέρασμα για το ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ακραία απαισιοδοξία επειδή συσκοτίζουν τον παράγοντα που για πρώτη φορά δίνει στα χέρια του ανθρώπου την ικανότητα να εξαλείψει πλήρως το πρόβλημα της φτώχειας. Και πιστεύω ότι η παρανόηση αυτού του τεράστιου νέου παράγοντα από τον Γερμανό φιλόσοφό μας τον οδηγεί στο απαισιόδοξο συμπέρασμά του. Παρ' όλα αυτά, αυτό δεν ακυρώνει με κανέναν τρόπο την τεράστια συμβολή του στην παγκόσμια σκέψη.

Θα συμπεράνετε ορθώς ότι η υπόδειξή μου για τον γάμο φαινομενικά αντιθετικών πολιτισμών που θα οδηγήσει στην επόμενη εποχή δράσης στην παραγωγή ενός φιλοσοφικού παιδιού της περιόδου, το οποίο εκφράζεται στη δράση, έχει κάποια προέλευση από τη σπεγλεριανή σκέψη. Αλλά νομίζω ότι μπορώ να σας δείξω πώς στην πράξη αυτή η θέση λειτουργεί στην περίπτωση του φασισμού. Θα σας έλεγα ότι τον τελευταίο αιώνα, η μεγάλη πνευματική πάλη προέκυψε από την τεράστια επίδραση της νιτσεϊκής σκέψης στον χριστιανικό πολιτισμό δύο χιλιάδων ετών. Αυτή η επίδραση έγινε πολύ αργά αντιληπτή. Οι πλήρεις επιπτώσεις της μόλις σήμερα γίνονται εμφανείς. Αλλά αν στραφείτε όπου θέλετε στη σύγχρονη σκέψη, θα βρείτε τα αποτελέσματα αυτού του κολοσσιαίου αγώνα για την κυριαρχία του νου και του πνεύματος του ανθρώπου. Υπήρχε μια θρησκεία η οποία, όσον αφορά τη Δύση, είχε κυριαρχήσει ευρέως στην ανθρώπινη σκέψη για πολλούς αιώνες. Και ξαφνικά, για πρώτη φορά, αυτή η θρησκεία και αυτή η σκέψη αμφισβητήθηκαν αποτελεσματικά, και τα θεμέλιά της προς το παρόν τουλάχιστον, κλονίστηκαν. Καταγγέλθηκε με μανιώδη ενέργεια και με εξαιρετική ιδιοφυΐα - καταγγέλθηκε θεμελιωδώς.

Δεν —όπως θα δείτε αργότερα— εκφράζω ο ίδιος τα επιχειρήματα κατά του Χριστιανισμού, επειδή θα σας δείξω πώς πιστεύω ότι οι Νιτσεϊκές και οι χριστιανικές διδασκαλίες είναι ικανές για σύνθεση. Αλλά σε αυτό το σημείο είναι απαραίτητο να εξετάσω τις ουσιαστικές διαφορές σε αυτά τα δύο σύμβολα πίστεως και να δω πού έχουν συσσωρευτεί οι διαφορές και πού αναδύονται οι ομοιότητες.
Ο Νίτσε αμφισβήτησε, όπως γνωρίζετε, ολόκληρα τα θεμέλια της χριστιανικής σκέψης. Είπε, στην ουσία: «Αυτή είναι η θρησκεία του σκλάβου και του αδύναμου. Αυτή είναι η πίστη των ανθρώπων που φεύγουν από τη ζωή, που δεν θα αντιμετωπίσουν την πραγματικότητα, που αναζητούν τη σωτηρία σε κάποια ονειρική μετά θάνατον ζωή — τη σωτηρία που δεν έχουν ούτε τη ζωντάνια ούτε την ανδρεία να κατακτήσουν για τον εαυτό τους εδώ στη γη. Προέρχεται από ένα πνεύμα αδυναμίας και παράδοσης». Την κατήγγειλε με μια σπουδαία φράση, αν θυμάμαι καλά, ως «τη θρησκεία που είχε αλυσοδέσει και αποδυναμώσει την ανθρωπότητα».

Και στη θέση αυτής της πίστης δημιούργησε την αντίληψη του υπεράνθρωπου, του ανθρώπου που αντιμετωπίζει δυσκολίες, κινδύνους, προχωρά μέσα από υλικά πράγματα και μέσα από τις δυσκολίες του περιβάλλοντος, για να πετύχει, να κερδίσει και να δημιουργήσει, εδώ στη γη, έναν δικό του κόσμο. Ήταν μια πρόκληση για ολόκληρη τη βάση, όχι μόνο της σκέψης αλλά και της ζωής. Και συγκλόνισε στα θεμέλιά της τη σκέψη του κόσμου. Πρέπει να φάνηκε, σε όσους ασχολούνταν σοβαρά με αυτή τη διαμάχη εκείνη την εποχή, ότι το ένα ή το άλλο από αυτά τα πιστεύω έπρεπε να αναδειχθεί νικηφόρο και το ένα ή το άλλο έπρεπε να πεθάνει· ότι οποιοσδήποτε συνδυασμός, οποιαδήποτε σύνθεση αυτών των αντικρουόμενων δογμάτων ήταν εντελώς εκτός συζήτησης.

Τώρα πιστεύω, όπως συμβαίνει τόσο συχνά στην καθημερινή ζωή, ότι τα δόγματα που φαίνονται τόσο ανόμοια είναι στην πραγματικότητα επιδεκτικά κάποιας συμφιλίωσης όταν εξεταστούν πιο προσεκτικά, και μάλιστα μιας ορισμένης σύνθεσης. Και νομίζω ότι μπορώ να σας δείξω ότι στην πραγματικότητα, στο φασιστικό δόγμα σήμερα, βρίσκετε έναν πλήρη συνδυασμό των μεγάλων χαρακτηριστικών και των δύο δόξεων. Από τη μία πλευρά, βρίσκετε στον φασισμό, παρμένο από τον Χριστιανισμό, παρμένο απευθείας από τη χριστιανική αντίληψη, το τεράστιο όραμα της προσφοράς, της αυτοθυσίας, της αυτοθυσίας για την υπόθεση των άλλων, για την υπόθεση του κόσμου, για την υπόθεση της χώρας σας. Όχι την εξάλειψη του ατόμου, αλλά τη συγχώνευση του ατόμου σε κάτι πολύ μεγαλύτερο από τον εαυτό του. Και έχετε αυτό το βασικό δόγμα του φασισμού - προσφορά, αυτοπαράδοση - σε αυτό που ο φασίστας πρέπει να αντιληφθεί ως τον μεγαλύτερο σκοπό.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

και η μεγαλύτερη ώθηση στον κόσμο. Από την άλλη πλευρά, βρίσκετε παρμένο από τη νιτσεϊκή σκέψη την αρρενωπότητα, την αμφισβήτηση όλων των υπαρχόντων πραγμάτων που εμποδίζουν την πορεία της ανθρωπότητας, την απόλυτη άρνηση του δόγματος της παράδοσης· την ακλόνητη ικανότητα να παλεύεις με και να ξεπερνάς όλα τα εμπόδια. Έχετε, στην πραγματικότητα, τη δημιουργία ενός δόγματος ανθρώπων με σθένος και αυτοβοήθεια, που είναι το άλλο εξαιρετικό χαρακτηριστικό του φασισμού.

Επομένως, βρίσκουμε —νομίζω ότι μπορώ να ισχυριστώ— κάποιο συνδυασμό αυτών των δύο μεγάλων δογμάτων που εκφράζονται στο πρακτικό δόγμα του φασισμού σήμερα. Και αυτό, στην πραγματικότητα, εκδηλώνεται σε ολόκληρη τη στάση μας απέναντι στη ζωή. Μπορούμε να το περιορίσουμε στις μικρότερες λεπτομέρειες της γενικής ύπαρξης. Από την ευρύτερη και πιο αφηρημένη αντίληψη μπορούμε να φτάσουμε στα πιο λεπτομερή πράγματα της καθημερινής ζωής. Απαιτούμε από όλο τον λαό μας μια κυρίαρχη αντίληψη για τη δημόσια υπηρεσία, αλλά τους παραχωρούμε και ως αντάλλαγμα και πιστεύουμε ότι στη φασιστική αντίληψη το Κράτος πρέπει να παραχωρεί απόλυτη ελευθερία. Στη δημόσια ζωή του, ένας άνθρωπος πρέπει να συμπεριφέρεται ως κατάλληλο μέλος του Κράτους, σε κάθε του πράξη πρέπει να συμμορφώνεται με την ευημερία του έθνους. Από την άλλη πλευρά, λαμβάνει από το Κράτος σε αντάλλαγμα μια πλήρη ελευθερία να ζει και να αναπτύσσεται ως άτομο. Και στην ηθική μας - και νομίζω ότι πιθανώς μπορώ να ισχυριστώ ότι είναι η μόνη δημόσια ηθική στην οποία η ιδιωτική πρακτική συμπίπτει εντελώς με τη δημόσια διαμαρτυρία - στην ηθική μας το μοναδικό κριτήριο οποιουδήποτε ηθικού ερωτήματος είναι το αν εμποδίζει ή καταστρέφει με οποιονδήποτε τρόπο τη δύναμη του ατόμου να υπηρετεί το Κράτος. Πρέπει να απαντήσει στα ερωτήματα: «Βλάπτει αυτή η πράξη το έθνος; Βλάπτει άλλα μέλη του έθνους; Βλάπτει τη δική μου ικανότητα να υπηρετώ το έθνος;» Και αν η απάντηση είναι σαφής σε όλα αυτά τα ερωτήματα, το άτομο έχει απόλυτη ελευθερία να κάνει ό,τι θέλει. και αυτό απονέμει στο άτομο μακράν το μεγαλύτερο μέτρο ελευθερίας υπό το Κράτος που οποιοδήποτε σύστημα υπό το Κράτος ή οποιαδήποτε θρησκευτική αρχή έχει ποτέ απονείμει στο άτομο.

Η πλησιέστερη προσέγγιση σε αυτή την ηθική δοκιμασία ήταν πιθανώς η προσέγγιση του ελληνικού πολιτισμού, ο οποίος σε οργάνωση είχε, φυσικά, μια αντίληψη για το Κράτος όχι πολύ κατώτερη από τη φασιστική αντίληψη σήμερα.

Αυτή η στάση, αυτό το φιλοσοφικό υπόβαθρο επιβάλλει στον Φασίστα ορισμένους πολύ σαφείς κανόνες κοινωνικής συμπεριφοράς, οι οποίοι ισοδυναμούν με μια λεπτομερή αμφισβήτηση της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων, αν και δεν θα εμβαθύνουμε σε αυτή τη λεπτομέρεια, πέρα από το να δείξουμε ότι αυτές οι ευρείες αρχές είναι επιρρεπείς σε ανάλυση. Για παράδειγμα, θεωρούμε γελοίο ένα σύστημα στο οποίο ένας άνθρωπος μπορεί να τιμωρηθεί με πρόστιμο αν διακινδυνεύσει έστω και να τραυματιστεί ο ίδιος πίνοντας ένα ποτό μετά την ώρα που είναι νόμιμο να το κάνει, αλλά ο οποίος, υπό τη δημόσια ιδιότητά του ως μεγαλύτερο ή μικρότερο δημόσιο πρόσωπο, μπορεί με πλήρη ατιμωρησία να προβεί σε ενέργειες που μπορεί να απειλήσουν ολόκληρη τη δομή του Κράτους. Αν διακινδυνεύσει την παραμικρή βλάβη στον εαυτό του, όλη η δύναμη του νόμου κινητοποιείται εναντίον του. Ωστόσο, υπό τη δημόσια ιδιότητά του μπορεί να απειλήσει ολόκληρη τη ζωή του Έθνους: μπορεί να απειλήσει τους ίδιους τους πυλώνες του Κράτους.

Η φασιστική αρχή είναι η ιδιωτική ελευθερία και η δημόσια υπηρεσία. Αυτό μας επιβάλλει, στη δημόσια ζωή μας και στη στάση μας απέναντι στους άλλους ανθρώπους, μια ορισμένη πειθαρχία και έναν ορισμένο περιορισμό· αλλά μόνο στη δημόσια ζωή μας· και θα υποστήριζα σθεναρά ότι ο μόνος τρόπος για να έχουμε ιδιωτική ελευθερία ήταν μέσω μιας δημόσιας οργάνωσης που θα έφερε κάποια τάξη στο οικονομικό χάος που υπάρχει στον κόσμο σήμερα, και ότι μια τέτοια δημόσια οργάνωση μπορεί να διασφαλιστεί μόνο με τις μεθόδους εξουσίας και πειθαρχίας που είναι εγγενείς στον φασισμό.

Για να επιστρέψουμε στη φιλοσοφική πλευρά, ωστόσο, διαπιστώνουμε ότι η φιλοσοφία του επιβάλλει φυσικά στον Φασίστα μια συγκεκριμένη πειθαρχία στη ζωή του, έναν οργανωμένο αθλητισμό, όπως θα τον αποκαλούσα, και ένα αίσθημα εμπιστοσύνης στην ηγεσία, μια πίστη στην εξουσία, πράγματα που είναι ξένα προς άλλα κινήματα. Και εδώ φτάνουμε αμέσως σε σύγκρουση με τις θεμελιώδεις αρχές του Σοσιαλισμού και του Φιλελευθερισμού.
Ο σοσιαλισμός διαφέρει, φυσικά, από τον φιλελευθερισμό στην αντίληψή του για την οικονομική οργάνωση.
******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

αλλά στη φιλοσοφία νομίζω ότι υπάρχουν λίγοι Σοσιαλιστές ή Φιλελεύθεροι που θα διαφωνούσαν ότι έχουν πραγματικά μια κοινή προέλευση αν ανατρέξουμε αρκετά πίσω στη στάση ζωής των Βολταίρων-Ρουσσώ· και πάνω απ' όλα στο δεύτερο. Τώρα, επιτρέψτε μου να σας προτείνω τη θεμελιώδη διαφορά που προκύπτει εδώ μεταξύ του Φιλελευθερισμού και του Σοσιαλισμού αφενός, και του Φασισμού αφετέρου; Ο Ρουσσώ, κατά την άποψή μας, είτε έκανε ένα μεγάλο λάθος είτε παρεξηγήθηκε πολύ. Ο Ρουσσώ είπε ισότητα. Απαντάμε, Αν εννοείτε ισότητα ευκαιριών, ναι· αν εννοείτε ισότητα των ανθρώπων, όχι. Αυτή είναι μια παραλογικότητα. Πιστεύω προσωπικά ότι, αν τον διαβάσουμε σωστά, ο Ρουσσώ εννοούσε ισότητα ευκαιριών, ότι η κύρια επίθεση του Ρουσσώ στόχευε - και ορθώς στόχευε - στο παρακμιακό σύστημα υπό το οποίο έζησε. Είπε, στην ουσία: «Είναι παράλογο αυτή η αδρανής, παρακμιακή αριστοκρατία της Γαλλίας» (όπως αναμφίβολα ήταν εκείνη την εποχή) «να διεκδικεί για τον εαυτό της προνόμια που στραγγαλίζουν τη ζωή του έθνους. Η ισότητα ευκαιριών είναι θεμελιώδες πράγμα. Ας κυβερνούν όσοι είναι κατάλληλοι να κυβερνούν. Κανένας άνθρωπος ας μην κυβερνά επειδή ο παππούς του αποδείχθηκε κατάλληλος να κυβερνά». Ήταν μια εξέγερση ενάντια στα προνόμια, μια επιβεβαίωση ότι ο άνθρωπος με ταλέντο και ικανότητα πρέπει να είναι ο άνθρωπος που θα διευθύνει τις υποθέσεις ενός μεγάλου έθνους. Αλλά αυτό το δόγμα υιοθετήθηκε από τους μεταγενέστερους μαθητές του ως έννοια της ισότητας των ανθρώπων, ότι όλοι οι άνθρωποι ήταν ίσοι.

Από αυτή την ερμηνεία προκύπτει ολόκληρη η πλάνη, όπως την βλέπουμε. Είναι ένας προφανής και σαφής παραλογισμός. Ένας άνθρωπος, στο μυαλό και τη σωματική διάπλαση, διαφέρει πάρα πολύ από έναν άλλο. Δεν πρόκειται, όπως συχνά λένε οι σοσιαλιστές, για ηθική ή πνευματική ισότητα. Αυτό είναι κάτι εντελώς διαφορετικό. Ηθικά και πνευματικά, ο άνθρωπος που καθαρίζει το πάτωμα μιας μεγάλης επιχείρησης μπορεί να είναι κατά πολύ ανώτερος από τον διευθυντή αυτής της επιχείρησης. Αλλά το ερώτημα είναι, ποιος άνθρωπος είναι κατάλληλος για να κάνει ποια δουλειά. Ποια είναι η σωστή λειτουργία που πρέπει να εκτελέσει; Κάποιοι άνθρωποι είναι καλοί σε ένα πράγμα και κάποιοι σε κάποιο άλλο. Σίγουρα εξαλείφουμε εντελώς την αντίληψη της κοινωνικής τάξης από τον Φασισμό, επειδή αυτή βασίζεται στην πιθανότητα της κληρονομικότητας. Ωστόσο, λέμε ότι ορισμένοι άνθρωποι είναι εκ φύσεως κατάλληλοι να κάνουν ορισμένα πράγματα, ενώ άλλοι όχι. Και μόλις υιοθετήσετε αυτή τη βάση σκέψης, αμφισβητείτε ολόκληρη την αντίληψη της δημοκρατίας.

Αμφισβητείτε την πεποίθηση ότι κάθε ζήτημα στον κόσμο, όσο περίπλοκο κι αν είναι, μπορεί να λυθεί από οποιονδήποτε, όσο άπειρος κι αν είναι. Και πράγματι, υπό αυτό το πρίσμα, είναι παράλογο ένας τεχνικός στην κυβέρνηση ή σε οτιδήποτε άλλο να μπορεί να εκπαιδευτεί από ανθρώπους που εξετάζουν το θέμα για περίπου πέντε λεπτά το χρόνο. Αν έμπαινα σε ένα μηχανουργείο, παρακολουθούσα τον μηχανικό να κάνει τη δουλειά του και μετά άρχιζα να του λέω πώς να την κάνει, θα μου έλεγε -και δικαίως- ότι ήμουν ένας αλαζόνας ηλίθιος. Ομοίως, το γεγονός ότι ένας άνθρωπος που δεν έχει μελετήσει καθόλου τα προβλήματα της χώρας θα πρέπει να αναμένεται να αφήσει την κούπα μπύρας του στον πάγκο και να περπατήσει στο εκλογικό τμήμα και να δώσει λεπτομερείς οδηγίες για το πώς θα κυβερνηθεί η χώρα του κατά τα επόμενα τέσσερα χρόνια, μας φαίνεται παράλογη ιδέα. «Όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι και όλοι οι άνθρωποι είναι εξίσου ικανοί να εκφέρουν γνώμη για οποιοδήποτε θέμα, αρκεί να πρόκειται για ένα θέμα τόσο περίπλοκο όσο η διακυβέρνηση μιας χώρας»: αυτή είναι η ερμηνεία που δίνει η Σοσιαλδημοκρατία στα γραπτά του Ρουσσώ και αυτή η αντίληψη είναι προφανώς παράλογη. Αποτελεί, ωστόσο, τη φιλοσοφική βάση ολόκληρου του δημοκρατικού συστήματος. Συνεπώς, αμφισβητούμε αυτή τη βασική αντίληψη ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι να κρίνουν όλα τα προβλήματα. Αποδεχόμαστε και κάνουμε δική μας την ισότητα ευκαιριών και αντιστεκόμαστε - και πρέπει να αντισταθούμε - στην αντίληψη της προνομιακής κληρονομικότητας.

Όταν ένας άνθρωπος έχει αποδείξει την αξία του, μπορεί να ανέλθει στις υψηλότερες θέσεις στη χώρα, και ολόκληρο το εκπαιδευτικό μας σύστημα πρέπει να σχεδιαστεί έτσι. Αλλά δεν θα φτάσει στην κορυφή μόνο και μόνο επειδή ο πατέρας του ή ο παππούς του ήταν εκεί πριν από αυτόν. Έτσι, αφενός αμφισβητούμε το προνόμιο της Δεξιάς, και αφετέρου αμφισβητούμε την παράλογη διδασκαλία της Αριστεράς ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι από τη φύση. Τώρα μπορείτε να πείτε, και ίσως να πείτε με κάποια αλήθεια, ότι

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Αυτές οι διδασκαλίες έχουν ακουστεί και πριν, ότι αυτή ήταν η βάση του Βοναπαρτισμού, ή για να επιστρέψουμε ακόμη περισσότερο στην προέλευσή του, ήταν η βάση του Καισαρισμού.

Είναι, φυσικά, αλήθεια ότι ο Φασισμός έχει μια ιστορική σχέση με τον Καισαρισμό, αλλά ο σύγχρονος κόσμος διαφέρει βαθιά από τις μορφές και τις συνθήκες του αρχαίου κόσμου. Η σύγχρονη οργάνωση είναι πολύ απέραντη και πολύ περίπλοκη για να βασιστεί σε οποιοδήποτε μόνο άτομο, όσο χαρισματικό κι αν είναι. Ο σύγχρονος Καισαρισμός, όπως όλα τα σύγχρονα πράγματα, είναι συλλογικός. Η θέληση και το ταλέντο μόνο του ατόμου αντικαθίστανται από τη θέληση και την ικανότητα των πειθαρχημένων χιλιάδων που αποτελούν ένα φασιστικό κίνημα. Κάθε Μελανοχιτώνας είναι ένα ατομικό κύτταρο ενός συλλογικού Καισαρισμού. Η οργανωμένη βούληση των αφοσιωμένων μαζών, υποκείμενη σε μια εθελοντική πειθαρχία και εμπνευσμένη από το παθιασμένο ιδανικό της εθνικής επιβίωσης, αντικαθιστά τη θέληση για δύναμη και μια ανώτερη τάξη του ατομικού υπεράνθρωπου. Παρ' όλα αυτά, αυτός ο συλλογικός Καισαρισμός, οπλισμένος με τα όπλα της σύγχρονης επιστήμης, βρίσκεται στην ίδια ιστορική σχέση με τον αρχαίο Καισαρισμό με την αντίδραση αφενός και με την αναρχία αφετέρου. Ο Καισαρισμός στάθηκε ενάντια στον Σπαρτακισμό αφετέρου και στην Πατρικιανή Γερουσία αφετέρου. Αυτή η θέση είναι τόσο παλιά όσο και η ιστορία των τελευταίων δύο χιλιάδων ετών. Αλλά εκείνη την εποχή τους έλειπαν οι ευκαιρίες για εποικοδομητική επιτυχία που υπάρχουν σήμερα, και το μόνο μάθημα που μπορούμε να εξαγάγουμε από τα προηγούμενα στοιχεία αυτού του δόγματος είναι απλώς το εξής: κάθε φορά που ο κόσμος, υπό την επιρροή του Σπάρτακου, παρασύρθηκε στην πλήρη κατάρρευση και το χάος, ήταν πάντα αυτοί που ο Σπένγκλερ αποκαλούσε «μεγάλους υποστηρικτές των γεγονότων» που έβγαζαν τον κόσμο από το προκύπτον χάος και έδιναν στην ανθρωπότητα πολύ συχνά αιώνες ειρήνης και τάξης σε ένα νέο σύστημα και μια νέα σταθερότητα. Και αυτό γινόταν, και έχει γίνει, από τα σύγχρονα φασιστικά κινήματα, «αναγνωρίζοντας ορισμένα θεμελιώδη γεγονότα της πολιτικής και της φιλοσοφίας». Και πάλι, έχουμε ένα συγκεκριμένο συνδυασμό δύο φαινομενικά αντικρουόμενων δογμάτων. Συχνά κατηγορούμαστε ότι παίρνουμε κάτι από τη Δεξιά και κάτι από την Αριστερά. Λοιπόν, είναι πολύ λογικό να δανειζόμαστε από άλλες θρησκείες· να απορρίπτουμε ό,τι είναι κακό και να κρατάμε ό,τι είναι καλό· και αμέσως μόλις απομακρυνθούμε από το παλιό κοινοβουλευτικό πνεύμα, φυσικά βλέπουμε τη σοφία οποιασδήποτε τέτοιας πορείας. Και ο φασισμός, φυσικά, παίρνει κάτι από τη Δεξιά και κάτι από την Αριστερά, και σε αυτό προσθέτει νέα γεγονότα για να ανταποκριθεί στη σύγχρονη εποχή.

Σε αυτή τη νέα σύνθεση του Φασισμού, πλησιάζοντας αρκετά στην άμεση κατάστασή μας, διαπιστώνουμε ότι παίρνουμε τη μεγάλη αρχή της σταθερότητας που υποστηρίζεται από την εξουσία, την τάξη, την πειθαρχία, η οποία ήταν χαρακτηριστικό της Δεξιάς, και την παντρεύουμε με την αρχή της προόδου, της δυναμικής αλλαγής, την οποία παίρνουμε από την Αριστερά. Ο συντηρητισμός - για να τον ονομάσουμε με το όνομα με το οποίο είναι γνωστός σε αυτή τη χώρα - πιστεύει στη σταθερότητα και την υποστηρίζει με την πίστη του στην τάξη. Αλλά εκεί που ο συντηρητισμός έχει πάντα αποτύχει στον σύγχρονο κόσμο είναι στην αδυναμία του να αντιληφθεί ότι η σταθερότητα μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της προόδου: ότι η ακλόνητη αντίσταση στην αλλαγή επιταχύνει την επαναστατική κατάσταση που ο συντηρητισμός φοβάται περισσότερο. Από την άλλη πλευρά, η Αριστερά έχει πάντα αποτύχει να συνειδητοποιήσει, χάρη στο σύμπλεγμα Ρουσσώ, ότι ο μόνος τρόπος για να επιτευχθεί πρόοδος είναι να υιοθετηθούν τα εκτελεστικά όργανα με τα οποία μόνο η αλλαγή καθίσταται δυνατή.

Έχουμε, επομένως, καταλήξει στο εξής συμπέρασμα: ότι μπορείτε να έχετε σταθερότητα μόνο εάν είστε προετοιμασμένοι να πραγματοποιήσετε εύτακτες αλλαγές, επειδή για να παραμείνετε σταθεροί πρέπει να προσαρμοστείτε στα νέα δεδομένα της νέας εποχής. Από την άλλη πλευρά, μπορείτε να έχετε την πρόοδο, την οποία επιθυμεί η Αριστερά, μόνο εάν υιοθετήσετε τα εκτελεστικά όργανα της προόδου, δηλαδή την εξουσία, την πειθαρχία και την αφοσίωση, τα οποία ανέκαθεν θεωρούνταν ότι ανήκουν μόνο στη Δεξιά. Ενώνοντας αυτές τις δύο αρχές, επιτυγχάνουμε τη βάση της φασιστικής πίστης και της φασιστικής οργάνωσης.

Θα πείτε ξανά: «Αυτό είναι για άλλη μια φορά Καισαρισμός ή Βοναπαρτισμός. Έχει πάψει να είναι θέμα καθαρά ατομικής ηγεσίας. Ο μηχανισμός με τον οποίο έχουμε να κάνουμε είναι πολύ μεγάλος για να τον χειριστεί οποιοδήποτε μεμονωμένο άτομο μόνο του. Έτσι, έχει γίνει ένας συλλογικός Καισαρισμός—ο

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

ηγεσία μιας οργανωμένης και πειθαρχημένης μάζας, συνδεδεμένης σε μια εθελοντική πειθαρχία από ιδανικά εθνικής και παγκόσμιας αναγέννησης που την εμπνέουν με πάθος. Αλλά οι βασικές αρχές παραμένουν οι ίδιες. και, επομένως, ενώ το φασιστικό σας κίνημα μπορεί να επιτύχει τον σκοπό που έχει επιτύχει ο Καισαρισμός στο παρελθόν, μπορεί να φέρει τάξη από το χάος που έχει προκαλέσει η σύγκρουση μεταξύ Σπάρτακου και αντίδρασης, μπορεί για λίγα χρόνια ή μερικούς αιώνες να δώσει μεγάλη ειρήνη στον κόσμο, ωστόσο φέρει μέσα του τη δική του παρακμή και δεν επιτυγχάνει πραγματικά αυτό που πιστεύουμε ότι είναι απαραίτητο.

Πιστεύω ότι η απάντηση σε αυτή την περίπτωση, η οποία είναι η μόνη πραγματικά έγκυρη περίπτωση, είναι ότι πάντα πριν, ο παράγοντας της σύγχρονης επιστήμης έλειπε. Τώρα έχετε έναν εντελώς νέο παράγοντα. Αν μπορείτε να εισαγάγετε στο σύστημα διακυβέρνησής σας μια νέα αποτελεσματικότητα, και όλοι παραδέχονται ότι τέτοια κινήματα όταν έρχονται στην εξουσία είναι τουλάχιστον αποτελεσματικά: αν μπορείτε να φέρετε στην κυβέρνηση έστω και για λίγα χρόνια μια εκτελεστική εξουσία και μια αποτελεσματικότητα που κάνει πράγματα, μπορείτε να απελευθερώσετε - και θα απελευθερώσετε - την φυλακισμένη ιδιοφυΐα της επιστήμης για να εκτελέσει το έργο που πρέπει να εκτελέσει στον σύγχρονο κόσμο. Όποιες κι αν είναι οι αποκλίνουσες απόψεις μας για τη δομή του Κράτους και της οικονομίας, νομίζω ότι πρέπει όλοι να συμφωνήσουμε ότι θα ήταν δυνατό, με λογική οργάνωση του κόσμου, με τη δύναμη της σύγχρονης επιστήμης και της βιομηχανίας, να παραγάγουμε, να λύσουμε μια για πάντα το πρόβλημα της φτώχειας και να καταργήσουμε, μια για πάντα, τη φτώχεια και τα χειρότερα χαρακτηριστικά της ασθένειας και της δυστυχίας από τον κόσμο.

Επομένως, αν είναι δυνατόν να υπάρχει μια αποτελεσματική μορφή διακυβέρνησης, έχετε διαθέσιμο για ένα τέτοιο σύστημα, για πρώτη φορά στην ιστορία, ένα μέσο με το οποίο το πρόσωπο της γης θα μπορούσε να αλλάξει για πάντα. Μόλις γίνει το ουσιώδες, μόλις η σύγχρονη επιστήμη και τεχνική απελευθερωθούν και επιτελέσουν το έργο τους, μόλις αλλάξετε το πολιτικό και φιλοσοφικό σας σύστημα από μια παροδική και πολιτική σε μια μόνιμη και τεχνική βάση, δεν θα υπάρχει πλέον ανάγκη για την πολιτική και τις αντιπαραθέσεις που αποσπούν την προσοχή του κόσμου σήμερα. Το πρόβλημα της φτώχειας θα λυθεί, τα μεγάλα προβλήματα θα εξαλειφθούν, όπως μπορούν, και όπως όλοι γνωρίζουν, αν η σύγχρονη επιστήμη κινητοποιηθεί σωστά. Τότε η ανθρωπότητα θα απελευθερωθεί για τα πράγματα στη ζωή που πραγματικά έχουν σημασία.

Επομένως, ενώ ίσως είναι αλήθεια ότι ορισμένα από αυτά τα φαινόμενα στις αιώνιες επαναλήψεις της ιστορίας έχουν παρατηρηθεί στον κόσμο και στο παρελθόν, και έχουν παρατηρηθεί με μεγάλο όφελος για την ανθρωπότητα, ωστόσο ποτέ πριν τα μεγάλα εκτελεστικά κινήματα δεν είχαν την ευκαιρία να ολοκληρώσουν το έργο τους που τους αναθέτει τώρα η σύγχρονη επιστήμη και η εφεύρεση.

Σε μια στιγμή μεγάλης παγκόσμιας κρίσης, μιας κρίσης που στο τέλος αναπόφευκτα θα βαθύνει, ένα κίνημα αναδύεται από ένα ιστορικό υπόβαθρο που καθιστά την εμφάνισή του αναπόφευκτη, φέροντας ορισμένα παραδοσιακά χαρακτηριστικά που προέρχονται από ένα πολύ ένδοξο παρελθόν, αλλά αντιμετωπίζοντας τα γεγονότα του σήμερα οπλισμένο με τα εργαλεία που μόνο αυτή η εποχή έχει προσφέρει στην ανθρωπότητα. Με αυτή τη νέα και υπέροχη σύμπτωση εργαλείων και γεγονότων, τα προβλήματα αυτής της εποχής μπορούν να ξεπεραστούν και το μέλλον μπορεί να διασφαλιστεί σε μια προοδευτική σταθερότητα. Ίσως αυτό να είναι το τελευταίο μεγάλο παγκόσμιο κύμα του αθάνατου, του αιώνια επαναλαμβανόμενου καισαρικού κινήματος. Αλλά με τη βοήθεια της επιστήμης και με την έμπνευση του σύγχρονου νου, αυτό το κύμα θα μεταφέρει την ανθρωπότητα στην άλλη άκρη της γης.

Τότε, επιτέλους, ο «Καισαρισμός», η ισχυρότερη απόλαυση του ανθρώπινου πνεύματος σε υψηλή προσπάθεια για διαρκή επίτευξη, θα έχει εκπληρώσει την παγκόσμια αποστολή του, θα έχει εξιλεώσει τη θυσία του στον αγώνα των αιώνων και θα έχει εκπληρώσει το ιστορικό του πεπρωμένο. Μια ανθρωπότητα απελευθερωμένη από τη φτώχεια και από πολλές από τις φρικαλεότητες και τα βάσανα των ασθενειών για να απολαύσει έναν κόσμο που θα ξαναγεννηθεί μέσω της επιστήμης, θα χρειάζεται ακόμα ένα φασιστικό κίνημα μετασχηματισμένο με σκοπό μια νέα και ευγενέστερη τάξη της ανθρωπότητας. Αλλά δεν θα χρειάζεστε πλέον τους παράξενους και ενοχλητικούς ανθρώπους ******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

που, σε μέρες αγώνα και κινδύνου και σε νύχτες σκότους και εργασίας, σφυρηλάτησαν το ατσάλινο όργανο με το οποίο ο κόσμος θα περάσει σε υψηλότερα πράγματα.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η Γερμανία και οι γυναίκες της, της Άννας Ζίλιγκ-Τόμαν

ρε Κατά την τελευταία μου επίσκεψη στην Αγγλία, πολλές Αγγλίδες με ρώτησαν για τη θέση των γυναικών στο Τρίτο Ράιχ. Σύμφωνα με τις ιστορίες που είχαν ακούσει, φαινόταν να πιστεύουν ότι δεν ήμασταν τίποτα άλλο παρά σκλάβες. Μάλιστα, το έλεγαν αυτό ανοιχτά και πρόσθεταν ότι μας λυπούνταν από τα βάθη της καρδιάς τους. Θα ήθελα να σας πω πώς νιώθουμε εμείς οι Γερμανίδες για το Νέο Ράιχ, και θα ξεκινήσω με τις συζύγους και τις μητέρες.

Όλοι γνωρίζουμε από την ιστορία ότι κάθε επανάσταση ακολουθείται από νέες συνταγματικές μορφές, και λόγω της εξέγερσης που έχει παράγει αυτές τις νέες μορφές, γενικά διαπιστώνουμε θεμελιώδεις αλλαγές και στην κοινωνική ζωή του λαού. Το νέο σύστημα στη Γερμανία, ο «Εθνικοσοσιαλισμός», ήρθε ως μια ευπρόσδεκτη αλλαγή για εκατομμύρια οικογένειες, οι οποίες είχαν υποφέρει τρομερά από τις συνέπειες του πολέμου, ο οποίος είχε κάνει τη ζωή βάρος για πολλές μητέρες και τα παιδιά τους.
Ήταν καθήκον του Αδόλφου Χίτλερ να τους βοηθήσει και να τερματίσει την καταστροφική ιδέα ότι «είναι καλύτερα να μην κάνουν καθόλου παιδιά».

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο εγωισμός ήταν η βάση του παλιού συστήματος πριν έρθει ο Φύρερ για να χτίσει το νέο Ράιχ. Αυτός ήταν που έκανε τις Γερμανίδες να πιστέψουν για άλλη μια φορά ότι η οικογένεια είναι η ουσιαστική μονάδα του Κράτους και ότι σε αυτήν η μητέρα είναι το ζωντανό σύμβολο της εθνικής επιβίωσης μέσω της ανατροφής υγιών παιδιών. Η μητρότητα και η γυναικεία φύση ανέκτησαν το παλιό τους νόημα και δόξα.

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΓΙΑ ΜΗΤΕΡΕΣ

Το 1934, η Εθνικοσοσιαλιστική Ένωση Γυναικών συγκεντρώθηκε για πρώτη φορά για ένθερμη συνεργατική εργασία και ίδρυσε την Υπηρεσία του Ράιχ για τις Μητέρες. Αυτή η υπηρεσία διοικείται από κάθε παράρτημα της Ένωσης και αποτελείται από ειδικά μαθήματα εκπαίδευσης ανοιχτά σε όλες τις γυναίκες, παντρεμένες ή ανύπαντρες, νέες και ηλικιωμένες. Από το 1934, τουλάχιστον 600.000 Γερμανίδες έχουν παρακολουθήσει αυτά τα μαθήματα και έχουν λάβει εκπαίδευση στη διαχείριση του σπιτιού, στο μαγείρεμα και στο ράψιμο, καθώς και στα στοιχεία υγιεινής και νοσηλείας. Επίσης, καθώς εμείς οι Γερμανίδες ανήκουμε σε ένα έθνος χωρίς αποικίες, πρέπει να είμαστε προσεκτικές με κάθε είδους πρώτη ύλη και σε αυτά τα μαθήματα οι γυναίκες μαθαίνουν πώς να μετατρέπουν φαινομενικά άχρηστα πράγματα σε χρήσιμο σκοπό. Κατά κανόνα, κάθε μάθημα καλύπτει δέκα βράδια, με συνολικά είκοσι τέσσερις ώρες διδασκαλίας.

Το κόστος ενός τέτοιου μαθήματος κυμαίνεται από δύο έως τρία μάρκα στην επαρχία και από τρία έως πέντε μάρκα στην πόλη. Όσοι έχουν την οικονομική δυνατότητα αναμένεται να πληρώσουν το πλήρες ποσό, αλλά συμπληρωματικά ποσά συνεισφέρονται από το Γυναικείο Τμήμα του Εργατικού Μετώπου και τον Εθνικοσοσιαλιστικό Οργανισμό Πρόνοιας για όσους δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα. Πολύ συχνά, ολόκληρο το ποσό καταβάλλεται από τον εργοδότη για ένα κορίτσι που σύντομα θα συνταξιοδοτηθεί από την εργασία για γάμο. Υπάρχουν αρκετές εκατοντάδες τέτοια Σχολεία Μητέρων μόνιμα εγκατεστημένα στη Γερμανία, τα οποία προσφέρουν επάγγελμα σε χιλιάδες εθελοντές ως φύλακες, καθηγητές δημόσιας πρόνοιας, ηγέτες νέων και ούτω καθεξής.
Μια τέτοια εργασία δίνει σε κάθε Γερμανίδα γυναίκα την ευκαιρία να συμμετάσχει ενεργά στη ζωή του Εθνικοσοσιαλιστικού Κράτους, διότι κάθε γυναίκα συνειδητοποιεί ότι πρέπει να συμμετάσχει δίπλα-δίπλα στους άνδρες που έχουν την ίδια ευθύνη για το μέλλον του έθνους μας.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τίποτα δεν έχει συζητηθεί περισσότερο από άλλα έθνη από τη θέση των επαγγελματιών - και των εργαζόμενων γυναικών στο Τρίτο Ράιχ. Οι αντίπαλοι του Εθνικοσοσιαλισμού επέμεναν ότι από τη στιγμή που ο Αδόλφος Χίτλερ ανέλαβε την εξουσία, όλες οι εργαζόμενες γυναίκες θα απομακρύνονταν βίαια από τα επαγγέλματά τους και θα αντικαθίσταντο από άνδρες. Τίποτα δεν θα μπορούσε, στην πραγματικότητα, να είναι πιο αντίθετο με την αλήθεια, καθώς όλες οι ενεργές γυναίκες στη βιομηχανία και τα επαγγέλματα είναι οργανωμένες στο Εργατικό Μέτωπο, και εκείνες οι γυναίκες που δεν εργάζονταν προηγουμένως, αλλά επιθυμούσαν να βοηθήσουν στην οικοδόμηση του Νέου Ράιχ, εντάχθηκαν εθελοντικά στην Ένωση Γυναικών, υπό την εθνική ηγεσία της Φράου Σολτς-Κλινκ. Σε αυτές τις δύο οργανώσεις βρίσκουμε τη νοικοκυρά, τη δασκάλα, τη νοσοκόμα, τη μαία, την καλλιτέχνιδα, τη γιατρό και όλες τις γυναίκες με πανεπιστημιακά προσόντα.

Καθώς το ιδανικό του Εθνικοσοσιαλισμού είναι να διατηρήσει την οικογένεια ως την απαραίτητη μονάδα του Κράτους, είναι αλήθεια ότι το Εργατικό Μέτωπο έχει εξασφαλίσει την απομάκρυνση των γυναικών από την εργασία στα εργοστάσια, η οποία είναι ακατάλληλη για το γυναικείο σώμα, αντικαθιστώντας τες με άνεργους άνδρες. Ωστόσο, αυτές οι γυναίκες έχουν βρει πιο βολικές θέσεις εργασίας αλλού.

Γερμανίδες εξακολουθούν να απασχολούνται σε όλα τα επαγγέλματα που σχετίζονται με την ένδυση, και εκατομμύρια επιπλέον είναι δασκάλες, νοσοκόμες και οικιακοί βοηθοί, ενώ υπάρχουν πολλές γυναίκες γιατροί, γυναίκες ως αρχιτέκτονες και στο θέατρο και στον κινηματογράφο, όχι μόνο ως ηθοποιοί αλλά και ως εξαιρετικές παραγωγοί, όπως η διάσημη Λένι Ρίφενσταλ, η οποία είναι υπεύθυνη για όλη τη φωτογραφία σε σημαντικές Συναντήσεις του Κόμματος και στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Επίσης, εκατομμύρια γυναίκες απασχολούνται στη γενική βιομηχανία, σχηματίζοντας ένα ειδικό τμήμα, όπως είπα, του Εργατικού Μετώπου. Σίγουρα δεν μπορεί να ειπωθεί ότι οι Γερμανίδες έχουν σπρωχτεί στο σπίτι.

ΟΙΚΙΑΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Ακόμη και εκείνες που, ως οικιακές βοηθοί ή νοικοκυρές, περιορίζονται ιδιαίτερα στον τομέα του νοικοκυριού έχουν λάβει ιδιαίτερη προσοχή. Όταν ο Αδόλφος Χίτλερ ανέλαβε την εξουσία, η Ένωση Γυναικών ανέλαβε το ειδικό καθήκον να ξεπεράσει την καθολική προκατάληψη ότι η οικιακή εργασία είναι μόνο μια απασχόληση για τις κατώτερες τάξεις. Τώρα, κάθε κορίτσι, πλούσιο ή φτωχό, όταν φεύγει από το σχολείο πρέπει να περάσει μια αυστηρή εξέταση για τις οικιακές εργασίες, και επιπλέον, τα περισσότερα από τα κορίτσια μας στα δεκαοκτώ τους, πριν ξεκινήσουν το δικό τους επάγγελμα, προσφέρονται εθελοντικά στην Υπηρεσία Γυναικείας Εργασίας, η οποία συχνά περιλαμβάνει οικιακές εργασίες για να ανακουφίσει κάποια σκληρά εργαζόμενη μητέρα.

Το μερίδιο της γυναίκας στη νέα κοινωνική τάξη δεν έχει σχεδιαστεί με βάση το παλιό σύνθημα των «Δικαιωμάτων των Γυναικών», αλλά σε σχέση με την υπηρεσία που μπορεί να προσφέρει η γυναίκα στην κοινότητα ως σύνολο - στο έθνος. Καθώς η επιρροή της γυναίκας ήταν πάντα μεγαλύτερη στη διαμόρφωση της προσωπικής κοινωνικής ζωής του έθνους, δεν μας ενδιαφέρει τόσο το πού παρέχεται η υπηρεσία μας, αλλά το πώς παρέχεται.

ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Ήδη από το σχολείο, η Γερμανίδα κοπέλα εντάσσεται στο BDM (Bund Deutscher Mädel), το οποίο είναι η μεγαλύτερη οργάνωση του είδους του στον κόσμο. Συνδεδεμένο με το Κίνημα Νεολαίας του Χίτλερ, το BDM λαμβάνει λεπτομερείς οδηγίες για την εκπαίδευση και ιδιαίτερα για την ενστάλαξη μιας υγιούς φιλοσοφίας ζωής (Weltanschauung) από τον Εθνικό Αρχηγό Νεολαίας, Baldur von Schirach.
Σαράντα σχολεία έχουν χτιστεί σε όλη τη χώρα με μοναδικό σκοπό την εκπαίδευση κοριτσιών ως

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

ηγέτες νέων με βάση αυτές τις αρχές.

Ως μέλλουσες μητέρες, γιατροί, οικονομολόγοι, δασκάλες, δικηγόροι κ.λπ., όλα τα κορίτσια στη Γερμανία έχουν την υποχρέωση να χρησιμοποιούν τα χαρίσματά τους για τον καλύτερο εθνικό σκοπό, αλλά πρέπει πρώτα να αποκτήσουν, ως βάση, ένα σίγουρο κοινωνικό υπόβαθρο. Πού μπορεί να επιτευχθεί αυτό καλύτερα από ό,τι στη συντροφικότητα της γερμανικής οργάνωσης κοριτσιών, του BDM; Η πρώτη αναγκαιότητα είναι η σωματική άσκηση και ως εκ τούτου κάθε κορίτσι πρέπει να υποβληθεί σε συστηματική ανάπτυξη των σωματικών της προτύπων ανάλογα με την ηλικία. Ταυτόχρονα, παρέχεται εκπαίδευση στις πρώτες βοήθειες και τη νοσηλευτική. Υπάρχουν κατασκηνώσεις BDM όπου τα κορίτσια μαθαίνουν να βοηθούν στη γη, και οικιακές σχολές για εκπαίδευση ως παιδοκόμοι, διαιτολόγοι και άλλες οικιακές εργασίες.

Όταν τα κορίτσια ολοκληρώνουν το σχολείο, ενθαρρύνονται να περάσουν ένα χρόνο στην «Υπηρεσία Έτους Γης», κάνοντας χρήσιμη εργασία στη γη. Πρόκειται για έναν παράλληλο οργανισμό με την «Υπηρεσία Εργασίας» για τους νέους άνδρες και εκτελεί χρήσιμη εργασία που δεν ανταγωνίζεται τις συνήθεις ασχολίες. Πράγματι, έχει βρεθεί εργασία μεγάλης οικονομικής αξίας στην αντικατάσταση γυναικών που έχουν αναπηρία λόγω ασθένειας και στην παροχή επαρκούς άδειας για να αναρρώσουν. Αυτό έχει αποδειχθεί ιδιαίτερα πλεονεκτικό στην περίπτωση της υπερφορτωμένης μητέρας, της οποίας τις οικιακές εργασίες έχουν αναλάβει κορίτσια από την «Υπηρεσία Εργασίας», ενώ τα παιδιά της φροντίζονται σε ένα τοπικό «Νηπιαγωγείο».

Αν και τα απλά στατιστικά στοιχεία αυτής της γιγαντιαίας οργάνωσης γυναικών της Γερμανίας είναι αρκετά εντυπωσιακά, η πραγματική αξία έγκειται στα ηθικά πρότυπα που δημιουργούνται. Η Γερμανίδα κοπέλα στο BDM και το «Land Year Service» αποκτά όχι μόνο μεγάλη εμπειρία, αλλά και αισθάνεται κοινωνική ευθύνη, καθώς της δίνονται ακριβώς παρόμοιες διαλέξεις και οδηγίες για πολιτικά και οικονομικά προβλήματα με τους νέους άνδρες στις οργανώσεις τους. Όποιος έχει επισκεφτεί ένα γυναικείο στρατόπεδο εργασίας έχει μείνει ενθουσιασμένος με τα δυνατά, γεροδεμένα κορίτσια, τα μάτια τους να λάμπουν από υγεία και ευτυχία. Πολλοί από τους Άγγλους φίλους μου με έχουν ρωτήσει εδώ: «Πώς γίνεται όλη η ατμόσφαιρα των νέων σας να είναι τόσο γεμάτη καθαριότητα και λάμψη δύναμης και ζωής;»

Πώς τα κατάφερες;» Μπορεί να υπάρχει μόνο μία απάντηση, «Το πνεύμα του Αδόλφου Χίτλερ»!

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Τι είναι ο σοσιαλισμός;

του Γιόζεφ Γκέμπελς

μι Μια ΠΟΛΥ λογική σύγχρονη πολιτική αντίληψη περιστρέφεται, είτε την αναγνωρίζουμε είτε όχι, γύρω από τον κεντρικό παράγοντα κάθε μελλοντικής ανάπτυξης - το Κοινωνικό Πρόβλημα.

Η κοινωνική δυστυχία είναι κάτι περισσότερο από ένα απλό ζήτημα. Αν δεν ήταν κάτι περισσότερο από αυτό, ο Μαρξιστής θα είχε δίκιο. Ο προλετάριος δεν είναι διεθνής από κάποια αγάπη για διεθνείς αναμείξεις, αλλά λόγω της τραγικής συνειδητοποίησης ότι, παλαιότερα, δεν υπήρχε εθνική λύση στο πρόβλημα της ύπαρξής του. Ο αστικός εγωισμός και ο εβραϊκός ανταγωνισμός συνεργάστηκαν, συνειδητά και ασυνείδητα, και παρήγαγαν αυτό που κλέβει από τον λαό το ίδιο το φως και την πνοή της ζωής - τον Ταξικό Πόλεμο.

Η κοινωνική δυστυχία γεννά το πάθος για την ασφάλεια. Βαθιά μέσα στο προλεταριάτο κοιμάται η αγάπη για την Πατρίδα, το Έδαφος και την Πατρίδα, η οποία βρίσκει την έκφρασή της σε καλές αλλά και κακές μορφές, πάντα έτοιμη για την πιο ευγενή θυσία. Ακόμα και υπό τον Μαρξισμό, το προλεταριάτο δεν νιώθει μίσος για την Πατρίδα, αλλά μόνο για την αστική διαστροφή της Πατρίδας - το Σύστημα. Αυτό το Σύστημα δημιούργησε πράγματι μια κατάσταση στην οποία ο εθνικισμός και ο καπιταλισμός ήταν ένα και το αυτό πράγμα. Ο αγώνας ενάντια στον διεθνισμό δεν μπορεί ποτέ να κερδηθεί με φράσεις. Η κοινωνική δυστυχία μπορεί να λυθεί μόνο μέσω της κοινωνικής δράσης. Το προλεταριάτο θα συνεχίσει να σκέφτεται διεθνώς όσο δεν έχει μερίδιο στο Έθνος. Πώς μπορεί κανείς να αγαπά και να σέβεται κάτι που δεν γνωρίζει;

Το Κοινωνικό Πρόβλημα είναι ένα ζήτημα επαναφοράς της συνείδησης του διεθνούς προλεταριάτου της πόλης για τη θεμελιώδη σχέση του με το έδαφος. Ο άνθρωπος μπορεί να ριζώσει μόνο στο δικό του έδαφος.
Νιώθει τον εαυτό του συνδεδεμένο μόνο με αυτό που είναι δικό του. Ο μόνος αποτελεσματικός αγώνας ενάντια στον Μπολσεβικισμό είναι η εξάλειψη του Καπιταλισμού.

Δείχνει την έλλειψη πολιτικού ενστίκτου στις μεσαίες τάξεις που ταυτίζονταν με τον Καπιταλισμό, με τον οποίο, άλλωστε, είχαν ελάχιστα να κάνουν. Ο καπιταλισμός είναι η ανήθικη κατανομή του κεφαλαίου. Ο καπιταλισμός στην οικονομία είναι το ίδιο πράγμα με τη δημοκρατία στην πολιτική: δηλαδή, η ανήθικη κατανομή της εξουσίας μέσα στο Κράτος. Και οι δύο παράγοντες, ο Καπιταλισμός και η Δημοκρατία - η σχέση τους είναι σαν γιος προς πατέρα - είναι οι ορκισμένοι εχθροί μιας νέας κοινωνικής οργάνωσης του Κράτους. Μέχρι σήμερα αρκούνταν στο να αγνοούν το Κοινωνικό Πρόβλημα και απέφευγαν το ζήτημα όσο το δυνατόν περισσότερο με μια υποκριτική ομολογία φιλανθρωπίας. Αυτή είναι η τραγωδία του Φιλελευθερισμού - η φιλανθρωπία: ένα συνονθύλευμα αστικής δειλίας, συναισθηματισμού, σαδισμού και φόβου. Όλη η ιστορία της κοινωνικής «βελτίωσης» ξεδιπλώνεται μπροστά στα μάτια μας ως ένα τρομερό παράδειγμα της Φιλελεύθερης ανικανότητας να αντιμετωπίσουν το Κοινωνικό Πρόβλημα - πόσο μάλλον να κατανοήσουν τα βάθη του. Το Κοινωνικό Πρόβλημα δεν έχει τίποτα, απολύτως τίποτα, να κάνει με τον συναισθηματισμό και την «Φιλανθρωπία». Είναι ένα πρόβλημα εθνικής αναγκαιότητας. Δεν είναι απλώς το γεγονός ότι μερικά εκατομμύρια πεινάνε που δίνει σε αυτό το πρόβλημα την παγκόσμια πολιτική του σημασία, αλλά το ότι μπορεί να προκαλέσει την κατάρρευση του Έθνους. Αυτό και μόνο δίνει συνέχεια στις κοινωνικές ιδέες. Ο συναισθηματισμός και η «φιλανθρωπία» είναι εντελώς αναξιόπιστες από μόνες τους. Η εθνική αναγκαιότητα από μόνη της δημιουργεί φανατισμό και την άγρια ώθηση της πίστης. Έτσι, το Κοινωνικό Πρόβλημα βασίζεται στη δομή των μελλοντικών πολιτικών εξελίξεων και δίνει στη νεολαία νέα καθήκοντα και νέες υποχρεώσεις.

Από αυτή την συνειδητοποίηση προκύπτει μια πραγματικά κοινωνική έννοια του Κράτους, η οποία έχει ελάχιστη σχέση με

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Μαρξιστικό-προλεταριακό όπως και με τις φιλελεύθερες-δημοκρατικές έννοιες. Σκέφτομαι με κοινωνική έννοια όταν εύχομαι για τις καταπιεσμένες τάξεις των συμπατριωτών μου την επίτευξη των φυσικών τους δικαιωμάτων, ως δικαιώματα, και όχι ως λίγο-πολύ εθελοντικά δώρα. Σκέφτομαι με κοινωνική έννοια όταν απαιτώ αυτά τα δικαιώματα όχι από κίνητρα αστικού φόβου ή συναισθηματισμού, αλλά από την πραγματοποίηση της εθνικής αναγκαιότητας και της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Ο φιλελεύθερος άνθρωπος σκέφτεται ως αστός. Ο μαρξιστής άνθρωπος σκέφτεται ως προλετάριος. Ο κοινωνικός άνθρωπος σκέφτεται εθνικά, με όρους ενός εθνικού κράτους που έχει σχεδιαστεί για να εκπληρώσει ένα κοινό πεπρωμένο. Για αυτόν, η εθνική και η κοινωνική σκέψη σημαίνουν το ίδιο πράγμα: Αγάπη για το Έθνος. Πίστη στο μέλλον του. και θέληση για ελευθερία.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Παγκόσμια Φιλοσοφία και Εξωτερική Πολιτική από τον Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

εγώ Στην καθημερινή ζωή, ο μέσος άνθρωπος σπάνια συνειδητοποιεί ότι η πολιτική και κοινωνική ζωή διαμορφώνεται τελικά από φιλοσοφικά κίνητρα. Η αντίληψη του αστικού ηθικού κώδικα, η αντίληψη του νόμου και όλα τα άλλα στην καθημερινή ζωή που συνδέονται με αυτόν καθορίζονται πάντα με κάποιο τρόπο από την εσωτερική στάση του ανθρώπου απέναντί τους. Αλλά μόνο με την ευκαιρία μεγάλων επαναστατικών γεγονότων, που επηρεάζουν τη ζωή ενός έθνους στο σύνολό του, οι άνθρωποι συνειδητοποιούν σαφώς αυτό το γεγονός. Μπορεί να ειπωθεί ότι αυτό συμβαίνει σήμερα σε όλο τον κόσμο. Ανεξάρτητα από την άμεση επίδραση της σύγκρουσης του 1914-1918 στα πολιτικά γεγονότα των διαφόρων εθνών και κρατών, υπάρχει ένα γεγονός που εντυπώνεται σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό σε όλα τα μυαλά των οποίων οι σκέψεις δεν είναι απλώς επιφανειακές, και αυτό είναι ότι μετά από μια τόσο τεράστια αναταραχή οι άνθρωποι δεν μπορούν απλώς να επιστρέψουν στην προηγούμενη καθημερινή τους ύπαρξη σαν να μην είχε συμβεί τίποτα απολύτως. Σχεδόν κάθε έθνος στον κόσμο έχει επηρεαστεί από τους μεγάλους αγώνες του Παγκοσμίου Πολέμου ή τουλάχιστον έχει υποφέρει σε κάποιο βαθμό από τις συνέπειές του. Εκατομμύρια και εκατομμύρια άνθρωποι αντιμετωπίζουν μια μοίρα που τους κατέκλυσε με φαινομενική απροσδόκητη εξέλιξη και η οποία γέννησε ερωτήματα πολύ διαφορετικά από εκείνα που είχαν σημασία για πολλές δεκαετίες.

Πριν από το 1914, ο κόσμος ζούσε σε μια ατμόσφαιρα αισιοδοξίας. Είναι αλήθεια ότι όσοι κατείχαν υπεύθυνες θέσεις στις διάφορες χώρες έβλεπαν ότι τα σύννεφα μαζεύονταν ξανά και ξανά στον πολιτικό ορίζοντα, αλλά ακόμη και μεταξύ των πολιτικών υπήρχαν πολλοί που πίστευαν ότι, όπως και σε προηγούμενες παρόμοιες περιπτώσεις, το πολιτικό σύστημα του καθημερινού συμβιβασμού θα ήταν νικηφόρο. Οι οικονομολόγοι υπολόγισαν με μαθηματική ακρίβεια ότι οποιαδήποτε σύγκρουση μεταξύ μεγάλων εθνών θα είχε τόσο καταστροφικά οικονομικά και κοινωνικά αποτελέσματα, ότι μια κατάρρευση της παγκόσμιας οικονομικής δομής θα ήταν αναπόφευκτη και θα επέφερε το τέλος του πολέμου μέσα σε λίγους μήνες. Οι διανοούμενοι αισιόδοξοι στήριζαν τις ελπίδες τους στην πεποίθηση ότι η «παγκόσμια κοινή λογική» θα επικρατούσε και συμφωνούσαν με τους κορυφαίους οικονομολόγους λέγοντας ότι τα έθνη δεν θα ανέχονταν ποτέ την τρέλα ενός κόσμου.
πόλεμος.

Αλλά, όπως και η ίδια η φύση, η ζωή των λαών και των φυλών δεν προχώρησε στον ευθύ δρόμο της λογικής, αλλά στους δαιδαλώδεις παρακαμπτήριους δρόμους των διεγερμένων συναισθημάτων και των άγριων παθών. Αυτά τα ανυπολόγιστα στοιχεία ήταν που τελικά απελευθέρωσαν την παγκόσμια καταστροφή. Είναι σημαντικό, νομίζω, να αναγνωρίσουμε σήμερα ότι το έτος 1914 δεν σηματοδότησε μόνο την αρχή ενός μεγάλου στρατιωτικού αγώνα, αλλά ότι εκείνες τις μοιραίες μέρες του Αυγούστου ολόκληρος ο παλιός κόσμος άρχισε να καταρρέει. Το γεγονός ότι τα έθνη και οι ηγέτες τους δεν μπόρεσαν να αποτρέψουν μια τόσο τρομερή σύγκρουση αποτελεί αδιάσειστη απόδειξη ότι οι κοινωνικές συγκρούσεις, ολόκληρη η τάση της παγκόσμιας οικονομίας της εποχής και η κοινωνική δομή των εθνών, δεν ήταν πλέον αρκετά ισχυρές για να εγγυηθούν μια σαφώς καθορισμένη πολιτική ειρήνης. Αντίθετα, έπρεπε να δοθεί τόση προσοχή στις χαοτικές μαζικές μετακινήσεις των κατώτερων στρωμάτων, στα πολιτικά πάθη και στα οικονομικά συμφέροντα, που το τιμόνι συχνά γλιστρούσε από τα χέρια των πολιτικών και ο κόσμος έστριβε προς μια σύγκρουση από την οποία άρχισε να ανακάμπτει μόνο πολλά χρόνια αργότερα, αφού είχαν δαπανηθεί ηρωικές δυνάμεις και είχαν γίνει τεράστιες θυσίες.

Είναι φυσικό ότι αυτή η ανάκαμψη του κοινού νου, αυτή η κριτική του παρελθόντος και του παρόντος, ήταν αναπόφευκτο να εκδηλωθούν πρώτα σε εκείνες τις χώρες όπου η στρατιωτική και πολιτική ήττα έκανε το

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

προβλήματα πολύ πιο εμφανή από ό,τι στα κράτη που, τουλάχιστον προς το παρόν, μπορούσαν να ζήσουν από τους καρπούς των πολεμικών τους νικών. Όλες οι διαδικασίες ζύμωσης, πολύ διαφορετικής φύσης, που έλαβαν χώρα στη Ρωσία, την Ουγγαρία, τη Γερμανία και την Τουρκία, φαίνονται σε κάθε νοήμονα παρατηρητή της παγκόσμιας πολιτικής ως αδιαμφισβήτητα σημάδια της κατάρρευσης της παλιάς τάξης που ήδη αναφέρθηκε και σε μια προσπάθεια δημιουργίας ενός νέου κόσμου, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Αυτό δεν οφείλεται τόσο στη λογική αναγνώριση του τι είναι κατάλληλο ή όχι, όσο σε μια εσωτερική αλλαγή χαρακτήρα η οποία, στρεφόμενη τόσο προς το παρόν όσο και προς το παρελθόν, δήλωσε: «Αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο».

Αυτή η εσωτερική απόφαση έχει μεγαλύτερη σημασία από οτιδήποτε άλλο και δεν μπορεί να εξαλειφθεί με κανένα επιχείρημα. Αυτές οι νέες νοοτροπίες των εθνών, είτε προς τη μία είτε προς την άλλη κατεύθυνση, αποτελούν τον αποφασιστικό λόγο για την κατασκευή ή την καταστροφή, ανάλογα με την περίπτωση. Το κέντρο βάρους του παρόντος κινήματός μας στην παγκόσμια πολιτική προκύπτει από την αντιπαράθεση και τη δύναμη αυτών των διαφόρων νοητικών ενεργειών.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές βλέπουμε σε μια σαφώς καθορισμένη στάση του νου αυτό που ονομάζουμε επίσης «παγκόσμια φιλοσοφία» (Weltanschauung). Αυτή η λέξη, της οποίας η ακριβής μετάφραση σε άλλες γλώσσες είναι πολύ δύσκολη, υποδηλώνει καταρχάς ακριβώς αυτό που δηλώνει: έναν συγκεκριμένο τρόπο θεώρησης του κόσμου, δηλαδή μια σαφώς κατανοητή εσωτερική στάση της ψυχής, του νου και του χαρακτήρα απέναντι στα εξωτερικά πράγματα. Μια στάση που αποφασίζει για το «ναι» ή το «όχι», η οποία, αν είναι η φωνή εκατομμυρίων, διαμορφώνει τον τρόπο ζωής, τη δομή του κράτους, τα καθήκοντα και τα προνόμια μιας φυλής ή ενός λαού. Αυτή η στάση είναι επομένως ο ουσιαστικός θεμελιώδης και αποφασιστικός παράγοντας. Αν διαπερνά όλες τις διάφορες σφαίρες της ζωής, τότε μπορούμε να μιλήσουμε για ένα ενωμένο και ομοιόμορφο έθνος. τότε μπορούμε να πούμε ότι το κράτος, ο λαός και η «παγκόσμια φιλοσοφία» έχουν συγχωνευθεί σε ένα. Φυσικά, αυτό συμβαίνει μόνο σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις. Τα περισσότερα έθνη υπό την επήρεια φυλετικών χαρακτηριστικών και πολιτικών γεγονότων επηρεάζονται από αποκλίνοντα ρεύματα στις διάφορες σφαίρες της ζωής, τα οποία συχνά προκαλούν τις πιο σοβαρές συγκρούσεις εντός του έθνους.

Η «παγκόσμια φιλοσοφία» επομένως δεν ισοδυναμεί με τη Θρησκεία, αλλά μπορεί να περιλαμβάνει την τελευταία. Μια «παγκόσμια φιλοσοφία» μπορεί να λάβει έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα από τη θρησκεία ή από μια επιστήμη· μπορεί να διαμορφωθεί από τις καλλιτεχνικές ή πολιτιστικές ιδιότητες ενός έθνους. Εάν η «παγκόσμια φιλοσοφία» ενός λαού είναι πραγματικά βαθιά και γνήσια, θα περιλαμβάνει και θα χαρακτηρίζει τα πάντα. Από την άλλη πλευρά, είναι αρκετά ευρύχωρη ώστε να περιλαμβάνει τις πιο διαφορετικές ψυχικές και πνευματικές ιδιοσυγκρασίες.

Η στάση διαφόρων εθνών και επιφανών προσωπικοτήτων απέναντι σε ζητήματα που σχετίζονται με την παγκόσμια φιλοσοφία, είτε αυτά θρησκευτικής, επιστημονικής είτε πολιτιστικής φύσης, υπήρξε ένας σημαντικός παράγοντας που συνέβαλε στον καθορισμό όχι μόνο της πνευματικής αλλά και της πολιτικής ζωής των εθνών σε όλους τους αιώνες του παρελθόντος, και είμαι της άποψης ότι το ερώτημα ποια επίδραση είχε η παγκόσμια φιλοσοφία στην εξωτερική πολιτική κατά τις μεγάλες εποχές της ιστορίας είναι ένα από τα πιο ενδιαφέροντα προβλήματα της παγκόσμιας ιστορίας. Αμφιβάλλω, πράγματι, αν αυτό το ζήτημα έχει μέχρι στιγμής αποτελέσει αντικείμενο αρκετά εις βάθος μελέτης, αν και θα πρέπει να προσελκύει όχι μόνο τον ερευνητή αλλά και κάθε πολιτικό.

Επιτρέψτε μου να αναφέρω μερικά παραδείγματα για να δείξω πόσο αποφασιστικά ένα πολιτικό
Η «παγκόσμια φιλοσοφία» μπορεί να επηρεάσει την εξέλιξη της ιστορίας για αιώνες και χιλιετίες;

Όταν η χριστιανική θρησκεία εξαπλώθηκε από τη Μεσόγειο στην ευρωπαϊκή ήπειρο και η μία γερμανική φυλή μετά την άλλη έγινε χριστιανή, διαπιστώθηκε ότι σχεδόν όλες δεν δέχτηκαν το ρωμαιοκαθολικό δόγμα, αλλά έγιναν Αρειανοί, δηλαδή οπαδοί του Άρειου, του οποίου η αντίληψη για το πρόσωπο και τη θεϊκή θέση του ιδρυτή του Χριστιανισμού διέφερε ουσιαστικά από εκείνη της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Μόνο μία σημαντική φυλή έγινε ρωμαιοκαθολική, λόγω της

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

προς όφελός του ηγέτη, δηλαδή των Φραγκώνων. Αυτοί οι Φραγκώνοι, ωστόσο, ήταν επίσης η ισχυρότερη φυλή από στρατιωτικής άποψης και δεν είχαν απομακρυνθεί πολύ από την αρχική τους πατρίδα, όπως οι Ανατολικογερμανοί, και έτσι η παλιά Ρώμη συνδέθηκε με μια σκληρή νεαρή δύναμη θέλησης που έκτοτε στράφηκε προς την Ανατολή. Αυτή η δύναμη θέλησης ήταν νικηφόρα τόσο σε στρατιωτικό όσο και σε κοσμοφιλοσοφικό επίπεδο. Ο Άρειος Αλεξανδρείας (πέθανε το 336 μ.Χ.) δίδασκε ότι ο Χριστός δεν ήταν Θεός αλλά δημιουργήθηκε από αυτόν. Η διδασκαλία του απαγορεύτηκε από τη Σύνοδο της Νίκαιας και έτσι η Ευρώπη δεν έγινε Αρειανή όπως φαινόταν πιθανό στην αρχή, αλλά Ρωμαιοκαθολική. Εδώ έχουμε, λοιπόν, μια νίκη της μιας ιδέας έναντι της άλλης, συνοδευόμενη από ανυπολόγιστες συνέπειες από την άποψη της παγκόσμιας ιστορίας. Αν οι άλλες, οι Αρειανές, φυλές είχαν νικήσει τους Φραγκώνες, η Ευρώπη θα είχε λάβει μια εντελώς διαφορετική πνευματική όψη και ολόκληρο το προτεσταντικό κίνημα που υλοποιήθηκε αργότερα δεν θα είχε κάνει την εμφάνισή του· τουλάχιστον όχι με την ίδια μορφή.

Ένα δεύτερο παράδειγμα που δείχνει πώς μια «κοσμοφιλοσοφία» βασισμένη στη θρησκεία επέβαλε τη θέλησή της σε ολόκληρα έθνη, παρέχεται από το Ισλάμ. Αυτή η πεποίθηση ένωσε αμέτρητες φυλές Βεδουίνων που, ισχυρές στην πίστη τους, κατέκτησαν ολόκληρο το βόρειο τμήμα της Αφρικής και εισέβαλαν στη Νότια Ευρώπη. Αν και απωθήθηκε από τους Ευρωπαίους που αγωνίστηκαν για την ανεξαρτησία τους, η θρησκεία των Μωάμεθ έχει αφήσει το στίγμα της σε ένα σημαντικό μέρος της κατοικημένης γης: από το Γιβραλτάρ σε όλη την Αφρική, την Παλαιστίνη και ούτω καθεξής μέχρι την Ινδία. Τα πολιτικά κινήματα και οι πικρές διαμάχες, που συνεχίζονται μέχρι σήμερα, δείχνουν πώς μια δεδομένη «κοσμοφιλοσοφία» λειτουργεί ως μια συνεχής κινητήρια δύναμη, αναγκάζοντας όλα τα έθνη που βρίσκονται υπό την κυριαρχία της να διαδώσουν και να υπερασπιστούν τη συγκεκριμένη «κοσμοφιλοσοφία» τους, τον τρόπο ζωής τους, την αντίληψή τους για τη διακυβέρνηση, τον πολιτισμό τους.

Αφού η Παγκόσμια Εκκλησία παρέμεινε νικηφόρα για πολλούς αιώνες, ξέσπασαν βίαιες εξεγέρσεις εναντίον της σε πολλά μέρη της Ευρώπης. Αυτές προκάλεσαν διαμαρτυρίες του λαού που συγκλόνισαν τον κόσμο και βασίζονταν σε μια κοινή ιδεολογία. Για αιώνες, ο αγώνας των διαφόρων προτεσταντικών λαών εναντίον της Παγκόσμιας Εκκλησίας και των στρατιωτικών της αντιπροσωπειών μαινόταν στην Ευρώπη. Αλλά εν μέσω αυτού του αγώνα, το ευρωπαϊκό συλλογικό μυαλό στράφηκε σε μια εντελώς νέα κατεύθυνση με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο: από έναν ουσιαστικά θρησκευτικό ή δογματικό αγώνα, η διαμάχη έγινε εθνική. Η προστασία μιας εθνικής δομής θα εκτοπίσει τις ηθικές αξίες, ακόμη και αν οι εκπρόσωποί τους είναι της υψηλότερης τάξεως. Ίσως το καλύτερο παράδειγμα αυτής της στροφής προς μια νέα εποχή είναι η περίπτωση του Καρδιναλίου Ρισελιέ. Έβλεπε στον εαυτό του τον κορυφαίο υπουργό του Λουδοβίκου ΙΓ΄ και τον διάδοχο του Λουδοβίκου ΙΑ΄, στην υλοποίηση του σχεδίου μιας εθνικής ενοποίησης που είχε συλλάβει ο τελευταίος. Από την άλλη πλευρά, ήταν επίσκοπος και αργότερα καρδινάλιος της Ρωμαϊκής εκκλησίας. Στην Αυλή του Παρισιού, η Ρωμαιοκαθολική επιρροή κυριαρχούσε και εκπροσωπούνταν κυρίως από το ισπανικό κόμμα. Η πολιτική της Ρώμης αναμφίβολα ευνοούσε την Ισπανία και τους Αψβούργους, και η ολοκλήρωση της νίκης των Ισπανο-Αψβούργων επί της Γαλλίας σίγουρα θα είχε οδηγήσει σε μια καθαρά καθολική κυριαρχία στην Ευρώπη για πολύ καιρό ακόμα. Αλλά ο Ρισελιέ, αν και απαιτούσε ελευθερία για τη Ρωμαϊκή Εκκλησία σε όλες τις συμφωνίες του με τους Προτεστάντες συμμάχους του, μετέφερε την υποστήριξή του στην άλλη πλευρά και έκανε ό,τι μπορούσε για να κινητοποιήσει τον κόσμο εναντίον των Αψβούργων και να συντρίψει τη δύναμη της Ισπανίας, εξουδετερώνοντας ταυτόχρονα την κοσμική δύναμη του Πάπα. Ενάντια σε όλους τους παπικούς φίλους στη γαλλική αυλή, θέσπισε όλα τα μέτρα για την εδραίωση της κυριαρχίας της Γαλλίας. Προκειμένου να εξασφαλίσει την ανεξαρτησία της, εξολόθρευσε τους Προτεστάντες στη χώρα του, αλλά σύναψε συμμαχίες με τον Γουσταύο Αδόλφο και με τον Βερνάρδο, Δούκα της Βαϊμάρης. Διέταξε ακόμη και τα γαλλικά πυροβόλα να πυροβολήσουν τους παπικούς στρατιώτες. Νομίζω ότι αυτές οι βολές, που εκτοξεύτηκαν εναντίον του στρατού της Ρώμης με εντολή ενός Ρωμαίου καρδιναλίου, συμβολίζουν τη στροφή της Ευρώπης προς μια νέα στάση η οποία, έκτοτε, δεν έχει πάψει ποτέ να είναι παρούσα στη ζωή της ηπείρου μας.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Τον δέκατο ένατο αιώνα, αυτή η στάση άλλαξε προς μια νέα μορφή ευρωπαϊκού εθνικισμού. Παντού στον κόσμο, η εθνική ιδέα ήταν η απελευθερωτική σκέψη της ζωής. Απόδειξη αυτού βρίσκεται σε πολλά γραπτά της εποχής, καθώς και στα πρόσωπα των Ουάσινγκτον, Μπολιβάρ και Γκαριμπάλντι. Ταυτόχρονα, ωστόσο, η επιστήμη και το εμπόριο απέκτησαν ολοένα και μεγαλύτερη σημασία και η ρήση του Βάλτερ Ρατενάου: «Η μοίρα καθορίζεται από την οικονομία» έγινε το «κίνητρο» της επεξεργασίας των περισσότερων κοινωνικών προβλημάτων. Ένας άλλος σημαντικός παράγοντας ήταν ο πληθυσμός των διαφόρων κρατών, ο οποίος τα ώθησε να αναζητήσουν αγορές για προϊόντα και προμήθεια πρώτων υλών οπουδήποτε στον κόσμο. Αυτή η στάση υποστηρίχθηκε και διαδόθηκε κυρίως από έναν λαό εξαπλωμένο σε όλο τον κόσμο. Υποστηρίχθηκε ότι έπρεπε να επιδιωχθεί μια «Παγκόσμια Δημοκρατία» και ότι τα προηγουμένως υπάρχοντα εθνικά-οικονομικά συστήματα έπρεπε να αντικατασταθούν από ένα λεγόμενο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα, κατά προτίμηση υπό κεντρικό έλεγχο.

Είναι αλήθεια ότι στις αρχές του αιώνα υπήρχαν ορισμένα εθνικά κράτη στρατιωτικοπολιτικού χαρακτήρα, αλλά από οικονομικής άποψης υπήρχε μια σχεδόν απελπιστική σύγχυση πολλών διαφορετικών οικονομικών ομάδων, εμπορικών και βιομηχανικών τραστ και διεθνών τραπεζών, που αντιτίθεντο το ένα στο άλλο και η επιτυχία ή η αποτυχία των οποίων ήταν αναπόφευκτη να επηρεάσει τόσους πολλούς ανθρώπους που η εθνική πολιτική αναγκάστηκε να υποταχθεί σε αυτά τα ιδιωτικά συμφέροντα και να τα αναγνωρίσει ως επί το πλείστον ως εθνικής σημασίας.

Ως διαμαρτυρία ενάντια στις κοινωνικές επιπτώσεις αυτού του καθαρά οικονομικού συστήματος με κάθε τρόπο, εκατομμύρια άνθρωποι ξεσηκώθηκαν και άκουσαν τις διδασκαλίες που κήρυτταν την κοινωνική ελευθερία μέσω ενός κινήματος που αγκάλιαζε όλα τα έθνη, δηλαδή τη Μαρξιστική-Κομμουνιστική Διεθνή. Όλα αυτά τα ρεύματα και οι τάσεις, που συνεχώς περιπλέκονταν και εντείνονταν από νέα παράπλευρα ζητήματα, δημιούργησαν ένα εμπόδιο στο τέλος του δέκατου ένατου αιώνα και μπορεί με ασφάλεια να ειπωθεί ότι ο Φρίντριχ Νίτσε ήταν ο πιο ευαίσθητος σεισμογράφος αυτών των δονήσεων που συγκλόνισαν ολόκληρο τον κόσμο. Δεν εντρυφούσε σε μια συναισθηματική φιλοσοφία, αλλά βίωσε ένα προαίσθημα των γεγονότων που θα επρόκειτο να επηρεάσουν εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους.

Η συνειδητοποίηση ότι ο κοινωνικός ιστός θα κατέρρεε στον μηδενισμό υπό την επίδραση τόσο των πολιτικών όσο και των μαρξιστικών δυνάμεων, και ταυτόχρονα η ελπίδα ότι από αυτή την καταστροφή θα προέκυπτε μια ισχυρή φυλή, χαρακτηρίζουν τους αφορισμούς του και όλα τα γραπτά του. Ταυτόχρονα, άνθρωποι όπως ο Πολ ντε Λαγκάρντ και ο Ρίχαρντ Βάγκνερ ένιωθαν ότι ο κόσμος πλησίαζε στο τέλος του και ότι ένας νέος κόσμος επρόκειτο να γεννηθεί. Στη Ρωσία, ο Ντοστογιέφσκι ζωγράφισε με σκοτεινές αποχρώσεις το τέλος της Ρωσίας. Και ενώ το αίσθημα ακραίας ανασφάλειας έγινε καθολικό, αυτές οι ιδέες, χωρίς καμία μορφή, βρήκαν αποδοχή στις πρωτεύουσες όλων των εθνών. Η Ρωσία έπεσε και οι τάσεις που ο Ντοστογιέφσκι προέβλεψε στα έργα του «Οι Αδελφοί Καραμάζοφ» και «Δαίμονες» ήρθαν στην εξουσία. Ο κομμουνισμός νίκησε στη Ρωσία ενάντια σε όλες τις κοινωνικές θεωρίες, όχι μέσω μιας προλεταριακής μαζικής οργάνωσης των πόλεων, αλλά λόγω του γεγονότος ότι μια θέληση που είχε ήδη σπάσει είχε ήδη επηρεαστεί από έναν ισχυρογνώμονα μη ευρωπαϊκό χαρακτήρα.

Αν εξετάσουμε αυτές τις διάφορες κοσμοφιλοσοφίες, οι οποίες συχνά φαίνεται να αντιτίθενται η μία στην άλλη με θανάσιμο ανταγωνισμό, θα διαπιστώσουμε ότι όλες έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό. Όλες προκύπτουν από ένα σαφώς καθορισμένο δόγμα, είτε αυτό είναι θρησκευτικού, είτε επιστημονικού, είτε κοινωνικο-ηθικού χαρακτήρα. Με βάση αυτά τα δόγματα ή τις ομολογίες πίστης, χτίζουν ένα πρόγραμμα, συγκεντρώνουν όλους όσους πιστεύουν σε αυτό το πρόγραμμα και προσπαθούν με όλες τις πολιτικές και στρατιωτικές δυνάμεις που έχουν στη διάθεσή τους να εφαρμόσουν αυτό το δογματικό πρόγραμμα.

Μιλώντας γενικά και πολιτικά, αυτή η στάση σχετίζεται με αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί «οικουμενικότητα». Αυτή η οικουμενικότητα υπάρχει, ανεξάρτητα από το αν ένα άτομο διορίζεται ως ανώτατος άρχοντας από τον οποίο ένα παγκόσμιο κίνημα λαμβάνει τους νόμους του, ή αν βασίζεται σε αφηρημένες

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

κοινωνία ή σε οποιαδήποτε συγκεκριμένη θεωρία. Πράγματι, οι τελευταίοι δεκαπέντε αιώνες ευρωπαϊκής ιστορίας δείχνουν ότι όλα τα έθνη κινούνται κάπου μέσα σε μια τέτοια καθολικά αντιληπτή «κοσμοφιλοσοφία» και ότι όλοι οι μεγάλοι αγώνες μεταξύ των εθνών ακολούθησαν την πορεία τους μέσα σε ένα δόγμα που είχε καθολικό χαρακτήρα. Αυτό το δόγμα χαρακτηριζόταν από θρησκευτική καθολικότητα στη Ρωμαιοκαθολική «κοσμοφιλοσοφία»· και το ίδιο χαρακτηριστικό υπήρχε και στο Προτεσταντικό δόγμα, αν και σε διαφορετική μορφή και παρά τα ατομικιστικά αποτελέσματα· στο σύστημα του Φιλελευθερισμού βρίσκουμε μια κοινωνικο-ηθική καθολικότητα, όπως αυτή που κηρύχθηκε κατά τη διάρκεια της Γαλλικής επανάστασης· και ήταν μια μηδενιστική καθολικότητα που χαρακτήριζε το παρακλάδι του μαρξιστικού κινήματος, τον Παγκόσμιο Κομμουνισμό, που δεν αναγνώριζε πλέον εθνικότητες και κράτη, αλλά μόνο μια Ένωση Σοσιαλιστικών Σοβιετικών Δημοκρατιών, στην οποία ανά πάσα στιγμή θα προστίθεντο και άλλες Σοβιετικές Δημοκρατίες.

Η αποφασιστική και ριζική κοσμοφιλοσοφική αλλαγή, όπως τη βλέπουμε σήμερα, συνίσταται στην ακλόνητη πεποίθησή μας ότι ο επερχόμενος αγώνας δεν θα έχει πλέον τον ίδιο χαρακτήρα όπως πριν και ότι οι εθνικοί αγώνες δεν θα διεξαχθούν στο πλαίσιο κάποιας δεδομένης «κοσμοφιλοσοφίας» οικουμενικού τύπου, αλλά ότι αυτοί οι αγώνες θα διεξαχθούν στο πλαίσιο μιας εθνικιστικής «κοσμοφιλοσοφίας». Με άλλα λόγια: οι τάσεις που προηγουμένως ήταν καθαρά κρατικές, διευρύνονται και εξετάζονται από μια κοσμοφιλοσοφική οπτική γωνία, εξελίσσοντας σε έναν αποφασιστικό παράγοντα στη ρύθμιση της ζωής στην ευρύτερη έννοιά της. Στην αρχή της σημερινής μας εποχής, η κυριαρχία μιας παγκόσμιας εκκλησίας ήταν το υψηλότερο θρησκευτικό και πολιτικό στοιχείο. Όταν συνέβη η πρώτη εξέγερση, δύο θρησκευτικές ομολογίες αντιτάχθηκαν η μία στην άλλη. Σε ένα μεταγενέστερο στάδιο αυτού του αγώνα, αυτοί οι κύριοι παράγοντες μεταφέρθηκαν από τη θρησκευτική στην κρατοπολιτική αρένα, η οποία αρχικά πήρε τη μορφή μοναρχίας και τελικά μιας ρεπουμπλικανικής ιδέας.

Στα τέλη του δέκατου ένατου και στις αρχές του εικοστού αιώνα, διαπιστώνουμε ότι η ταξική ιδέα κατείχε την υψηλότερη θέση στη συνείδηση εκατομμυρίων ανθρώπων. Και καθένας από αυτούς τους διαφορετικούς παράγοντες αποτελούσε τη θεμελιώδη πολιτική αρχή ενός από τα διάφορα κόμματα, ιδιαίτερα στη Γερμανία. Ο κύριος παράγοντας του Μεσαίωνα εκπροσωπούνταν από το Κόμμα του Κέντρου· η δυναστική ιδέα από τις πρώην Συντηρητικές ομάδες· η οικονομική ιδέα σε συνδυασμό με τη δημοκρατική ιδέα από το δημοκρατικό κόμμα· και η ταξική ιδέα από τις μαρξιστικές ομάδες. Σε αντίθεση με όλες αυτές τις ομάδες που υπήρχαν στη Γερμανία, το Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα διακήρυξε έναν νέο, αλλά και παλιό, κύριο παράγοντα, δηλαδή το ιδανικό της εθνικής τιμής.

Όλοι οι αγώνες των τελευταίων δεκατεσσάρων ετών, μέχρι το 1933, έχουν διεξαχθεί υπό αυτή τη σημαία. Αν, ωστόσο, απέκτησε μια μυστικιστική δύναμη, αυτό ήταν δυνατό μόνο επειδή ένα μεγάλο έθνος, με συνείδηση της τιμής του, είχε υποστεί μια κατάρρευση, μετά την οποία απέμενε να ληφθεί μόνο μία απόφαση. Είτε οι παλιές πολιτικές ομάδες έπρεπε να γίνουν ακόμη πιο ανεκτές ως εκπρόσωποι των φιλοσοφιών του παλαιού κόσμου, είτε έπρεπε να δημιουργηθεί μια νέα πολιτική φιλοσοφία βασισμένη σε νέες αρχές ως θεμέλιο της ζωής του γερμανικού λαού. Δεν χρειάζεται να επισημάνω ότι η ιδέα της Εθνικής Τιμής δεν είναι μια νέα ιδέα που προέκυψε ξαφνικά. Μάλιστα, από τότε που υπήρχε ένας γερμανικός λαός, ολόκληρη η τέχνη και η λογοτεχνία του περιστρέφονταν γύρω από αυτήν. Το «Έπος της Χίλντεμπραντ», τα «Νίμπελουνγκενλιντ» και η «Σάγκα της Γκούντρουν» το αποδεικνύουν αυτό, όπως και ολόκληρη η γερμανική ηρωική μουσική. Εκτός αυτού, αυτή η ιδέα βρισκόταν στη ρίζα των νομικών κωδίκων των παλιών γερμανικών «Σαξονικών Νόμων» και του «Αστικού Δικαίου» (Stadterecht), που για πολλούς λαούς έγινε το θεμέλιο πολλών παραγόντων που τελικά οδήγησαν στην ενοποίηση. Ούτε είναι απαραίτητο να τονίσω ότι αυτά που λέω εδώ δεν προορίζονται ως αναφορά ή κριτική σε άλλα έθνη.

Ο μόνος μου στόχος είναι να εξηγήσω τι έχει συμβεί εδώ στη Γερμανία και να δείξω ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν έχουμε να κάνουμε με μία από τις πολλές επαναστάσεις, αλλά με την αποφασιστική επανάσταση στη
Η γερμανική ιστορία είχε ξεκινήσει: μια επανάσταση που δεν ξεκίνησε ξαφνικά, αλλά μια επανάσταση της οποίας οι αρχές

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

μπορούν να βρεθούν στους Γερμανικούς Χωρικούς Πολέμους, στις νομικές διατάξεις των παλιών «Ελεύθερων Πόλεων», στον Φρειδερίκο τον Μέγα, στους Ηγέτες των Γερμανικών Απελευθερωτικών Πολέμων του 1813 και στους μεγάλους στοχαστές στο σημείο καμπής από τον δέκατο όγδοο έως τον δέκατο ένατο αιώνα.

Και επιτρέψτε μου να δηλώσω εδώ ότι αυτός ο ένθερμος γερμανικός εθνικισμός πράγματι δεν αποτελεί απειλή για τον νόμιμο εθνικισμό άλλων λαών, αλλά αντίθετα, ακριβώς αυτός ο γερμανικός εθνικισμός, με την πνευματική του ανωτερότητα έναντι όλων των άλλων ζητημάτων, μπορεί μόνος του να εγγυηθεί αυτή τη δίκαιη ισορροπία που λαχταρά όλος ο κόσμος. Το Αυταρχικό Κράτος, που βασίζεται σήμερα στο Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα, είναι σε θέση να εξαλείψει μια αδικαιολόγητη πολιτιστική προπαγάνδα μεταξύ ανθρώπων άλλων φυλών, καθώς και μια άνομη οικονομική επέκταση που διαφορετικά θα μπορούσε κάλλιστα να οδηγήσει το γερμανικό έθνος από οικονομικές συγκρούσεις σε πολιτικές συγκρούσεις με άλλα έθνη.

Ο Γερμανικός Εθνικισμός, μια «κοσμοφιλοσοφία» που βασίζεται στη φυλή και το έδαφος, δεν είναι ένα δόγμα που σχετίζεται με την καθολικότητα. Ούτε οι προϋποθέσεις ούτε τα συμπεράσματά της περιλαμβάνουν την υπόθεση ότι θα πρέπει να επηρεάζει άλλα και επομένως διαφορετικά έθνη και φυλές. Από την άλλη πλευρά, πιστεύουμε ότι η φιλοσοφία μας αποτελεί επίσης μια επιστροφή σε έναν ευλαβικό θαυμασμό της Φύσης και των νόμων της. Η εθνικοσοσιαλιστική «κοσμοφιλοσοφία» σημαίνει επομένως για εμάς μια σκόπιμη στροφή μακριά από εκείνες τις μορφές εθνικής ζωής που δεν δίνουν τη δέουσα σημασία στα χαρακτηριστικά των διαφόρων λαών και φυλών. μια απόρριψη εκείνων των πολιτισμικών-επιστημονικών δογμάτων που ισχυρίζονται ότι ισχύουν εξίσου για όλα τα έθνη. και τέλος, τη θεωρούμε ως μια προσπάθεια να επιτύχουμε μια υψηλότερη και ταυτόχρονα βαθύτερη συνείδηση των δικών μας κινητήριων δυνάμεων σε αυτούς τους ίδιους τομείς. Η νέα μας «κοσμοφιλοσοφία», αντί να περιφρονεί τους άλλους, είναι ένα ουσιαστικό στοιχείο για την επίτευξη ενός αμοιβαίου γνήσιου σεβασμού μεταξύ εθνών και πολιτισμών.

Για αυτόν τον λόγο, για παράδειγμα, το Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα τρέφει τον μεγαλύτερο σεβασμό για μια εντελώς διαφορετική φυλή και κρατικό σύνταγμα, που και τα δύο έχουν τα δικά τους ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Στα δύο μεγάλα έθνη της Άπω Ανατολής βλέπουμε δομές που έχουν οικοδομηθεί στα δικά τους θεμέλια. Για εμάς, την Ιαπωνία, η ιστορία της οποίας χρονολογείται χιλιάδες χρόνια πριν, είναι αξιοθαύμαστη στη θρησκευτική της έκφραση, στην υποταγή της στην κρατική εξουσία και στην αφοσίωσή της στα εθνικά συμφέροντα. Το κινεζικό έθνος έχει επίσης αναπτυχθεί από μια μορφή «παγκόσμιας φιλοσοφίας», την οικονομία και την κοινωνική ηθική, η οποία, αν και σήμερα φαίνεται διαλυμένη, μπορεί ακόμη να αναβιώσει. Και θα παρακολουθήσουμε αυτή την προσπάθεια αναδιοργάνωσης με το ίδιο ενδιαφέρον και σεβασμό που δίνουμε σε όλες τις ευγενείς φιλοδοξίες άλλων εθνών.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η εποχή μιας πρακτικά ανεξέλεγκτης επέκτασης πολλών εθνών σε όλο τον κόσμο οδήγησε σε μια σύγκρουση και στην συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι μετά από αυτήν την περίοδο οικονομικής επέκτασης, έχει ξεκινήσει μια περίοδος συρρίκνωσης. Σε αυτήν κάθε έθνος θα βρει την πραγματική του μορφή. Το ότι αυτός ο αγώνας υπάρχει σε όλα τα έθνη χωρίς εξαίρεση αποδεικνύεται από βίαιες συγκρούσεις κοινωνικής ή κοσμοφιλοσοφικής φύσης σε ολόκληρο τον κόσμο. Αποδεικνύουν την ύπαρξη μιας σχεδόν καθολικής έλλειψης πίστης και δείχνουν ότι οι ενέργειες των εθνών δεν διέπονται τελικά από μια σαφώς καθορισμένη ιδέα, αλλά ότι ένας αριθμός διαφορετικών συστημάτων μάχεται για την κυριαρχία χωρίς να καταλήγει σε μια οριστική απόφαση.

Αν ερμηνεύσουμε σωστά τα σημάδια και τα δείγματα της σύγχρονης πολιτικής, φαίνεται ότι ο διανοητικός αγώνας όλων των εθνών επικεντρώνεται στην επιθυμία να αντικατασταθούν όλα τα συστήματα που διεξάγουν έναν αναποφάσιστο πόλεμο με ένα συγκεκριμένο από αυτά τα συστήματα ή με ένα εντελώς νέο που τα ξεπερνά όλα.

Η Γερμανία μπορεί κάλλιστα να αποτελέσει ένα παράδειγμα σε αυτόν τον παγκόσμιο αγώνα—και όχι απαραίτητα ένα

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ένα ενδεικτικό παράδειγμα — για την ενίσχυση της πιθανότητας ότι μια λεγόμενη «μοιραία» εξέλιξη δεν είναι με κανέναν τρόπο βέβαιο ότι θα καταλήξει στον κομμουνισμό, αλλά ότι μια αποφασιστικότητα που γεννιέται από έναν ισχυρό χαρακτήρα μπορεί να ξεπεράσει τον ξεπερασμένο τρόπο σκέψης που δεν συνάδει πλέον με τις σημερινές συνθήκες. Το ελεύθερο και μυστικό δημοψήφισμα στο Σάαρ έδειξε σε ολόκληρο τον κόσμο πόσο βαθιά η νέα αντίληψη της ζωής έχει διαποτίσει ολόκληρο το γερμανικό έθνος, παρά όλα τα αντίθετα ρεύματα, στα οποία επιτράπηκε να ασκήσουν την επιρροή τους χωρίς κανένα εμπόδιο. Εμείς οι ίδιοι, τουλάχιστον, είμαστε πεπεισμένοι ότι το γερμανικό σύστημα, στο βαθμό που εμποδίζει οποιαδήποτε ιδιωτικά πολιτικά ή ιδιωτικά οικονομικά συμφέροντα να αποκτήσουν εξουσία, είναι το μόνο ικανό να ορίσει για το Γερμανικό Ράιχ εκείνους τους περιορισμούς που είναι ουσιώδεις για τα ζωτικά συμφέροντα όχι μόνο της Γερμανίας αλλά και άλλων κρατών.
Αυτό καθιστά δυνατή, για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια, τη διαφοροποίηση μεταξύ των ιδιωτικών συμφερόντων, έστω και αν ποτέ δεν ήταν τόσο ισχυρά, και των ζωτικών συμφερόντων του έθνους στο σύνολό του. Ταυτόχρονα, ωστόσο, έχουμε τη δυνατότητα μιας σταθερής εξωτερικής πολιτικής, την οποία θεωρούμε τέτοιας φύσης ώστε οι φυσικές κινητήριες δυνάμεις που συνδέονται με τη ζωή των διαφόρων εθνών να μην μπορούν πλέον να στρέφονται αυθαίρετα η μία εναντίον της άλλης, αλλά να στέκονται η μία δίπλα στην άλλη τόσο προς όφελος των μεμονωμένων εθνών όσο και προς όφελος μιας οργανικής συνεργασίας όλων των εθνών. Σε αυτό το σύμπλεγμα μεγάλων Δυνάμεων, θα καταστεί τότε δυνατό τα αριθμητικά μικρότερα έθνη να μην αποτελούν πλέον όργανο στενού εγωισμού, αλλά μονάδες προικισμένες με ίσα δικαιώματα στις οργανικές δραστηριότητες μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων. Επιτρέψτε μου να προσθέσω ότι όταν μιλάω για «μικρά έθνη», αναφέρομαι μόνο στην έκταση και τον πληθυσμό τους και δεν επιθυμώ να υποβαθμίσω με κανέναν τρόπο την πνευματική και πολιτιστική τους σημασία.

Έτσι, η εθνικοσοσιαλιστική «κοσμοφιλοσοφία» και η αναγέννηση του εθνικού ιδανικού δημιουργούν μια νέα αντίληψη για το Κράτος και την εθνική οικονομία· έναν νέο, καλά ρυθμιζόμενο κρατικό έλεγχο του ατόμου, ο οποίος μόνος του μπορεί να παράγει πραγματική ελευθερία, σε σαφή αντίθεση με την κατάχρηση από τα άτομα, η οποία, ελλείψει ελέγχου, επηρέασε πολλούς τομείς της ζωής, δηλητηρίασε και διέφθειρε τα συναισθήματα και τις σκέψεις ολόκληρων εθνών, εις βάρος όχι των διαφθείροντων αλλά των εθνών.

Η εδραίωση συμφωνίας μεταξύ των διαφόρων μορφών ζωής, οι συμφωνίες μεταξύ ενός έγκυρου Κράτους που ρυθμίζει όλους τους κλάδους της εθνικής δραστηριότητας και άλλων Κρατών, και μεταξύ των ομάδων («κόμπλεξ») των Κρατών που σχηματίστηκαν έτσι και άλλων μονάδων που καθορίζονται από πολιτικούς, φυλετικούς και γεωγραφικούς παράγοντες - σε αντίθεση με τα τυχαία στοιχεία που χαρακτήριζαν τον δέκατο ένατο αιώνα - όλα αυτά αποτελούν την αποφασιστική αλλαγή της σημερινής μας εποχής. Και ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι έτοιμος να υπηρετήσει αυτούς τους σκοπούς προς το συμφέρον όλων των εθνών. Έτσι, διαπιστώνουμε ότι η νέα «κοσμοφιλοσοφία» έχει αποφασιστική διαμορφωτική επιρροή στην πολιτική σκέψη και, τελικά, στην οικονομική και εξωτερική πολιτική δραστηριότητα.

Πιστεύουμε ότι οι σκέψεις που παρουσιάζονται σε αυτή τη σύντομη περίληψη αξίζουν προσεκτικότερης μελέτης από την οπτική γωνία των πιθανών πρακτικών εφαρμογών και αποτελεσμάτων τους, έχοντας κατά νου τα λόγια ενός Γερμανού που αγωνίστηκε για την ελευθερία πριν από έναν αιώνα: «Σέβεσαι την πατρίδα των άλλων, αλλά αγαπάς τη δική σου».

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Φασισμός, Γυναίκες και Δημοκρατία
από τη Νόρα Έλαμ

«Η εμπειρία δείχνει ότι σε όλες τις χώρες σήμερα η δημοκρατία μπορεί να αναπτύξει ελεύθερα τη φύση της, η πιο σκανδαλώδης διαφθορά εκδηλώνεται χωρίς κανείς να τη θεωρεί χρήσιμη για να κρύψει τις αχρειότητές της. Η δημοκρατία · · είναι η γη της αφθονίας που ονειρεύονται οι αδίστακτοι χρηματοδότες.»

— Georges Sorel, Reflexions sur la Violence.

ΤΩ, μια γνήσια κυνική που έζησε τον αγώνα για ψήφο στις γυναίκες από το 1906 έως το 1914, κανένα θέαμα δεν είναι πιο απολαυστικό από τον ενθουσιώδη της μεταπολεμικής εποχής, του οποίου η μόνη εμμονή φαίνεται να είναι ο υποτιθέμενος κίνδυνος για τις γυναίκες που έχουν δικαίωμα ψήφου σε μια φασιστική Βρετανία.

Αυτή η ανυποψίαστη φροντίδα βρίσκει τους πιο επίμονους υποστηρικτές της σε απίθανα μέρη, και εκείνοι που ήταν τόσο πικραμένοι ενάντια στον προπολεμικό αγώνα έχουν σήμερα κάνει μια πλήρη στροφή. Οι νεοαποκτηθέντες προστάτες μας είναι απαράμιλλοι στην αποφασιστικότητά τους ότι οι γυναίκες δεν πρέπει να στερούνται τίποτα κατ' αρχήν, ακόμη και αν στην πράξη πρόκειται να τους στερηθούν τα περισσότερα πράγματα που είναι απαραίτητα για την ύπαρξή τους.

Για τη γυναίκα που συμμετείχε σε εκείνη την ιστορική μάχη και, θεωρώντας την ψήφο απλώς ως σύμβολο, πίστευε ότι με τη βοήθειά της ένας νέος και καλύτερος κόσμος θα μπορούσε να είναι εφικτός, αυτό το είδος προστασίας είναι τόσο αποκρουστικό όσο ήταν και μιας γενιάς πριν. Πιστεύει, και με κάποια δικαιολογία, ότι είναι απάτη το γεγονός ότι όσοι σε όλα αυτά τα κουραστικά χρόνια δεν σήκωσαν ποτέ το χέρι τους για να τη βοηθήσουν, αλλά αντίθετα συνήθιζαν να την περιγράφουν ως άφυλη γυναίκα ή απογοητευμένη γεροντοκόρη, την ώρα της επιτυχίας προσπαθούν να εκμεταλλευτούν το φύλο της προς όφελος ενός αντιδραστικού και παρακμιακού συστήματος. Τέτοια αυθάδεια είναι δυνατή μόνο επειδή όσοι καταφεύγουν σε αυτήν παρεξηγούν εντελώς και εξακολουθούν να παρερμηνεύουν το νόημα αυτού του αγώνα και ερμήνευσαν την απαίτηση για πολιτική ελευθερία ως επιθυμία για προσωπική ελευθερία.

Ήρθε η ώρα να επαναδιατυπωθούν οι αρχές που αποτελούν τη βάση αυτής της αξιοσημείωτης και αποφασιστικής εκδήλωσης για μια οργανωμένη αλλαγή, όχι μόνο στη θέση των γυναικών αλλά και στην αποδεκτή στάση απέναντί τους.

Τι ήταν, λοιπόν, αυτό που υποβόσκει στην παθιασμένη αναστάτωση που συγκίνησε τις καρδιές χιλιάδων γυναικών και καθοδήγησε τα κεφάλια τους εκείνα τα θυελλώδη χρόνια; Δεν ήταν, όπως φαντάζονταν τόσοι πολλοί, η απαράδεκτη επιθυμία του ατομικού συμφέροντος, ούτε ένας αγώνας εκ μέρους των γυναικών μόνο για το φύλο τους. Αντίθετα, από τους ηγέτες μέχρι τους πιο ταπεινούς απλούς πολίτες, ήταν η θεμελιώδης πεποίθηση ότι σε έναν κόσμο που κατοικείται από άνδρες και γυναίκες και υπό ένα πολιτικό σύστημα που ελέγχει τις τύχες και των δύο φύλων, η χώρα που απέκλειε από τα συμβούλιά της την επιρροή, τις απόψεις και τα ταλέντα περισσότερων από το μισό του λαού της, θα ήταν σε αυτό το βαθμό ανίκανη να επεξεργαστεί το καλύτερο σύστημα διακυβέρνησης. Αν οι άνδρες ήταν θύματα χαοτικών οικονομικών συνθηκών, οι γυναίκες υπέφεραν μαζί τους. Αν οι κοινωνικές συνθήκες υπό τις οποίες οι άνδρες ζούσαν μια σχεδόν απελπιστική ύπαρξη ήταν αφόρητες, ίσχυαν εξίσου και για τις γυναίκες τους.

Κοιτάζοντας γύρω τους τις μεγάλες πόλεις της χώρας τους, από βορρά προς νότο και από ανατολή προς δύση, είδαν συνθήκες στέγασης για τις οποίες άνδρες και γυναίκες συμφωνούσαν ότι αποτελούσαν ντροπή για τον σύγχρονο πολιτισμό. Παρατηρώντας την αγορά εργασίας, κοίταζαν με ανησυχία το φάσμα της ανασφάλειας που στοιχειώνει τον μισθωτό και είναι εγγενές στο παλιό σύστημα. Στον πολιτικό τομέα, σημείωσαν

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

ότι, τόσο στην εσωτερική όσο και στην εξωτερική πολιτική, οι υποθέσεις διεξάγονταν με τέτοιο τρόπο που να προκαλεί τρόμο σε κάθε άτομο που νοιαζόταν βαθιά για τη Βρετανία ή συνειδητοποιούσε την παρακμή που είχε ήδη αρχίσει να διαβρώνει όλα τα κόμματα του Κράτους. Ξεσηκώθηκαν για να απαιτήσουν να κληθούν οι γυναίκες με ίσους όρους με τους άνδρες, να βοηθήσουν πριν να είναι πολύ αργά.

Αυτή η εξέγερση ήταν με λίγα λόγια μια πρόκληση στους παλιούς ανταγωνισμούς και μια έκκληση για συνεργασία στο συλλογικό σώμα του Κράτους.

Σε αυτή την αντίληψη της πρακτικής ιδιότητας του πολίτη, ο αγώνας των γυναικών μοιάζει πολύ με τη νέα φιλοσοφία του Φασισμού. Πράγματι, ο Φασισμός είναι η λογική, αν και πολύ πιο μεγαλοπρεπής, αντίληψη των βαρυσήμαντων ζητημάτων που έθεσαν οι μαχήτριες γυναίκες μιας γενιάς πριν. Ούτε τα σημεία ομοιότητας τελειώνουν εδώ. Το Γυναικείο κίνημα, όπως και το Φασιστικό κίνημα, διεξήχθη υπό αυστηρή πειθαρχία και διέπρεψε κάθε κομματική υποταγή. Οι υποστηρικτές του προέρχονταν από κάθε τάξη και κόμμα. Απευθύνθηκε στις γυναίκες να ξεχάσουν το προσωπικό συμφέρον, να εγκαταλείψουν τα μικροπρεπή προσωπικά πλεονεκτήματα και το προνόμιο των λίγων που προστατεύονται προς όφελος των πολλών και να σταθούν μαζί ενάντια στα λάθη και τις αδικίες που ήταν εγγενείς σε ένα σύστημα τόσο καταστροφικό για την ευημερία της φυλής. Όπως και το Φασιστικό κίνημα, επέλεξε τον Ηγέτη του και, αφού τον επέλεξε, έδωσε σε αυτόν τον Ηγέτη απόλυτη εξουσία να κατευθύνει την πολιτική και το πεπρωμένο του, επιδεικνύοντας μια πίστη και μια αφοσίωση που δεν ξεπεράστηκε ποτέ στην ιστορία αυτής της χώρας. Επιπλέον, όπως και το Φασιστικό κίνημα, αντιμετώπισε τη βιαιότητα των δρόμων, τους χλευασμούς των αντιπάλων του, τις παρανοήσεις των καλοπροαίρετων. και την μνησικακία των πολιτικών. Υπέμεινε το μίσος της υπάρχουσας κυβέρνησης και, τέλος, τη μοναξιά του κελιού της φυλακής και τη φρίκη της αναγκαστικής σίτισης. Στους ομιλητές της που στέκονταν στους ανοιχτούς χώρους και στις γωνίες των δρόμων στερούνταν το δικαίωμα της ελευθερίας του λόγου. Υπερασπιζόταν την πώληση των εντύπων της και τους έβριζε. Οι αντιπροσωπείες της κακοποιούνταν. Οι σουφραζέτες έγιναν το άθλημα κάθε θορυβώδους που ήθελε να πάρει τον νόμο στα χέρια του. Για να γίνει η αναλογία πιο ακριβής, καμία συκοφαντία δεν ήταν πολύ αισχρή και καμία συκοφαντία πολύ άσεμνη για να θίξει τον ηθικό χαρακτήρα των ηγετών της ή τους στόχους και τους σκοπούς των γυναικών που τους όφειλαν πίστη.

Έτσι, οι γυναίκες, ενωμένες σε μια τέτοια ένωση, δεν είχαν αυταπάτες για τα πολιτικά και κομματικά συνθήματα, και όταν οι ιερές λέξεις «Δημοκρατία» και «Ατομική Ελευθερία» ήταν κάτι συνηθισμένο στα χείλη των επικριτών τους, θυμήθηκαν ότι αυτά τα πράγματα γίνονταν υπό μια Φιλελεύθερη Διοίκηση και από τους υποστηρικτές ενός Κόμματος που είχε καταστήσει το δημοκρατικό σύστημα την κορυφή της πολιτικής του σοφίας. Ότι κάτω από αυτήν, κατατάσσονταν με εγκληματίες, τρελούς και παιδιά. Υποστήριζαν, και με κάποια πειστικότητα, ότι αν αυτό ήταν δημοκρατία, τότε οι γυναίκες είχαν λίγα να ελπίζουν από αυτήν.

Η εμπειρία τους ως παράνομοι από το δημοκρατικό σύστημα ήταν μηδαμινή σε σύγκριση με εκείνη που αντιμετώπιζαν, όταν βρέθηκαν έντιμοι πολίτες υπό την αμφίβολη προστασία του.
Είχαν κερδίσει, είναι αλήθεια, το δικαίωμα στην ατομική ελευθερία για ένα πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, μία φορά κάθε πέντε χρόνια, αλλά όταν έβαλαν εκείνον τον μοιραίο σταυρό στο ψηφοδέλτιο και έκλεισαν την πόρτα του εκλογικού τμήματος πίσω τους, από εκείνη τη στιγμή βρέθηκαν εντελώς αβοήθητοι μπροστά στη δημοκρατική μηχανή.

Αν και θα μας πουν ότι αυτό ήταν που είχαμε αγωνιστεί, μια στιγμή σκέψης θα δείξει ότι αυτό θεωρούνταν απλώς το σύμβολο. Οι γυναίκες δεν έκαναν ποτέ το μοιραίο λάθος να φανταστούν ότι επειδή οι άνδρες ψήφιζαν ήταν απαραίτητα ελεύθερες. Είναι χαρακτηριστικό της άβουλης γυναίκας σήμερα να υποθέτει ότι μια γυναίκα είναι ελεύθερη επειδή ψηφίζει κι αυτή, ή ότι η δημοκρατία μπορεί ποτέ να προσφέρει οτιδήποτε άλλο εκτός από την προσεκτική και οργανωμένη εκμετάλλευση ανδρών και γυναικών που την ανέχονται να υπάρχει.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Δεδομένης της περιορισμένης ψήφου στο τέλος του Πολέμου, στις γυναίκες δόθηκε επίσης το δικαίωμα εισόδου στο Κοινοβούλιο, και οι εκλογές στα τέλη του φθινοπώρου του 1918 τους έδωσαν την πρώτη τους ευκαιρία. Το κομματικό σύστημα είχε ήδη αρχίσει να δείχνει τα πρώτα σημάδια παρακμής, και με τον αδυσώπητο νόμο της ανταποδοτικής δικαιοσύνης, το Κόμμα που είχε γεννήσει τη δημοκρατία στη Βρετανία βρισκόταν σε πλήρη υποχώρηση μπροστά στα αχάριστα παιδιά του. Παρ' όλα αυτά, οι γυναίκες, στην πρώτη έξαρση του θριάμβου τους, στράφηκαν στα τότε υπάρχοντα κόμματα είτε ως ψηφοφόροι είτε ως υποψήφιοι.

Η δική μου δυσπιστία απέναντι στην κομματική πολιτική με έκανε να διστάζω να στραφώ προς αυτή την κατεύθυνση, και προτίμησα να θέσω υποψηφιότητα ως ανεξάρτητη, καταψηφίζοντας όλες τις άλλες γυναίκες υποψήφιες σε αυτή την περίπτωση, εκτός από μία. Εξαίρεση ήταν η Κόμισσα Μαρκίεβιτς του Σιν Φέιν, η οποία, αν και διαβόητη και δηλωμένη εχθρός της Βρετανίας, θεωρούσε απολύτως απλό ζήτημα στο δημοκρατικό σύστημα να εξασφαλίσει τις εκλογές στο Κοινοβούλιο της χώρας, την οποία είχε ανοιχτά καυχηθεί ότι θα κατέστρεφε, θα διέλυε και θα δυσφήμιζε. Αν θυμάμαι καλά, επέστρεψε χωρίς αντίπαλο. Το επόμενο παράδειγμα δεν ήταν πιο ενθαρρυντικό, καθώς η πρώτη γυναίκα που εκλέχθηκε για μια αγγλική εκλογική περιφέρεια ήταν μια πολίτης γεννημένη στην Αμερική, η οποία δεν είχε κανένα προσόν να εκπροσωπεί τις Βρετανίδες στο δικό τους Κοινοβούλιο, εκτός από το ότι είχε παντρευτεί έναν Βρετανό υπήκοο που βρέθηκε αναγκασμένος να βουλευτεί στην Άνω Βουλή μετά τον θάνατο του πατέρα του. Οι επικριτές του Γυναικείου Κινήματος, με μια σχεδόν συγκεκαλυμμένη ικανοποίηση, επεσήμαναν αυτή την εξέλιξη και προσπαθούσαν να παρουσιάσουν αυτήν την κυρία ως ένα θλιβερό δείγμα γυναικείας ανευθυνότητας. Δεν χρειαζόταν να είναι τόσο προσωπικές, γιατί δεν ήταν ούτε καλύτερη ούτε χειρότερη από οποιαδήποτε άλλη γυναίκα που εκλέχθηκε στη Βρετανική Βουλή των Κοινοτήτων, ως αποτέλεσμα των ετών προσπάθειας και αγώνα των μαχητικών γυναικών. Είναι λυπηρό γεγονός, αν και παρ' όλα αυτά αληθινό, ότι η επακόλουθη εκλογή γυναικών του Κόμματος στο Γουέστμινστερ δεν έκανε ούτε μια μικρή διαφορά ούτε για τους άνδρες ούτε για τις γυναίκες, και παρόλο που πολλές ικανές γυναίκες έχουν ενταχθεί στις τάξεις των εκλεγμένων αντιπροσώπων μας, η επιρροή τους ήταν εντελώς αμελητέα στις τύχες της Βρετανίας ή της Αυτοκρατορίας της. Αυτές, όπως και οι άνδρες συνάδελφοί τους, είναι απλώς γρανάζια στους τροχούς του Κόμματος του δημοκρατικού συστήματος, βαδίζοντας στα λόμπι στη χαραμάδα του Κόμματος, αβοήθητες μπροστά στο Juggernaut του επίσημου μηχανισμού που κινείται, συντρίβοντας κάθε πρωτοβουλία και ανεξαρτησία μπροστά του, και υποβιβάζοντας κάθε άτομο που του οφείλει πίστη σε ένα απλό κρυπτογράφημα για την εφαρμογή των πολιτικών και των μέτρων του. Και αν αυτό ισχύει για το Κοινοβούλιο - και ποιος μπορεί να το αρνηθεί; - ισχύει ακόμη περισσότερο για τη γυναίκα ψηφοφόρο. Κι αυτή είναι παγιδευμένη σε αυτό το αδυσώπητο σύστημα, μια πραγματική σκλάβα της κομματικής της οργάνωσης.

Σε όσους αμφισβητούν αυτό, πρέπει να τεθεί το ερώτημα: Ποια δύναμη έχει η γυναίκα μέλος ή η γυναίκα ψηφοφόρος, υπό το παρόν σύστημα, να αλλάξει οποιαδήποτε πολιτική οποιασδήποτε κυβέρνησης που έχει εκλεγεί μέχρι τώρα; Ισχυρίζεται άραγε ο πιο ένθερμος θαυμαστής του παρόντος συστήματος ότι οι γυναίκες, ανεξάρτητα από το κόμμα στο οποίο ανήκουν, είναι ικανοποιημένες με την υπάρχουσα κατάσταση αυτής της χώρας; Είναι πρόθυμες να δουν τις οικονομικές συνθήκες, όπου τα στοιχεία για την απασχόληση έχουν φτάσει το απίστευτο σύνολο μεταξύ δύο και τριών εκατομμυρίων, να παραμένουν αμετάβλητες; Είναι ικανοποιημένες με το θέαμα αυτών των εγκαταλελειμμένων περιοχών που προκαλούν απελπισία στην καρδιά κάθε ζωντανού ανθρώπου; Είναι αδιάφορες για την παρακμή των γεωργικών περιοχών και την άσχημη κατάσταση της γεωργικής βιομηχανίας και αδιάφορες για τις άθλιες συνθήκες στέγασης, τις οποίες όλα τα κόμματα αποδοκιμάζουν;

Στρεφόμενοι στο τεράστιο πεδίο της Αυτοκρατορικής και Εξωτερικής πολιτικής, μπορεί να υποστηριχθεί ότι η πλειοψηφία των Βρετανίδων επιθυμεί να δει την αποσύνθεση της Αυτοκρατορίας ή τον προσανατολισμό της τρέχουσας εξωτερικής πολιτικής της υποτιθέμενης Εθνικής Κυβέρνησης, όπου συνάπτονται συμφωνίες και δεσμεύσεις στο όνομά τους και κρυφά με τους δηλωμένους εχθρούς αυτής της χώρας, ενώ ταυτόχρονα μένουμε ανυπεράσπιστες, όχι μόνο για τους σκοπούς της άμεσης άμυνάς μας, αλλά και αν προκύψει η ανάγκη να τηρήσουμε αυτές τις δεσμεύσεις; Γνωρίζουμε πράγματι σε τι μας καταβάλλουν;

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

δεσμευτεί· τι συνεπάγεται αυτή η πολιτική συλλογικής ασφάλειας ή ποια είναι η δυσοίωνη δύναμη που την υπαγορεύει; «Η δημοκρατία είναι η γη της αφθονίας που ονειρεύονται οι αδίστακτοι χρηματοδότες», λέει ο Ζωρζ Σορέλ. Έχουν παραχωρήσει στις γυναίκες κάποια εξουσία να ελέγξουν μια εσωτερική ή μια εξωτερική πολιτική που υπαγορεύεται με σκοπό να γίνει αυτό το όνειρο πραγματικότητα; Ας θυμόμαστε ότι όταν έρθει η ώρα να πληρώσουμε τον λογαριασμό, θα οδηγηθούμε σαν πρόβατα στη σφαγή, αβοήθητοι μπροστά στα αποτελέσματα αυτών των πολιτικών. Ποια είναι η αξία της λεγόμενης ελευθερίας αν δεν μπορεί να μας δώσει τη δύναμη να αλλάξουμε αυτά τα βαρυσήμαντα ζητήματα;

Αν είναι αλήθεια ότι η μέση γυναίκα ψηφοφόρος δεν θέλει τίποτα από αυτά, γιατί, αν είναι ελεύθερη στο δημοκρατικό σύστημα, τα επιτρέπει; Αν κατέχει αυτή την ελευθερία, δεν είναι διπλά και τριπλά ένοχη που τα υφίσταται για μία ώρα ακόμα; Αυτή είναι η δοκιμασία του ισχυρισμού της για έναν υπεύθυνο ρόλο στη διακυβέρνηση της χώρας της. Αν έχει αποκτήσει την απαραίτητη εξουσία και ελευθερία στο πλαίσιο του υπάρχοντος συστήματος, η κατηγορία ότι είναι ανίκανη να διαδραματίσει τον ρόλο του πολίτη στις υποθέσεις της χώρας της και στην πραγματικότητα είναι ακατάλληλη για ευθύνη, αποδεικνύεται πλήρως.

Τίποτα από αυτά δεν είναι αλήθεια. Η αλήθεια θα βρεθεί στο γεγονός ότι δεν υπάρχει ελευθερία ούτε για τους άνδρες ούτε για τις γυναίκες στο παρόν απαρχαιωμένο σύστημα. Αυτό που περιορίζει τόσο τους άνδρες όσο και τις γυναίκες είναι ότι το κομματικό σύστημα βρίσκεται σε αποσύνθεση, και αυτό είναι πιο αισθητό από τότε που χορηγήθηκε το δικαίωμα ψήφου στους ενήλικες υπό μια αχαλίνωτη δημοκρατία. Σε όλο τον κόσμο έχει επικρατήσει η ίδια παρακμή, με την αναπόφευκτη πορεία του χρόνου και των περιστάσεων, η αλλαγή από έναν κόσμο φτώχειας σε έναν κόσμο απεριόριστης αφθονίας καθιστά τον οργανωμένο σχεδιασμό όχι μόνο απαραίτητο αλλά και ζωτικό για την ύπαρξη. Υπό αυτές τις αλλαγές, οι μέθοδοι του παλιού κόσμου είναι ξεπερασμένες και πρέπει να δώσουν τη θέση τους στο νέο. Αν οι γυναίκες πρόκειται να είναι άξιες της θέσης τους στα συμβούλια του έθνους, πρέπει να αντιμετωπίσουν ως ρεαλίστριες τις νέες παγκόσμιες συνθήκες που συσσωρεύονται γύρω τους. Αργά ή γρήγορα πρέπει να επιλέξουν. Η απόφαση είναι βαρυσήμαντη, γιατί από αυτήν θα εξαρτηθεί η θέση των γυναικών για ένα σημαντικό χρονικό διάστημα. Επομένως, δεν είναι ασήμαντο να ζυγίσουν καλά στην πλάστιγγα την ιστορία του κόσμου.

Υπάρχουν δύο δρόμοι ανοιχτοί για τη γυναίκα. Ο πρώτος είναι ότι θα πρέπει να συνεχίσει να αγωνίζεται με το σάπιο σύστημα του παλιού κόσμου, ικανοποιημένη με το να είναι υπηρέτρια των επαγγελματιών πολιτικών των διαφόρων κομμάτων στα οποία προσκολλάται. Για αυτό μπορεί να ειπωθεί ότι έχει δώσει μια μακρά και πιστή δοκιμασία, και ότι αν με αυτήν θα μπορούσε να είχε επιτύχει οποιαδήποτε πρακτική αλλαγή προς την κατεύθυνση της κοινωνικής, πολιτικής ή οικονομικής ελευθερίας, έχει αποτύχει θλιβερά. Πρέπει τώρα να σκεφτεί αν το λάθος βρίσκεται στην ίδια ή στο σύστημα στο οποίο εξακολουθεί να προσκολλάται. Σε αυτό το πλαίσιο, θα παρατηρήσει ότι τα ξεχωριστά κόμματα εξαφανίζονται σταδιακά. Το Φιλελεύθερο Κόμμα έχει περάσει στο λυκόφως του παρελθόντος. Το Συντηρητικό Κόμμα βρίσκεται σε ταχεία αποσύνθεση, και γνωρίζουμε, με τη διαβεβαίωση του ίδιου του Ηγέτη του, ότι δεν υπάρχει καμία ελπίδα να ανακτήσει την ανεξαρτησία του. Η ίδια μοίρα περιμένει το Σοσιαλιστικό Κόμμα, αφού κι αυτό πρέπει να ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο, ο οποίος έχει ρουφήξει τα άλλα δύο κόμματα κάτω από την κινούμενη άμμο της Σοσιαλδημοκρατίας.

Επομένως, πρέπει να αναζητήσει κάποιο καλύτερο σύστημα· ένα σύστημα που να συμφωνεί περισσότερο με τις σύγχρονες συνθήκες. Τι θα πάρει τη θέση του ετοιμόρροπου οικοδομήματος του παρελθόντος;

Κάθε μελετητής της πολιτικής αντιλαμβάνεται ότι το ζήτημα τώρα βρίσκεται μεταξύ φασισμού και κομμουνισμού. Όσον αφορά τις Βρετανίδες, ο κομμουνισμός δεν έχει ιδιαίτερη απήχηση. Για να μην προχωρήσουμε παραπέρα, είναι η φιλοσοφία της καταστροφής και η άρνηση των φυσικών ενστίκτων της γυναικείας φύσης. Είναι η αντίθεση κάθε αρχής και πρακτικής που οι γυναίκες εκτιμούν και απαιτούν.

Ο φασισμός φαίνεται να είναι η μόνη λύση. Περιέχει μέσα του κάθε αρχή ιδιαίτερα κατάλληλη και προσαρμόσιμη στην ιδιοφυΐα του βρετανικού χαρακτήρα. Προσφέρει πραγματική ελευθερία και ανεξαρτησία σε όλους τους ανθρώπους και

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

γυναίκες καλής θέλησης προς αυτή τη χώρα. Για να μην υπάρξει κάποια παρεξήγηση, θα ορίσουμε αυτούς τους τόσο συχνά χαλαρά χρησιμοποιούμενους όρους, με λέξεις με τις οποίες κανένας δημοκράτης δεν θα διαφωνήσει, γιατί είναι παρμένες από τον απόστολο της ανόθευτης δημοκρατίας, τον Τζον Στιούαρτ Μιλ.

«Ο μόνος σκοπός», έγραψε, «για τον οποίο η ανθρωπότητα δικαιούται ατομικά ή συλλογικά να παρεμβαίνει στην ελευθερία δράσης οποιουδήποτε μέλους της, είναι η αυτοπροστασία. Ο μόνος σκοπός για τον οποίο μπορεί να ασκηθεί δικαίως εξουσία σε οποιοδήποτε μέλος μιας πολιτισμένης κοινότητας ενάντια στη θέλησή του είναι η αποτροπή βλάβης των άλλων».

Αυτή ακριβώς είναι η φασιστική αντίληψη για την ατομική ελευθερία, και είναι προφανώς μια αντίληψη που, όσον αφορά τις γυναίκες, τους δίνει κάθε ευκαιρία που μπορούν νόμιμα να απαιτήσουν στο μελλοντικό τους καθεστώς ως γυναίκες πολίτες. Σε κανένα άλλο σύστημα δεν ενσωματώνονται αυτές οι αρχές. Επιπλέον, στον μηχανισμό του Συνεταιριστικού Κράτους, ο φασισμός διασφαλίζει στις γυναίκες ισότιμη θέση με τους άνδρες τους, διότι περιέχει το μόνο μέσο με το οποίο θα μπορούν να κατευθύνουν και να ελέγχουν τις συνθήκες υπό τις οποίες θα ζήσουν. Έτσι, μόνο ο φασισμός θα ολοκληρώσει το έργο που ξεκίνησαν για λογαριασμό τους οι αγωνίστριες γυναίκες από το 1906 έως το 1914. Επιπλέον, θα τις σώσει από την μολυσμένη ατμόσφαιρα διαφθοράς που είναι εγγενής στο κομματικό σύστημα, και για πρώτη φορά θα δώσει την ευκαιρία, μέσω του μηχανισμού των δικών τους ειδικών Συνεταιρισμών, να αντιμετωπίσουν με κάποια ελπίδα επιτυχίας αυτά τα μεγάλα ζητήματα που αφορούν τόσο στενά τη δική τους ζωή και τη ζωή των παιδιών τους.

Στον οικονομικό τομέα, θα διασφαλίσει την ασφάλεια με ίση αμοιβή για ίση εργασία, αυτό το αιώνιο οστό μιας διαμάχης που έχει χωρίσει τα φύλα με τόσο τρομερά αποτελέσματα για τη βιομηχανία.

Στην κοινωνική σφαίρα, καταργεί όλα τα ταξικά εμπόδια, ενώ στην πολιτική, απονέμει δικαιοσύνη και ισότητα για πρώτη φορά στην ιστορία του αγώνα των γυναικών.

Και το πιο σημαντικό από όλα είναι ότι ο φασισμός έρχεται να καταστρέψει για πάντα το στοιχειωτικό φάσμα του πολέμου, εξαλείφοντας τις θεμελιώδεις αιτίες που υπάρχουν και βρίσκονται στον Διεθνισμό, ένα όργανο που σφυρηλατήθηκε με σκοπό να επιτρέψει στους «αδίστακτους χρηματοδότες» να εκμεταλλευτούν αυτή τη «γη της αφθονίας» που ονομάζεται «δημοκρατία» την οποία ονειρεύονται.

Για να επιτευχθούν όλα αυτά, ο φασισμός θα απαιτήσει από τις γυναίκες, ισότιμα με τους άνδρες, να προσφέρουν μια πειθαρχημένη συνεργασία στη συγκρότηση ενός οργανωμένου Κράτους, και ο φασισμός δικαίως θα επιβάλει σε όλους τους πολίτες του Κράτους την ευθύνη και το καθήκον να εργάζονται αρμονικά, όχι προς το συμφέρον κάποιας τάξης ή τμήματος, αλλά προς όφελος όλου του λαού του. Θα καλέσει τις γυναίκες όπως και τους άνδρες, να υποτάξουν όλα τα εγωιστικά ατομικά προνόμια, ώστε οι λιγότερο τυχεροί να μπορούν υπό την προστασία του να είναι ασφαλείς από την εκμετάλλευση.

Αυτός είναι ο Φασισμός. Όλα τα άλλα είναι οφθαλμαπάτη. Μπορεί να ειπωθεί ότι οι Βρετανίδες δεν μπορούν να ανταποκριθούν σε αυτή τη μεγάλη περίσταση στην ιστορία της χώρας τους; Όσοι τους ζητούν να απορρίψουν αυτή την ευκαιρία είναι εχθροί όχι μόνο των γυναικών, αλλά και κάθε προόδου και πολιτισμού. Αυτές οι γυναίκες που υπέμειναν τη δοκιμασία του μεγάλου αγώνα των προπολεμικών ημερών, έχουν τουλάχιστον κερδίσει το δικαίωμα να αμφισβητήσουν τον λαό που για άλλη μια φορά θα τις υποδούλωνε στην υποδούλωση του παρελθόντος και θα τις αλυσόδευε σε ένα σύστημα που τους αρνείται σε όλους την ευκαιρία να διαδραματίσουν έναν αξιότιμο ρόλο στην απαραίτητη αναδιοργάνωση της χώρας τους. Οι Βρετανίδες γυναίκες δεν έχουν αποτύχει ποτέ ούτε έχουν διστάσει όταν η Βρετανία τις χρειαζόταν. Κι αυτές, μαζί με τους άνδρες της γενιάς τους, θα υψώσουν ψηλά τη σημαία του βρετανικού φασισμού και, κρατώντας την ψηλά πάνω από την αναταραχή και τις άθλιες διαμάχες του κομματικού συστήματος, θα επιταχύνουν την ημέρα που θα δει το έθνος τους να αναγεννάται. Σε εκείνη την θριαμβευτική ώρα, θα έχουν πραγματικά κερδίσει το περήφανο δικαίωμα να αποτίσουν φόρο τιμής σε μια αναγεννημένη Μεγάλη Βρετανία και να αναπαυθούν επιτέλους μέσα στην Ειρήνη, την Ασφάλεια και την Ευημερία του Κυρίαρχου Λαού της.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Πολύτιμα στρέμματα

από τον Jorian Jenks

Τ Όσοι μπορεί να μπουν στον πειρασμό να υποθέσουν ότι επειδή η Βρετανία δεν έχει πολιτική γης, δεν έχει και πρόβλημα γης, καλά θα κάνουν να εξετάσουν προσεκτικά αυτά τα ανησυχητικά γεγονότα.

Με εξαίρεση το Βέλγιο και την Ολλανδία, η Βρετανία είναι η πιο πυκνοκατοικημένη χώρα στον κόσμο· και δεδομένου ότι το ποσοστό της φυσικά άγονης γης (π.χ., ορεινής) είναι πολύ υψηλότερο σε αυτά τα νησιά από ό,τι στις Κάτω Χώρες, φαίνεται αναμφισβήτητο ότι έχουμε λιγότερη γη παραγωγής τροφίμων ανά κάτοικο από οποιαδήποτε άλλη χώρα.

Η Βρετανία είναι η μόνη πολιτισμένη χώρα στον κόσμο χωρίς μια πάγια πολιτική διατήρησης, αποκατάστασης και βελτίωσης της γης. Καμία κυβέρνηση δεν έχει λάβει κανένα απολύτως μέτρο για να ελέγξει την ετήσια απώλεια γεωργικής γης, η οποία πλέον ανέρχεται σε πάνω από 2 εκατομμύρια στρέμματα, ή το 7% του συνόλου, από το τέλος του Μεγάλου Πολέμου.

Η Βρετανία είναι μοναδική στο υψηλό ποσοστό του λαού της που έχει αποξενωθεί από κάθε επαφή με την πατρίδα του, καθώς και στο υψηλό ποσοστό μπαγιάτικων, συντηρημένων τροφίμων στην εθνική διατροφή.
Οι επιστήμονες αρχίζουν να ανακαλύπτουν τα αποτελέσματα αυτής της τεχνητότητας όσον αφορά τον υποσιτισμό, τις νευρικές διαταραχές και την κοινωνική αναταραχή.

Ένας ξένος παρατηρητής θα μπορούσε να δικαιολογηθεί αν συμπέρανε ότι προσπαθούμε, με τον διεστραμμένο βρετανικό μας τρόπο, να γίνουμε αντικείμενο ενός εξαιρετικά επικίνδυνου πειράματος, δηλαδή να ανακαλύψουμε εάν η εθνική ζωή μπορεί να διατηρηθεί υγιής σε μια πλήρως αστικοποιημένη και ουσιαστικά παρασιτική κοινότητα, που εξαρτάται για τις ίδιες τις ανάγκες της ζωής από τις προσπάθειες και την καλή θέληση άλλων εθνών. Θα μπορούσε περαιτέρω να υποθέσει ότι μια τόσο επισφαλής κατάσταση μας είχε επιβληθεί από την κακοκαιρία του κλίματός μας ή την ένδεια του εδάφους μας. Και η στάση του απέναντί μας θα ήταν μάλλον οίκτος παρά θαυμασμού.

Πόσο οδυνηρό είναι λοιπόν να πρέπει να ομολογήσουμε ότι αυτή η ανησυχητική κατάσταση προκύπτει από μία και μόνο αιτία, δηλαδή την ανάλγητη και επίμονη παραμέληση των βασικών αρχών. Ας μην κάνουμε κανένα λάθος. Το δικό μας δεν είναι ένα άσχημο κλίμα. Αντιθέτως, είναι ένα από τα πιο ήρεμα στον κόσμο. Το δικό μας δεν είναι ένα φτωχό έδαφος. Αντιθέτως, είναι, κατά μέσο όρο, ένα από τα πιο παραγωγικά στον κόσμο. Αλλά έχουμε, για τις αμαρτίες μας, ένα πολιτικό σύστημα που αρνείται να κοιτάξει πέρα από τις επόμενες εκλογές, το οποίο συνοδεύεται από κάθε κατεστημένο συμφέρον που έχει ένα τσεκούρι να τρίψει και από κάθε παραπλανημένο οικονομολόγο που έχει μια ακαδημαϊκή φήμη να διατηρήσει.

Είναι το πιο βαθύ λάθος να υποθέτουμε ότι είναι φυσικό μας πεπρωμένο να είμαστε κατασκευαστές, μεταφορείς και τραπεζίτες για τον υπόλοιπο κόσμο και ότι μια τέτοια κατάσταση συνεπάγεται μια συνεχή εισφορά πρώτων υλών και τροφίμων. Για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, σίγουρα, αυτή η υπόθεση κατέστη εύστοχη από το γεγονός ότι μια σειρά από τυχερές συμπτώσεις μας έδωσε ένα σημαντικό προβάδισμα έναντι άλλων εθνών στην ανάπτυξη εκείνων των υπηρεσιών για τις οποίες ο κόσμος ήταν εκείνη την εποχή έτοιμος να πληρώσει σχεδόν οποιοδήποτε τίμημα. Αλλά η γρήγορη και σχεδόν καθολική έλευση του βιομηχανικού και χρηματοπιστωτικού εθνικισμού έχει καταργήσει το προσωρινό μας μονοπώλιο και έχει καταστήσει την υπόθεση όχι μόνο αβάσιμη αλλά και εντελώς επικίνδυνη. Όσο περισσότερο προσκολλόμαστε σε αυτήν, τόσο λιγότερο ικανοί είμαστε να αντιμετωπίσουμε τα γεγονότα της σύγχρονης ζωής. Κάθε χειρονομία προς την αμετάκλητη «ανάκαμψη του διεθνούς εμπορίου» αναβάλλει την αναπόφευκτη ημέρα της κρίσης, όταν πρέπει να σταθούμε στα πόδια μας και να κάνουμε απολογισμό των δικών μας.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

πόροι.

Επειδή αποτελεί την κύρια πηγή ζωτικών αγαθών, η προσεκτική και φωτισμένη ανάπτυξή της αποτελεί προϋπόθεση για την εθνική ευημερία. Επειδή αποτελεί εθνική κληρονομιά, πολιτιστική αλλά και υλική, η διατήρησή της αποτελεί σοβαρό εθνικό καθήκον.

Αξίζει να θυμηθούμε ότι μέχρι σχετικά σύγχρονη εποχή αυτά τα γεγονότα ήταν γενικά αναγνωρισμένα, αν και όχι πάντα σωστά ερμηνευμένα. Η ιδιοκτησία γης θεωρούνταν ότι παρείχε όχι μόνο μεγάλα προνόμια αλλά και μεγάλες ευθύνες, κοινωνικές αλλά και χρηματικές. Οι άρχουσες τάξεις προέρχονταν σχεδόν αποκλειστικά από τις οικογένειες των γαιοκτημόνων. Η γεωργία αναγνωριζόταν ως η μεγάλη βασική βιομηχανία και η ευημερία της ήταν ζήτημα εθνικής σημασίας.

Μόνο όταν μια φτωχή αριστοκρατία των γαιοκτημόνων αντικαταστάθηκε από την νεοσύστατη και σε μεγάλο βαθμό αλλότρια πλουτοκρατία που ξεπήδησε από τα χαοτικά οικονομικά της ναπολεόντειας περιόδου, η εθνική στάση απέναντι στη γη υπέστη σοβαρή επιδείνωση. Και μόνο όταν ο βικτωριανός εξαγωγικός καπιταλισμός άρχισε να αντλεί τα τεράστια έσοδα από εισαγωγές, η βρετανική γεωργία απέτυχε να συμβαδίσει με την ανάπτυξη των βρετανικών βιομηχανιών. Αλλά μόλις καθιερώθηκε το δόγμα ότι τα κέρδη του οργανωμένου κεφαλαίου είναι το μέτρο της εθνικής ευημερίας, η ανοργάνωτη γεωργία μπορούσε μάταια να στραφεί στο Γουέστμινστερ για βοήθεια ή ηγεσία.

Έτσι, σήμερα, η μελέτη της βρετανικής υπαίθρου είναι σχεδόν μια μελέτη ενός εξαφανισμένου πολιτισμού.
Βαθιά λαξευμένα δρομάκια που δεν έχουν φέρει τροχούς για μια γενιά, απλωμένοι φράχτες που δεν έχουν δει σίδερο για μια δεκαετία, αρχαία σημάδια από άροτρα που είναι ακόμα ορατά σε πυκνά λιβάδια με χλοοτάπητα, αχυρώνες και αγροτόσπιτα σε κάθε στάδιο αποσύνθεσης, εκκλησίες χτισμένες για εκκλησιάσματα πέντε φορές μεγαλύτερα από τις σημερινές ενορίες, σιωπηλοί νερόμυλοι και ετοιμόρροπα αρχοντικά: όλα μιλούν για έναν χαμένο αγροτικό πληθυσμό που κάποτε ασχολούνταν ενεργά με το πιο ανδρικό έργο.

Είναι αλήθεια, φυσικά, ότι η καλύτερη γη εξακολουθεί να καλλιεργείται, και συχνά καλλιεργείται καλά, αν και ο αριθμός όσων έχουν άμεσο ενδιαφέρον για αυτήν μειώνεται χρόνο με το χρόνο. Και πού και πού βρίσκει κανείς θαρραλέους τυχοδιώκτες να ποντάρουν τα πάντα σε χοίρους ή πουλερικά, φρούτα ή γάλα. Αλλά σε ένα μεγάλο μέρος της υπαίθρου κρέμεται η μάστιγα των μεθόδων χειρός-στόματος, που γεννήθηκαν από την έλλειψη εμπιστοσύνης και εκφράζονται σε παραμελημένα βοσκοτόπια που δεν είναι γεμάτα με άγνωστα βοοειδή. Τόσο απαθείς είναι η ατμόσφαιρα που ακόμη και οι σπάταλες και άσχημες εισβολές του κερδοσκόπου οικοδόμου γίνονται δεκτές με ελάχιστο ίχνος δυσαρέσκειας που θα είχε προκαλέσει μια τέτοια βεβήλωση μερικές γενιές πριν.

Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε την έκταση της ζημιάς που έχει προκληθεί σε ένα αναντικατάστατο εθνικό αγαθό. Θεωρητικά, η γη είναι άφθαρτη, εκτός αν, φυσικά, παρασυρθεί από τη θάλασσα, μια διαδικασία που μπορεί, παρεμπιπτόντως, να παρατηρηθεί σε διάφορα σημεία της ακτογραμμής μας. Αλλά πολλά πράγματα μπορούν να συμβούν σε αυτήν που θα την καταστήσουν ουσιαστικά άχρηστη από την άποψη της παραγωγής τροφίμων, και αυτή είναι η πιο ζωτικής σημασίας άποψη για το έθνος.

Καταρχάς, η καλλιεργούμενη γη, είτε αρόσιμη είτε βοσκότοπος, μπορεί γρήγορα να βυθιστεί σε μια εγκαταλελειμμένη κατάσταση στην οποία δεν παράγει τίποτα άλλο παρά μια ελάχιστη σοδειά για τα βοοειδή και τα πρόβατα, και ακόμη και αυτά λιγοστεύουν αν φτάσουν πρώτα τα κουνέλια. Η δυσοίωνη αύξηση των εκτάσεων που επιστρέφονται ως «άγριες βοσκοτόπια» σε μια περίοδο που η καλλιεργούμενη έκταση συρρικνώνεται σταθερά δείχνει αρκετά καθαρά τι έχει συμβεί. Το μεγαλύτερο μέρος των άγριων βοσκοτόπων μας είναι, φυσικά, βουνοκορφές και βάλτοι. Αλλά ολόκληρη η πρόσφατη αύξηση, και πολύ περισσότερο από αυτό, αποτελείται από βελτιωμένη γη ενός τύπου που θα καλλιεργούνταν σε οποιαδήποτε άλλη ευρωπαϊκή χώρα ή ακόμα και στις δικές μας Κτήσεις, αλλά η οποία δεν μπορεί να καλλιεργηθεί εδώ ενόψει της συνεχούς επίσημης παραμέλησης.

Πολιτικοί τύπου Inskip σαν εμάς που πιστεύουν ότι αυτή η εγκαταλελειμμένη γη μπορεί να μεταφερθεί στο
******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

παραγωγή σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Προφανώς, οι απογοητευτικές εμπειρίες του τελευταίου πολέμου δεν τους έχουν διδάξει ότι η γη δεν μπορεί ξαφνικά να γίνει παραγωγική, γαργαλώντας την με μερικά τρακτέρ και λίγη ανειδίκευτη εργασία. Η αποκατάσταση γης είναι μια εργασία υψηλής εξειδίκευσης που απαιτεί μερικά χρόνια υπομονετικής εργασίας πριν επιτευχθούν αποτελέσματα. Μπορεί πολύ χρήσιμα να ενσωματωθεί σε μια μακροπρόθεσμη γεωργική πολιτική, αλλά ως μέσο παραγωγής τροφίμων σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης είναι πρακτικά άχρηστη.

Δεύτερον, οι οικοδομικές δραστηριότητες, είτε οικιστικές είτε βιομηχανικές, καταναλώνουν μεγάλη έκταση γης κάθε χρόνο και αποστειρώνουν πλήρως όση πραγματικά χρησιμοποιούν. Από το 1929, μόνο η Αγγλία και η Ουαλία έχουν χάσει 421.000 στρέμματα γεωργικής γης, εκ των οποίων μόνο 159.000 στρέμματα έχουν επανεμφανιστεί ως άγονοι βοσκοτόποι. Σχεδόν το σύνολο των υπόλοιπων 262.000 στρεμμάτων έχει περάσει στα στόματα των κατασκευαστών, μεγάλο μέρος των οποίων είναι επίπεδη και εύφορη καλλιεργήσιμη γη σε υψηλή κατάσταση καλλιέργειας.

Πρέπει να θυμόμαστε ότι η απώλεια γεωργικής γης δεν σταματά στην περιοχή που στην πραγματικότητα καταλαμβάνεται από εργοστάσια, σπίτια και κήπους. Πρέπει να δημιουργηθούν δρόμοι και χώροι αναψυχής, και πάντα υπάρχουν, ειδικά σε νεόκτιστες περιοχές, μεγάλα τεμάχια εγκαταλελειμμένης γης. Επιπλέον, η γεωργική γη στα όρια μιας δομημένης περιοχής ή γεωργικής γης που έχει κατακλυστεί, με τον σύγχρονο τρόπο, με απομονωμένες κατοικίες, υποφέρει σημαντικά. Τα σπουργίτια και οι αρουραίοι έρχονται κατά χιλιάδες. Οι πύλες και οι φράχτες γκρεμίζονται. Τα αδέσποτα σκυλιά βλάπτουν τα ζώα και οι μικρές ζημιές αυξάνονται τρομερά. Με την έλευση των φθηνών οδικών μεταφορών και την επακόλουθη εξωτερική ώθηση της προαστιακής ανάπτυξης, η περιοχή που επηρεάζεται έτσι, αν και εξακολουθεί να επιστρέφεται ως γεωργική γη, πρέπει να ανέρχεται σε εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα.

Είναι αδύνατο να ξεφύγει κανείς από το συμπέρασμα ότι η Βρετανία σπαταλά την εθνική της κληρονομιά σε μια εποχή που η πορεία των παγκόσμιων γεγονότων καθιστά ζωτικής σημασίας τη διατήρηση κάθε στρέμματος. Όσοι μπορεί να θεωρήσουν αυτή τη δήλωση ως μια ανησυχητική δήλωση, συμβουλεύονται να μελετήσουν προσεκτικά το πρόσφατο έργο του καθηγητή RG Stapledon, The Land: Now and To-Tomorrow. Η αρμόδια αρχή θεωρεί ότι «τα γεωργικά μας στρέμματα μειώνονται ραγδαία και αναπόφευκτα πρέπει να μειωθούν και, εκτός εάν ληφθεί κάποια απόφαση σχετικά με την ελάχιστη έκταση που θα πρέπει πάση θυσία να διατηρηθεί για την παραγωγή τροφίμων και ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα, το πολύ σε διακόσια χρόνια από τώρα μπορεί να δούμε τις γεωργικές εκτάσεις της Αγγλίας να μειώνονται στο μισό».

Διακόσια χρόνια μπορεί να ακούγονται πολλά, αλλά υπάρχει κανείς αρκετά τολμηρός ώστε να υποστηρίξει ότι τα παιδιά μας, πόσο μάλλον τα εγγόνια μας, θα μπορούν να αντλούν απεριόριστα αποθέματα τροφίμων από την Αμερική και τους Αντίποδες; Θέλουμε να μείνουμε στην ιστορία ως η γενιά που διέλυσε την εθνική κληρονομιά και άφησε τους απογόνους μας να αντιμετωπίσουν το στοιχειώδες πρόβλημα της πείνας; Ο βικτωριανός εξαγωγικός καπιταλισμός μας κληροδότησε τις Υποβαθμισμένες Περιοχές. Πρέπει να είμαστε υπεύθυνοι για ένα νέο σύνολο Υποβαθμισμένων Περιοχών;

Η περαιτέρω εξέταση των διατροφικών και οικονομικών πτυχών του προβλήματος της γης μας θα μας οδηγούσε σε μια βαθιά συζήτηση για τις πολλές λειτουργίες της γεωργίας ως αναπόσπαστο μέρος της εθνικής ζωής.
Είναι απαραίτητο, επομένως, να διακόψουμε για να συζητήσουμε την εξίσου σημαντική πολιτιστική πτυχή.

Αυτή η πτυχή, είναι αλήθεια, ήδη τυγχάνει κάποιας προσοχής με σπασμωδικό και μονόπλευρο τρόπο στο πλαίσιο του κινήματος πολεοδομίας. Αλλά το ίδιο το όνομα αυτού του κινήματος αποκαλύπτει τους περιορισμούς του. Μια κοινότητα που έχει ενθαρρυνθεί να ξεχάσει τη σημασία της γεωργίας της και να θεωρήσει τα εισαγόμενα τρόφιμα ως φυσικό φαινόμενο, έχει καταλήξει να θεωρεί την ύπαιθρο ως απλό συμπλήρωμα των πόλεων, ένα είδος δοξασμένου δημόσιου πάρκου. Υπάρχει, πράγματι, μεγάλος κίνδυνος η αγροτική Αγγλία να γίνει ένας «ανοιχτός χώρος» χωρίς χαρακτήρα με τον ίδιο τρόπο που ένα τεράστιο κομμάτι των Κομητειών της Αγγλίας έχει γίνει ένας κήπος-προάστιο χωρίς χαρακτηριστικά.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η έμφυτη επιθυμία ενός αστικοποιημένου λαού να ξεφύγει από την θορυβώδη, μολυσμένη ατμόσφαιρα των πόλεών του δεν μπορεί παρά να προκαλέσει συμπάθεια. Το γεγονός ότι αυτοί οι άνθρωποι περνούν χαρούμενα τη μισή Κυριακή τους καταπίνοντας αναθυμιάσεις βενζίνης σε έναν κεντρικό δρόμο με μεγάλη κυκλοφοριακή συμφόρηση, προκειμένου να περάσουν την άλλη μισή στον καθαρό αέρα, είναι αξιοθρήνητα σημαντικό. Το κρίμα είναι ότι τόσοι πολλοί από αυτούς φαίνονται ανίκανοι να αδράξουν τους καρπούς της επιχείρησής τους χωρίς να τους χαλάσουν.

Διότι η ύπαιθρος δεν μπορεί να εκπληρώσει την πολιτιστική της λειτουργία αν δεν της επιτραπεί να διατηρήσει τον δικό της χαρακτήρα, και αυτός ο χαρακτήρας είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με την υλική ή γεωργική της λειτουργία. Η πόλη δεν μπορεί να ξεφύγει από την πόλη, αν την πάρει μαζί της, όπως ακριβώς ο διανοούμενος δεν μπορεί να δώσει στο μυαλό του μια ευκαιρία, αν πάρει μαζί του τα επιχειρήματά του στις βόλτες του στην εξοχή. Η θέα ενός χωριού που έχει προαστιοποιηθεί από εκείνους που έχουν έρθει να «ζήσουν στην εξοχή» είναι τόσο αξιολύπητη όσο η θέα μιας ομάδας διανοουμένων που περπατούν σε πλήρη έξαρση συζητήσεων, ενώ γύρω τους υπάρχουν δέκα χιλιάδες δραστηριότητες πιο ενδιαφέρουσες και σημαντικές από τις δικές τους. Όπως το έθεσε ένας αγρότης πριν από λίγο καιρό, «Δεν με πειράζει τόσο που περπατούν στα χωράφια μου. Δεν με πειράζει τόσο που γυμνάζουν τα ανόητα σκυλιά τους εις βάρος μου. Δεν με πειράζει καν που σκαρφαλώνουν πάνω από πύλες που θα μπορούσε να ανοίξει ένα παιδί. Αλλά όταν σκέφτομαι ότι έχουν περπατήσει πάνω από δύο μίλια καλής γεωργικής γης και δεν σκέφτηκαν ποτέ να κοιτάξουν τι συμβαίνει, νιώθω ότι η ευγένειά μου πήγε χαμένη».

Αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε στάση «δημόσιου πάρκου» εκφράζεται με τρόπους πιο σοβαρούς από την αδιαφορία για τις αγροτικές δραστηριότητες. Όπως ακριβώς ο αχινός δεν θεωρεί κακό να πετάει πέτρες στις πάπιες όταν ο φύλακας δεν κοιτάζει, έτσι υπάρχουν χιλιάδες μορφωμένοι ενήλικες που δεν βλέπουν κανένα κακό σε μικρές παραβιάσεις όταν υπάρχει μικρή ή καθόλου πιθανότητα εντοπισμού. Και το σωρευτικό αποτέλεσμα των μικρών παραβιάσεων δημιουργεί μια δυσάρεστη κατάσταση σε περιοχές που προτιμούν οι λάτρεις της αστικής απόδρασης.

Στη Γερμανία, τα οπωροφόρα δέντρα φυτεύονται σε φράκτες κατά μήκος του δρόμου και η γη καλλιεργείται μέχρι την άκρη του μετάλλου. Στην Αγγλία, μια τέτοια διαδικασία είναι εντελώς αδύνατη, καθώς τα δέντρα θα απογυμνώνονταν από οργανωμένες επιδρομές και οι καλλιέργειες θα ποδοπατούνταν στο πλάτος μιας αλυσίδας. Ο Βρετανός δεν είναι απαραίτητα λιγότερο έντιμος ή πιο καταστροφικός από τον Γερμανό. Απλώς έχει απο-αγροτικοποιηθεί σε τέτοιο βαθμό που η αίσθηση των αξιών του και ο κώδικας ηθικής συμπεριφοράς του παύουν με την τελευταία κολόνα φωτισμού. Άτομα που θα σοκαρίζονταν στην ιδέα να κλέψουν ένα μολύβι ενός σεντ από τον πάγκο ενός καταστήματος δεν θα δουν τίποτα ανήθικο στο να σπάσουν μισή ντουζίνα φράκτες για να κλέψουν μανιτάρια.

Η ύπαιθρος έχει τόσο πολύ πραγματικό πλούτο να προσφέρει στους επισκέπτες της που ο προφανής τρόπος για να ξεπεραστούν οι παρούσες αξιοθρήνητες τάσεις είναι να δείξουμε στους ανθρώπους πού βρίσκεται αυτός ο πλούτος. Ακόμα και τώρα υπάρχουν πολλοί που μπορούν και εκτιμούν το θεραπευτικό βάλσαμο της μοναξιάς, την πνευματική παρηγοριά της ειρήνης και της ασφάλειας, το συναρπαστικό ενδιαφέρον των συνεχώς μεταβαλλόμενων αγρών και δασών· αλλά είναι όλοι πολύ λίγοι. Κανείς δεν θα βλάψει ή θα παραμορφώσει οικειοθελώς αυτό για το οποίο αισθάνεται έντονο προσωπικό ενδιαφέρον, και το πρώτο βήμα προς τη διατήρηση της υπαίθρου είναι μια εθνική προσπάθεια για την ανάπτυξη αυτού που ο καθηγητής Stapledon αποκαλεί «αγροτική νοοτροπία».

Μια φασιστική κυβέρνηση θα πρέπει φυσικά να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της γης στο σύνολό του, καθώς η γη είναι μια από τις βάσεις πάνω στις οποίες βασίζεται η αντίληψή της για ένα ζωντανό έθνος. Πράγματι, η δεδηλωμένη πολιτική της για αγροτική ανάπτυξη θα δημιουργήσει από μόνη της ένα επείγον πρόβλημα, τονώνοντας την κερδοσκοπική δραστηριότητα στην αγορά ακινήτων, και αυτή η δραστηριότητα θα πρέπει να αντιμετωπιστεί σοβαρά πριν αναπτυχθεί πλήρως η γεωργική πολιτική.

Η φασιστική στάση απέναντι στη γη μπορεί να περιγραφεί σε λίγες προτάσεις.

Η γη δεν πρέπει πλέον να θεωρείται κερδοσκοπικό εμπόρευμα. Η αξία της πρέπει να εκτιμάται δίκαια και όλη η αύξηση πρέπει να μοιράζεται σε εκείνους που βοήθησαν στη δημιουργία της, συμπεριλαμβανομένων των

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Κατάσταση.

Η αξιοποίηση της γης πρέπει να αποτελεί αντικείμενο προσεκτικού μακροπρόθεσμου εθνικού σχεδιασμού. Στο μέτρο του δυνατού, η οικοδομική δραστηριότητα πρέπει να περιορίζεται σε περιοχές χαμηλής γεωργικής αξίας.

Η ιδιοκτησία γης πρέπει να είναι όσο το δυνατόν ευρύτερα διαδεδομένη, με στόχο έναν μεγάλο αριθμό μικρών, ασφαλών οικογενειακών κτήσεων. Ωστόσο, αυτό συνεπάγεται και ευθύνες, και όσοι κάνουν κακή χρήση της γης τους θα θεωρούνται κοινωνικοί εχθροί.

Η πρόσβαση του κοινού στη γη πρέπει να βελτιωθεί με την επέκταση και τον καλύτερο ορισμό των μονοπατιών, των χώρων κατασκήνωσης και των στάσεων κατά μήκος του δρόμου. Ταυτόχρονα, ο νόμος περί παραβίασης πρέπει να αναθεωρηθεί και η αγροτική κοινότητα να προστατευθεί καλύτερα από παρεμβολές και ζημιές. Ενδεχομένως να είναι απαραίτητο να συσταθεί ένα σώμα φυλάκων.

Πρέπει να διεξαχθεί πόλεμος εναντίον παρασίτων όπως τα κουνέλια, τα κοράκια και τα περιστέρια· και ενώ δεν θα υπάρχουν διακρίσεις εις βάρος των αθλημάτων υπαίθρου, δεν πρέπει να επιτρέπεται σε τέτοια αθλήματα να παρεμβαίνουν ούτε στις γεωργικές ούτε στις ψυχαγωγικές δραστηριότητες.

Το κοινό πρέπει να εκπαιδευτεί ώστε να σέβεται και να εκτιμά την ύπαιθρο και να δείχνει έξυπνο ενδιαφέρον για τις δραστηριότητές της.

Ως φυλή, δεν είμαστε ιδιαίτερα συνηθισμένοι στο να εκφράζουμε συναισθηματικά συναισθήματα για τη γη. Χρησιμοποιούμε τη λέξη Πατρίδα σπάνια, ενώ η λέξη Πατρίδα ποτέ. Ένας αιώνας laissez-faire φιλελευθερισμού και οικονομικού συντηρητισμού έχει καλλιεργήσει μια κοντόφθαλμη εμπορευματοποιημένη στάση απέναντι στη γη μας.

Ωστόσο, η Βρετανία των ονείρων μας, η φυσική ενσάρκωση του εθνικού μας πνεύματος, δεν είναι μια Βρετανία δρόμων και εργοστασίων ή ακόμα και πάρκων και δημόσιων κτιρίων, αλλά μια Βρετανία χαμογελαστών κοιλάδων και κυματιστών υψιπέδων, καλλιεργημένων χωραφιών και ζεστών αγροικιών. Μια πόλη είναι μια πόλη σε όλο τον κόσμο· και οι πόλεις του κόσμου τείνουν κάθε χρόνο προς την τυποποίηση. Αλλά η αγροτική Βρετανία είναι ιδιαίτερα δική μας, άρρηκτα συνδεδεμένη με τον εθνικό μας χαρακτήρα. Πρέπει να τη διατηρήσουμε ζηλότυπα, όχι στην ατμόσφαιρα μουσείου ενός Στράτφορντ-ον-Έιβον, αλλά στη φυσική δύναμη της παραγωγικότητας.

Λίγοι από εμάς απέχουν περισσότερο από μερικές γενιές από τη γη. Λίγη επανεκπαίδευση από τον Τύπο και το ραδιόφωνο θα μας έκανε ξανά χωρικούς, τουλάχιστον στις στιγμές του ελεύθερου χρόνου μας: όχι η εκπαίδευση του επαγγελματία δασκάλου, του οποίου η «γεωργία» αποτελείται από χρήσιμες αλλά μάλλον θλιβερές στοιχειώδεις επιστήμες, αλλά η εκπαίδευση που θα μας έστελνε στα σοκάκια και τα μονοπάτια με ανοιχτά μάτια και ερευνητικό μυαλό. Μια εισαγωγή στην ιστορία και την καθημερινή ζωή της υπαίθρου όχι μόνο θα ενθάρρυνε τον κάτοικο της πόλης να εκτιμήσει τα προβλήματα της γεωργίας, αλλά θα επένδυε τις αγροτικές του εξόδους με απορροφητικό ενδιαφέρον. Η έξυπνη αγροτική νοοτροπία θα μπορούσε να γίνει το καλύτερο δυνατό αντίδοτο στο άγχος της αστικής ζωής, γιατί η Μητέρα Γη μπορεί να προσφέρει παρηγοριά στην ψυχή καθώς και στο σώμα.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Hitler's Berchtesgaden an Edyll of New Germany by Joan Morgan

μι BEBE αν γνωρίζετε καλά τη Βαυαρία, και ακόμα κι αν έχετε κατά νου ότι οι Βίτελμπαχ με όλη τη Βαυαρία και ο Φύρερ με όλη τη Γερμανία για να διαλέξετε επέλεξαν το Μπερχτεσγκάντεν για τις εξοχικές τους κατοικίες, τίποτα δεν σας προετοιμάζει απόλυτα για αυτό το μέρος που καταφέρνει να είναι ταυτόχρονα η καρδιά της παλιάς Βαυαρίας και η ψυχή της νέας Γερμανίας. Όλα όσα ονειρευτήκατε για τη Βαυαρία στην πιο παραμυθένια μορφή της και τον Εθνικοσοσιαλισμό στην καλύτερη εκδοχή του, είναι συμπιεσμένα σε αυτή την ορεινή εμπορική πόλη που καυχιέται για τον ίδιο πληθυσμό με τη νεότερη πολυκατοικία του Λονδίνου.

Αφού το τρένο φύγει από το Bad Reichenhall, κινείται όλο και πιο βαθιά μέσα στα βουνά, μέχρι που νιώθετε ότι θα σας τυλίξουν εντελώς καθώς καταλήγετε στην βαθιά κοιλάδα που είναι μια σφήνα της Γερμανίας που οδηγείται στην Αυστρία. (Είναι δυνατό, και μάλλον συναρπαστικό, να περπατήσετε μέχρι την Αυστρία προς οποιαδήποτε από τις τρεις κατευθύνσεις.)

Η πρώτη εντύπωση είναι αυτή της κίνησης. Όλοι, από δύο ετών και πάνω, βρίσκονται σε εγρήγορση, σε ένα είδος προσμονής. Είτε αυτό οφείλεται στο υψόμετρο, στο κέφι των Βαυαρών είτε στο γεγονός ότι ο Φύρερ μπορεί να περάσει από εκεί ανά πάσα στιγμή, δεν το έχω ανακαλύψει ποτέ. Το γεγονός παραμένει ότι ο αέρας σφύζει από ζωντάνια.

Εδώ, σε αυτό το αξιολάτρευτο μουσικοκωμικό σκηνικό, ο Εθνικοσοσιαλισμός φαίνεται πολύ διασκεδαστικός. Εκτός από περιστασιακές συναντήσεις, οι οποίες είναι απλές και παράξενα εμπνευσμένες, δεν έχεις και τόσο επίγνωση της βαθιάς μυστικιστικής σοβαρότητας όλων αυτών· του απέραντου μεγέθους του έργου που έχει ολοκληρωθεί και του έργου που έχει μπροστά σου.

Νιώθεις ότι τα SS με την ελκυστική τους στολή, την επαφή με τον Φύρερ και μια υγιή ζωή σε ένα όμορφο περιβάλλον είναι μια πολύ ευχάριστη απασχόληση, και τα SS είναι πράγματι μια λαμπρή οργάνωση, ανοιχτή σε όλες τις ηλικίες και τις τάξεις με κοινό γνώμονα τον πατριωτισμό.

Εδώ, περισσότερο από οπουδήποτε αλλού στη Γερμανία, βλέπεις πώς όλοι, από το γηραιότερο μέλος των SS μέχρι το μικρότερο παιδί που πουλάει κονκάρδες Χειμερινής Αρωγής, έχουν μερίδιο στη χώρα. Κανείς δεν υποφέρει από την ψυχοφθόρα αγωνία του να νιώθει ανεπιθύμητος. Κάθε επίτευγμα είναι δικό του επίτευγμα. Κάθε πισωγύρισμα δικό του. Συνειδητοποιείς πώς ο Εθνικοσοσιαλισμός, αποκαθιστώντας την ελπίδα, αναζωογονώντας την πίστη στο μέλλον της χώρας του, έχει δώσει στον λαό κάτι για το οποίο να ζει.

Η ζωή αιώνων του τόπου συνεχίζεται όπως πάντα, συν τον Εθνικοσοσιαλισμό· και ως εκ τούτου, η ζωή στο Μπερχτεσγκάντεν είναι μια ασταμάτητη παράσταση. Όταν πέφτει η αυλαία για μια πράξη, ανοίγει μια άλλη. Ακούτε ένα μονότονο βουητό έξω από το παράθυρό σας να ρέει εκατό αγρότισσες με εθνικές ενδυμασίες με τα μικρά μαύρα-πράσινα-κόκκινα πλεκτά παλτό που ονομάζουν Μπερχτεσγκάντνερ. Μαζί τους είναι ένας ιερέας, και κινούνται αργά, ψάλλοντας, με χαμηλωμένα μάτια. Αργότερα ακούτε τις στριγκλιές φωνές των νεαρών BDM (κοριτσιών του Χίτλερ) να παρελαύνουν με τα κοντά καφέ παλτό τους, ή μια ομάδα Hitler Jugend, τεράστια αρρενωπά αγόρια που κουβαλούν λάβαρα. Υπάρχει πάντα ένα τραγούδι παρέλασης στον αέρα.

Όταν όλα τα άλλα αποτύχουν, κάνουν άσκηση πυρασφάλειας. Εκατό πυροσβέστες (ή ένας ανά τριάντα κατοίκους) με χιτώνες, κράνη και άμυνες κάνουν τολμηρές εμφανίσεις μπροστά στο παράθυρό σας. Η Κυριακή, ωστόσο, είναι η κατάλληλη μέρα. Στην πλατεία Markt, η οποία είναι η κορυφή της πόλης, οι αγρότες συγκεντρώνονται. Οι άντρες, ανταγωνιζόμενοι μεταξύ τους στην απεραντοσύνη των βουρτσών με τα πράσινα καπέλα τους, στη μία πλευρά του σιντριβανιού ******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

με το βαυαρικό λιοντάρι του, από την άλλη οι γυναίκες με τα μαύρα καπέλα σκαρφαλωμένες στις κορώνες από πλεξούδες τους. Στις δέκα αναχωρούν για μπύρα και λουκάνικα σε σούπα στο Νόιχαους (αυτόν τον μικρό αδερφό του Χόφμπραουχαους) με τον κήπο της μπύρας κάτω από τις καστανιές, όπου αερίζουν τα κλινοσκεπάσματα στον φράχτη του Σλος Βίτελσμπαχ, την μπυραρία του με την απαράμιλλη gemütlichkeit, όπου οι ηγέτες του Κόμματος συναναστρέφονται με τους ξεναγούς· ζωτικό κέντρο μιας ζωτικής πόλης.

Το Grand Hotel, αρκετά μεγάλο για τον καθένα. Το Kurhaus με την εξαιρετική ορχήστρα του και τους επισκέπτες μουσικούς από το Μόναχο. Το Θέατρο Αγροτών, με το άξεστο πνεύμα και την ελκυστική μουσική του. Υπάρχουν οι χώροι χορού. Το Hofschaffer με την οικεία ατμόσφαιρά του, το πάτωμα με τα μαντήλια τσέπης γεμάτο πέρα από τα όνειρα ενός Λονδρέζου μετρ ντε ξενοδοχειακού συγκροτήματος, και το Kur Cafe, όπου τα τεράστια, κομψά αγόρια των Σωματοφύλακων των SS χορεύουν σε αυτό που κάποτε ήταν βασιλική βίλα του Οίκου της Βαυαρίας. Υπάρχουν οι καλλιτέχνες, ο Fritz Richter με τις παράξενες εμπνευσμένες ξυλογραφίες του, και ένας από τους πρώτης τάξεως τοπιογράφους της σύγχρονης αλπικής σχολής.

Για να βγούμε στο φως: πρώτα, υπάρχει το σπίτι του Φύρερ, στην κορυφή του κόσμου, με έναν γυάλινο τοίχο που βλέπει σε μια αλληλουχία βουνών, σκαρφαλωμένο σε μια τόσο απόκρημνη τοποθεσία που μοιάζει να γέρνει προς τα πίσω. Το σπίτι κυριαρχεί στην κοιλάδα όπως ο Φύρερ κυριαρχεί στην πόλη.

Υπάρχει το Κένιγκζεε, η ομορφότερη από όλες τις αλπικές λίμνες, με το βαθύτερο πράσινο και τα απόκρημνα βουνά να την περικλείουν από όλες τις πλευρές. Υπάρχει και το Ζάουμπερβαλντ, ένα μαγικό δάσος, όπου το ρυάκι από το Χίντερζεε ορμάει μέσα από καταπράσινους βελούδινους βράχους.

Υπάρχει το αλατωρυχείο όπου (σε αυτή τη χώρα των στολών) ντύνεσαι με μαύρο χιτώνα και άσπρα φουσκωτά παντελόνια (κάτι που δεν είναι τόσο κομψό και πρέπον όσο ακούγεται) και κατεβαίνεις με έλκηθρο σε μια υπόγεια λίμνη με ένα κολιέ από φώτα και μια σβάστικα στο βάθος. Υπάρχει η πλατεία Schloss Platz με το μνημείο πολέμου.

Υπάρχουν τα αλπικά λιβάδια με την εναλλαγή των χρωματικών συνδυασμών της φύσης, ροζ τη μια εβδομάδα, μπλε και κίτρινο την επόμενη, κάτι που θα οδηγούσε σε ζηλότυπη απόσπαση της προσοχής τους ανθοπώλες του Λονδίνου, του Παρισιού και της Νέας Υόρκης.

Υπάρχουν τα δάση, ομοιόμορφα, που βαδίζουν ευθεία και δυνατά μέχρι τη γραμμή του χιονιού. Τα βουνά· το όμορφο Βάτσμαν, το δεύτερο υψηλότερο στη Γερμανία· το ζοφερό Γκολ και το τραχύ, στοιχειωμένο από θρύλους Ούντερσμπεργκ. Για τους γεροδεμένους υπάρχει η φωτισμένη παγοτρύπα, έξι χιλιάδες πόδια ψηλά μέσα στο Ούντερσμπεργκ, και υπάρχει επίσης το Άλμπαχ Κλαμ, ένα βρυχώμενο, εκπληκτικό φαράγγι, όπου φαίνεται να κατεβαίνεις πολύ περισσότερο από ό,τι ανέβηκες, το οποίο τελειώνει μόνο όταν έχεις εγκαταλείψει την ελπίδα και εμπίπτει στην κατηγορία «Συναισθηματική Εμπειρία» και όχι «Σκηνικό».

Στη Γη του Μπερχτεσγκάντεν σε χαιρετούν εξίσου με το «Grass Gott» και το «Heil Hitler!». Δεν είναι περίεργο, χαιρετισμούς στον Θεό που δημιούργησε κάτι τόσο όμορφο και χαιρετισμούς στον Χίτλερ που το έσωσε για τους ανθρώπους που το αγαπούν περισσότερο από τη ζωή.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Μια Σκανδιναβική Παγκόσμια Ομοσπονδία από τον Vidkun Quisling

ΗΓΕΤΗΣ ΤΗΣ ΝΟΡΒΗΓΙΚΗΣ NASJONAL SAMLING

ΕΝΑ Κανένας παλιός κόσμος δεν καταρρέει, ένας νέος γεννιέται. Ταυτόχρονα με την τρίτη ετήσια συγκέντρωση στο Στάβανγκερ πέρυσι, άνοιξε το έβδομο Παγκόσμιο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς στην πρώην «λέσχη ευγενών» στη Μόσχα, μετά από μια ενδιάμεση περίοδο επτά ετών από το τελευταίο παγκόσμιο συνέδριο του 1928.

Το συνέδριο διήρκεσε από τις 25 Ιουλίου έως τις 21 Αυγούστου. Κύριος σκοπός του ήταν να εξετάσει τι είχε πετύχει η εβραϊκή διεθνής μαρξιστική συνωμοσία κατά τη διάρκεια αυτών των επτά ετών εντός και εκτός Σοβιετικής Ρωσίας όσον αφορά την εκτέλεση του προγράμματος του Στάλιν για την μπολσεβικοποίηση του κόσμου, το οποίο είχε αποτελέσει αντικείμενο συζήτησης στο προηγούμενο παγκόσμιο συνέδριο.

Δεύτερον, επιβεβαίωσε την τακτική του προγράμματός του για την καταστροφή των δυνάμεων της εθνικής αντίστασης και το άναμμα της φλόγας της κομμουνιστικής παγκόσμιας επανάστασης. Δόθηκε ιδιαίτερη έμφαση στην τακτική του λεγόμενου ενιαίου και λαϊκού μετώπου, την οποία έχουμε δει να αναπτύσσεται στη Γαλλία, την Ισπανία, το Βέλγιο και αλλού. Το γνωρίζουμε επίσης καλά εδώ στη Νορβηγία, στη λεγόμενη «συμφωνία κρίσης» με το αγροτικό κόμμα και στις νέες τακτικές καμουφλάζ του Εργατικού Κόμματος μέσω της υιοθέτησης μιας αστικής και εθνικής μεταμφίεσης. Ένα άλλο ζήτημα που αγγίζει άμεσα τη χώρα μας, δηλαδή η συμμετοχή της Σοβιετικής Ρωσίας στην Κοινωνία των Εθνών, είναι επίσης σύμπτωμα των ίδιων τακτικών του λαϊκού μετώπου που έχουν ενσωματωθεί εδώ και καιρό στο πρόγραμμα της Κομιντέμ.

Φέτος, ενώ εμείς από το Nasjonal Samling συναντιόμαστε για την ετήσια συγκέντρωση μας, βλέπουμε το σύγκληση ενός ακόμη παγκόσμιου συνεδρίου.

Αυτή τη φορά οι μέτοχοι της πτωχευμένης εταιρείας της Κοινωνίας των Εθνών πραγματοποιούν την Έκτακτη Γενική Συνέλευση για να συζητήσουν την εκκαθάριση της επιχείρησης ή την πιθανή αναδιοργάνωσή της το φθινόπωρο, όταν η συνέλευση πραγματοποιεί την καθιερωμένη ετήσια συνεδρίασή της.

Αναφέρω αυτά τα γεγονότα, τα οποία συνέβησαν ταυτόχρονα με τις δύο τελευταίες εθνικές μας συγκεντρώσεις, όχι μόνο λόγω της μεγάλης τους σημασίας, αλλά και επειδή αυτά τα πράγματα καταδεικνύουν πολύ έντονα την εξωτερική πολιτική κατάσταση που αντιμετωπίζουμε σήμερα.

Από τη μία πλευρά έχουμε έναν ακούραστα ενεργό παγκόσμιο μπολσεβικισμό, ο οποίος, από ιστορική άποψη, είναι απλώς ένα ανησυχητικό σύμπτωμα του περάσματος του παλιού κόσμου και μια επίμονη προσπάθεια δυσοίωνων δυνάμεων να επιβάλουν την παγκόσμια εξέλιξη προς τον δικό τους δρόμο καταστροφής, δηλαδή προς μια παγκόσμια υλιστική δημοκρατία υπό εβραϊκή δικτατορία.

Από την άλλη πλευρά, βρίσκουμε τις άσκοπες προσπάθειες του παλιού κόσμου να επιλύσει τα επιτακτικά αιτήματα της σημερινής εποχής, τα αιτήματα για ειρήνη και συνεργασία μεταξύ των εθνών. Όλη η υπόθεση ματαιώνεται από τη σύγκρουση ατομικών συμφερόντων, όπως ακριβώς η εσωτερική εθνική συνεργασία που απαιτεί η κατάσταση καταστρέφεται από τον ταξικό πόλεμο και τις εγωιστικές κομματικές συγκρούσεις. Αυτή η διαδικασία αποσύνθεσης συνοδεύεται από αναταραχές και κρίσεις, πόλεμο και εμφύλιες συγκρούσεις.
Οι διεθνιστικές δυνάμεις παρεμβαίνουν και όλη η ανησυχία καταλήγει σταδιακά στον μαρξισμό και την καταστροφή, με τον ίδιο τρόπο που το αστικοφιλελεύθερο κράτος καταναλώνεται σταδιακά, από ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Μαρξισμός, όπως βλέπουμε τόσο καθαρά στη χώρα μας. Μέσα σε όλα αυτά, το πάντα νεανικό απόθεμα της ανθρωπότητας βγάζει νέους βλαστούς. Εθνικά κινήματα αναγέννησης και ενοποίησης προαναγγέλλουν τη νέα εποχή, φέρνοντας ένα νέο Κράτος και μια νέα παγκόσμια τάξη. Η νέα τάξη βρίσκεται σε εξέλιξη και σε αυτή τη χώρα.

ΚΥΡΩΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΡΡΕΣΗ ΤΗΣ ΛΙΓΚΑΣ

Ένα άλλο σημαντικό γεγονός είναι ότι η κατάρρευση αυτού του αστικού κοινοβουλευτικού καπιταλιστικού θεσμού, της Κοινωνίας των Εθνών, δεν οφείλεται απλώς στην ίδια της την αστάθεια και στις υπόγειες δραστηριότητες του Μαρξισμού ή στα θεμελιώδη και τυπικά λάθη στην οργάνωση της Κοινωνίας των Εθνών.

Έχει καταστραφεί από τη Φασιστική Ιταλία, έναν από τους εκπροσώπους των οργανωμένων κοινοτήτων της νέας εποχής. Παρά τα πενήντα κράτη που επιβάλλουν κυρώσεις και την αντίθεση ολόκληρου του δημοκρατικού και μαρξιστικού κόσμου, καθώς και της παγκόσμιας κοινής γνώμης που κινητοποιήθηκε ενάντια στον φασισμό και την Ιταλία, η εθνική ενότητα αποδείχθηκε η ισχυρότερη δύναμη.

Χωρίς να ταυτίζονται με κανέναν τρόπο με τον ιταλικό φασισμό ή τα ιταλικά συμφέροντα, οι ηγέτες του Εθνικού Κόμματος (Nasjonal Samling) έχουν, από την αρχή, υιοθετήσει μια σαφή και οριστική θέση απέναντι στην αιθιοπική σύγκρουση. Υπερασπίζονται την ουδετερότητα της Νορβηγίας και είναι αντίθετοι στη συμμετοχή της στις λεγόμενες κυρώσεις.

Σε αυτό επηρεαστήκαμε αποκλειστικά από την εκτίμηση των συμφερόντων της χώρας μας. Πιστεύω, ωστόσο, ότι η κοινή γνώμη εδώ, όπως και σε πολλά άλλα μέρη, ήταν θύμα προπαγάνδας η οποία στην πραγματικότητα εξυπηρετούσε εντελώς διαφορετικά συμφέροντα από τα υψηλά ιδανικά που προσποιούνταν ότι ενσταλάζει.

Το κίνημά μας, ωστόσο, δεν πήρε θέση. Απαιτήσαμε την ουδετερότητα της Νορβηγίας και καταδείξαμε την υποκρισία και την άσκοπη λειτουργία ολόκληρου του παιχνιδιού των κυρώσεων. Μπορούμε σήμερα να πούμε ότι κρίναμε σωστά την κατάσταση.

Από στρατιωτικής άποψης είχαμε δίκιο. Παρά τη γενική άποψη, εκτιμήσαμε σωστά τη σημασία του σύγχρονου πολεμικού υλικού, καθώς και τη δύναμη αντίστασης της Αιθιοπίας και της Αγγλίας, και κυρίως την τεράστια ηθική και υλική δύναμη που δημιουργήθηκε σε έναν λαό οργανωμένο για μια ενωμένη προσπάθεια σε ιστορικά και εθνικά θεμέλια.

Και πολιτικά κρίναμε σωστά. Η ματαιότητα και τα σοβαρά λάθη στις εκτιμήσεις της πολιτικής των κυρώσεων είναι πλέον εμφανή. Κοιτάξτε την τραγική κατάπτωση της πανίσχυρης Αγγλίας εξαιτίας της κοντόφθαλμης πολιτικής της Ένωσης. Είναι η μεγαλύτερη ηθική και πρακτική ήττα που έχει υποστεί η Βρετανική Αυτοκρατορία από τότε που έχασε την Αμερική.

Η Σοβιετική Ρωσία, αυτό το νέο και αξιοσημείωτο μέλος της Κοινωνίας των Εθνών, είδε στην πολιτική κυρώσεων μια πιθανότητα να ξεκινήσει μια διαμάχη πρώτα με τον Μουσολίνι και στη συνέχεια με τον Χίτλερ, αλλά όταν οι υπολογισμοί τους άρχισαν να αποτυγχάνουν, οι πονηροί Μπολσεβίκοι Εβραίοι αποσύρθηκαν ήσυχα στο παρασκήνιο και, γλιτώνοντας οι ίδιοι την ατιμία, άφησαν τη βρετανική κυβέρνηση να φέρει την ευθύνη και να υποστεί την ντροπή.

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Για πρώτη φορά από τον Παγκόσμιο Πόλεμο, η Νορβηγία έπρεπε να αντιμετωπίσει πραγματικά σκληρά γεγονότα στην εξωτερική της πολιτική, τα οποία καθιστούν πολύ δύσκολη την άσκηση της συνήθους τοπικιστικής πολιτικής.

Σε αυτό το πλαίσιο, θα ήθελα να τονίσω ένα γεγονός που δυστυχώς υποτιμάται σε αυτή τη χώρα:

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

δηλαδή ότι οι ζωές των ανθρώπων κυριαρχούνται από την εξωτερική πολιτική και όχι από την εσωτερική πολιτική. Δίπλα στη «θέληση για ζωή» ενός έθνους, οι εσωτερικές του συνθήκες και η δομή του κυριαρχούνται από τις διεθνείς συνθήκες οικονομίας και ισχύος. Αυτές οι συνθήκες δημιουργούνται από τις πρωτόγονες και επιτακτικές ανάγκες των λαών και των κρατών, από τον αγώνα τους για επιβίωση και για χώρο διαβίωσης. Αλλά η επιρροή ενός κράτους στην εξωτερική πολιτική αντιστοιχεί πάντα στον βαθμό ανάπτυξης της εσωτερικής του δύναμης.

Έτσι, η αναγκαιότητα της αυτοσυντήρησης σε περίπτωση πολέμου και, πάνω απ' όλα, η αναμόρφωση της δομής της παγκόσμιας οικονομίας απλώς αναγκάζουν τις κοινότητες να οργανωθούν σε οικονομική βάση ως εθνικά Εργατικά Κράτη. Οι μεταβαλλόμενες συνθήκες σε όλο τον κόσμο αναγκάζουν κάθε έθνος να αντιμετωπίζει τους γείτονές του ως μια οργανωμένη οικονομική μονάδα με πλήρη και ικανό έλεγχο όλων των πόρων της και τη δύναμη να τους αξιοποιήσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Σε αυτό το βαθμό, η παρούσα κρίση είναι κυρίως μια κρίση αναπροσαρμογής στην παγκόσμια παραγωγή και το εμπόριο.

Δεν υπάρχει, ωστόσο, καμία εγγενής αντίθεση μεταξύ της απαίτησης της εποχής για αυτές τις ενωμένες και έντονα χαρακτηρισμένες οικονομικές εθνικές μονάδες και της απαίτησης για σχεδιασμένη διεθνή συνεργασία, η οποία προωθείται με ακαταμάχητη δύναμη από οικονομικές αιτίες καθώς και από την εξέταση της διατήρησης της ειρήνης.

Είναι ακριβώς η διαμόρφωση τέτοιων οργανωμένων εθνικών προσωπικοτήτων που θα επιφέρει ειλικρινή και αποτελεσματική διεθνή συνεργασία, απαλλαγμένη από μεροληψία ή καταπίεση.

ΔΥΟ ΕΧΘΡΙΚΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η κατάσταση είναι ότι στον κόσμο και ιδιαίτερα στην Ευρώπη σχηματίζονται δύο εχθρικά στρατόπεδα με τον ίδιο τρόπο όπως και πριν από τον Παγκόσμιο Πόλεμο. Η Σοβιετική Ρωσία, η Γαλλία και η Τσεχοσλοβακία, υποστηριζόμενες από τον διεθνή Εβραϊσμό, ο οποίος τις υποκινεί σε πόλεμο εναντίον της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, ήδη παρουσιάζουν ένα ενιαίο μέτωπο εναντίον αυτής της χώρας και επιδιώκουν να περικυκλώσουν ακόμη περισσότερο τη Γερμανία, τόσο πολιτικά όσο και στρατιωτικά.

Υπό αυτές τις συνθήκες, η θέση της Νορβηγίας είναι εξαιρετικά εκτεθειμένη, καθώς βρίσκεται στο σταυροδρόμι μεταξύ Ρωσίας, Γερμανίας και Αγγλίας και με την εσωτερική της πολιτική ήδη υπό την εξουσία των Μαρξιστών.

Η Ρωσία, από μια μεγάλη ευρωπαϊκή δύναμη με ασιατικά συμφέροντα, έχει γίνει μια μεγάλη ασιατική δύναμη με ευρωπαϊκά συμφέροντα, ειδικά προς τον Ατλαντικό. Αλλά, πάνω απ 'όλα, είναι η βάση της παγκόσμιας επανάστασης.

Ο παγκόσμιος μπολσεβικισμός προσπαθεί να μετατρέψει τη Νορβηγία, και μαζί της ολόκληρη τη Σκανδιναβία, στη δεξιά πτέρυγα του ευρωπαϊκού μετώπου επίθεσης εναντίον της Γερμανίας και της Αγγλίας. Αυτό το σχέδιο περιέχει δυσοίωνες δυνατότητες για τη χώρα μας. Σε περίπτωση σύγκρουσης μεταξύ Γερμανίας και Σοβιετικής Ρωσίας, η συνολική προοπτική του Εργατικού Κόμματος θα οδηγήσει τη Νορβηγία να πάρει το μέρος των Μπολσεβίκων σε αντίθεση με τη Γερμανία, και αυτό θα είναι αντίθετο με την υπόσχεσή μας για ουδετερότητα.
Ο Τράνμαλ, ο ανεύθυνος δικτάτορας του Εργατικού Κόμματος, μίλησε πρόσφατα αρκετά ξεκάθαρα προς αυτή την κατεύθυνση. Όσο η Νορβηγία και η Σοβιετική Ρωσία είναι μέλη της σημερινής Κοινωνίας των Εθνών και η Γερμανία όχι, φαίνεται ότι απειλούμαστε σοβαρά με πόλεμο προς αυτή την κατεύθυνση, διότι είμαστε υποχρεωμένοι να επιτρέψουμε στον Κόκκινο Στρατό και την Πολεμική Αεροπορία να διέρχονται ελεύθερα από τη χώρα σε περίπτωση γερμανορωσικής σύγκρουσης.

Υπό τις παρούσες συνθήκες στην Ευρώπη, υπάρχει επίσης η πιθανότητα να εμπλακούν σε πόλεμο η Γερμανία και η Αγγλία. Αυτό μπορεί να συμβεί, για παράδειγμα, σε συνδυασμό με μια σύγκρουση μεταξύ Γερμανίας και

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

η τριπλή συμμαχία της Γαλλίας, της Τσεχοσλοβακίας και της Σοβιετικής Ρωσίας, με την Τσεχοσλοβακία να είναι ένα σχεδόν πιο ευαίσθητο σημείο από την Αυστρία. Το γεγονός ότι η Γαλλία θα κηρύξει πόλεμο στη συνέχεια εναντίον της Γερμανίας θα παρείχε στην Αγγλία λόγο για πόλεμο, κάτι που είναι ακόμη πιο βέβαιο τώρα από ό,τι πριν από την τεράστια ανάπτυξη της αεροπορίας.

Ένας τέτοιος πόλεμος μεταξύ Αγγλίας και Γερμανίας αποτελεί καταστροφική πιθανότητα για τη Νορβηγία, διότι από τότε... με τον παγκόσμιο πόλεμο, η όλη κατάσταση έχει πλέον αλλάξει ριζικά.

Μέσω της Κοινωνίας των Εθνών ως μέσου της βρετανικής παγκόσμιας πολιτικής, θα αναγκαστούμε τότε κατευθείαν στον πόλεμο και, ακόμη και αν η Κοινωνία των Εθνών καταρρεύσει, θα πρέπει, σύμφωνα με μια αυθεντία όπως ο Λόρδος Λόιντ, να εκτεθούμε σίγουρα σε τιμωρητικό βομβαρδισμό εάν, όπως συνέβη στον Παγκόσμιο Πόλεμο, επιτρέψουμε στον εμπορικό μας στόλο να μεταφέρει εμπορεύματα για την Αγγλία, κάτι στο οποίο η Αγγλία από την πλευρά της αναμφίβολα θα επέμενε τώρα, όπως έκανε και τότε.

Το Νορβηγικό Εργατικό Κόμμα - το Κυβερνητικό Κόμμα - υποστηρίζει ενεργά αυτή την πολιτική που στοχεύει στη Γερμανία. Εάν η Νορβηγία συμφωνήσει με αυτό, αυτό σημαίνει ότι παρασυρόμαστε ανεπανόρθωτα κατευθείαν σε αυτή την πολεμική πολιτική ενάντια στη βούληση τουλάχιστον του 99% του νορβηγικού λαού. Η Νορβηγία δεν μπορεί και δεν θα βαδίσει εκτός εάν η δική μας ελευθερία και τα δικά μας σύνορα τεθούν σε κίνδυνο.

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Έχω ήδη τονίσει ότι η ειρήνη μεταξύ Γερμανίας και Αγγλίας είναι ζωτική αναγκαιότητα για τη χώρα μας. Αυτό που πρέπει, πάνω απ' όλα, να αποτρέψουμε είναι η Γερμανία και η Αγγλία να βρεθούν σε αντίπαλες πλευρές σε έναν νέο πόλεμο. Για εμάς αυτό θα ήταν μοιραίο· μάλιστα, θα σήμαινε καταστροφή.
Συνεπώς, εξαρτάται από εμάς να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να δημιουργήσουμε ειρήνη και κατανόηση μεταξύ αυτών των δύο χωρών, οι οποίες, όπως και εμείς, έχουν σκανδιναβική καταγωγή και νοοτροπία. Ακόμα κι αν δεν μπορούμε να κάνουμε πολλά από αυτή την άποψη και πρέπει να προσέχουμε να μην παρεμβαίνουμε στις υποθέσεις άλλων χωρών, πρέπει να είναι άμεσο καθήκον μας να αντιταχθούμε με κάθε δίκαιο μέσο σε όσους επιχειρούν να προκαλέσουν διχόνοια μεταξύ αυτών των συγγενών μας, συνήθως με ψευδείς και ανέντιμους λόγους.

Γνωρίζουμε τις δυνάμεις για τα συμφέροντα των οποίων γίνονται στην πραγματικότητα αυτές οι προσπάθειες. Μία από αυτές είναι ο παγκόσμιος μπολσεβικισμός. Η προσπάθεια για ειρήνη και συμφιλίωση μεταξύ Γερμανίας και Αγγλίας θα πρέπει να είναι ο στόχος μας για την εξωτερική πολιτική της Νορβηγίας χωρίς να λαμβάνουμε υπόψη τα κομματικά συμφέροντα.
Είναι στον υψηλότερο βαθμό προφανές ότι τα συμφέροντα της Νορβηγίας το απαιτούν αυτό. Ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορούμε να ξεφύγουμε από τον πόλεμο και το χάος εξαρτάται από τη διατήρηση της ειρήνης και της κατανόησης μεταξύ αυτών των μεγάλων γειτόνων μας στα νότια και τα δυτικά, με τους οποίους έχουμε επίσης τη μεγαλύτερη εμπορική σύνδεση.

Πριν από περίπου 40 χρόνια υπήρχε, όπως υπάρχει και τώρα, μια ευκαιρία για μια ειλικρινή προσπάθεια δημιουργίας μιας διαρκούς κατανόησης μεταξύ των μεγάλων σκανδιναβικών λαών. Η ευκαιρία παραμελήθηκε ή απορρίφθηκε, και η καταστροφή που ακολούθησε αυτή την παράλειψη επηρέασε ολόκληρο τον κόσμο. Όποιος τολμά τώρα να προωθήσει την ίδια καταστροφική πολιτική πρέπει να το κάνει με τα μάτια του ανοιχτά.

Αλλά όποιος κατανοεί τους καιρούς στους οποίους ζούμε πρέπει να κινητοποιηθεί για να λάβει ισχυρή και θετική αντίδραση.

Μια άλλη αποφασιστική σκέψη μας οδηγεί στο ίδιο συμπέρασμα όσον αφορά τις κύριες γραμμές της εξωτερικής μας πολιτικής. Ο παρακμιακός φιλελευθερισμός και ο απόγονος και κληρονόμος του, ο Μαρξισμός, έχουν τους στόχους τους στρέφονται κατά των εθνικών κοινοτήτων, κυρίως κατά των σκανδιναβικών.

Συνειδητά ή ασυνείδητα, ο στόχος αυτής της πολιτικής είναι να καταστρέψει το φυσικό εθνικό οργάνωση των λαών με σκοπό την υλοποίηση της διεθνούς παγκόσμιας δημοκρατίας.
******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Τότε η εσωτερική συνοχή των εθνών θα καταστραφεί. Θα γίνουν θήραμα εκείνου του έθνους που, σε αντίθεση με όλα τα άλλα έθνη, είναι διασκορπισμένο σε όλη τη γη και ζει ως παράσιτα πάνω στα άλλα έθνη· γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο χρειάζεται μια τέτοια διευθέτηση για να πραγματοποιήσει την παθιασμένα επιθυμητή κυριαρχία του στον κόσμο. Γιατί σε αυτή την κυριαρχία βρίσκεται το μυστικό του εβραϊκού εθνικισμού και ιμπεριαλισμού.

Μια μονομαχία μεταξύ του Ιουδαϊσμού και του σκανδιναβικού πνεύματος είναι αναπόφευκτη, καθώς ο Μαρξισμός και ο διεθνισμός είναι στην πραγματικότητα εβραϊκός εθνικισμός και ιμπεριαλισμός, μια συνωμοσία εμπνευσμένη και καθοδηγούμενη από τον Ιουδαϊσμό ενάντια στον σαφώς σκανδιναβικό ευρωπαϊκό πολιτισμό. Είναι σαφές ότι οι διαδικασίες αποσύνθεσης της σημερινής εποχής αποτελούν την πιο σοβαρή απειλή για τα ιδανικά της ζωής και ότι οι πιο ισχυροί ανταγωνισμοί της εποχής μας έχουν περιοριστεί σε μια πάλη μεταξύ του Ιουδαϊσμού και της σκανδιναβικής-ευρωπαϊκής αρχής. Υπό αυτές τις συνθήκες, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η πιο αποτελεσματική θεραπεία για την παρούσα παρακμή και τις υπόγειες δραστηριότητες του μαρξιστικού υλισμού θα βρεθεί σε μια εθνική αναγέννηση για τον λαό μας πάνω στα ζωτικά ή ζωτικά θεμέλια της σκανδιναβικής φυλής και της χαρακτηριστικής ιδιοσυγκρασίας.

Και, από την άλλη πλευρά, πρέπει να υπάρχει, με την ευρύτερη έννοια, στενότερη πολιτιστική, οικονομική και πολιτική συνεργασία μεταξύ των σκανδιναβικών και των σκανδιναβικά καθορισμένων λαών σε όλο τον κόσμο: στις σκανδιναβικές χώρες, στην Ολλανδία, στη Φλάνδρα, στη Βρετανική Αυτοκρατορία, στη Γερμανία και σε άλλες χώρες όπου τα μέλη της σκανδιναβικής οικογένειας είναι συγκριτικά λιγότερα.

Η έννοια της λέξης «Νορδικός» δεν περιορίζεται, επομένως, στους Σκανδιναβικούς λαούς, αλλά εφαρμόζεται σε όλες τις μεγάλες σκανδιναβικές φυλές, και δεν εξετάζουμε τώρα μια ανασφαλή βόρεια συνεργασία.

Αντιθέτως, είναι, αφενός, μια απαραίτητη συνέπεια της συνειδητοποίησης ότι η διατήρηση του εθνικού χαρακτήρα και της οργάνωσης είναι το πιο σημαντικό ζήτημα ζωής για όλους τους δημιουργικούς λαούς. Μόνο με αυτόν τον τρόπο είναι δυνατόν να διασφαλιστεί μια ελεύθερη και ειρηνική ανάπτυξη για τον σκανδιναβικό πολιτισμό και τα χαρακτηριστικά, τόσο στην εθνική όσο και στην παγκόσμια σφαίρα. Ταυτόχρονα, είναι μια από τις προϋποθέσεις για μια βαθιά ριζωμένη αναγνώριση της αξίας και των πολιτιστικών συνεισφορών άλλων φυλών και έτσι θα οχυρώσει όλα τα έθνη ενάντια στη διάλυση και το χάος.

Από την άλλη πλευρά, είναι αναπόφευκτη συνέπεια του γεγονότος ότι η διεθνής συνεργασία που πρέπει να οικοδομηθεί σε αυτούς τους καιρούς θα πρέπει κατά προτίμηση να βασίζεται στους σκανδιναβικούς λαούς, οι οποίοι είναι τόσο στενά συνδεδεμένοι ως προς τη φυλή, τη γλώσσα, τον πολιτισμό και τα συμφέροντά τους. Έχουν το ίδιο βιοτικό επίπεδο και παρόμοια άποψη για τη ζωή, και είναι επίσης ομαδοποιημένοι γεωγραφικά.
Από οικονομικής άποψης, είναι ο ένας οι καλύτεροι πελάτες του άλλου.

ΜΙΑ ΕΝΩΣΗ ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΩΝ ΛΑΩΝ

Ένας σχηματισμός μπλοκ αυτών των λαών, μια ένωση των σκανδιναβικών λαών, θα είναι ακατανίκητη. Μια τέτοια ένωση θα είναι πολύ πιο ικανή από την χρεοκοπημένη φιλελεύθερη-μαρξιστική Ένωση της Γενεύης να λειτουργήσει ως προπύργιο ενάντια στον παγκόσμιο μπολσεβικισμό και να δημιουργήσει εγγυήσεις για την ειρηνική ανάπτυξη του κόσμου. Ο δρόμος προς την οργανωμένη ανθρωπότητα θα βρεθεί σε μια ένωση της μεγάλης σκανδιναβικής οικογένειας λαών σε έναν τέτοιο σχηματισμό μπλοκ με κοινό νόμισμα, εσωτερικό ελεύθερο εμπόριο και κοινή τελωνειακή πολιτική· στόχος τους θα είναι να προσελκύσουν άλλες χώρες και ομάδες δυνάμεων σε αυτό το σύστημα.

Μια τέτοια εξωτερική πολιτική θα αποτελέσει την καλύτερη εγγύηση για τη θέση της Νορβηγίας στον κόσμο και ενάντια στον μπολσεβικισμό. Και προς όφελος ημών και των άλλων, θα δημιουργήσει ένα πεδίο δράσης στο εξωτερικό.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

για το πλεόνασμα ενέργειας που πρέπει να αναμένεται σε αυτή τη χώρα εάν οι ίδιοι μας πόροι είναι ανεπαρκείς.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΟΥ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΕΘΝΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Ενώ δίνουμε έμφαση στο κοινό σκανδιναβικό πεπρωμένο, δεν πρέπει να υποτιμούμε τη σημασία και τα επιτεύγματα των άλλων ή της κοινής μας ανθρωπιάς· και, πάνω απ' όλα, δεν πρέπει να υποτιμούμε τη σημασία της συνηθισμένης ευρωπαϊκής και παγκόσμιας συνεργασίας. Αλλά αυτή η διεθνής αδελφότητα πρέπει να βασίζεται σε ένα σύστημα εθνικών κρατών. Πρέπει να δημιουργηθεί από την εθνική ανύψωση των λαών στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο και όχι ως αποτέλεσμα φιλελεύθερων και μαρξιστικών πειραμάτων όπως η Κοινωνία των Εθνών, η Πανευρωπαϊκή και η Σοβιετική Ρωσία, η έδρα της παγκόσμιας Σοβιετικής Δημοκρατίας.

Η ιστορία της ζωής δείχνει ότι κάθε πρόοδος εξαρτάται από την ένωση της ελευθερίας και της διάκρισης με την αδελφοσύνη και την οργάνωση. Οι παγκόσμιες μοναρχίες και οι παγκόσμιες δημοκρατίες καταλήγουν σε αναρχία και διάλυση. Η ηγεμονία ενός μόνο έθνους είναι καταστροφική για τους άλλους και για το ίδιο το έθνος.
Μια ένωση όλων των εθνών και των φυλών, σαν της Βαβέλ, που αποτελεί τον στόχο του φιλελευθερισμού και του μαρξισμού, σημαίνει καταστροφή των ατομικών χαρακτηριστικών και αξιών του καθενός. Η ιστορία μας διδάσκει ότι η αληθινή αρμονία είναι το αποτέλεσμα του διαχωρισμού και της ανάπτυξης.

Το ένστικτο της ανθρωπότητας για οργανωμένη διαμόρφωση στρέφεται προς την εθνική ζωή και τη συνεργασία των εθνικών ενοτήτων. Για αυτόν τον λόγο, όλοι οι διεθνείς θεσμοί που προήλθαν από τον φιλελευθερισμό και τον μαρξισμό απέτυχαν στους υποτιθέμενους στόχους τους, οι οποίοι ήταν να εξασφαλίσουν μια καλή κατανόηση μεταξύ των εθνών και να προωθήσουν την πρόοδό τους.

Ενόψει της αποτυχίας των φιλελεύθερων ιδεών της Ένωσης και του διεθνούς μαρξισμού, είναι επειγόντως απαραίτητο να δημιουργηθεί μια νέα κοινότητα των εθνών με ευρωπαϊκό και παγκόσμιο χαρακτήρα, βασισμένη στις νέες ιδέες για την οργάνωση των κοινοτήτων που καθορίστηκαν από το συνέδριο της νέας τάξης πραγμάτων στο Μοντρέ στις 16 και 17 Δεκεμβρίου 1934. Η πρώτη σκέψη του συνεδρίου είναι ο σεβασμός των πνευματικών και εθνικών αξιών.

Στη θέση των υποκριτικών και τεχνικών μεθόδων της παλιάς διπλωματίας, πρέπει να αναπτυχθεί μια αυθόρμητη και έντιμη συνεργασία μεταξύ όλων των νέων και υγιών εθνικών κινημάτων και των εθνικών κρατών που αναδημιουργούνται από αυτά, προκειμένου να επιτευχθεί μια γενική πνευματική ανανέωση και μια πολιτική και οικονομική ανάκαμψη σε όλο τον κόσμο. Αλλά στο πλαίσιο αυτού του παγκόσμιου σχεδίου, τα έθνη που προέρχονται από ένα κοινό γένος και μοιράζονται τον ίδιο πολιτισμό και κουλτούρα πρέπει να ομαδοποιηθούν σύμφωνα με τα στενότερα συμφέροντά τους.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η κύρια αρχή στην οποία στηρίζεται το Εθνικό Συμβούλιο είναι ότι η πολιτική μας, εκτός από την ικανοποίηση των απαιτήσεων που οι σύγχρονες αλλαγές έχουν καταστήσει επιτακτικές, πρέπει να είναι σε αρμονία με όλα όσα χρειάζεται και επιθυμεί η οικογένεια των εθνών μας. Είναι μάταιο να περιμένουμε εθνική ανάκαμψη, εκτός αν αναζωπυρώσουμε τη φωτιά του σκανδιναβικού πνεύματος και οικοδομήσουμε μια πνευματική και υπεύθυνη άποψη για τη ζωή.

Δεν μπορεί να αναμένεται καμία πρόοδος εάν δεν διατηρήσουμε αμείωτη τη σκανδιναβική ποικιλία· εάν δεν
Αν διατηρήσουμε τον ιδιαίτερο χαρακτήρα μας, θα τον χάσουμε και θα οδεύσουμε προς την εθνική εξαφάνιση.

Η λεγόμενη σκανδιναβική ιδέα, ότι ένας σκανδιναβικός λαός μπορεί να αποκατασταθεί μόνο με την οικοδόμηση ενός νέου κράτους

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

σύμφωνα με τις σύγχρονες απαιτήσεις και στη διπλή βάση ενός εθνικού αποθέματος και μιας πνευματικής προοπτικής, έχει μια σταθερά αυξανόμενη επιρροή και αξία στις αντίστοιχες σκανδιναβικές χώρες και ήδη παίζει σημαντικό ρόλο στην πρακτική πολιτική.

Ο σπόρος και το έδαφος για μια παν-σκανδιναβική συνεργασία υπάρχουν ήδη. Αλλά, για να εξαπλωθεί η ιδέα αρκετά γρήγορα, πρέπει να βρει μια σαφή και επαρκώς οργανωμένη έκφραση.

Υπό αυτές τις συνθήκες, θεωρώ ότι έχει έρθει η ώρα να προχωρήσουμε στην προώθηση μιας πολιτιστικής, οικονομικής και πολιτικής συνεργασίας μεταξύ των σκανδιναβικών λαών και άλλων λαών με σκανδιναβική προοπτική σε όλο τον κόσμο, με τους ακόλουθους στόχους:

- Η δημιουργία ενός διεθνούς σκανδιναβικού κινήματος.
- Η δημιουργία μιας Σκανδιναβικής Ένωσης Λαών.

Ενεργός συμμετοχή στο έργο για την οργάνωση του κόσμου και την ειρηνική του ανάπτυξη· και για τη διασφάλιση της θέσης και της συμβολής της χώρας μας στις επαναστάσεις και τα νέα συντάγματα που βρίσκονται σε εξέλιξη. Αυτή η συνεργασία πρέπει να ξεκινήσει, όπως συνήθως, στον τομέα των ιδεών, προκειμένου να επιτευχθεί πολιτικά σε μια σταθερή οικονομική βάση.

Εάν, επομένως, η υπάρχουσα βάση του νομίσματος μπορούσε να επεκταθεί σε μια καθιερωμένη νομισματική ένωση μεταξύ των σκανδιναβικών λαών και εάν μέσω πολιτικής και δημοσιονομικής συνεργασίας μπορούσε να επιτευχθεί μια Τελωνειακή Ένωση μεταξύ αυτών των λαών, θα είχαν τεθεί πλήρως τα θεμέλια για την πολιτική υλοποίηση των δεδηλωμένων στόχων μας: μια μεγάλη ένωση των σκανδιναβικών λαών στην παγκόσμια αδελφότητα.

Αυτό το ιδανικό αποτελεί για σημαντικό χρονικό διάστημα μέρος του προγράμματος του Nasjonal Samling. Συνεπώς, η παν-νορδική συνεργασία συνεπάγεται στην πραγματικότητα μια περαιτέρω εντατικοποίηση της συνεργασίας των βόρειων κρατών με τη στενότερη έννοια: Νορβηγία, Σουηδία, Δανία, Φινλανδία και τα σκανδιναβικά νησιά στη Βόρεια Θάλασσα. Η θέση της Δανίας και της Φινλανδίας είναι τόσο πιο εκτεθειμένη από αυτή της Νορβηγίας και της Σουηδίας, που η Νορβηγία, σε κάθε περίπτωση, αποκλείεται από το να συνδέσει οικειοθελώς τη μοίρα της με αυτές τις χώρες χωρίς την υποστήριξη που θα λάμβανε μια ειρηνική και ασφαλής σχέση με την Αγγλία και τη Γερμανία. Αλλά, αφού αυτό διασφαλίστηκε, είναι επίσης επιθυμητό οι βόρειες χώρες να πάρουν τη θέση τους ως φυσική ομάδα στον σκανδιναβικό κόσμο - συνεργασία μαζί με Βρετανούς, Γερμανούς, Ολλανδούς και τους υπόλοιπους.

Σε αυτό το πλαίσιο, θα ήθελα να τονίσω το γεγονός ότι δεν αλλάζει την κατάσταση αν πολλοί άνθρωποι σε αυτή τη χώρα διαφωνούν με διάφορες λεπτομέρειες της βρετανικής και γερμανικής πολιτικής.
Οι συνθήκες που σήμερα επιβάλλουν τη συνεργασία με και μεταξύ αυτών των συγγενών μας είναι πιο σημαντικές από εκείνες που μπορεί να τείνουν να μας χωρίσουν.

Μπορεί επίσης να υπάρχουν εκείνοι που αντιτίθενται στο να έχουμε οποιαδήποτε εξωτερική πολιτική και θεωρούν ότι οι δικές μας υποθέσεις είναι ό,τι μπορούμε να διαχειριστούμε. Θα τους υπενθύμιζα ότι το χαρακτηριστικό γνώρισμα της εποχής μας είναι το γεγονός ότι ο κόσμος γίνεται μια μεγάλη οικονομική μονάδα και ότι καμία χώρα δεν μπορεί πλέον να είναι επαρκής από μόνη της. Εξαρτάται από τις άλλες. Και, αν μια τέτοια συνεργασία στην τρέχουσα πολιτική είναι ζωτικής σημασίας για τη χώρα μας, είναι εξίσου σημαντική και για το κίνημά μας. Καθώς οι δυνάμεις που εργάζονται για την εθνική μας καταστροφή είναι διεθνώς οργανωμένες, είμαστε υποχρεωμένοι να τις αντιμετωπίσουμε με μια οργάνωση που στοχεύει πέρα από τα εθνικά συμφέροντα. Μια πλήρως αποτελεσματική οργάνωση αυτού του είδους μπορεί να οικοδομηθεί μόνο στην κοινή ζωτική βάση των λαών μας, την σκανδιναβική αρχή.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΗ ΑΡΧΗ

Η Σκανδιναβική Αρχή βασίζεται στις σκανδιναβικές παραδόσεις, τη σκανδιναβική σκέψη και την εποικοδομητική συνεργασία, σε αντίθεση με τον εβραϊκό φιλελευθερισμό και τον μαρξισμό, οι οποίοι προωθούν τους καταστροφικούς τους σκοπούς μέσω του μίσους, του φθόνου και του ταξικού πολέμου για τους δικούς τους σκοπούς. Η μία είναι σύμμαχος του Θείου και η άλλη του διαβολικού.

Η πνευματική δύναμη της σκανδιναβικής αρχής είναι, επομένως, ισχυρότερη και βαθύτερη από την μαρξιστική-υλιστική άποψη της ύπαρξης που απειλεί με καταστροφή τη φυλή και τον πολιτισμό μας. Στην πραγματικότητα, είναι η εγγενής εθνική μας Αρχή στην οποία πρέπει να τηρήσουμε και την οποία πρέπει να υλοποιήσουμε με αμείλικτη συνέπεια.

Είναι επίσης πεποίθησή μου ότι, όταν αναγνωρίζουμε τις βαθιές αλήθειες του ιστορικού παρελθόντος καθώς και του ιστορικού παρόντος, και βλέπουμε τα σπουδαία πράγματα που έχουν επιτύχει οι λαοί της σκανδιναβικής φυλής από την αρχή της ιστορίας μέχρι τις μέρες μας, όταν είναι πιο ισχυροί από ποτέ· και όταν, ταυτόχρονα, είμαστε πεπεισμένοι ότι η Θεία Θέληση αποκαλύπτεται στην ιστορική πορεία της παγκόσμιας ανάπτυξης, πρέπει, χωρίς να υποτιμούμε τη σημασία και τη συμβολή των άλλων, να μας επιτραπεί να πιστέψουμε στη συνεχιζόμενη ιστορική και θεϊκή αποστολή των σκανδιναβικών λαών στον κόσμο. Όπως και στο παρελθόν, πρέπει να είναι αποστολή της μεγάλης οικογένειας των λαών μας να καταργήσει έναν απαρχαιωμένο κόσμο και να δημιουργήσει έναν νέο κόσμο που μπορεί να θέσει ολόκληρη την ανθρώπινη οικογένεια στην ανώτερη βαθμίδα.

Το Εθνικό Συμβούλιο καλεί όλους τους ανθρώπους σκανδιναβικής φυλής και νοοτροπίας σε κάθε χώρα - Νορβηγούς, Σουηδούς, Δανούς, Ισλανδούς, Βρετανούς, Γερμανούς, Ολλανδούς και όλους τους άλλους σκανδιναβικού αίματος και πνεύματος - να ενωθούν σε ένα Παγκόσμιο Κίνημα των Σκανδιναβικών Χωρών για τη δημιουργία ειρήνης και συνεργασίας μεταξύ όλων των σκανδιναβικών λαών σε όλο τον κόσμο και να συνεχίσουν τον αγώνα για τη σωτηρία και την πρόοδο του πολιτισμού μας.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Μια Ερμηνεία του Φασισμού
από τον Κλοντ Σάτον

φά Ο όρος ΑΣΚΙΣΜΟΣ, με την έννοια που θα χρησιμοποιηθεί σε αυτό το άρθρο, είναι ένας αδέξιος και άβολος όρος για να περιγράψει το παγκόσμιο κίνημα που έχει αναδυθεί στην εποχή μας για να ανταγωνιστεί τον Μαρξισμό και τη Φιλελεύθερη Δημοκρατία για την αφοσίωση των ανδρών. Αναμφίβολα θα πρέπει να περιοριστεί στην ονομασία της ιδιαίτερης μορφής που έχει πάρει αυτό το κίνημα στην Ιταλία. Παρ' όλα αυτά, η κοινή γνώμη, αισθανόμενη ότι στον ιταλικό φασισμό είχε αναδυθεί κάτι νέο και παγκόσμιας σημασίας, επιμένει να χρησιμοποιεί τον όρο με μια ευρύτερη έννοια.

Ο φασισμός δεν είναι διεθνής όπως ο κομμουνισμός, με την έννοια ότι είναι ένα δόγμα που πρέπει να επιβάλλεται σε κάθε έθνος, ανεξάρτητα από την ιστορία και τις συνθήκες του. Είναι μάλλον μια υποκείμενη ομοιότητα στις απόψεις που μπορεί να ανιχνευθεί σε διάφορα σύγχρονα εθνικά κινήματα και η οποία μπορεί να θεωρηθεί ότι αναδύεται με ένα είδος αναγκαιότητας από την κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο ευρωπαϊκός μας πολιτισμός σήμερα. Εμείς στην Αγγλία μοιραζόμαστε την κοινή πολιτιστική κληρονομιά της Ευρώπης. Όπως ακριβώς επηρεαστήκαμε βαθιά από τις ιδέες της Γαλλικής Επανάστασης, έτσι είμαστε υποχρεωμένοι να επηρεαστούμε βαθιά από τις ιδέες του φασιστικού κινήματος και να αντιδράσουμε σε αυτές τις ιδέες με τον δικό μας ιδιαίτερο εθνικό τρόπο.

Οι δύο παράγοντες που παντού γεννούν αυτό το κίνημα είναι η παρακμή της Φιλελεύθερης Δημοκρατίας και η άνοδος του Μαρξισμού.

Χρειάζεται μόνο μια μικρή γνώση της ιστορίας για να συνειδητοποιήσει κανείς ότι δεν υπάρχει τίποτα το αναπόφευκτο ή αιώνιο στη Φιλελεύθερη Δημοκρατία. Σε σύγκριση με άλλες μορφές διακυβέρνησης, οι δημοκρατικές κυβερνήσεις δεν ήταν ούτε συνηθισμένες ούτε σταθερές, ούτε έχουν συνεισφέρει τόσο διαρκή αξία στον ανθρώπινο πολιτισμό όσο οι αριστοκρατικές και μοναρχικές κυβερνήσεις. Φυσικά, είναι δυνατό - και συχνά γίνεται - να οριστεί η Δημοκρατία με τέτοιο τρόπο ώστε να συμπεριληφθούν σε αυτήν όλες οι ανεκτές μορφές διακυβέρνησης, για παράδειγμα, να περιγραφεί η Αγγλία υπό τη Βασίλισσα Ελισάβετ ή υπό τον Πιτ ως δημοκρατία. Αλλά αυτό αποτελεί μια κατάφωρη κακή χρήση της γλώσσας και μια υποβάθμιση του πνευματικού νομίσματος. Η «δημοκρατία» δεν πρέπει να χρησιμοποιείται για να δηλώσει κάθε κυβέρνηση που κυβερνά με τη συγκατάθεση σχεδόν όλων των κυβερνωμένων· ούτε μια κυβέρνηση που επιδιώκει συνειδητά την ευημερία ολόκληρου του λαού· ούτε μια που είναι ανεκτική σε μια ποικιλία απόψεων και ενθαρρύνει την ελεύθερη συζήτηση· ούτε μια που κυβερνά σύμφωνα με τον καθιερωμένο και γνωστό νόμο, που εφαρμόζεται αμερόληπτα. Πολλές δημοκρατικές κυβερνήσεις έχουν αποτύχει εμφανώς σε αυτές τις απόψεις· πολλές μη δημοκρατικές κυβερνήσεις έχουν επιδείξει αυτές τις αρετές σε μεγάλο βαθμό. Είναι παράλογο να αποκαλούμε «δημοκρατία» οποιαδήποτε κυβέρνηση που δεν είναι τυραννική. Η δημοκρατία είναι μια ιδιαίτερη ιστορική μορφή διακυβέρνησης, η οποία άλλοτε λειτούργησε προς γενική ικανοποίηση, άλλοτε όχι. Το κύριο χαρακτηριστικό της φαίνεται να είναι η απόφαση για όλα τα σημαντικά ζητήματα με πλειοψηφία, είτε ολόκληρου του λαού είτε μεγάλων αντιπροσωπευτικών συνελεύσεων.

Η δημοκρατία όπως την γνωρίζουμε στη Δυτική Ευρώπη και την Αμερική —την οποία στο εξής θα ονομάζω «φιλελεύθερη δημοκρατία»— είναι ένα ιδιαίτερο προϊόν της Γαλλικής Επανάστασης και βασίζεται στις ιδιαίτερες θεωρίες ορισμένων επιδραστικών στοχαστών εκείνης της εποχής. Η υποκείμενη φιλοσοφία της ανθρώπινης φύσης στην οποία βασίζεται δεν έχει γίνει πάντα αποδεκτή από τους σκεπτόμενους ανθρώπους και δεν υπάρχει λόγος να υποθέσουμε ότι η κυριαρχία της στο ανθρώπινο μυαλό θα είναι αιώνια. Αντιθέτως, υπάρχουν σημαντικές ενδείξεις ότι αυτή η φιλοσοφία των «Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη» δεν υπάρχει πλέον ******μετατροπέας ηλεκτρονικού βιβλίου DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

πεποίθηση, και ότι το σύστημα διακυβέρνησης που βασίζεται σε αυτήν είναι επομένως καταδικασμένο να παρέλθει.

Όπως και άλλες πολιτικές φιλοσοφίες, δεν κέρδισε γενική αποδοχή χωρίς αγώνα. Αλλά σήμερα, ποιος μπορεί να διακρίνει οποιαδήποτε διαφορά μεταξύ Συντηρητικών, Φιλελευθέρων και δεξιών (μη μαρξιστών) Εργατικών ως προς τα ιδανικά τους ή τον γενικό χαρακτήρα των μεθόδων με τις οποίες προτίθενται να τα υλοποιήσουν;

Ποιες είναι οι φιλοσοφικές υποθέσεις ή αξιώματα αυτού του συστήματος Φιλελεύθερης Δημοκρατίας;
Το πρώτο είναι ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι, τουλάχιστον στο βαθμό που πρέπει να έχουν ίσο μερίδιο στην κυβέρνηση. Το δεύτερο είναι ότι η κυβέρνηση υπάρχει μόνο για να εμποδίσει οποιονδήποτε άνθρωπο να παρεμβαίνει στην ίση ελευθερία των άλλων (JS Mill) ή όπως μου το εξέφρασε πιο έντονα ένας φοιτητής: «η κυβέρνηση υπάρχει μόνο για να επιτρέπει σε κάθε άνθρωπο να πηγαίνει στην κόλαση με τον δικό του τρόπο». Το τρίτο, ότι μια τέτοια ατομική ελευθερία έχει ως αποτέλεσμα τη μεγαλύτερη δυνατή ικανοποίηση από όλες. [1]

Ο φασισμός βασίζεται στην άρνηση όλων αυτών των αρχών. Στην πρώτη απαντά ότι όλοι οι άνθρωποι δεν είναι ίσοι στην ικανότητά τους για συνεργατική επιχείρηση — και η κυβέρνηση είναι μια συνεργατική επιχείρηση.
Οι άνδρες διαφέρουν σημαντικά ως προς το θάρρος, τη δικαιοσύνη, την αφοσίωση, την ειλικρίνεια και άλλες ιδιότητες του χαρακτήρα τους που απαιτούνται για κάθε εταιρική επιχείρηση. Τέτοιες ιδιότητες δεν αποτελούν μονοπώλιο καμίας τάξης, ούτε εξαρτώνται από την εκπαίδευση με τη συνήθη έννοια της λέξης. Μερικοί άνδρες παρουσιάζουν σημαντικές ελλείψεις σε αυτές - όλοι οι παλιοί μπολσεβίκοι ηγέτες για παράδειγμα, αν θέλουμε να πιστέψουμε τις ομολογίες τους. Οποιοσδήποτε από εμάς θα προσπαθούσε να τους αποκλείσει από την εξουσία σε οποιαδήποτε οργάνωση για την οποία ήταν υπεύθυνος.

Η πολιτική εκπροσώπηση πρέπει να βασίζεται σε ένα επιλεκτικό σύστημα πραγματικών ομάδων των οποίων τα μέλη γνωρίζονται προσωπικά μεταξύ τους. Ένα καλό πολιτικό σύστημα δεν θα πρέπει καν να προσπαθεί να διασφαλίσει ότι όλες οι απόψεις έχουν ίση βαρύτητα.

Όσον αφορά τη δεύτερη αρχή, παρατηρεί ότι η ίση ελευθερία είναι αδύνατη, διότι οι άνθρωποι δεν θέλουν όλοι να κάνουν τα ίδια πράγματα· ότι κάθε σύστημα δικαίου προϋποθέτει κάποιες θετικές ιδέες ως προς το τι είναι αντικειμενικά καλό ή κακό για τον καθένα· ότι η αρχή είναι είτε άνευ νοήματος είτε καταστροφική.

Στο τρίτο, ότι λόγω της φύσης του ανθρώπου και της κοινωνίας, το μεγαλύτερο δυνατό ποσό ικανοποίησης δεν μπορεί να επιτευχθεί από το σύστημα της μέγιστης ατομικής ελευθερίας· ούτε αυτή είναι η «μέγιστη ευτυχία του μεγαλύτερου αριθμού, ο καθένας να μετράει για έναν και κανείς για περισσότερο από το τέλος της ζωής. Οι άνθρωποι [2] ένα»– ενδιαφέρονται και θα έπρεπε να ενδιαφέρονται περισσότερο για την ευημερία της οικογένειάς τους, του επαγγέλματός τους, της γειτονιάς τους, του έθνους τους· και η καλή διακυβέρνηση θα πρέπει να λαμβάνει υπόψη αυτό το γεγονός. Θα επανέλθουμε σε αυτά τα σημεία αργότερα.

Η φιλελεύθερη δημοκρατία είναι μια νωθρή φιλοσοφία. Αντί να αποφασίζει κανείς τι πρέπει να γίνει και να αγωνίζεται πεισματικά για να το πραγματοποιήσει, ο καλός δημοκράτης περιμένει και βλέπει προς τα πού θα κινηθεί η πλειοψηφία, σίγουρος στην πεποίθησή του ότι η φωνή των μαζών είναι η φωνή του Θεού. Δεν πρέπει καν να προσπαθούμε να πείσουμε τους σημερινούς ανθρώπους ότι η κινητήρια δύναμη της Φιλελεύθερης Δημοκρατίας έχει παντού σβήσει. Λίγοι άνθρωποι πιστεύουν ολόψυχα στα συνθήματά της. Οι μισοί από τους σημερινούς υποστηρικτές της είναι πραγματικά δειλοί μαρξιστές. Ο δηλωμένος σκοπός τους είναι ο ίσος πλούτος για όλους και η δημοκρατία απλώς ένα μέσο για αυτό. Φαντάζονται με αγάπη ότι αυτός ο σκοπός μπορεί να επιτευχθεί απλώς με την ψήφο, χωρίς βία, τουλάχιστον στο μακρινό μέλλον. Συχνά προδίδουν την περιφρόνησή τους για την ατομική ελευθερία ως τέτοια. Ζηλεύουν, αλλά νοιάζονται για το τομάρι τους. Τέτοιοι είναι οι Φιλελεύθεροι Σοσιαλδημοκράτες.

Ποια είναι η φιλοσοφική βάση της ανίερης συμμαχίας μεταξύ Κομμουνιστών και Δημοκρατών;
όπου κι αν εμφανίζεται ο φασισμός; Σε αυτό το πρόβλημα πρέπει τώρα να στρέψουμε την προσοχή μας.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ο κομμουνισμός - ή καλύτερα ο μαρξισμός, γιατί υπάρχουν πολλοί μαρξιστές εκτός του Κομμουνιστικού Κόμματος - είναι εξ ολοκλήρου προϊόν της ατομικιστικής, ισότιμης φιλοσοφίας της Φιλελεύθερης δημοκρατίας. Συχνά στην ιστορία υπήρξαν επαναστατικά κινήματα των λιγότερο τυχερών τάξεων. Αυτό έχει υιοθετήσει την ιδιόμορφη ιδεολογία της πρώιμης βικτωριανής εποχής στην οποία γεννήθηκε. Και αυτό αντιλαμβάνεται την κοινότητα ως σύνολο και την κοινωνική ευτυχία ως άθροισμα. Αποδέχεται τις δύο πρώτες αρχές της Φιλελεύθερης δημοκρατίας. Όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι - αν και δεν υπάρχει Θεός - και επομένως θα πρέπει να έχουν όχι μόνο ίσα πολιτικά δικαιώματα, αλλά και ίσο πλούτο.3 Και πάλι, η ευτυχία πρέπει να επιτευχθεί δίνοντας σε όλους ίσο πλούτο και στη συνέχεια αφήνοντάς τους να κάνουν ό,τι θέλουν με αυτόν. Όταν επιτευχθεί οικονομική ισότητα, το κράτος πρέπει να «απονεκρωθεί». Αλλά απορρίπτει με έμφαση την τρίτη αρχή της Φιλελεύθερης δημοκρατίας, ότι αυτή η ευτυχισμένη κατάσταση των πραγμάτων επιτυγχάνεται αφήνοντας τους ανθρώπους ήσυχους. Το laisser-faire είναι ο απώτερος στόχος, όταν επιτευχθεί οικονομική ισότητα. Αλλά αυτό πρέπει να επιτευχθεί με τη βίαιη δικτατορία του προλεταριάτου, δηλαδή του ανειδίκευτου εργάτη εργοστασίων.

Το κεντρικό του δόγμα είναι ο ταξικός πόλεμος μεταξύ προλετάριων και καπιταλιστών. Επιμένει να συγκεντρώνει όλη την ανθρωπότητα σε αυτές τις δύο μάντρες, αν και κανένας οικονομολόγος δεν λαμβάνει πλέον σοβαρά υπόψη τη θεωρία της «υπεραξίας» στην οποία βασίστηκε η διάκριση. Πόσο εξωπραγματικές είναι οι δύο μάντρες! Υπάρχει πράγματι σύγκρουση μεταξύ ομάδων, και μια τέτοια σύγκρουση είναι η ουσία μιας ζωντανής κοινότητας. Αλλά ένα μεγάλο ποσοστό των κατοίκων του σύγχρονου κράτους, που ζουν από τα κοινά έσοδα της εργασίας τους και της περιουσίας που απαιτείται για να γίνει αυτή η εργασία καρποφόρα, δεν μπορεί να στριμωχτεί σε καμία από τις δύο μάντρες παρά μόνο μέσω μιας περιστασιακής διαδικασίας. Και δεν είναι οι συγκρούσεις συμφερόντων μεταξύ αστών και χωρικών, μεταξύ κατασκευαστών και χρηματιστών, μεταξύ τεχνιτών και ανειδίκευτων εργατών, μεταξύ φυλετικών και θρησκευτικών ομάδων, εξίσου πραγματικές και ζωτικές με αυτή την υποτιθέμενη σύγκρουση μεταξύ καπιταλιστών και προλεταριάτου;

Το βασικό στοιχείο του Μαρξισμού είναι ο ταξικός πόλεμος, στον οποίο όλες οι μέθοδοι είναι επιτρεπτές. Γι' αυτό, όπου κι αν σηκώνει το κεφάλι της, η πολιτική γίνεται τόσο πικραμένη και τόσο βρώμικη που καταστρέφει κάθε αίσθηση ηθικής ενότητας του έθνους, η οποία προηγουμένως μετρίαζε τις συγκρούσεις μεταξύ ομάδων. Γι' αυτό πρέπει να πολεμηθεί μέχρι θανάτου.

Αλλά, θα ειπωθεί, δεν έχει επιτευχθεί τίποτα αξιόλογο μέσω του κομμουνιστικού πειράματος στη Ρωσία; Και δεν υπάρχει καμία ομοιότητα μεταξύ των «δικτατοριών» του κομμουνισμού και του φασισμού;

Είναι αδύνατο να κατανοήσουμε την ανάπτυξη του κομμουνισμού στη Ρωσία, εκτός αν διακρίνουμε το παρόν στάδιο του «Μπολσεβικισμού σε Υποχώρηση», όπως έχει ονομαστεί, από το προηγούμενο στάδιο στο οποίο ο δογματικός κομμουνισμός είχε πλήρη κυριαρχία. Αυτό το προηγούμενο στάδιο χαρακτηρίστηκε από μια άνευ προηγουμένου καταστροφή, για χάρη της θεωρίας του ταξικού πολέμου, των ανθρώπινων και υλικών πόρων του έθνους - αγροτών, τεχνικών και δασκάλων, βοοειδών, μηχανών, κτιρίων και καλλιτεχνικών θησαυρών. Το ίδιο φαινόμενο έχει εκδηλωθεί στην Ισπανία και αλλού, όπου ο Μπολσεβικισμός έχει καταλάβει την εξουσία. Όταν μετά από περίπου δέκα χρόνια η παραγωγή είχε φτάσει σε τόσο χαμηλό επίπεδο που φαινόταν ότι είχε επιτευχθεί το όριο της ανθρώπινης αντοχής, οι διδασκαλίες εγκαταλείφθηκαν σε μεγάλο βαθμό. και με τη βοήθεια των καπιταλιστικών πιστώσεων, των ξένων τεχνικών και μηχανημάτων, και της σταχανοβικής πίεσης των εργατών, έγινε η αρχή για την εκ νέου οικοδόμηση. Σίγουρα η αλλαγή γνώμης απέχει πολύ από το να είναι πλήρης. Ένα σύμπτωμα αυτής φαίνεται να είναι η τρέχουσα σύγκρουση μεταξύ του Στάλιν, του στιβαρού και αντιδογματικού ληστή από τον Καύκασο, και της εβραϊκής συμμορίας που μέχρι τότε έλεγχε τη Ρωσία και τώρα έχει σε μεγάλο βαθμό εξαλειφθεί. Η Ρωσία δεν έχει εγκαταλείψει την Κομιντέρν και το μαρξιστικό ιδανικό της παγκόσμιας επανάστασης. Αλλά η ίδια φαίνεται να έχει εγκαταλείψει σιωπηρά την εξίσωση του πλούτου και τη δικτατορία του προλεταριάτου και να οικοδομεί ένα ισχυρό

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

εθνικιστικό κράτος. Υπό τον Στάλιν, υπάρχουν σημάδια ενός είδους ντροπιασμένου φασισμού με ένοχες συνειδήσεις που αναδύονται. Αν αυτό επρόκειτο να είναι το τέλος, με ποιο κόστος επιτεύχθηκε! [4]

Ο «φασισμός» προέκυψε από την παρακμή της Φιλελεύθερης δημοκρατίας και ως απάντηση στην απειλή του Μπολσεβικισμού. Σε αντίθεση με τον Μπολσεβικισμό, δεν ήταν η εφαρμογή στην πράξη μιας ακαδημαϊκής θεωρίας. Προέκυψε ως απάντηση σε μια πραγματική κατάσταση και, ως εκ τούτου, μπορεί να γίνει κατανοητός μόνο υπό το φως των δύο παγκόσμιων κινημάτων που προορίζεται να αντικαταστήσει. Αρχικά, ήταν ένα είδος ενστικτώδους αντίδρασης του Ευρωπαίου ανθρώπου στις δυνάμεις της αταξίας, του υλισμού, της πλουτοκρατίας και του κοσμοπολιτισμού. Συμφωνεί με τον Κομμουνισμό στο να αρνείται απόλυτα ότι υπάρχει μια προκαθορισμένη αρμονία που κάνει τη μεγαλύτερη ευτυχία να προκύπτει από τη μεγαλύτερη ελευθερία του καθενός. Αλλά αυτό είναι το μόνο που έχει κοινό με τον Κομμουνισμό. Υιοθετεί μια ριζικά διαφορετική άποψη τόσο από τον Κομμουνισμό όσο και από τη Φιλελεύθερη δημοκρατία όσον αφορά την «ευτυχία» που πρέπει να εξασφαλίσει το κράτος. Διότι αντιλαμβάνεται το έθνος ως μια οργανική ενότητα πολλών διαφορετικών λειτουργικών ομάδων. καθεμία από αυτές αντιπροσωπεύει μια συγκεκριμένη μοναδική συμβολή στο έθνος, με τον δικό της τύπο ζωής που πρέπει να καλλιεργηθεί. Αν οι σωστές σχέσεις μεταξύ αυτών των ομάδων διαταραχθούν, δεν μπορεί να υπάρξει διαρκής ευτυχία ή ευημερία στο κράτος. «Θα μπορούσαμε», είπε ο Πλάτωνας, «να κάνουμε τους κεραμείς μας πολύ πιο ευτυχισμένους επιτρέποντάς τους να ξαπλώνουν σε ανάκλιντρα μπροστά στη φωτιά, να τρώνε και να πίνουν και να γυρίζουν τον τροχό τους όποτε θέλουν. Αλλά μην μας συμβουλεύετε να το κάνουμε αυτό, γιατί οι·κεραμείς μας δεν θα ήταν πλέον κεραμείς, ούτε οι αγρότες μας αγρότες». [5]

Επιπλέον, αντιλαμβάνεται το έθνος, σύμφωνα με τα λόγια του Burke, ως «μια συνεργασία όχι μόνο των ζωντανών, αλλά και των ζωντανών με τους νεκρούς και με εκείνους που δεν έχουν ακόμη γεννηθεί». Αν είναι κάτι που διαρκεί, με ανθρώπινους και φυσικούς πόρους, οι οποίοι μπορεί να σπαταληθούν ή να γίνουν πιο γόνιμοι.

Ένα κίνημα έχει ανέλθει στην εξουσία σε καθεμία από τις «φασιστικές» χώρες με τη θέληση να αξιοποιήσει στο έπακρο την εθνική περιουσία, όπως έκανε ο παλιός ευγενής γαιοκτήμονας από την οικογένειά του και την περιουσία του. Αυτό είναι που έχει ονομαστεί θρησκεία του Αίματος και του Χώματος.

Είναι προφανές ότι αυτά τα κινήματα δεν μπορούν να παραδεχτούν τα απεριόριστα δικαιώματα των πλειοψηφιών. Δεν μπορούν, για παράδειγμα, να επιτρέψουν στην τωρινή πλειοψηφία των κατοίκων της πόλης να εξαλείψει τους αγρότες, ούτε να απολαύσει τον μέγιστο δυνατό τωρινό πλούτο εις βάρος της μελλοντικής εξουσίας. Τα κακά που φέρνει η κυριαρχία των κοντόφθαλμων πλειοψηφιών - η παρακμή της δημόσιας εντιμότητας και του πνεύματος αυτοβοήθειας, η παρακμή της οικογένειας, της ψυχικής και «σωματικής υγείας», η παρακμή των γαιών, των δασών και των πλοίων - μπορούν να θεραπευτούν μόνο δίνοντας μεγάλη ελευθερία και ανεξαρτησία στους ηγέτες.

Ο φασισμός προφανώς πρέπει, και πράγματι, να αφιερώσει τις κύριες προσπάθειές του στην ενίσχυση των πιο αδύναμων κρίκων στην εθνική αλυσίδα, δηλαδή στη βελτίωση των συνθηκών των ομάδων που πιέζονται περισσότερο. Δεν μπορεί, ωστόσο, να παραδεχτεί την ισότητα μεταξύ των τεμπέληδων και των ενεργών, μεταξύ της ευφάνταστης και της ρουτίνας εργασίας, ακόμη και ως ένα μακρινό ιδανικό. «Ο φασισμός επιβεβαιώνει την αμετάβλητη, ωφέλιμη, καρποφόρα ανισότητα των ανθρώπων». (Μουσολίνι.)

Η φιλελεύθερη δημοκρατία έχει παραλύσει από την αντιπαλότητα των λειτουργικών ομάδων, την ύπαρξη των οποίων προσποιείται ότι αγνοεί. Ο φασισμός τις αναγνωρίζει και βασίζει το αντιπροσωπευτικό του σύστημα σε αυτές, πιστεύοντας ότι μπορεί να ελέγξει τις πιθανές συγκρούσεις τους μέσω του ενισχυμένου εθνικού αισθήματος ενότητας και της «αρχής της ηγεσίας», της αρχής της ατομικής ευθύνης. Η «δημοκρατία» - η αρχή του ελέγχου από ανώνυμες πλειοψηφίες - «δοκιμάζεται όχι λιγότερο στον βιομηχανικό αλλά και στον πολιτικό τομέα». [6]

Στην οικονομική σφαίρα, ο στόχος του φασισμού, σύμφωνα με τη γενική του προοπτική, είναι η επίτευξη της μέγιστης δυνατής ασφάλειας και σταθερότητας για όλους τους παραγωγούς — όχι η μέγιστη ελευθερία επιλογής.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

για τους καταναλωτές. Για τον σκοπό αυτό, το διεθνές εμπόριο πρέπει να υποβαθμιστεί σε δευτερεύουσα και βοηθητική θέση, προς όφελος του εθνικού σχεδιασμού. Και οι ηθικές σκέψεις - σκέψεις σχετικά με το είδος της ζωής που πρέπει να ενθαρρύνεται ή να αποθαρρύνεται - πρέπει συχνά να υπερισχύουν των οικονομικών.

Δεν υπάρχει τίποτα στον φασιστικό εθνικισμό που να είναι ασυμβίβαστο με τα καλά κατανοητά συμφέροντα άλλων εθνών. Η εξωτερική του πολιτική βασίζεται στην αρχή της ενασχόλησης με τις δικές του υποθέσεις και της πραγματικής ετοιμότητας να αγωνιστεί για ορισμένα γνωστά ζωτικά συμφέροντα και μόνο αυτά. Είναι φυσικά αντίθετο με τις δημοκρατικές, ισότιμες και οικουμενικές αρχές της Κοινωνίας των Εθνών. Επιθυμεί φιλική συνεργασία με εκείνα τα συντονισμένα έθνη με τα οποία έχει πραγματικά κοινά συμφέροντα, βασισμένη στην σχεδιασμένη εξάλειψη πιθανών αιτιών τριβής. Επιθυμεί ηγεσία στις διεθνείς υποθέσεις όπως και στο εσωτερικό της. Στην Ευρώπη, το καθήκον του είναι να ανοικοδομήσει τη Συμφωνία της Ευρώπης, την οποία κατέστρεψαν οι ιδρυτές της Κοινωνίας των Εθνών.

Τέλος, μπορούμε να προσπαθήσουμε να απαντήσουμε στην ένσταση που ακούγεται τόσο συχνά ότι ο φασισμός υποτάσσει το άτομο απόλυτα στο κράτος, ένα ζωντανό ον σε μια μη πραγματική αφαίρεση. Η απάντηση σε αυτό υπονοείται από τα προαναφερθέντα. Η κυβέρνηση, αντιλαμβάνεται ο φασίστας, δεν υπάρχει απλώς για να αυξήσει την ευτυχία των μεμονωμένων πολιτών. Είναι ο θεματοφύλακας του διαρκούς εθνικού πολιτισμού και των υλικών πόρων που αποτελούν την απαραίτητη βάση του. Χωρίς αυτό, το άτομο δεν θα ήταν τίποτα. Ούτε μπορεί να τον απαρνηθεί ακόμη και αν εγκαταλείψει την επικράτεια του κράτους. Είναι το σύνολο των προγονικών παραδόσεων που το διαφοροποιούν από έναν άνθρωπο της Λίθινης Εποχής. Μια κυβέρνηση που διασφαλίζει την αρμονική ανάπτυξη των διαφόρων ομάδων που φέρουν πολιτισμό και τις εμποδίζει να εξαφανιστούν μεταξύ τους έχει δικαίωμα στην υποταγή μας. Αλλά το κράτος είναι ένα απλό κομμάτι μηχανής, ένα απλό «δοχείο», όπως είπε ο Χίτλερ, για τον λαό, που νοείται ως μια διαρκής βιολογική και πολιτιστική οντότητα. Ο φασισμός δεν είναι κρατικός. Σε αντίθεση με τους Χεγκελιανούς, δεν λατρεύει «το κράτος ως τέτοιο».

Ιστορικά, παρουσιάζει αναλογίες με την αρχαία ευρωπαϊκή κρατική μορφή όπως ήταν «πριν ο Ορόντης αρχίσει να ρέει στον Τίβερη» - πριν από την άνοδο του αφηρημένου ατομικισμού και την επιθυμία για σωτηρία σε μια άλλη ζωή. Και πάλι, παρουσιάζει αναλογίες με τη Φεουδαρχία, με την αντίληψή της ότι η διακυβέρνηση πρέπει να βασίζεται στην προσωπική αφοσίωση του ανθρώπου στον άνθρωπο - την αρχέγονη τευτονική ιδέα του comitatus. Επιπλέον, υπενθυμίζει τον στόχο των μεσαιωνικών συντεχνιών να ρυθμίζουν την παραγωγή προς το συμφέρον όλων των κατηγοριών παραγωγών. Όπως κάθε μεγάλο κίνημα, έχει τις ρίζες του στο παρελθόν. Αλλά δεν είναι απλώς μια αναδρομή σε ξεπερασμένα συστήματα. Είναι ακατανόητο εκτός από τις ουσιαστικά σύγχρονες αντιλήψεις της Εθνικότητας, της Φυλής, των Εθελοντικών Εμπορικών Ενώσεων, του Διαζυγίου της Ιδιοκτησίας από τη Διοίκηση, της ιδέας της Ευθύνης χωρίς Υπαιτιότητα, των αλληλεπιδρώντων Πολιτισμών σε αντίθεση με έναν «μονόδρομο» Πολιτισμό - και πολλά άλλα. [7] Είναι πέρα για πέρα μοντέρνο, και ένα δημιούργημα της εποχής μας. Πριν από πέντε χρόνια, σε πολλούς από εμάς φαινόταν ότι δεν υπήρχε άλλη επιλογή εκτός από τις όχι και τόσο αποδεκτές εναλλακτικές λύσεις της ατομικιστικής φιλελεύθερης δημοκρατίας και του μαρξιστικού σοσιαλισμού. Τώρα υπάρχει μια τρίτη εναλλακτική.

---

[1] Αυτό το τρίτο αξίωμα, όπως έχει επισημάνει ο M. Haldv, παίρνει δύο μορφές. Σύμφωνα με τη μία εκδοχή, η μέγιστη κοινωνική ικανοποίηση προκύπτει αυτόματα από τη μέγιστη ατομική ελευθερία, ανεξάρτητα από τους νόμους και τους θεσμούς της κοινωνίας. Από την άλλη, ορισμένοι νομικοί περιορισμοί είναι απαραίτητοι για την επίτευξη αυτού του μέγιστου συνόλου ικανοποιήσεων. Οι περισσότεροι συγγραφείς δεν εμμένουν απόλυτα στη μία ή την άλλη εκδοχή, αλλά δεν έχουν καμία αμφιβολία για τον σκοπό, ούτε για τα μέσα - η ατομική ελευθερία περιορίζεται όσο το δυνατόν λιγότερο.
(E. Halevy: Ανάπτυξη του Φιλοσοφικού Ριζοσπαστισμού.)

[2] J. Bentham: Αρχές Ηθικής και Νομοθεσίας. Follett: Το Νέο Κράτος, σελ. 27.

[3] Αντιπαραβάλετε τον Αριστοτέλη. Πολιτικά III, 9 και 12: « Δικαιοσύνη είναι η παροχή ίσης μεταχείρισης στους ίσους και άνισης μεταχείρισης στους άνισους. Οι άνθρωποι παραλείπουν τον έναν ή τον άλλο παράγοντα, όπως τους βολεύει, γιατί δεν είναι καλοί κριτές στη δική τους υπόθεση.» Αλλά αυτό δεν θα πρέπει να μας απαλλάσσει από το καθήκον να κρίνουμε όσο καλύτερα μπορούμε.

[4] Ο ίδιος ο Στάλιν φαίνεται πολύ διαφορετικός τύπος από τους «Παλιούς Μπολσεβίκους» Εβραίους αρχηγούς της Ρωσίας. Είναι εντυπωσιακό ότι οι δύο πραγματικά

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Οι μεγάλοι άνδρες που έχει αναδείξει η Ρωσική Επανάσταση «δεν ήταν Εβραίοι. Αλλά δεν γνωρίζουμε την έκταση της επιρροής του Στάλιν πεθερός, Λάζαρος Μωυσέιβιτς Καγκάνοβιτς, ο οποίος φαίνεται να είναι ο δεύτερος άνδρας στην πολιτεία.

[5] Πλάτωνας: Σεπτ. 420ε. Μπερκ: Στοχασμοί για τη Γαλλική Επανάσταση.

[6] Miller και Campbell: Χρηματοοικονομική Δημοκρατία, μια πρόσφατη έρευνα δύο οικονομολόγων του Πανεπιστημίου του Λίβερπουλ σχετικά με τη λειτουργία του Βρετανικές βιομηχανικές εταιρείες.

[7] A. Toynbee: Μελέτη της Ιστορίας. Τόμος I, σελ. 149 σελ.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ο Πόλεμος στην Ισπανία από τον Υποστράτηγο JFC Fuller

Χ Ως στρατιώτης ή δημοσιογράφος, έχω συμμετάσχει σε τέσσερις πολέμους, συγκεκριμένα στον πόλεμο της Νότιας Αφρικής, στον Παγκόσμιο Πόλεμο, στον Ιταλο-Αβησσυνικό πόλεμο και τέλος στον τωρινό Ισπανικό πόλεμο, και έχω διαπιστώσει ότι ο καθένας από αυτούς είναι εξαιρετικά διαφορετικός.

Ο λόγος γι' αυτό είναι προφανής, είναι ότι οι αιτίες τους διαφέρουν· ωστόσο, στη λαϊκή συνείδηση, δεν είναι έτσι. Είναι προφανές ότι με τη σειρά τους αυτές οι αιτίες επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό τη μορφή που παίρνει ένας πόλεμος.

Για παράδειγμα, στην περίπτωση του τελευταίου από αυτούς τους πολέμους, είναι γενικά αποδεκτό ότι οι αιτίες του είναι πολιτικές· δηλαδή, ότι πρόκειται για σύγκρουση μεταξύ δύο συστημάτων διακυβέρνησης που έχουν σαφώς καθορισμένες αλλά ασύμβατες απόψεις. Ισχύει αυτό; Δεν νομίζω· επειδή, αν και η πολιτική παίζει έναν καθόλου ασήμαντο ρόλο, σίγουρα την πρωταγωνιστική στροφή την παίζει ο πολιτισμός, κάτι που, αν έχω δίκιο, σημαίνει ότι οι αιτίες αυτού του πολέμου είναι πολύ βαθύτερες από τον πολιτικό αφρό που καλύπτει την επιφάνειά του.
Συνεπώς, είμαι της άποψης ότι δεν θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε τι συμβαίνει, εκτός αν το δούμε ως σύγκρουση μεταξύ πολιτισμών καθώς και ως σύγκρουση μεταξύ πολιτικών θεωριών και ενόπλων δυνάμεων.
Από αυτούς τους πολιτισμούς υπάρχουν τρεις:

Πρώτον, η αντιδραστική Ισπανία της ιστορίας - μια στάσιμη εκκλησία, μια φθαρμένη αριστοκρατία και μια ετοιμοθάνατη αστική τάξη. Δεύτερον, η επαναστατική Ισπανία - η αντίδραση ενάντια σε αυτή την αδράνεια όπως εκπροσωπείται από τους σοσιαλιστές, τους αναρχικούς και τους κομμουνιστές που έχουν δανειστεί σε μεγάλο βαθμό τα ιδανικά τους από ξένες πηγές - τον Μαρξ, τον Μπακούνιν, τον Τρότσκι και άλλους. Τρίτον, η υποθετική Ισπανία του μέλλοντος· όχι όπως την ονειρεύτηκε ο Πρίμο ντε Ριβέρα, ο οποίος ήταν λίγο περισσότερο από ένας στρατιωτικός δικτάτορας, αλλά ο γιος του Χοσέ Αντόνιο, ο οποίος λίγο καιρό πριν δολοφονήθηκε από την Κόκκινη Κυβέρνηση.

Το 1933, αυτός ο νεαρός άνδρας, αν και στην πραγματικότητα δεν δημιούργησε το Ισπανικό Φασιστικό Κίνημα, ενίσχυσε την Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista - Επιτροπές ενεργών εθνικών συνδικαλιστών) και της έδωσε ζωή και μορφή. Το καταστατικό της το επεξεργάστηκε σε είκοσι επτά σημεία, τα οποία μπορούν να συνοψιστούν σε τέσσερις κύριες επικεφαλίδες ως εξής:

Εθνικά Θεμέλια. Η Ισπανία είναι η υπέρτατη πραγματικότητα όλων των Ισπανών. Κάθε αυτονομισμός είναι έγκλημα. Συνεπώς, η ενότητα της Ισπανίας είναι ο στόχος, και όχι μόνο αυτή η ενότητα δεν δέχεται ούτε διεθνή απομόνωση ούτε ξένες μεσολαβήσεις, αλλά απαιτεί την ενστάλαξη στρατιωτικών αρετών και τη δημιουργία ενός ισχυρού στρατού και στόλου.

Πολιτικά Θεμέλια. Το Κράτος θα έχει ολοκληρωτικό χαρακτήρα, στο οποίο όλα τα πολιτικά κόμματα θα καταργηθούν. Το συντεχνιακό σύστημα θα αντικαταστήσει το κοινοβουλευτικό. Απαιτείται πολιτική πειθαρχία, ωστόσο η ιδιωτική πρωτοβουλία είναι απαραίτητη εφόσον είναι συμβατή με τα συλλογικά συμφέροντα του Εθνικοσυνδικαλιστικού Κράτους.

Οικονομικά Θεμέλια. Το καπιταλιστικό σύστημα «που αγνοεί τις ανάγκες του λαού, απανθρωποποιεί την ιδιωτική ιδιοκτησία και υποβιβάζει τους εργάτες σε άμορφες μάζες εκτεθειμένες στη δυστυχία και την απελπισία» αποκηρύσσεται. Το ίδιο ισχύει και για τον Μαρξισμό. Οι ισχυροί δεν πρέπει πλέον να κυριαρχούν στους αδύναμους.
Η ιδιωτική ιδιοκτησία αναγνωρίζεται, όπως και το δικαίωμα στην εργασία. Το βιοτικό επίπεδο της αγροτιάς πρέπει να αυξηθεί με τη δημιουργία οικογενειακών εκμεταλλεύσεων και η γεωργία και η κτηνοτροφία πρέπει να εξορθολογιστούν.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ηθικά Θεμέλια. Τα θεμέλια του Κράτους είναι η ενότητα, η πειθαρχία και η στρατιωτική εκπαίδευση. Η εκπαίδευση πρέπει να οργανωθεί «έτσι ώστε κανένα ταλέντο να μην χάνεται λόγω έλλειψης οικονομικών μέσων». Το καθολικό πνεύμα, απαλλαγμένο από την πολιτική, πρέπει να ενσωματωθεί και η ζωή πρέπει να θεωρείται καθήκον «που πρέπει να βιώνεται με πνεύμα υψηλής υπηρεσίας και θυσίας».

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Σε αντίθεση με πολλά που έχουν γραφτεί στον βρετανικό τύπο, αυτό το Κίνημα είχε ελάχιστη σχέση με το ξέσπασμα της εξέγερσης τον Ιούλιο του περασμένου έτους. Εκείνη την εποχή βρισκόταν ακόμη στα σπάργανα, ωστόσο κατά τη διάρκεια των τελευταίων οκτώ μηνών η ανάπτυξή του ήταν θαυματουργή. Σήμερα, τα μέλη και οι συμπαθούντες του ανέρχονται σε εκατομμύρια, εκ των οποίων οι 180.000 έχουν συγκροτηθεί σε πολιτοφυλακή. Η έκταση αυτής της ανάπτυξης καταδεικνύεται καλά από το γεγονός ότι το Κίνημα εκδίδει πλέον δεκαεννέα ημερήσιες και τριάντα εβδομαδιαίες εφημερίδες.

Όταν ξέσπασε η εξέγερση, ο στόχος του στρατηγού Φράνκο φαίνεται να ήταν κάπως ασαφής. Ήταν μια εξέγερση ενάντια σε αφόρητες συνθήκες — στην πραγματικότητα, τάξη ενάντια στην αναρχία· γιατί η ζωή και η περιουσία δεν γίνονταν πλέον σεβαστές και οι εκκλησίες λεηλατούνταν ή καίγονταν καθημερινά. Ο στόχος του, όπως φαίνεται, ήταν σχεδόν εξ ολοκλήρου στρατιωτικός, δηλαδή να αποκαταστήσει την τάξη, αλλά για το ποια μορφή διακυβέρνησης είναι αβέβαιο. Αν η νίκη του ήταν γρήγορη, κατά πάσα πιθανότητα θα είχε οδηγήσει στην εγκαθίδρυση μιας στρατιωτικής δικτατορίας τύπου Πρίμο ντε Ριβέρα.

Όταν έφτασε στην Ισπανία, αντιμετώπισε όχι μόνο μια πλήρη σύγχυση, αλλά και μια παντελή έλλειψη ενότητας και στόχου μεταξύ των παρατάξεων που ζητούσαν την υποστήριξή του. Για παράδειγμα, το Accion Popular, ή το Κόμμα Gil Robles, ήταν ένθερμα Καθολικό και εμπνευσμένο από τον Χριστιανικό Σοσιαλισμό. Δεν είχε καθορισμένη πολιτική, ήταν πολιτικά άμορφο και εργαλείο της Εκκλησίας. Υπήρχαν επίσης οι Requetes, ή Καρλιστές, των οποίων το σύνθημα είναι «Θεός, Πατρίδα και Βασιλιάς». Πίστευαν στην απόλυτη κυριαρχία, στο Συνεταιριστικό Κράτος και ήταν βίαια αντικοινοβουλευτικοί. Εκτός από αυτούς, υπήρχαν και Μοναρχικοί - και άλλες παρατάξεις, η πιο σημαντική από τις οποίες ήταν η Φάλαγγα. Όλα αυτά τα διάφορα κόμματα και κινήματα έπρεπε να τα αφομοιώσει.

Προς το παρόν αυτό δεν ήταν δύσκολο, καθώς οι Κόκκινοι επέβαλαν την ενοποίηση. Ένα μείγμα δημοκρατών, ρεπουμπλικανών, κομμουνιστών, αναρχικών και άλλων, ο μοναδικός τους εχθρός, η Ισπανία, έλκεται επομένως από τη Γερμανία και τη σύμμαχό της Ιταλία, όπως ακριβώς η Γαλλία έλκεται από τη Ρωσία και τη σχεδόν σύμμαχό της Αγγλία. Στην πραγματικότητα, για άλλη μια φορά ένας απόκρυφος πόλεμος διεξάγεται εναντίον της Γερμανίας με σκοπό την εξασφάλιση της Γαλλίας, όπως είχε διεξαχθεί πριν από ένα χρόνο κατά τη διάρκεια της ιταλο-αβησσυνικής σύγκρουσης.

Για αυτόν τον εσωτερικό αγώνα λίγα ακούγονται στον Τύπο. Αλλά το όνομά του είναι «μη επέμβαση», που στην πραγματικότητα σημαίνει μη συνεργασία με το Μπούργος και γαλλική συνεργασία με τη Βαλένθια για να χτυπηθεί η Γερμανία. Εάν ο διεθνής «αποκλεισμός» της Ισπανίας ήταν αμερόληπτος, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα ευνοούσε την εθνικιστική υπόθεση. Αλλά απέχει πολύ από το να είναι έτσι, καθώς η ειλικρίνεια δεν είναι χαρακτηριστικό της σύγχρονης Γαλλίας.

Αν και είναι πάντα πολύ δύσκολο, ειδικά σε καιρό πολέμου, να εξακριβωθεί η αλήθεια, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η γαλλική βοήθεια προς τους Κόκκινους ήταν υπερβολική και επικερδής, καθώς κάθε βοήθεια πληρωνόταν με χρυσό. Όπου κι αν πάει κανείς στη Λευκή Ισπανία, ακούγεται η ίδια ιστορία, δηλαδή ότι η γαλλική βοήθεια προς τους Κόκκινους ήταν πολύ πιο σημαντική από τη ρωσική. Ότι από τον περασμένο Ιούλιο η Γαλλία έχει περάσει πάνω από τα Πυρηναία τριάντα έως σαράντα χιλιάδες κόκκινους διεθνείς μαχητές, και ότι αυτή η διακίνηση συνεχίζεται. Ότι οι Γάλλοι έχουν εκτυπώσει ισπανικά διαβατήρια, μόνο στο Μπορντό, και ότι παρέχουν προχρονολογημένα συμβόλαια για «εξειδικευμένους» εργάτες για να τους επιτρέψουν να εισέλθουν στην Κόκκινη Ισπανία. Επιπλέον, ότι μεγάλος αριθμός διεθνών περνάει από το

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

σύνορα ως επαναπατρισμένοι πρόσφυγες ή αποστέλλονται στα λιμάνια της Καταλονίας ως μέλη των φορτηγών πλοίων με τα οποία ταξιδεύουν. Πυρομαχικά αποστέλλονται μέσω της Ανδόρας· φορτηγά που μεταφέρουν βενζίνη διασχίζουν καθημερινά τα σύνορα· υπάρχει μια σχολή αεροπορίας των Κόκκινων στη Γαλλία και όπλα μεταφέρονται λαθραία στο Μπιλμπάο.

Παρά όλα αυτά, οι πιθανότητες να κερδίσει η Εθνική Ισπανίας είναι σίγουρα υψηλές, επειδή η πολιτική του Φράνκο είναι δημιουργική, ενώ η πολιτική των Κόκκινων όχι.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ομιλία του Στρατηγού Φράνκο

Μετάδοση την 1η Οκτωβρίου 1936, Σχετικά με την ανάληψη των εξουσιών του αρχηγού του κράτους

σολ Χαιρετισμούς σε όλους εσάς, που ακούτε στα σπίτια σας τα πολεμικά νέα, ή στο μέτωπο, σκεπτόμενοι τα σπίτια σας, ή στις Κόκκινες περιοχές, περιμένοντας με λαχτάρα την άφιξη των στρατευμάτων μας, ή πέρα από τα σύνορά μας, ακολουθώντας την τύχη μας με αγωνία — χαιρετισμούς από το μικρόφωνο του Ράδιο Καστίλλη!

Δεν πρόκειται να μιλήσω για τον πόλεμο, διότι οι υποχρεώσεις του Κράτους που αναλαμβάνω καθιστούν απαραίτητο να σας πω κάτι για το έργο που έχουμε μπροστά μας.

Δεν χρειάζεται να συζητήσουμε καμία Ουτοπία, ούτε να χωρίσουμε την υλοποίηση των ελπίδων μας σε άκαμπτα στάδια. Ωστόσο, για να μιλήσουμε για τις προθέσεις μας, είναι απαραίτητο πρώτα να εξετάσουμε σύντομα το παρελθόν, τόσο για να επωφεληθούμε από τις εμπειρίες μας όσο και για να εφαρμόσουμε τις αποφάσεις μας με χρήσιμο τρόπο.

Η Ισπανία, το όνομα της οποίας επικαλούμαι με όλη την αφοσίωση της ψυχής μου, υπέφερε για πολλά χρόνια από πολλά δεινά, το λιγότερο ολέθριο από τα οποία ήταν η επιρροή ανισόρροπων διανοουμένων, οι οποίοι προσπάθησαν να μειώσουν το κύρος των στοχαστών της φυλής μας και κοίταξαν πέρα από τα σύνορά μας για να φέρουν στην Ισπανία κάθε είδους εξωτικές και καταστροφικές ιδέες που ρίζωναν σε άλλες χώρες. Η αποθαρρυντική λογοτεχνία, οι δημαγωγικές διδασκαλίες, ο πικρός φυλετισμός, η διείσδυση ηττοπαθών ιδεών και η διαστρέβλωση της ιστορίας - όλα αυτά και πολλά άλλα συνέβαλαν στο να κλονίσουν τα θεμέλια του πατριωτισμού μας, έτσι ώστε να χάσουμε τα κύρια χαρακτηριστικά του λαού μας, να ντρεπόμαστε για το παρόν μας, να ξεχνάμε το παρελθόν μας και να φοβόμαστε το μέλλον μας.

Έχοντας επιτύχει την ηθική πτώση της φυλής, δεν ήταν δύσκολο για αυτούς τους ανθρώπους να βγάλουν τη χώρα σε δημοπρασία και να την πουλήσουν στον πλειοδότη του ξένου. Το εμπόριό μας άρχισε να παρουσιάζει χρεωστικό αντί για πιστωτικό υπόλοιπο και οι καρποί της γης μας αντιμετωπίζονταν σαν να ήταν από κάποια κατακτημένη αποικία, ενώ ενθαρρύνθηκε ένας ψευδοειρηνισμός, προκειμένου να αποδυναμωθεί το σπαθί οποιουδήποτε πιθανού ελευθερωτή. Εμφανίστηκαν ψευδοπροφήτες που, ενώ έσπερναν μίσος και ταξικό πόλεμο, υποσχέθηκαν τη γη στους αγρότες, δικτατορία στους εργάτες και αυτονομία στις επαρχίες μας.
Απόλυτα κυνικοί, αυτοί οι άνθρωποι, αν είχαν αποκτήσει την εξουσία, θα είχαν πάρει τη γη από τους αγρότες, την ελευθερία από τον εργάτη και κάθε ελπίδα αυτόνομης ευελιξίας από τις Επαρχίες.

Και τώρα η Νέα Ισπανία μας, λαμβάνοντας υπόψη το μέγεθος του έργου της, προχωρά προς την απελευθέρωσή της, αποφασισμένη να δείξει, με πνεύμα κοινωνικής συνεργασίας, ότι η αποκατάσταση του νόμου και της τάξης είναι η προϋπόθεση και ο σίγουρος δρόμος προς την ελευθερία, τα οφέλη της οποίας θα ρέουν σε όλο τον λαό της, εντός και εκτός των ορίων της μητέρας πατρίδας.

Η Ισπανία οργανώνεται σε μεγάλο βαθμό βάσει μιας ολοκληρωτικής αντίληψης, στην οποία οι εγγενείς θεσμοί της θα διασφαλίζουν την εθνικότητά της, την ενότητά της και τη συνέχειά της. Η εφαρμογή αυτών των νέων μεθόδων εξουσίας δεν σημαίνει ότι το καθεστώς μας θα έχει αποκλειστικά στρατιωτικό χαρακτήρα. Αντιθέτως, το σύστημά μας θα εγκαθιδρύσει ένα ιεραρχικό καθεστώς στο οποίο όλες οι ικανότητες και οι ενέργειες της χώρας θα βρουν την έκφρασή τους.

Η προσωπικότητα των επαρχιών της Ισπανίας πρέπει να γίνεται σεβαστή, σύμφωνα με την παλιά εθνική παράδοση της εποχής της μεγαλύτερης λαμπρότητάς μας· πάντα υπό την προϋπόθεση ότι αυτό συμβάλλει στην εθνική ενότητα.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ο ισπανικός δήμος θα ανακτήσει την ιστορική του σημασία, προκειμένου να μπορέσει να εκτελέσει τα καθήκοντά του. οι αρχαίες λειτουργίες του ως μονάδα στη δημόσια ζωή μας.

Έχοντας καταργήσει την καθολική ψηφοφορία, με τις καταστροφικές τοπικές και εθνικές επιπτώσεις της, και τις καταπιέσεις της μέσω των συνδικάτων και των πολιτικών συμφερόντων, θα φροντίσουμε ώστε η βούληση του έθνους να εκφράζεται μέσω εκείνων των τεχνικών και συντεχνιακών οργάνων στα οποία αναπτύσσονται καλύτερα οι ανάγκες και τα ιδανικά της χώρας.

Καθώς η ισχύς του νέου ισπανικού κράτους αυξάνεται, θα επιτευχθεί και η αποκέντρωση, έτσι ώστε οι περιφέρειες, οι δήμοι, οι ενώσεις και τα άτομα να απολαμβάνουν την ευρύτερη δυνατή ελευθερία εντός των ύψιστων συμφερόντων του Κράτους.

Στην κοινωνική της πτυχή, η εργασία θα λάβει απόλυτη εγγύηση ότι δεν θα είναι σκλάβος του καπιταλισμού, υπό την προϋπόθεση ότι δεν θα υιοθετήσει εκείνες τις σκληρές και μαχητικές μεθόδους που καθιστούν αδύνατη την αμοιβαία συνεργασία. Ο εργάτης είναι άξιος του μισθού του: όχι μόνο θα εξασφαλιστεί η ασφάλεια των μισθών, αλλά θα διατηρηθούν όλες οι αυξήσεις στους μισθούς που έχουν εξασφαλιστεί μέχρι τώρα. Με τα δικαιώματα του εργάτη να αναγνωρίζονται δια του παρόντος, θα αναλαμβάνει τις ευθύνες του για πιστή συνεργασία με τα στοιχεία που δημιουργούν τον εθνικό πλούτο.

Όλοι οι Ισπανοί θα είναι υποχρεωμένοι να εργάζονται σύμφωνα με τις δυνατότητές τους. Το νέο Κράτος δεν μπορεί παραδεχτείτε τυχόν παράσιτα.

Το Κράτος θα δώσει στην Καθολική Εκκλησία τα δικαιώματα και τα προνόμια που της οφείλονται, σεβόμενο έτσι την παράδοσή μας και την πίστη της μεγάλης πλειοψηφίας του ισπανικού λαού· αλλά το Κράτος δεν θα επιτρέψει την παρέμβαση οποιασδήποτε εξωτερικής δύναμης στις συγκεκριμένες λειτουργίες της κυβέρνησης.

Όσον αφορά τα έσοδα, το Κράτος θα οργανώσει τη δίκαιη κατανομή των φόρων, φροντίζοντας ώστε το βάρος τους πέφτει στους ώμους που είναι καλύτερα ικανοί να το αντέξουν.

Όσον αφορά τη γεωργία, οι οικογενειακές εκμεταλλεύσεις θα πραγματοποιηθούν με την εγκατάσταση του καλλιεργητή στη γη, όχι μέσω κάποιου υποθετικού συστήματος ιδιοκτησίας αλλά μέσω άμεσης και συνεχούς βοήθειας, στόχος της οποίας θα είναι να δώσει στον αγρότη την ανεξαρτησία του. Ένα μόνιμο χαρακτηριστικό της εργασίας μας θα είναι προς αυτή την κατεύθυνση. Ο γεωργικός εργάτης θα λαμβάνει ένα μέρος από αυτό που απορροφά σήμερα η πόλη ως πληρωμή για τις εμπορικές και γραφειακές υπηρεσίες της.

Όσον αφορά τις διεθνείς υποθέσεις, ελπίζουμε να ζήσουμε ειρηνικά με όλους τους λαούς, ανοίγοντας έναν ευρύ ορίζοντα φιλίας με όλο τον κόσμο. Σε αυτό υπάρχει μια κατηγορηματική εξαίρεση: δεν θα έχουμε καμία επαφή με την Ένωση Σοσιαλιστικών Σοβιετικών Δημοκρατιών, η πολιτική της οποίας είχε τόσο καταστροφικά αποτελέσματα για την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό.

Είμαι βέβαιος ότι αυτή η γη των ηρώων και των μαρτύρων, αντιμετωπίζοντας τις δυσκολίες της, θα γράψει άλλη μια ένδοξη σελίδα της ιστορίας και θα βρει μια λύση που δεν θα προέλθει ούτε από την ανατολή ούτε από τη δύση, αλλά θα είναι γνήσια ισπανική.

Ισπανοί, ζήτω η Ισπανία!

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Προς μια οικονομική ορθολογία από τον Έζρα Πάουντ

ρε Οι αμφιβολίες σχετικά με τη φύση της λεγόμενης ορθόδοξης οικονομικής θεωρίας, δηλαδή το αν θα πρέπει να θεωρείται ως ειλικρινής έρευνα ή ως εγκληματική και παραπλανητική απάτη, μπορούν σήμερα να θεωρηθούν ξεπερασμένες κατά τουλάχιστον 50 χρόνια. Σήμερα, οι οπαδοί της ορθοδοξίας μπορούν να περιλαμβάνουν μόνο τους απλούς, τους τυφλούς και τους καριερίστες που ενεργούν κακόπιστα.

Όποιος ερευνά σοβαρά ένα θέμα δεν μπορεί να χρειαστεί 15 χρόνια για να συνειδητοποιήσει ορατά και κοινά φαινόμενα.

Το να λέμε ότι τα οικονομικά δεν είναι επιστήμη είναι απλός ηττοπάθεια και μπορεί μόνο να προκαλέσει σύγχυση. Στα μέσα του περασμένου αιώνα, η αεροναυπηγική και το ραδιόφωνο δεν μπορούσαν ακόμη να χαρακτηριστούν επιστήμες (αν και κάποιος Λούμις στα τέλη του 1864 κατάφερε να μεταδώσει ηλεκτρικά σήματα από το ένα πλοίο στο άλλο χωρίς τη χρήση καλωδίων).

Αυτό που μπορούν να κάνουν οι σοβαροί άνθρωποι σήμερα είναι να διακρίνουν μεταξύ του μέρους της οικονομίας που είναι η επιστήμη (πεδίο γνώσης - επιστήμη) και του μέρους που είναι η τέχνη ή ο τομέας της δεξιότητας (πολύ συχνά της απάτης).

Θα μπορούσε να ειπωθεί ότι η τέχνη της διακυβέρνησης ενός πλοίου δεν είναι αληθινή επιστήμη: ωστόσο η επιστήμη της Η πλοήγηση υπάρχει και τελειοποιείται: από την απλή πυξίδα του πλοίου μέχρι το γυροσκόπιο.

Φαίνεται αρκετά φυσικό το γεγονός ότι η σύγχυση αφθονεί στις οικονομικές εργασίες, αν αναλογιστεί κανείς ότι η μελέτη των οικονομικών έχει στην πραγματικότητα γίνει από εμπειριστές, από ανθρώπους που δεν έχουν σοβαρή ορολογική προετοιμασία. Για παράδειγμα, σκεφτείτε τους σοβαρούς και έντιμους συγγραφείς του αγγλοσαξονικού κόσμου που έχουν οικοδομήσει μια ζωντανή οικονομική επιστήμη. Ο Σόντι, βραβείο Νόμπελ φυσικής· ο Ντάγκλας, μηχανικός, επικεφαλής της Westinghouse στην Ινδία· ο Λαρανάγκα, μηχανικός οδοποιίας· ο Όρατζ, δημοσιογράφος που προσηλυτίστηκε από τον Ντάγκλας· ο Κίτσον, εφευρέτης της λάμπας Κίτσον· ο Γκέσελ, επιχειρηματίας· κ.λπ. Όλοι πρακτικοί άνθρωποι!
Το να πούμε ότι ανακάλυψαν το φεγγάρι δεν θα σήμαινε τίποτα, αλλά ανακάλυψαν ξανά το πραγματικό φεγγάρι, ενώ οι καθηγητές συνεχίζουν το παιδικό τους παιχνίδι με ένα φεγγάρι για σκηνικά· ταχυδακτυλουργοί, ικανοί να καταβροχθίζουν το κοινό μόνο μέσα στα περίπτερά τους.

Για να πάρουμε μια ιδέα για τη νοοτροπία των ιδρυτών της λεγόμενης ορθόδοξης οικονομικής θεωρίας, ας πάρουμε, για παράδειγμα, μια φράση του Ρικάρντο (χωρίς να αγνοήσουμε, φυσικά, ότι αναγνώριζε την αξία του χαρτονομίσματος): «Δεν υπάρχει εμπόρευμα που να μην απαιτεί περισσότερη ή λιγότερη εργασία για την παραγωγή του». Φαίνεται ότι ο Ντέιβιντ Ρικάρντο δεν είχε βρεθεί ποτέ σε κοτέτσι και ότι το αυγό είχε αποκλειστεί από το οικονομικό του σύστημα. Απλώς ως μέτρο θρεπτικής αξίας (αξία ζωής) το αυγό προηγούνταν του δείκτη τιμών. Με την άμεση παρατήρηση των φυσικών φαινομένων, ο μέσος άνθρωπος κάνει λιγότερο λάθος από ό,τι όταν του γεμίζουν το κεφάλι λογάριθμοι και τραπεζική μυθολογία. Και δεν αστειεύομαι! Η αξία του αυγού αυξάνεται και μειώνεται σε σχέση με την πείνα και τον κορεσμό.

Ο Αριστοτέλης μας κληροδότησε μια λέξη ασαφούς και σύνθετης σημασίας: Χρεία, χρησιμότητα, επιθυμητότητα, την οποία ο Rackham, φυσικά από το Cambridge, μεταφράζει ως ζήτηση. Ο σχολιαστής δεν μας διαφωτίζει. Ο Αριστοτέλης είχε δίκιο, αλλά σκόπευε να πει ότι η αξία μιας νομισματικής μονάδας «αξίζει ό,τι μπορείς να πάρεις γι' αυτήν». Απολύτως αληθές, αλλά δεν μπορείς να το χαρακτηρίσεις επιστημονική ορολογία.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ο φοιτητής μπορεί να πάει στη βιβλιοθήκη και να συμβουλευτεί 500 προσποιητές πραγματείες για τα οικονομικά, χωρίς να βρει καμία που να ξεκινά με έναν Ευκλείδειο πίνακα ορισμών των πιο συνηθισμένων, βασικών και απαραίτητων όρων για τη συζήτηση οικονομικών ζητημάτων.

Ας ξεκινήσουμε, για παράδειγμα, με τον όρο «Χρήμα». Ο Αριστοτέλης τον ορίζει άσχημα, ή μάλλον δεν τον ορίζει καθόλου, αλλά μιλάει γι' αυτό χωρίς να τον ορίζει πραγματικά. Και ο άνθρωπος έχει παραμείνει για 20 αιώνες σε αυτή την κατάσταση ημι-αφάνειας.

Θα προσπαθήσω να δώσω μερικούς ορισμούς, αν και γνωρίζω ότι δεν μπορούν να είναι ιδιαίτερα χρήσιμοι μέχρι κάποια ακαδημία ή συνέδριο, ή ακόμα καλύτερα, μια ομάδα σοβαρών και έγκυρων ειδικών, να αναγνωρίσει την εγκυρότητα αυτού του λεξικογραφικού έργου.

Ο άκοπος χρυσός δεν είναι χρήμα· η ανταλλαγή χρηματικού χρυσού με άλλα αγαθά είναι στην ουσία ένα είδος ανταλλαγής: ανταλλαγή μιας ορισμένης ποσότητας αγαθών ή ενός ορισμένου βάρους εμπορευμάτων, με μέταλλο που έχει ζυγιστεί και μετρηθεί εκ των προτέρων.

Η βασική ιδιότητα του χρήματος είναι ότι μπορεί να μετρηθεί και να μπορεί να χρησιμεύσει ως μέτρο. Ακόμα και στην ανταλλαγή ενός δίσκου από πολύτιμο μέταλλο με αγαθά, το αποτύπωμα του Κράτους είναι αυτό που καθορίζει την ύπαρξή του ως χρήματος. Μια κυβέρνηση που θα έλεγε «Δεν μπορούμε να κατασκευάσουμε δρόμους επειδή δεν έχουμε χρήματα» θα ήταν εξίσου γελοία με μια κυβέρνηση που θα έλεγε «Δεν μπορούμε να κατασκευάσουμε δρόμους επειδή δεν έχουμε χιλιόμετρα».

Ας προσπαθήσουμε να ορίσουμε τι είναι το χρήμα. «Το χρήμα είναι μια μετρημένη αξίωση». Το χρήμα είναι ένας τίτλος ή μια μετρημένη αξίωση. «Το χρήμα είναι μια γενική αξίωση». Το χρήμα είναι ένας τίτλος που δεν είναι συγκεκριμένος (όπως ένα εισιτήριο τρένου, μια επιταγή πανδοχείου, ένα εισιτήριο ατμόπλοιου που παρέχει το δικαίωμα μεταφοράς, φαγητού, καμπίνας κ.λπ.). Είναι γενικό. Το χρήμα είναι, επιπλέον, ανταλλάξιμο, δηλαδή μπορεί να μεταβιβαστεί από το ένα άτομο στο άλλο χωρίς διατυπώσεις. Δεν φέρει τόκους όπως ένα κρατικό ομόλογο, ένα σιδηροδρομικό ομόλογο ή το ομόλογο οποιασδήποτε «ανώνυμης εταιρείας».

Ας εξετάσουμε τον όρο «πίστωση». Λέγεται ότι ένας άνθρωπος έχει πίστωση όταν πιστεύεται ότι θα είναι σε θέση να πληρώσει με μετρητά και όταν υποτίθεται ότι δεν θα επιδιώξει να αποφύγει ή να αναβάλει την πληρωμή. Το «χρέος» δεν είναι ακριβώς το αντίθετο της «πίστωσης». Στην πραγματικότητα, η πίστωση είναι συχνά η πιθανότητα δημιουργίας χρεών και δεν σημαίνει πάντα απαραίτητα το αντίθετο ενός χρέους που έχει ήδη δημιουργηθεί. Επομένως, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με έναν ασαφή όρο.

Τέλος, ας εξετάσουμε τον «πληθωρισμό». Μεταξύ των μισών αληθειών των ορθόδοξων ισχυρισμών, μερικές λίγες βασίζονται σε φυσικά και επαναλαμβανόμενα φαινόμενα. Ο λεγόμενος πληθωρισμός πρέπει πρώτα απ 'όλα να διακριθεί από τον πραγματικό πληθωρισμό, ο οποίος λαμβάνει χώρα όταν εκδίδεται χρήμα «που αντιστοιχεί» σε αγαθά ή υπηρεσίες που κανείς δεν θέλει ή υπερβαίνει την επιθυμητή ποσότητα. Το χρήμα δεν έχει αξία όταν εκδίδεται «έναντι» (δηλαδή σε ψευδο-αντιστοιχία με) αγαθά ή υπηρεσίες που δεν μπορούν να παραδοθούν ή να αποκτηθούν. Για παράδειγμα, η έκδοση χρήματος «έναντι» ενός κελύφους που εξερράγη το 1917 θα ήταν πληθωρισμός, και το ίδιο το χρήμα δεν θα είχε αξία, αφού κανείς δεν θέλει το κέλυφος, και κανείς δεν μπορεί να το παραδώσει.

Μια σύντομη λίστα έγκυρων ορισμών θα επέτρεπε στον μέσο άνθρωπο να ξεφύγει από τις απάτες και την απόλυτη καταδικαστέα και σάπια δολιότητα των μεγάλων τοκογλύφων και μονοπωλητών.

Στην πραγματικότητα, με έναν ορισμό, ή μάλλον με μια σοβαρή και δίκαιη έννοια του χρήματος, ο Soddy, αφού δημοσίευσε μια σειρά από σκοτεινά βιβλία (σκοτεινά, δηλαδή, για τον αναγνώστη, αν και εξαιρετικά βαθιά και αγαπητά για τον καθηγητή Soddy) γράφει στο Tomorrow's Money : «Όπως είναι αδιανόητο οι ιδιώτες να έχουν την εξουσία να επιβάλλουν φόρους, είναι παράλογο οι τράπεζες, παρά όλες τις συνταγματικές εγγυήσεις εναντίον τους, να σφετερίζονται με ένα απλό τέχνασμα τη λειτουργία».

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

του Κοινοβουλίου και, χωρίς καμία απολύτως εξουσία, επιβάλλουν αναγκαστικές εισφορές στον πλούτο της κοινότητας.

Ας κάνουμε διάκριση μεταξύ της σημερινής ιταλικής κατάστασης και της κατάστασης των αγγλοσαξονικών χωρών. Ας διακρίνουμε μεταξύ χωρών όπου η αφθονία του πλούτου δημιουργεί κρίσεις και χωρών στις οποίες υπάρχει σοβαρή έλλειψη ορισμένων υλικών. Ας γυρίσουμε λίγο πίσω για να σκιαγραφήσουμε την ιστορία της «νέας οικονομίας», η οποία όμως περιλαμβάνει τόσο μεγάλο μέρος της παλιάς γνώσης ή συνείδησης.

Υπάρχουν τέσσερα ζωντανά ρεύματα στη σημερινή οικονομική σκέψη: (1) Ντουγκλαϊσμός· (2) Γκεσελισμός· (3) κανονική οικονομία που έχει τις ρίζες της στον Άγιο Αμβρόσιο και εξελίχθηκε με τον Άγιο Αντονίνο· (4)
Η εταιρική οικονομία με την πολιτική βελτίωσης (αποξήρανση βάλτων, κ.λπ.), η μάχη των σιτηρών, οι αποταμιεύσεις, οι οικογενειακές επιταγές, οι επιταγές τροφίμων, οι επιταγές εργασίας, ο κρατικός έλεγχος, η συσσώρευση, κ.λπ.

Η ορθολογική οικονομική θεωρία που θα πρέπει να ξεκινήσουμε πρέπει να λάβει υπόψη ορισμένα γεγονότα που επισκιάζονται από την λεγόμενη ορθοδοξία. Τα αγαθά έχουν άνιση ανθεκτικότητα, όπως οι καρέκλες, το τυρί: τα έργα του Φειδία, του Πραξιτέλη ή του Μποτιτσέλι έχουν ποικίλες ανθεκτικότητες. Ο πρωτόγονος άνθρωπος χρησιμοποιούσε ένα όργανο, ενώ ο πολιτισμένος άνθρωπος χρησιμοποιεί δώδεκα.

Μου φαίνεται ότι πρέπει να καταρτίσουμε μια λίστα με τους σοβαρούς ανθρώπους που συνεργάζονται σήμερα στην επιστήμη των οικονομικών, ακόμα κι αν είναι εμπειριστές, ακόμα κι αν έχουν κάνει έστω και μία μόνο ανακάλυψη στη δραστηριότητά τους και δεν βρίσκονται στη διαδικασία συντονισμού της με την ιστορία και με τις δίκαιες και έγκυρες ιδέες άλλων σχολών ή άλλων εποχών ή άλλων οικονομικών αιρέσεων.

Ας αναγνωρίσουμε αμέσως ότι ο τάδε παρατήρησε τη δύναμη του ατμού να σηκώσει το καπάκι μιας τσαγιέρας. Αυτό έχει αξία, ακόμη και αν ο εφευρέτης δεν δημοσίευσε κάποια εγκυκλοπαίδεια ή κάποια ογκώδη πραγματεία για τη φυσική.

Ας αναγνωρίσουμε ότι ο CH Douglas ανακάλυψε μόνος του την ανεπάρκεια της αγοραστικής δύναμης που κατανέμεται από (και εντός) του βιομηχανικού συστήματος. Το εργοστάσιό του διένειμε την αγοραστική δύναμη πιο αργά από ό,τι δημιουργούσε «τιμές», δηλαδή αγαθά που διατέθηκαν στην αγορά. Ως εκ τούτου, δημιουργήθηκε μια ποσότητα τιμών σε ένα μήνα μεγαλύτερη από την αγοραστική δύναμη που κατανεμήθηκε.

Οι παραβάτες, οι ηλίθιοι και οι μονοπωλητές, που ζουν από την πείνα των άλλων, θα ήθελαν να τιμωρήσουν τον άνθρωπο με βάση το παλτό του. Ο Ντάγκλας είδε, αντ' αυτού, τη δυνατότητα έκδοσης αγοραστικής δύναμης που να αντιστοιχεί στην ποσότητα αγαθών που μπορούν να παραδοθούν και να επιθυμήσουν οι άνθρωποι. Στο ότι υπήρχαν λίγα νέα και πολλά ειλικρινή. Ο Ντέιβιντ Χιουμ είχε ήδη δει ότι η ευημερία δεν εξαρτιόταν από την ποσότητα χρήματος που κατείχε οποιοδήποτε δεδομένο έθνος, αλλά από το γεγονός ότι αυτή η ποσότητα θα έπρεπε να αυξάνεται. Ας διευκρινίσουμε ότι η αύξηση πρέπει να είναι αργή και σταθερή.

Μεταξύ των χρήσιμων συγγραφέων ας αναφέρουμε τον MacNair Wilson, ο οποίος έχει εκπαιδεύσει το κοινό του ώστε να αναγνωρίζει ότι οι τράπεζες δεν δανείζουν χρήματα αλλά μόνο υπόσχονται να πληρώσουν. (Η Υπόσχεση πληρωμής.) Ο Gesell, ξεκινώντας από την άποψη της ελεύθερης συναλλαγής, επανέφερε στην επιφάνεια τα βραχυπρόθεσμα δόγματα των μεσαιωνικών επισκόπων. Με την χρέωση επίδομα αποπληρωμής (τα γραμματόσημα, τα οποία πρέπει να επισυνάπτονται στο χαρτονόμισμα κάθε μήνα για να διατηρείται η δηλωμένη αξία του), σκόπευε να τονώσει την ταχύτητα κυκλοφορίας και ο δήμαρχος Unterguggenberger στο Wörgl απέδειξε την αποτελεσματικότητα αυτού του συστήματος.

Ο Γκέσελ κατέστρεψε το νεκρό μέρος του Μαρξ με την επιγραμματική του φράση: «Ο Μαρξ ποτέ δεν αμφισβήτησε χρήμα." Δηλαδή, ο Μαρξ δεν αμφισβήτησε ποτέ τη φύση του χρήματος ούτε την ανέλυσε.

Τα πλεονεκτήματα του συστήματος Gesell είναι τουλάχιστον τα ακόλουθα: (1) σε ψευδοδημοκρατικές χώρες μπορεί να απελευθερώσει το έθνος· δηλαδή, την κυβέρνηση και τον λαό (συμπεριλαμβανομένων όλων των παραγωγών, είτε είναι εργοδότες είτε εργαζόμενοι) από την εξουσία των τραπεζών και των τοκογλύφων.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ωστόσο, κανένας καθαρόαιμος Γεσελίτης δεν έχει ποτέ εξετάσει τα χρήματα για τα demurrage από την κρατική —και την εταιρική— άποψη.

Με ένα γραμματόσημο ανάλογο με το 1% της αξίας του χαρτονομίσματος που προστίθεται μηνιαίως, μια κυκλοφορία 8⅓ δισεκατομμυρίων θα έδινε στο Κράτος έσοδα ενός δισεκατομμυρίου το χρόνο, σχεδόν χωρίς έξοδα είσπραξης, κάτι που θα ήταν αυτόματο και σχεδόν εντελώς απαλλαγμένο από γραφειοκρατικές παρεμβάσεις ή παραβιάσεις.

Αντί να συσσωρεύονται χρέη (αστρονομικά χρέη) με εθνικά ομόλογα όπως έκανε ο Ρούσβελτ, κάθε κρατικό χρέος, κάθε τίτλος ιδιοκτησίας του κρατικού πλούτου, αντί να διπλασιαστεί, θα ακυρωνόταν σε 100 μήνες. (Οι Άγγλοι εξακολουθούν να πληρώνουν φόρους για τη μάχη του Βατερλώ.)

Τα ομόλογα του δημοσίου θα μπορούσαν να συνεχίσουν να κατέχονται σε ιδιωτικά χέρια, ως τρόπος αποταμίευσης για όσους θέλουν να συντηρήσουν τα γηρατειά και τις οικογένειές τους, αλλά θα θεωρούνταν κρατικό μέρισμα προς μια άξια τάξη πολιτών και όχι ως αναπόφευκτη αναγκαιότητα για μια κυβέρνηση που θέλει να χρησιμοποιήσει την πίστωσή της.

Επιμένω: το Κράτος δεν χρειάζεται να πληρώνει «μίσθωμα» για την πίστωσή του· δηλαδή, δεν χρειάζεται να δανείζεται από τους μεγάλους επαγγελματίες τοκογλύφους, όπως γίνεται σχεδόν σε κάθε χώρα, λόγω άγνοιας και προκαταλήψεων· για παράδειγμα, στην άτυχη χώρα μου, στη Γαλλία στην παρούσα σοβαρή ηθική της κρίση, στην Αγγλία μέσω της δύναμης των παραδόσεων που γίνονται δεκτές χωρίς να γνωρίζουν τα νέα γεγονότα στον κόσμο.

Η δεύτερη γενιά κοινωνικών πιστωτών, μετά τους εμπειριστές και τους εφευρέτες, ανέδειξε τον Butchart, ο οποίος, υποκινούμενος από τον AR Orage, δημοσίευσε το πρώτο βιβλίο οικονομικής ορθολογίας, το Χρήμα. Με τον δεύτερο τόμο του, το Χρήμα του Αύριο, ο Butchart σημείωσε μικρότερη επιτυχία. Μάλιστα, έχει συγκεντρώσει επτά συγγραφείς με διαφορετικές απόψεις, όλοι τους αξιέπαινοι, αλλά δεν έχει καταφέρει να κάνει τους μεμονωμένους συγγραφείς να διαβάσουν τα δοκίμια ο ένας του άλλου και να τα συσχετίσουν. Το βιβλίο είναι πολύτιμο κυρίως για την ανατύπωση ορισμένων από τα γραπτά του Douglas και για μια σελίδα του Soddy που έχει ήδη αναφερθεί σε αυτό το άρθρο.

Μεταξύ των δημοφιλών συγγραφέων, πρέπει να αναφερθούν κατ' όνομα ο Ίρβινγκ Φίσερ και ο Κρίστοφερ Χόλις. Αλλά πρέπει να γίνει διάκριση: ο Φίσερ είναι δημοσιογράφος (επίσημα καθηγητής, αλλά στην ουσία δημοσιογράφος) που γράφει καλά. Σαράντα σελίδες του Σφραγιδόγραμμά του αξίζουν την προσοχή κάθε σοβαρού ανθρώπου, καθώς και των καθηγητών.
Ο Φίσερ δεν εμπλέκεται πολύ βαθιά στη μάχη. Ίσως είναι αισιόδοξος και επιδιώκει να πείσει τους μεγάλους Αμερικανούς τοκογλύφους να αρκεστούν σε μισό κιλό σάρκας αντί να κλειδώσουν το τελευταίο κομμάτι και γραμμάριο.

Ο Κρίστοφερ Χόλις έχει γράψει ένα βιβλίο μεγάλης αξίας, το «Τα Δύο Έθνη», και έχει συνεχίσει τον αγώνα για το κοινό σε ποικίλα βιβλία, στα οποία μπορεί να ειπωθεί ότι έχει μια ευχάριστη χροιά. Είναι, μάλιστα, από τους λίγους οικονομολόγους που καταφέρνουν να αντιμετωπίσουν τη νομισματική επιστήμη και τα διάφορα προβλήματα της τοκογλυφίας με τέτοιο τρόπο ώστε τα βιβλία τους να πωλούνται και να φτάνουν σε τρίτη έκδοση. Αυτές οι φάσεις ανήκουν στη λαϊκή εκπαίδευση, αρκετά απαραίτητη σε χώρες όπου επιμένουν οι λεγόμενες κυβερνήσεις «πλειοψηφίας».

Ο Γουίνταμ Λιούις αποκαλεί την αγγλική κυβέρνηση ψεύτικη αντίκα. Αν και πρωτίστως άνθρωπος των γραμμάτων, σατιρικός, πρόσφατα συνέβαλε με ένα βιβλίο υψηλής κοινωνιολογικής αξίας, που απευθύνεται σε ένα επιλεγμένο κοινό: Count Your Dead, They Are Alive (προετοιμασία για έναν ακόμη Μεγάλο Πόλεμο για το τίποτα). Δεν το αναφέρω ως οικονομικό, αλλά για να υποδείξω τον ρυθμό με τον οποίο αυτά τα προβλήματα διεισδύουν στο έργο των ζώντων συγγραφέων πρώτης τάξεως. Οι τέσσερις καλύτεροι Αμερικανοί ποιητές σήμερα ασχολούνται με τα οικονομικά προβλήματα (όχι πλέον με τον παλιό «ροζ» Γουέμπαϊτ, Φαβιανό, Μάντσεστεριανό ή Βιλλαρντιανό) όπως, στην πραγματικότητα, ήταν οι μεγάλοι συγγραφείς όπως ο Δάντης, ο Σαίξπηρ, ο Αριστοτέλης, ο Χιουμ, ο Μπέρκλεϋ, ο Μοντεσκιέ, κ.λπ. ******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ένα άλλο ρεύμα σκέψης που στρέφεται πάνω σε αυτές τις ιδέες εμφανίζεται στα γραπτά εκείνων που αναζωογόνησαν τα θεμέλια της βορειοαμερικανικής δημοκρατίας, δηλαδή στα γραπτά των Τζέφερσον, Τζάκσον, Βαν Μπιούρεν. Ο Τζέφερσον ή/και ο Μουσολίνι μου, τα βιβλία του WL Woodward, A New American History, τα άρθρα του Πατέρα Κόγκλιν και του Μπακ ή πιο συγκεκριμένα το καλύτερο μέρος του βιβλίου του Κόγκλιν που ονομάζεται Χρήματα (σελ. 211-213).

Θα ήταν δύσκολο να πούμε ποιες αγγλικές και αμερικανικές κριτικές πρέπει να διαβάσει ένας ξένος, καθώς η πνευματική ζωή σε αυτές τις χώρες εκδηλώνεται σε εφήμερες δημοσιεύσεις που διαρκούν μόνο δύο ή τρία χρόνια (ή και λιγότερο) και στη συνέχεια ξαφνικά παύουν να υπάρχουν ή εκφυλίζονται σε ένα είδος λογοτεχνικής ή ιδεολογικής γραφειοκρατίας, αποκτούν προστατευτικό χρώμα και βρίσκουν την ησυχία τους σε κατασκευασμένες ιδέες. Ωστόσο, πρέπει να παρατηρήσουμε ότι οι Άγγλοι Φασίστες πριν από ένα χρόνο ξεκίνησαν την έκδοση ενός κοινωνικοοικονομικού περιοδικού υψηλής ζωτικότητας: του The Fascist Quarterly. Αυτή είναι η μόνη αγγλική κριτική στην οποία μπόρεσα να διαβάσω τα γραπτά των άλλων συντελεστών, μεταξύ των οποίων είναι οι Στρατηγός Φούλερ, Τζόις, Γουίνταμ Λιούις, Α. Κ. Τσέστερτον, Τζ. Τζενκς.

Ο Χιούγκο Φακ, ο οποίος έχει το μεγάλο πλεονέκτημα ότι δημοσίευσε στο Τέξας το βιβλίο «Η Φυσική Οικονομική Τάξη» του Γκέζελι, με δικά του έξοδα, όταν οι μεγάλοι εκδότες δεν θεωρούσαν μια τέτοια δημοσίευση καλή επιχειρηματική δραστηριότητα, χρωματίζει τη μικρή του εφημερίδα, «Η Διέξοδος», με τις ιδέες που έχουν απομείνει από το «Scarcity Economics», παρά τη δημοσίευση του «Χάρτη Αφθονίας» του Λεμπ (βλ. την αναθεώρηση του Όντον Πορ στο «Rivista del Lavoro», Μάρτιος 1936).

Ελευθερία λόγου δεν υπάρχει μεταξύ αυτών των αιρέσεων φιλελεύθερης καταγωγής. Ούτε οι δημοσιεύσεις των Γκεσελιτών ούτε οι επίσημες δημοσιεύσεις του Ντουγκλασιανισμού επιτρέπουν την ανοιχτή συζήτηση οικονομικών ιδεών. Φαίνονται να είναι υπνωτισμένοι και άκαμπτοι σαν παρακμιακούς μίσους. Τσακώνονται μεταξύ τους. Ο Ντάγκλας πιστεύει ότι τα γραμματόσημα στα χρήματα των επιταγών αποτελούν έναν καταπιεστικό φόρο - άχρηστο και διαρκή, αν και πιο κατανοητό από την «ακύρωση» της πίστωσης Ντάγκλας ή από την έκπτωση που έδωσε και άλλα μέσα ακύρωσης της εκδοθείσας πίστωσης.

Οι Γκεσελίτες εξοργίζονται σχεδόν σαδιστικά με τη σκέψη ότι ολόκληρη η φυλή μπορεί να επωφεληθεί από το έργο όσων έχουν ήδη πεθάνει και από τις επιστημονικές ανακαλύψεις. (Η αξία προέρχεται από την εργασία, αλλά μεγάλη ποσότητα εργασίας έχει γίνει από τους προκατόχους μας που δεν έτρωγαν εδώ για να καταναλώσουν τους καρπούς της.)

Η Fig Tree (Douglasite) δεν επισημαίνει την πρόοδο των μη Douglasites - προς τους Gesellites ή το συντεχνιακό σύστημα. Η New English Weekly είναι βυθισμένη στην ιδιοσυγκρασία των αγγλικών προαστίων και ως εκ τούτου αποχρωματίζεται από αυτή την ωχρή ζωή και όχι από μια συγκεκριμένη και καθορισμένη ιδεολογία. Η New Democracy (Νέα Υόρκη) ήταν χρήσιμη, αλλά δεν υπάρχει πια. Ο Coughlin επιτελεί ένα έργο λαϊκής εκπαίδευσης μέσω ενός εβδομαδιαίου περιοδικού για το ευρύ κοινό, όχι για τους μυημένους (Social Justice) . Αλλά τον Ιούνιο του 15ου αιώνα, βρίσκω στην εφημερίδα του νέα που είτε δεν τυπώνονται αλλού είτε δίνονται μόνο λίγες γραμμές, κρυμμένες ανάμεσα σε στήλες σκανδάλων και καμουφλάζ. Από τους εκδότες του περιοδικού Press γενικού χαρακτήρα λαμβάνω συχνά την πρόσκληση: Δεν μπορείτε να γράψετε για τίποτα άλλο εκτός από οικονομικά;

Λαχταρώ την επιείκεια του σοβαρού αναγνώστη: μίλησα για πολύ διαφορετικά πράγματα.

Αυτό το άρθρο αποτελείται από δύο μέρη: στο πρώτο σχεδόν παρακάλεσα τους οικονομολόγους να εξετάσουν την επείγουσα ανάγκη για μια ακριβή ορολογία· στο δεύτερο έχω υποδείξει εν συντομία ορισμένα έργα, αποσπασματικά αλλά ειλικρινή, που επιλέχθηκαν από έναν αριθμό διάσπαρτων συγγραφέων, τα οποία δεν είναι, αλλά θα μπορούσαν να είναι, συντονισμένα, αν μπορούσε να βρεθεί ένας πυρήνας αποτελούμενος από τεχνικούς έτοιμους να αναλάβουν μια λεξικογραφική ευθύνη.

Λέω με έμφαση ότι χωρίς μια ορθή ηθική δεν μπορεί να υπάρξει λογική, καμία επιστημονική ******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

οικονομικά. Το να σκεφτόμαστε τον απλό δυναμισμό, χωρίς να λαμβάνουμε υπόψη τον σκοπό και τον στόχο μιας νομισματικής πολιτικής, θα οδηγούσε στο χάος. Η κατεύθυνση της βούλησης είναι ένα από τα συστατικά της μελέτης στην επιστήμη των οικονομικών. Ο Μπαντόλιο, λέγοντας «Ο χρυσός μας είναι η βούληση και τα όπλα των στρατιωτών μας», είναι περισσότερο οικονομολόγος από όλους τους καθηγητές στο Λονδίνο.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Αιτίες της Ύφεσης
από τον A. Raven Thomson

εγώ Έχω γράψει επανειλημμένα στο Fascist Quarterly και στο British Union Quarterly για την επερχόμενη ύφεση, η οποία ήταν αναπόφευκτο να ακολουθήσει τη βραχύβια άνθηση της ανάκαμψης που ώθησαν οι παλιοί οικονομολόγοι των συμμοριών.

Έδειξα πώς ο εμπορικός κύκλος της άνθησης και της ύφεσης λειτουργούσε τα τελευταία εκατό χρόνια, από τότε που ιδρύθηκε ο καπιταλισμός, και είχε δείξει μια τακτική περίοδο εννέα ετών κατά μέσο όρο, που περιστασιακά μειώνονταν σε επτά ή αυξάνονταν σε έντεκα. Κατά μέσο όρο, το επόμενο έτος κρίσης θα έπρεπε να ήταν το 1938, με πιθανότητα αναβολής στο 1939, λόγω του ασυνήθιστου βάθους της ύφεσης. Στην πραγματικότητα, η κρίση έχει επισπευσθεί ένα χρόνο νωρίτερα από το συνηθισμένο, και η επόμενη ύφεση έχει ήδη ξεκινήσει το 1937.

Αυτό εξέπληξε ακόμη και όσους από εμάς ήμασταν πεπεισμένοι ότι η «ευημερία» δεν μπορούσε να διαρκέσει. Μόλις στο τελευταίο τεύχος του Quarterly συζήτησα την επίδραση του επανεξοπλισμού και του φθηνού χρήματος στην επερχόμενη κρίση, και παρόλο που αναγνώρισα ότι η υπερβολική κερδοσκοπία είχε δημιουργήσει μια πρόωρη άνθηση, θεώρησα ότι η ώθηση του επανεξοπλισμού θα μας συνέχιζε μέχρι το φθινόπωρο του 1938 σε κάθε περίπτωση, όταν υποστήριξα ότι ένας πόλεμος για την κατανάλωση συσσωρευμένων οπλισμών από μόνος του θα απέτρεπε μια ύφεση. Μάλιστα, προειδοποίησα για τον κίνδυνο οι χρηματοδότες να αναζητούν σκόπιμα τον πόλεμο ως εναλλακτική λύση στην ύφεση.

Στην πραγματικότητα, είχα υποτιμήσει το βάρος που έφερε η αμερικανική οικονομία στον συρρικνούμενο κόσμο της Χρηματοοικονομικής Δημοκρατίας, καθώς και την απουσία οποιουδήποτε μεγάλου προγράμματος επανεξοπλισμού στην Αμερική. Από την Αμερική, όπως και στην τελευταία ύφεση, ακτινοβολεί η νέα ύφεση, και όλη η ενθάρρυνση των κερδών από τον επανεξοπλισμό δεν επαρκεί για να αποτρέψει την οδό Throgmorton από το να αντιδράσει στη δραματική κατάρρευση των αξιών των μετοχών στη Wall Street.

Αν και αυτή η πρόωρη ύφεση, όπως και αυτή του 1907, μπορεί να είναι μικρότερης έντασης και, ως εκ τούτου, να αποτελεί μικρότερο πλήγμα για την καπιταλιστική σταθερότητα από μια μεταγενέστερη και πιο έντονη οπισθοδρόμηση, έχει ένα πλεονέκτημα: ότι έχει συμβεί πριν οι πολεμοκάπηλοι προλάβουν, παρά τις προσπάθειές τους, να μας βυθίσουν στον πόλεμο. Καθώς η ύφεση εντείνεται, το δημόσιο ενδιαφέρον θα επιστρέψει από τις εξωτερικές υποθέσεις στα πιεστικά εσωτερικά προβλήματα και ο κίνδυνος διεθνούς σύγκρουσης θα μειωθεί. Ήδη ο κίνδυνος του πολέμου ως προληπτικού μέσου για την ύφεση περνάει.

ΠΑΝΙΚΟΣ ΣΤΗ ΓΟΥΟΛ ΣΤΡΙΤ

Παρά την προσπάθεια του Τύπου μας να το συγκαλύψει, ο πανικός στη Γουόλ Στριτ ήταν εξίσου έντονος αυτό το φθινόπωρο όσο και το φθινόπωρο του 1929. Η μείωση της ζήτησης χάλυβα για κεφαλαιουχικά έργα ήταν ο αποφασιστικός παράγοντας και οι μετοχές της United States Steel και άλλων χαλυβουργικών εταιρειών ηγήθηκαν της πτώσης των τιμών. Στις αρχές του έτους, η τιμή της US Steel ήταν 129¼ για τη μετοχή των 100 δολαρίων. Ακόμα και μετά την κρίση του χρυσού τον Απρίλιο, η αξία της ήταν πολύ πάνω από 100. Η σταθερή πτώση τον Σεπτέμβριο έφερε τις US Steel...
Ο χάλυβας έφτασε στο 80. Έπειτα ήρθε η ύφεση του Οκτωβρίου, με τις αξίες να καταρρέουν μέρα με τη μέρα. Οι ΗΠΑ έπεσαν. Ο χάλυβας εκτοξεύτηκε από τη δεκαετία του '70 έως τα 68. Ένα σύντομο ράλι και στη συνέχεια, τη «Μαύρη Τρίτη» οι πανικές πωλήσεις έστειλαν την τιμή στα 54. Έκτοτε, υπήρξε περαιτέρω ανάκαμψη, η οποία έφερε την US Steel πίσω σε περίπου 65, αλλά ήδη τον Νοέμβριο η τιμή υποχωρεί ξανά στα 50, λόγω νέων αναφορών για μειωμένη παραγωγή χάλυβα, η οποία πλέον είναι λιγότερο από το 50% της παραγωγικής ικανότητας.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Όλα αυτά δεν μπορούν να θεωρηθούν ως απλή «ανησυχία» στο Χρηματιστήριο. Υπάρχουν θεμελιώδεις αιτίες πίσω από την πτώση της Wall Street. Η ζήτηση για καταναλωτικά αγαθά μπορεί να διατηρείται σε καλό επίπεδο μέχρι στιγμής, αλλά η ζήτηση για κεφαλαιουχικά αγαθά μειώνεται ραγδαία. Η υπερπαραγωγή, αν και δεν είναι ακόμη πραγματική, είναι σε κάθε περίπτωση πιθανή και οι βιομήχανοι σταματούν να επεκτείνουν τις εγκαταστάσεις τους. Ως αποτέλεσμα, οι παραγωγοί κεφαλαιουχικών αγαθών, στους οποίους ο χάλυβας εισέρχεται πλέον σε αυξανόμενο ποσοστό, έχουν ήδη πληγεί σοβαρά και η πτώση της αξίας των μετοχών χάλυβα, η οποία έχει αποδιοργανώσει την αγορά, δεν είναι απλός ελιγμός της αγοράς, αλλά εύλογη πρόβλεψη για μειωμένα κέρδη λόγω της μειωμένης παραγωγής.

ΜΠΟΡΕΙ Ο ΡΟΟΥΣΒΕΛΤ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΕΙ;

Στις πόλεις της χαλυβουργίας, όπως το Πίτσμπουργκ, η ανεργία ήδη αυξάνεται, κάτι που, φυσικά, θα έχει αντίκτυπο στη ζήτηση για καταναλωτικά αγαθά, με διπλάσιες επιπτώσεις στις επενδύσεις.
Η Αμερική βρίσκεται για άλλη μια φορά σε μια κλασική ύφεση, προτού καν ανακάμψει πλήρως από την προηγούμενη. Αν ο Ρούσβελτ παρέμβει, όπως φαίνεται απρόθυμος προς το παρόν να κάνει, θα κολυμπάει κόντρα στο ρεύμα, όπως προσπάθησε να κάνει ο Χούβερ από το 1929 έως το 1932. Αυτή τη φορά δεν θα είναι εύκολο έργο, όπως ήταν το 1933, να τεθεί η Αμερική στο ρεύμα της γενικής παγκόσμιας ανάκαμψης. Αυτή τη φορά ο ισχυρός Πρόεδρος θα πρέπει να ασκήσει όλες του τις δυνάμεις.

Η νομισματική χειραγώγηση, τα δημόσια έργα και ούτω καθεξής δεν θα επαρκούν για την αντιμετώπιση της κρίσης, πράγματι, εντός των όρων αναφοράς του, ο Ρούσβελτ μπορεί να βοηθήσει μόνο με γιγαντιαίες κρατικές αγορές, οι οποίες μπορεί να χρειαστεί να είναι τόσο εντατικές ώστε να θέσουν το μεγαλύτερο μέρος της αμερικανικής βιομηχανίας σε κρατική ιδιοκτησία. Καθώς ο Ρούσβελτ δεν έχει την εξουσία να επιβάλει την φασιστική εναλλακτική λύση του κρατικού ελέγχου της βιομηχανίας, καθώς το New Deal του έχει απαξιωθεί και σε μεγάλο βαθμό καταστραφεί από τις αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου, μπορεί κάλλιστα να αναγκαστεί να ακολουθήσει την κομμουνιστική μέθοδο εισαγωγής του κρατικού καπιταλισμού. Σε ποιο βαθμό οι Εβραίοι σύμβουλοί του εργάζονται προς αυτή την κατεύθυνση, μένει να δούμε. Οι ΗΠΑ και η ΕΣΣΔ μπορεί να έλκονται ακόμη πιο στενά ως οι δύο μεγάλες υλιστικές δημοκρατίες, στις οποίες ο εβραϊκός έλεγχος είναι πρωταρχικής σημασίας.

ΒΡΕΤΑΝΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Οι Συντηρητικοί πολιτικοί μας, παρά όλα τα στοιχεία που υποδηλώνουν κατάρρευση του Χρηματιστηρίου, μας διαβεβαιώνουν ότι δεν υπάρχουν σημάδια επικείμενης «ύφεσης» (ειδική λέξη που επινοήθηκε για να καθησυχάσει το κοινό), ότι η Βρετανία δεν επηρεάζεται από τα ίδια οικονομικά προβλήματα με την Αμερική και ότι ο επανεξοπλισμός θα μας βοηθήσει να ξεπεράσουμε την κρίση. Όλα αυτά είναι ανοησίες, καθώς όλες οι χρηματοπιστωτικές δημοκρατίες συνδέονται στενά με το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα και η Γουόλ Στριτ είναι και παραμένει το χρηματοπιστωτικό κέντρο του κόσμου.
Ό,τι και να συμβεί εκεί είναι αναπόφευκτο να έχει επιπτώσεις και αλλού, όπως ακριβώς το 1937 όσο και το 1929. Δεν έχουμε, άλλωστε, τονίσει την «ένωση των μεγάλων δημοκρατιών» μέσω μιας Τριμερούς Συμφωνίας; Δεν διαπραγματεύεται η κυβέρνησή μας, εν μέσω των χειροκροτημάτων των κομμάτων της «παλιάς συμμορίας», στενότερες εμπορικές σχέσεις με την Αμερική; Αυτός ο τελευταίος ελιγμός φαίνεται εξίσου χρήσιμος με έναν κολυμβητή που αγκαλιάζει σκόπιμα έναν πνιγμένο, καλό αν ο στόχος μας είναι η διάσωση του ιουδαϊκού-αμερικανικού χρηματοπιστωτικού συστήματος, κακό αν θέλουμε να σώσουμε τη Βρετανία από το να βυθιστεί στα κύματα μιας νέας ύφεσης.

Όσο για τον επανεξοπλισμό, αντί να μας σώσει από την ύφεση, αναμφίβολα έχει επισπεύσει προβλήματα, όχι μόνο εδώ αλλά και στην Αμερική. Οι κερδοσκόποι, οι οποίοι, φυσικά, απολαμβάνουν την πλήρη ελευθερία της Δημοκρατίας, είδαν στον επανεξοπλισμό και στην πιθανότητα πολέμου αμέτρητες ευκαιρίες κέρδους και, εκμεταλλευόμενοι το εξαιρετικά φθηνό χρήμα, προχώρησαν στην αγορά μετοχών κάθε είδους που θεωρούσαν ότι τα επανεξοπλιζόμενα έθνη χρωστούσαν ή που θα μπορούσαν να σπανίσουν σε καιρό πολέμου.
Ως αποτέλεσμα, οι τιμές όλων των εμπορευμάτων, ιδίως των μετάλλων, αυξήθηκαν μέσα σε δεκαοκτώ μήνες σε ποσότητες που έφτασαν το 100% σε ορισμένες περιπτώσεις: μια κερδοσκοπική άνθηση χωρίς προηγούμενο στην ιστορία κατά τη διάρκεια ενός
******μετατροπέα ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

περίοδο ειρήνης, που ξεπεράστηκε, μάλιστα, μόνο κατά τις χειρότερες περιόδους του τελευταίου πολέμου.

Ευτυχώς για εμάς, οι κερδοσκόποι ξεπέρασαν τα όρια. Ο πόλεμος που προέβλεπαν περιορίστηκε στην Ισπανία και την Κίνα, παρά τις προσπάθειες των αριστερών πολεμοκάπηλων, και, όπως όλοι όσοι προσπαθούν να αποκτήσουν προϊόντα, σύντομα ντράπηκαν από την ανανεωμένη παραγωγή, προσελκύοντας τα πιο κερδοφόρα επίπεδα τιμών. Πράγματι, υποτίμησαν εντελώς την τεράστια παραγωγική ικανότητα της σύγχρονης βιομηχανίας και παρασύρθηκαν από την πλημμύρα των εμπορευμάτων που παρήγαγαν οι υψηλότερες τιμές. Απαιτούνται πλέον ελάχιστα κίνητρα για την παραγωγή υπερπαραγωγής σε σχέση με την τρέχουσα κατανάλωση. Το τεράστιο κίνητρο μιας άνευ προηγουμένου αύξησης των τιμών έχει κατακλύσει εντελώς, όχι μόνο τους ίδιους τους κερδοσκόπους, αλλά και το νόμιμο εμπόριο, το οποίο δεν μπορεί να αντιμετωπίσει, παρά τον επανεξοπλισμό, την υπερπροσφορά. Πράγματι, υπάρχουν ήδη ανανεωμένες απαιτήσεις για μειωμένες ποσοστώσεις παραγωγής, πριν καν η ύφεση ξεκινήσει πλήρως. Το πώς θα αντιδράσουν αυτές οι μειώσεις στην ανεργία και στην επακόλουθη έλλειψη αγοραστικής δύναμης, αφήνουμε τους αναγνώστες μας να φανταστούν.

Ήδη υπάρχουν 80.000 περισσότεροι άνεργοι από ό,τι τον Αύγουστο.

ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΗ ΑΙΤΙΑ

Κάτω από όλα αυτά τα εξωτερικά συμπτώματα, με την αντίδρασή τους στον επανεξοπλισμό και τους φόβους για τον πόλεμο, βρίσκεται μια θεμελιώδης αιτία, η οποία είναι η χρόνια ανισότητα μεταξύ της σύγχρονης βιομηχανικής παραγωγής και της γενικής λαϊκής κατανάλωσης. Όσο υπάρχει αυτή η παράλογη ασυμφωνία, το οικονομικό μας σύστημα υπόκειται προφανώς σε μια εγγενή αστάθεια, η οποία το εμπλέκει στις επαναλαμβανόμενες άνθηση και υφέσεις του χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού. Πράγματι, καθώς η επιστήμη αυξάνει συνεχώς τη δύναμη της παραγωγής και ο συνδικαλισμός είναι ανίσχυρος να αυξήσει περαιτέρω τους μισθούς των εργαζομένων ενάντια στην αυξανόμενη αντίσταση των χρηματοπιστωτικών συνεταιρισμών, η ασυμφωνία γίνεται όλο και μεγαλύτερη και, όπως έχει επισημάνει ο Mosley, οι άνθηση γίνονται όλο και πιο σύντομες και οι υφέσεις μεγαλύτερες και μεγαλύτερες, καθώς ο καπιταλισμός παρακμάζει.

Η βασική αιτία αυτού, όπως συμβαίνει σε κάθε ύφεση, είναι η έλλειψη αγοραστικής δύναμης στα χέρια των λαϊκών μαζών, και η κρίση επισπεύδεται ασυνήθιστα νωρίς σε αυτή την περίπτωση από την άνευ προηγουμένου άνοδο των τιμών, η οποία όχι μόνο έχει ενθαρρύνει την υπερπροσφορά παραγωγής, αλλά έχει περιορίσει περαιτέρω την αγοραστική δύναμη του λαού, του οποίου οι μισθοί δεν έχουν καταφέρει να συμβαδίσουν με το αυξανόμενο κόστος ζωής. Η προκύπτουσα ύφεση μπορεί να διορθωθεί μόνιμα μόνο, όχι με μειώσεις της οικονομίας και των μισθών, όπως πιστεύουν οι «παλιοί», αλλά με δημόσια έργα και εποικοδομητικές αυξήσεις μισθών, μέχρι το Κράτος και ο λαός να καταναλώσουν μεταξύ τους την παραγωγή της σύγχρονης βιομηχανίας. Είναι αλήθεια ότι το Κράτος αυτή τη στιγμή, μέσω του επανεξοπλισμού, καταναλώνει την παραγωγή με ασυνήθιστο ρυθμό, αλλά ακόμη και αυτό δεν αντισταθμίζει με κανέναν τρόπο την έλλειψη αγοραστικής δύναμης της πλειοψηφίας του λαού, που έχει φτωχύνει από τις πρόσφατες αυξήσεις στις τιμές των βασικών προϊόντων.

ΛΥΣΕΙΣ

Οι λύσεις που γενικά συζητούνται είναι η νομισματική μεταρρύθμιση και ο οικονομικός σχεδιασμός. Η πρώτη έχει χάσει το ισχυρότερο επιχείρημά της, καθώς το χρήμα είναι τόσο φθηνό το 1937 όσο ήταν ακριβό το 1929, και όμως η ύφεση είναι τόσο άσχημη όσο και πριν. Τα νομισματικά προβλήματα είναι προφανώς δευτερεύοντα σε σχέση με το πρωταρχικό πρόβλημα της οικονομικής δυσπροσαρμογής της κατανάλωσης στην παραγωγή, και καμία μορφή νομισματικής θεωρίας δεν είναι καλή που να μην εξηγεί πώς το χρήμα θα φτάσει στον καταναλωτή. Η Κοινωνική Πίστωση έχει ενδιαφέρον προς αυτή την κατεύθυνση και αξίζει να εξεταστεί, αλλά οι υποστηρικτές της Κοινωνικής Πίστωσης πρέπει να αναγνωρίσουν την ανάγκη για ακραία εξουσία για την ανατροπή της τρέχουσας οικονομικής δικτατορίας. Σε αυτό το πλαίσιο, τα μέτρα που έλαβε η κυβέρνηση της Κοινωνικής Πίστωσης στην Αλμπέρτα για τον έλεγχο των τραπεζών, ακόμη και του Τύπου, είναι εξαιρετικά σημαντικά. ******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO
Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ο οικονομικός σχεδιασμός είναι προφανώς απαραίτητος, αλλά και πάλι απαιτείται εξουσία, και τίθεται το ερώτημα πώς αυτή η εξουσία θα αποκτήσει τον τίτλο της. Σύμφωνα με τους χρηματοδότες, οι οποίοι τάσσονται υπέρ, όπως ο Israel Moses Sieff, του PEP, του βιομηχανικού και διανεμητικού συνεταιρισμού, η εξουσία σχεδιασμού πρέπει να προέλθει από την καπιταλιστική αγορά και συγχώνευση. Σχεδιασμός μέσω αγοράς στην πραγματικότητα. Σύμφωνα με τους Σοσιαλιστές, οι οποίοι τάσσονται υπέρ της εθνικοποίησης των μέσων παραγωγής, διανομής και ανταλλαγής, η εξουσία σχεδιασμού πρέπει να προέλθει από την κρατική δήμευση στο πλαίσιο της δημόσιας διοίκησης. Σχεδιασμός μέσω δήμευσης στην προκειμένη περίπτωση.

Η Βρετανική Ένωση ευνοεί ένα λιγότερο υλιστικό μέσο για την απόκτηση εξουσίας σχεδιασμού, όχι μέσω του συνδυασμού καπιταλιστικής αγοράς ή κρατικής καπιταλιστικής δήμευσης ιδιωτικής περιουσίας, που είναι πολύ παρόμοια, αλλά μέσω της εξουσιοδότησης από τον λαό να επιβάλει ένα οικονομικό σχέδιο τόσο στις ιδιωτικές όσο και στις δημόσιες επιχειρήσεις. Σχεδιασμός με συναίνεση. Τα μέσα με τα οποία η κρατική εξουσία και η ιδιωτική ιδιοκτησία συγχωνεύονται σε ένα σε μεγάλο βαθμό αυτοδιοικούμενο οικονομικό σύστημα μπορούν να μελετηθούν σε πολλά βιβλία, που έχουν ήδη δημοσιευτεί, για το Εταιρικό Κράτος. Αυτό που πρέπει, ωστόσο, να γίνει κατανοητό είναι ότι το Εταιρικό Κράτος υπάρχει για να διανέμει τα προϊόντα της βιομηχανίας στον λαό και τα χρηματοοικονομικά είναι πλήρως υποταγμένα σε αυτόν τον κύριο στόχο. Ειδικότερα, απαγορεύεται κάθε κερδοσκοπία και υπερβολική απόδοση κεφαλαίου για την πρόληψη της αστάθειας και για να καταστεί δυνατή η μεταβίβαση του δίκαιου μεριδίου του προϊόντος στον παραγωγό.

ΜΟΝΩΣΗ ΑΠΟ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΥΠΟΣΤΩΣΕΙΣ

Το Εταιρικό Κράτος δεν πρέπει μόνο να εξισορροπήσει την παραγωγή κεφαλαιουχικών και καταναλωτικών αγαθών, τερματίζοντας την αστάθεια των κερδοσκοπικών επενδύσεων και επιτρέποντας στον λαό να καταναλώνει την παραγωγή της σύγχρονης επιστήμης, αλλά πρέπει επίσης να προστατεύσει το έθνος από τον εξωτερικό ανταγωνισμό από φθηνό ξένο εργατικό δυναμικό, όπως αυτό που προέρχεται σήμερα από την Ιαπωνία. Για τον σκοπό αυτό, πρέπει να εισαχθεί μια πολιτική Μονωμένης Αυτοκρατορίας, η οποία θα διατηρεί τις αυτοκρατορικές αγορές για την εγχώρια αγορά και την αυτοκρατορική βιομηχανία και θα προσφέρει στις κτήσεις και τις αποικίες ένα πλήρως προστατευμένο μερίδιο της ζήτησης της εγχώριας αγοράς για ακατέργαστα προϊόντα.

Μόνο με αυτά τα μέσα μπορεί να εφαρμοστεί ένα πλήρες σχέδιο για τις οικονομικές μας υποθέσεις και μόνο έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε τον λαό μας έναντι μιας επανάληψης της τρομερής ύφεσης με την οποία απειλείται τώρα. Δεν πρέπει ποτέ ξανά να επιτραπεί σε έναν πανικό στη Γουόλ Στριτ να βυθίσει τη βρετανική βιομηχανία σε ύφεση. Ας θωρακιστούμε, όπως έκανε η Γερμανία, έναντι των παράλογων διακυμάνσεων του καπιταλιστικού κόσμου και ας σχεδιάσουμε τις υποθέσεις μας με πλήρη επίγνωση ότι κανένας άγνωστος παράγοντας εκτός του ελέγχου μας δεν μπορεί ξαφνικά να καταστρέψει όλα όσα έχουμε κάνει. Η πολιτική της Βρετανικής Ένωσης για το Συνεταιριστικό Κράτος μέσα σε μια Μονωμένη Αυτοκρατορία από μόνη της προσφέρει ασφάλεια από την άνθηση και την ύφεση και τη διανομή των καρπών της σύγχρονης επιστημονικής εφεύρεσης στον βρετανικό λαό.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η Προδομένη Επανάσταση

από τον Έζρα Πάουντ

Τ Η επανάσταση που έχει προδοθεί είναι, βασικά, η «δική μας» Αμερικανική Επανάσταση του 1776, όχι στις τοπικές και ιδιαίτερες φάσεις της, και σίγουρα όχι ως μια εντελώς περιττή διάσπαση της αγγλικής φυλής.

Όποιο καλό και αν είχε προκύψει ή όχι από αυτή τη διάσπαση, η διάσπαση ήταν εντελώς περιττή και, σε μεγάλο βαθμό, ακούσια. Σίγουρα δεν ωφέλησε τη Βρετανία. Ήταν, ίσως, η πρώτη μεγάλη πληγή που προκλήθηκε στη χώρα σας από τους ενεχυροδανειστές που άφησε να μπουν ο Κρόμγουελ.

Ο δέκατος ένατος αιώνας ήταν όλα όσα τον ονόμαζε ο La Tour du Pin, όλα όσα ο Maurras και οι Γάλλοι βασιλικοί κλόουν προσπάθησαν να ξεχάσουν ότι τον ονόμαζε ο La Tour du Pin. Ήταν ο αιώνας της τοκογλυφίας. Ήταν ο αιώνας της αποσύνθεσης. Ήταν ένας αιώνας πιο άθλιος από οποιονδήποτε άλλον μπορώ να σκεφτώ ως την εποχή της ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ των όρων, της αναστάτωσης και της μολύνσης των νοημάτων των λέξεων.

Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ δεν είναι μια επανάσταση που προδόθηκε σε ένα ή δύο χρόνια από ένα ή δύο λανθασμένα βήματα του Τζο Στάλιν ή οποιασδήποτε κυβέρνησης.

Η επανάσταση που προδόθηκε ήταν η επανάσταση που γεννήθηκε από τις μεταρρυθμίσεις του Λεοπολντίνου στην Τοσκάνη, και ήταν αρκετά έκδηλη στη διαδικασία του Τζέφερσον, η οποία κορυφώθηκε με τις νίκες —πολύ εφήμερες— του Άντι Τζάκσον και του Μάρτιν βαν Μπιούρεν.

Πριν από αυτούς, οι μεταρρυθμίσεις του Λεοπολδίνου είχαν εξελιχθεί στην έννοια της αυταρχίας και στην πεποίθηση ότι το ΣΙΤΗΡΟ ενός έθνους υπήρχε πρωτίστως για να ΦΑΕΙ το έθνος (στο πρόσωπο κάθε ενός και όλων των πολιτών του).

Αυτή η επανάσταση έχει προδοθεί ολοφάνερα από τις γενιές των Νταν Γουέμπστερς, Μπιντλς, Μόργκαν, Μπαρούχ, καμουφλάζ όλων των αποχρώσεων, Τρότσκι, Γουάλας, Πέρκινς, τα δύο κοπάδια των συμβούλων του Ρούσβελτ, οργανισμούς όπως ο Μόργκενθαου, βουτηγμένους από την κούνια σε τοκογλυφικές προκαταλήψεις, τους ασήμαντους αρυο-κίκες.

Σε αυτόν τον όρο επιμένω. Το σημιτικό δηλητήριο βρίσκεται στον Σημίτη μετριασμένο από τη σημιτική αστάθεια, από η ταλάντευση του Σημίτη από τη μια υπερβολή στην άλλη.

Αυτή η αστάθεια τον καθιστά κίνδυνο για τις στατικές και παραλυτικά νοοτροπούσες φυλές. Αλλά σε όλη την απαίσια, επικίνδυνη και ανατρεπτική ακολουθία του Ρούσβελτ, ο Εβραίος, ο Μ. Ιεζεκιήλ, ήταν αυτός που πρώτος έστρεψε την προσοχή του στην οικονομία της ΑΦΘΟΝΙΑΣ με τα 2.500 δολάρια του το χρόνο.

Αυτό το βιβλίο είναι δυσάρεστο, είναι όσο πιο αόριστο μπορεί να είναι οποιοδήποτε σημιτικό κείμενο, αποφεύγει το πρόβλημα των πραγματικών χρημάτων. Είναι εβραϊκός συμβιβασμός, έχει όλη την επιθυμία του J. Simonic για μια ομαλή συμφωνία και γενική ησυχία, ΑΛΛΑ είναι καλύτερο από το Wallace και το Perkins. Και οποιοσδήποτε λογικός αντικειμενικός αντισημίτης θα παραδεχτεί επίσης ότι τα γεγονότα με τα οποία ο Μαρδοχαίος Ιεζεκιήλ προσπαθεί να συμβιβαστεί προκύπτουν από την έκθεση μιας επιτροπής με επικεφαλής τον αθλητικό Εβραίο, Loeb (ο ντροπαλός του κ. Hemingway).

Αν πιστεύετε ότι μια ολόκληρη φυλή πρέπει να τιμωρηθεί για την αμαρτία ορισμένων μελών της, παραδέχομαι ότι η απέλαση των δύο εκατομμυρίων Εβραίων στη Νέα Υόρκη δεν θα ήταν υπερβολική τιμωρία για τη ζημιά που προκάλεσε η εβραϊκή χρηματοδότηση στην αγγλική φυλή στην Αμερική.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ό,τι και αν είπε ο σύντροφος Γουίντχαμ Λιούις για τους Εβραίους που κυβερνούν την Αγγλία αρκετά καλά, οι Εβραίοι ΔΕΝ κυβερνούν την Αμερική με ικανοποιητικό τρόπο, αλλά ο Εβραίος χρηματοδότης δεν είναι το χειρότερο κακό μας.

Το χειρότερο κακό μας είναι ο αρυιο-κίκε που είναι σε θέση να ακολουθήσει μια βρώμικη γραμμή και να την τηρήσει χωρίς παρέκκλιση ή σκιά στροφής, χωρίς να έχει τις στιγμές οίκτου, ενθουσιασμού ή ανάγκης για πλούσια επίδειξη των Εβραίων.

Μια φυλή μπορεί ενδεχομένως να θεωρηθεί υπεύθυνη για τα χειρότερα άτομα της. Η εβραϊκή φυλή δεν έχει αναλάβει για αιώνες την ευθύνη για την επιβολή του δικού της νόμου. Στην ιστορία του Ευαγγελίου, είτε την εκλάβετε ως γεγονός είτε ως ενδεικτική μυθοπλασία, η εκτέλεση του Ιησού επιτεύχθηκε με την επιβολή της ευθύνης. Η επιβολή του νόμου ήταν στο χέρι των Ρωμαίων. Αν κάποιος πρόκειται να είναι αντισημίτης, ας είναι αντικειμενικά αντισημίτης. Ας συγκεντρώσει όσο το δυνατόν περισσότερα στοιχεία και ας μην τα αγνοεί.

Ο Εβραίος έχει φέρει τον αντισημιτισμό στον εαυτό του λόγω ΕΛΛΕΙΨΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ, αρνούμενος να αναλάβουν την ευθύνη.

Αν ο Εβραίος επιθυμεί να ζήσει σε έναν γειτονικό κόσμο ανάμεσα σε ΦΩΤΙΣΜΕΝΟΥΣ λαούς, πρέπει να αναλάβει την πειθαρχία των λιγότερο ευχάριστων παραβατών του εβραϊκού νόμου. Από όσο γνωρίζω, εδώ και 2.000 χρόνια είναι εντελώς απρόθυμος να το κάνει αυτό. Καμία άλλη φυλή δεν ζητά να διεκδικήσει μια χώρα ή να κατακτηθεί γι' αυτό, τουλάχιστον όχι στη Δύση. Αν οι Βραχμάνοι το κάνουν, αξίζουν το όνομα «βρώμικοι νέγροι», και ίσως το ίδιο να κάνουν και κάποιοι Κινέζοι επίγονοι, μη Κομφουκιανοί.

Το υπουργικό συμβούλιο του Ρούσβελτ έχει δύο ασθένειες. Την τοκογλυφία της Νέας Υόρκης, η οποία συνδέεται με όλη την τοκογλυφία στο Λονδίνο και από εκεί στη Βασιλεία και τους υπονόμους του Παρισιού.

Αλλά έχει επίσης την αρυιο-κίκε κακία και τσιγκουνιά των Πέρκιν. Αυτή είναι η κακία του «στρογγυλοκέφαλου» και έχει την επιμονή του στρογγυλοκέφαλου, την ψευδή ηθική της τσιγκουνιάς, που πιθανότατα γεννιέται από φθόνο αλλά σε κάθε περίπτωση είναι καταδικαστέα.

Οι «δωδεκάδες οικονομολόγοι» τους οποίους η εφημερίδα NY Tribune κατέταξε τον Νοέμβριο του 1937 ως συμβούλους του Ρούσβελτ να τερματίσει την ύφεση, δεν αξίζουν κανένα ανθρώπινο οίκτο για τις συμβουλές που έδωσαν, είτε αυτές δόθηκαν από ωμή άγνοια είτε από καθαρή κακία.

«Ενίσχυση της δημόσιας εμπιστοσύνης» κ.λπ. Αυτοί οι άνδρες είχαν την ευκαιρία να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα της εξίσωσης της αγοραστικής δύναμης του κοινού μέ τα διαθέσιμα αγαθά που χρειάζονται, και απέτυχαν να την εκμεταλλευτούν, και αξίζουν τόσο λίγο συμπόνια όσο ο Νάιμαϊερ, ο Βαρούχ ή οποιοσδήποτε γαμπρός της ενσωματωμένης τοκογλυφίας.

Κοίτα αυτό κι εκείνο!

Όσον αφορά το οργανωμένο κράτος, έχουμε έναν φόρο στο ΕΝΣΩΜΑΤΩΜΕΝΟ κεφάλαιο.

Αυτή η τεράστια κίνηση δεν προκάλεσε σχεδόν καμία αναστάτωση στον κρατούμενο Τύπο στις ψευδοδημοκρατικές χώρες. Οι γκρινιάρηδες Κόκκινοι δεν την χαιρέτησαν ως θρίαμβο ιδεών. Οι εφημερίδες δανειακών κεφαλαίων την παρουσίασαν σαν να επρόκειτο για φόρο στην ιδιωτική περιουσία.

ΚΑΜΙΑ από τις μεγάλες ημερήσιες εφημερίδες δεν έχει κάνει διάκριση μεταξύ ιδιοκτησίας (γης, σπιτιών, επίπλων) και αξίωσης έναντι «τόκων συν περιουσίας» ή έναντι τόκων «και πλήρους κατοχής εάν οι τόκοι δεν καταβληθούν εγκαίρως». Φυσικά, δεν το έχουν κάνει, είναι μια κληρονομιά, ένα νεκρό και σάπιο χέρι από τον τάφο, από το κοινό χαντάκι του 19ου αιώνα.

Εκείνος ο αιώνας ήταν ο προδότης των λόγων. Μόλυνε κάθε φωτεινή ιδέα του προηγούμενου αιώνα. Ο Βολταίρος, ο θεϊστής, παρουσιάστηκε ως άθεος.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, - που σήμαινε το δικαίωμα να κάνεις ό,τι ΔΕΝ βλάπτει τους άλλους, μεταμφιέστηκε ως δικαίωμα να αιμορραγείς τους άλλους. ******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η ισότητα, όπως την αποκαλούσε ο Τζέφερσον, σήμαινε ότι οι άνδρες είχαν τα ίδια δικαιώματα ενώπιον του νόμου· ότι κανένας άνθρωπος δεν γεννιόταν με κάποια ανυπέρβλητη αναπηρία. Είχε μια χροιά της φράσης του Μπερνς «ένας άνθρωπος είναι άνθρωπος για ένα τέτοιο», αλλά στην εποχή του Τζέφερσον δεν σήμαινε καν καθολική ψήφο. Η ψήφος μπορούσε να είναι μια ανταμοιβή αξίας. Δεν οριζόταν αυστηρά ως η ιδιότητα του μέλους σε κόμμα, αλλά δεν επιβλήθηκε στους χοίρους απροετοίμαστους.
Πριν αυτές οι λογικές καταχρήσεις μπορέσουν να μολυνθούν και να αμαυρωθούν, ήταν απαραίτητο η ορδή των τοκογλύφων να προδώσει τα ίδια τα μέσα επικοινωνίας. Η γλώσσα έπρεπε να τορπιλιστεί. Κάθε λέξη που είχε εξευγενιστεί έπρεπε να κενωθεί για να καλυφθούν οι κρυφοί γκάνγκστερ της έκδοσης τραπεζών, «Leihkapital».

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ είναι αδύνατη χωρίς τάξη, και η τάξη προέρχεται από την οργάνωση.

Ένα γεωργικό έθνος, όπως ήταν κυρίως αυτό του Τζέφερσον, δεν χρειαζόταν αμέσως μια οργάνωση συντεχνιών, όπως την είχαν ανάγκη οι μεσαιωνικές πόλεις και την είχαν εξελίξει. Κανένα σύστημα δεν είναι αλάνθαστο και ανθεκτικό στον χρόνο. Αν εξελίξετε έναν τέλειο κοινωνικό μηχανισμό και τον θέσετε σε λειτουργία, οι γιοι της κόλασης θα αρχίσουν να σκαλίζουν. Οι βδέλλες θα αρχίσουν να ρουφούν αίμα και τα παράσιτα θα μολύνουν γωνιές που δεν έχουν επίβλεψη.

Ο βαθμός στον οποίο ο συντηρητικός Τύπος έχει μπερδέψει τον Αγγλοσάξονα αναγνώστη στην Αγγλία και τις ΗΠΑ είναι εμφανής σε μια επιστολή που έλαβα χθες και τώρα βρίσκεται στο γραφείο μου, από έναν άνθρωπο που δεν είναι καθόλου ηλίθιος. Την παραθέτω για να δείξω τι μπορεί να είναι:

Στο τελευταίο του βιβλίο, ο Κρίστοφερ Χόλις λέει ότι ο Μουσολίνι έδωσε στην Ιταλία ένα αξιοπρεπές νομισματικό σύστημα αφαιρώντας από τους ιδιώτες τραπεζίτες την εξουσία να δημιουργούν χρήματα ή να πιστώνουν αυθαίρετα με μια πένα. Υπονοεί ότι η κυβέρνηση ελέγχει και προκαλεί την έκδοση χρήματος εκεί.
Απρόθυμος να εμπιστευτώ μόνο τον λόγο του για μια τόσο επαναστατική μεταρρύθμιση στην εθνική οικονομία, την οποία πρέπει να καταπολεμήσουν με νύχια και με δόντια οι τραπεζίτες, σας ρωτάω αν ισχύει κάτι τέτοιο. Αν ναι, η Ιταλία είναι ένα μέρος που πρέπει να πάει κανείς.

Αυτό χρονολογείται από τον Νοέμβριο του 1937, δηλαδή δύο χρόνια μετά την ιταλική τραπεζική μεταρρύθμιση. Τα γεγονότα είναι εκεί, αλλά ο νεαρός άνδρας έχει επηρεαστεί τόσο πολύ από τον Τύπο της Leihkapital που απλά δεν μπορεί να τα πιστέψει χωρίς προσωπικά μηνύματα από έναν φίλο.

Κύριος που μόλις τον είδαμε στο Cafe από κάτω, μόλις είχε έρθει από την Αγγλία, δεν ήξερε ότι ο φόρος επιβαλλόταν στο ΕΝΣΩΜΑΤΩΜΕΝΟ κεφάλαιο, όχι στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Νόμιζε ότι ήξερε τι είχε συμβεί. Είχε διαβάσει τη σύντομη, χωρίς τόνους, ανακοίνωση στην εφημερίδα του Λονδίνου.

Η Ρωσική επανάσταση ήταν το ΤΕΛΟΣ του κύκλου. Συνέχισε την προδοσία των λέξεων του 19ου αιώνα, χρησιμοποίησε απάτη, όπως στη «δικτατορία του προλεταριάτου», για να σημαίνει δικτατορία λίγων ανθρώπων, κ.λπ. Οι Μπολσεβίκοι δεν ορίζουν ούτε τώρα τις λέξεις. Δεν θέλουν επανάσταση. Τουλάχιστον κανένας από όσους έχω συναντήσει γραπτώς ή σε μέρες που ζητούσαν απαντήσεις, δεν θέλει. Δεν θα αναλάβουν τον αγώνα για σαφείς όρους, για τον σαφή ορισμό των νοημάτων, έτσι ώστε όσο κι αν κάποιος μπορεί να αντιπαθούσε κάποια πράγματα που ήθελαν να καταστρέψουν, απλά δεν μπορεί να συνεχίσει να στέκεται ακίνητος, αγκυροβολημένος σε αυτά.

Δεν μπορούμε, ή τουλάχιστον εγώ δεν μπορώ, αυτή τη στιγμή, να λάβουμε σαφείς πληροφορίες από τη Ρωσία σχετικά με το τι εννοεί ο Στάλιν από οικονομικής άποψης. Κανείς δεν ισχυρίζεται καν ότι αυτός, ο Στάλιν, γνωρίζει. Τουλάχιστον εγώ δεν έχω δει κανέναν τέτοιο ισχυρισμό, και ο αντίπαλός του, ο κ. Μπρονστάιν, δεν είναι πιο σαφής. Εξ ου και η ροζ διανόηση.

ΔΕΝ ασχολούνται με τον ορισμό λέξεων. ΔΕΝ ασχολούνται με τη συλλογή πληροφοριών. Δεν επιδιώκουν να αναφέρουν πραγματικά γεγονότα σε αυτή τη χερσόνησο, όπως οι πράξεις του Rossoni και σαφείς δηλώσεις.

«Στο παζάρι των σιτηρών υπάρχει, επιπλέον, ένας πολιτικός λόγος: Το ψωμί θα πρέπει να είναι εγγυημένο σε κάθε Ιταλό, χωρίς παράλογες αυξήσεις τιμών, χωρίς ανήθικες εικασίες». Ο Ροσσόνι παραδέχεται ότι

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Αυτή δεν είναι μια νέα οικονομία, ή μάλλον τα λόγια του είναι «δεν επιτυγχάνουμε μια νέα οικονομία». Ωστόσο, σίγουρα έχουμε ξεπεράσει τον κανόνα του «καρότο πριν από τη μύτη» («επιδίωξη» της ευτυχίας).

Κατά μία έννοια, αυτό είναι λίγο πολύ μια επιστροφή στο σύστημα των εννέα πεδίων που θαύμαζε ο Μένκιος. Από την αρνητική πλευρά, δεν εξισώνει ΑΜΕΣΑ το χρήμα με μια μάζα καταναλωτικών αγαθών. Αλλά, από την άλλη πλευρά, είναι αποτελεσματικό, επειδή κάθε ειλικρινής έλεγχος των τιμών για το κοινό και το δημόσιο καλό επηρεάζει την αγοραστική δύναμη αυτού του χρήματος όπως υπάρχει. Πριν από δύο χρόνια, ένας Ιταλός, γνωστός ως Rossoni ή ίσως πιο γνωστός, αλλά όχι στο Υπουργικό Συμβούλιο, μου έγραψε:

«Οι δύο ασθένειες της σύγχρονης κοινωνίας είναι η νομιμοποίηση της τοκογλυφίας μέσω των τραπεζών και η νομιμοποίηση της κλοπής στους νόμους περί εταιρειών περιορισμένης ευθύνης.

Ήταν μια ιδιωτική επιστολή και ποτέ δεν ήξερα αν ήμουν ελεύθερος να την παραθέσω. Τώρα νιώθω απόλυτα ελεύθερος να το κάνω, καθώς μια τέτοια ιδέα δεν είναι πλέον απερίσκεπτη. Είτε η επιστολή ήταν αρχικά μια προσωπική γνώμη είτε μια ένδειξη για το τι επρόκειτο να δημοσιοποιηθεί την κατάλληλη στιγμή, η βασική ιδέα έχει τεθεί σε εφαρμογή ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ.

Μπορείτε να μετρήσετε την πορεία του Φασισμού με βαθμίδες:

1. Στη Συνθήκη του 12ου έτους: «πειθαρχήστε τις οικονομικές δυνάμεις και εξισώστε τες με τις ανάγκες του έθνους.»

2. Η ομιλία του Μιλάνου το επόμενο φθινόπωρο: «η παραγωγή λύθηκε, οι οικονομολόγοι παρακινήθηκαν» από το Κράτος θα πρέπει να λύσει το πρόβλημα της διανομής.

3. Αυταρχία. Το δόγμα του CH Douglas. Αναλογία με την πολιτική του Jefferson. Οι βάσεις της ορθής οικονομίας παραμένουν οι ίδιες εδώ και χιλιετίες. «Σίγουρα ένα έθνος ΔΕΝ μπορεί να καταβάλει σωστά και ειλικρινά μέρισμα μέχρι να έχει αυτό που να διαιρέσει».

Οι διάφορες πιθανές μέθοδοι κατανομής της αγοραστικής δύναμης θα χρειάζονταν ένα ολόκληρο ζήτημα. αυτό το περιοδικό για να τα περιγράψω.

Για να διατηρήσει τον έπαινο στο σωστό μέτρο, ο αντιδημοκράτης πρέπει να παραδεχτεί ότι το Σύνταγμα των ΗΠΑ δίνει στην κυβέρνηση των ΗΠΑ πλήρες δικαίωμα να έχει το δικό της κεντρικό νόμισμα. Δεν είναι τίποτα άλλο παρά σαλιαρίσματα του Ρούσβελτ και ανοησίες του Μπαρούχ να φουσκώνεις μπαλόνια για τη συνταγματικότητα. Το Κογκρέσο των ΗΠΑ, αν ήταν ειλικρινές και υποθέτοντας ότι περιείχε μερικές δεκάδες άντρες ανάμεσα στις εκατοντάδες πιθήκους του, ΜΠΟΡΟΥΣΕ αύριο να καθορίσει την αγοραστική δύναμη του δολαρίου σε ένα μπούσελ ή οτιδήποτε άλλο σιτάρι, σε έξι λίβρες καλύτερης μπριζόλας, σε δύο γιάρδες σιταριού ή τέσσερις λίβρες μαλλιού μιας συγκεκριμένης ποιότητας ή οτιδήποτε άλλο βρεθεί αμέσως μετά από σωστή έρευνα των εθνικών πόρων.

Κανείς άλλος εκτός από έναν ψεύτη ή έναν άνθρωπο που επιδιώκει προσωπικό πολιτικό όφελος δεν μπορεί να επιδιώξει να το συσκοτίσει αυτό. Στις ΗΠΑ ΔΕΝ είναι ένα ελάττωμα του λεκτικού μέσου της κυβέρνησης, αλλά μια ριζική σήψη βούλησης ή μια καθαρή κτηνώδης άγνοια που εμποδίζει αυτές τις μεταρρυθμίσεις.

Αν μια τέτοια μεταρρύθμιση είναι Φασισμός, τότε πρέπει να είναι Τζακσονιανός Φασισμός. Κάθε χώρα χρειάζεται κάποια μορφή τάξης. Ο Ισπανοαμερικανικός πόλεμος, όταν εμείς τα παιδιά (τα παιδιά της εποχής μου) γυμναζόμασταν, εισήγαγε μια ορολογία σχετικά με την ανοιχτή τάξη. Μπορεί τα έσχατα νησιά και η αμερικανική ήπειρος να απαιτούν μια ΑΝΟΙΧΤΗ τάξη, όχι προσαρμοσμένη στην Ευρώπη ως ήπειρο. Αλλά σε κάθε περίπτωση ας προσπαθήσουμε να δούμε τι υπάρχει και τι υπήρξε, και ας προσπαθήσουμε να κρατήσουμε αυτές τις πραγματικότητες ξεχωριστές από αυτά που μας λένε οι Milords Bunkum και Wunkum, και μας τα λένε στις εφημερίδες τους.

Η πειθαρχία των στρατευμάτων σε ανοιχτό σχηματισμό διαφέρει από αυτή των στρατευμάτων υπό τον Μπράντοκ, ο οποίος προσπάθησε να πολεμήσει τους Ινδιάνους πριν από το 1776. Ζητώ συγγνώμη για τις στρατιωτικές συγκρίσεις αν πρόκειται για τρόπους.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

για να το κάνω. Αλλά θα ήθελα να το τονίσω με κάποιο τρόπο. Θα ήθελα να θέσω μια πραγματική οριοθέτηση για τις λέξεις «ελευθερία», «τάξη», «ευθύνη», «ευμετάβλητο».

Η πρόσφατη δήλωση του Μουσολίνι ότι «το κεφάλαιο βρίσκεται στην υπηρεσία του Κράτους» είναι η απάντηση στην πρόταση του Άνταμ Σμιθ: «Άνδρες του ίδιου επαγγέλματος δεν συναντιούνται ποτέ χωρίς συνωμοσία εναντίον του κοινού».

Το καταραμένο με τον κρατημένο Τύπο και τους μισθωμένους ψευδοοικονομολόγους είναι ότι ποτέ δεν φωτίζουν το πραγματικό μεγαλείο των συγγραφέων που ισχυρίζονται ότι θαυμάζουν και στους οποίους αποδίδουν τις επιβλαβείς θεωρίες τους. Αυτή η πρόταση του Σμιθ ήταν πραγματική.

Ο 19ος αιώνας δεν το αντιμετώπισε ποτέ. Χρειάστηκαν εκατό χρόνια και ο γιος του σιδηρουργού από τη Ρομάνια για να βρει την απάντηση και την ισορροπία του. Εξ ου και διάφορες corporazioni, ή ανώτερες κεντρικές συντεχνιακές οργανώσεις, συμπεριλαμβανομένης της corporazione της «Προνοητικότητας και Πίστωσης». Η πίστωση ανακηρύχθηκε το αίμα της ζωής.

Το υπόλοιπο άρθρο εφαρμόζεται στην απάντηση διαφόρων δηλώσεων έντιμων συγγραφέων.
Κάποιος πρέπει να προσπαθήσει να συσχετίσει την τρέχουσα σκέψη, πρέπει να προσπαθήσει να εξαλείψει ορισμένες παρεξηγήσεις, ακόμα κι αν δεν ανήκουν όλες στο ίδιο μέρος του θέματος.

Ως υποσημείωση σε απάντηση στην επιστολή που ρωτούσε για τη δημιουργία του δικού της χρήματος από την Ιταλία. Η Ιταλία δημιουργεί το δικό της χρήμα, αλλά η πίστωση είναι ένα φυσικό ανθρώπινο προϊόν. Όσο κάποιος άνθρωπος εμπιστεύεται οποιονδήποτε άλλον, κανένα κράτος δεν μπορεί ποτέ να εμποδίσει ΑΠΟΛΥΤΑ μικρά κομμάτια ατομικής πίστωσης να ξεφυτρώσουν ως το χορτάρι, εκ φύσεως, ευεργετικό και αδελφικό.

Η Ιταλία ΔΕΝ έχει κρατικολατρία. Η φράση «λατρεία του κράτους» επινοήθηκε εν αγνοία και για σκοπούς προπαγάνδας.

Μπορείτε να το καταλάβετε κατευθείαν από την πηγή. Το κράτος στην Ιταλία δεν είναι εδώ για να καταστείλει την ατομική πρωτοβουλία, αλλά για να αποτρέψει τις καταχρήσεις και να βρει ένα δίκαιο μέτρο όταν τα αντιμαχόμενα συμφέροντα δεν έχουν αρκετό νόημα να βρουν τη δική τους λύση.

Απαντώντας σε δώδεκα ανταποκριτές και στα τέλη δύο δωδεκάδων συνομιλιών, ΝΑΙ, υπάρχουν ελαττώματα στο ιταλικό εταιρικό κράτος αυτή τη στιγμή ΚΑΙ οφείλονται στις δεισιδαιμονίες, στα απομεινάρια, στις βρώμικες συνήθειες των πρώην μονοπωλίων. Υπάρχουν στην Ιταλία, όπως σε όλες τις χώρες, ανθρώπινα γουρούνια και νωθρά και νωχελικά μυαλά που εξακολουθούν να ζουν στον παλιό βάλτο, προσπαθώντας να σαμποτάρουν, προσπαθώντας να εξαπατήσουν τους γείτονές τους, εμποδίζοντας απλούς και αφελείς ανθρώπους να επιτύχουν το μέγιστο αποτέλεσμα για τους εαυτούς τους και για όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μέρος του κοινού που θα μπορούσαν να επηρεάσουν οι δραστηριότητές τους.

Αλλά πιστεύω ακράδαντα ότι αυτά τα ελαττώματα θα αντιμετωπιστούν με την κατάλληλη σειρά. Δεν έχω βρει ποτέ μέχρι στιγμής κάποια τάση να αποθαρρύνει όποιον ξεκινά να καταπολεμήσει αυτά τα φθίνοντα εμπόδια ή τους «ανεμόμυλους» μόνος του.

«Η ρωμαϊκή δωρεά είναι μέτρο», με το οποίο εννοώ ότι η ρωμαϊκή ιδιοφυΐα για 2.000 και περισσότερα χρόνια ήταν μια ιδιοφυΐα στο μέτρο.

Υπάρχουν όρια στην εξουσία του κράτους (όποια θεωρία κι αν βασίζεται), κάποια πράγματα ΔΕΝ μπορεί να κάνει το κράτος.
Το υπερβολικό ρωσικό πείραμα είναι τώρα απασχολημένο με το να δείχνει τι συμβαίνει όταν το κράτος προσπαθεί να υπερφορτωθεί υπερβολικά.

Το κράτος του 19ου αιώνα προσπάθησε να τα βγάλει πέρα χωρίς έρμα. Η Ιταλία του Μουσολίνι είναι ίσως το πρώτο κράτος που αναρωτιέται σοβαρά πόση ελευθερία μπορεί να αφεθεί σε ιδιωτικά χέρια χωρίς να σπέρνει την καταστροφή.
Εννοώ ότι κανένα άλλο κράτος δεν εξέτασε ποτέ σοβαρά αυτό το ζήτημα.

Οι υποστηρικτές του Τζέφερσον επιτίθονταν στα κακά των προνομίων και στην σήψη του συγκεντρωτικού χρηματοπιστωτικού συστήματος.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

τυραννία. Ήξεραν ότι για την εποχή τους δεν θα ήταν σε θέση να προχωρήσουν πολύ προς το αντίθετο.

Αν δεν πίστευα ότι ο φασισμός στην Ιταλία σήμαινε την πληρέστερη ανάπτυξη και το μέγιστο πεδίο ατομικής ελευθερίας συμβατό με μια λογική κοινωνική τάξη, θα ήμουν τόσο αντιφασίστας όσο οι ροζ τσαγιέρηδες και οι Γάλλοι ψευδο-λογοτεχνημένοι, που δεν γνωρίζουν ακόμη ότι κάτι έχει ξεκινήσει στην Ιταλία. Επιτρέπεται να πιστεύει κανείς στην ελευθερία μέσω της τάξης. Είναι πολύ πιο πιθανό να την αποκτήσει με αξιοπρεπείς κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας παρά μέσω της κοτοπουλοκέφαλης ή της αποπροσανατολιστικής σκέψης, όπως ο ήρωας που κατάφερε να πυροβολήσει την ίδια του την καμήλα κατά τη διάρκεια μιας επίθεσης με καμήλες.

Ανησυχώ τώρα τόσο για την έλλειψη μετάδοσης οικονομικών και πολιτικών ειδήσεων, ή ας πούμε ειδήσεων σχετικά με την κατάσταση της οικονομικής σκέψης, όσο ανησυχούσα, πριν από 25 χρόνια, για την έλλειψη πραγματικών ειδήσεων σχετικά με τα βιβλία. Δεν υπήρχε, τότε, μέρος όπου κάποιος θα μπορούσε εύκολα να γνωρίζει τι γράφεται στο εξωτερικό. Ένας σοβαρός αντιφασίστας θα ήθελε σήμερα να μάθει με τι έχει να αντιμετωπίσει και αν τα μισή του αντιστοιχούν σε μια υπάρχουσα και αντικειμενική πραγματικότητα.

«Υπάρχει», λέει ο Καρλ Βίντερ, στο τεύχος Οκτωβρίου του Civilta Fascista, «ένας αντιφασισμός στον δημοκρατικό κόσμο που είναι απλώς θέση και κακή πίστη· υπάρχει επίσης ένας αντιφασισμός αδαής και καλόπιστος».

Σας προτείνω αυτό το άρθρο του Winter, και όσα έχει να πει για την αριστερά ως εποικοδομητικό στοιχείο στις ολοκληρωτικές χώρες. Ο Beniamino de Ritis συμβάλλει επίσης σε αυτό το τεύχος του «CF» με ένα άρθρο σχετικά με την εξαφάνιση της εχθρότητας μεταξύ (Βορρά και Νότου) στις ΗΠΑ, ένα άρθρο που θα μπορούσε να οδηγήσει κάποιον να σκεφτεί τις δυνατότητες μιας νέας και θεραπευμένης Ευρώπης.

Έχω πει επανειλημμένα ότι όποιος θέλει να αγαπήσει ή να μισήσει τη νέα Ιταλία με έξυπνο τρόπο, πρέπει να διαβάσει τουλάχιστον μερικά από τα ιταλικά μηνιαία περιοδικά, όπως το La Stirpe, το La Revista del Lavoro, το Critica Fascista ή την άρια του Rassegna Monet, που επιμελούνται ο καθηγητής Spinedi, ο γερουσιαστής Bevione και ο Furio Lenzi.

Τέλος, υπάρχει μια έκφραση στο αξιοθαύμαστο άρθρο του Montague Fordham στο BUQ του Δεκεμβρίου που θα ήθελα να δω να ορίζεται με μεγαλύτερη σαφήνεια. Όταν «αμφιβάλλει για την αξία των ειδικών εκδόσεων χρήματος για τους καταναλωτές ως τέτοιες», δεν είμαι απόλυτα σίγουρος τι εννοεί. Μήπως κάποιοι αναγνώστες δεν πιστεύουν ότι τέτοιες εκδόσεις ήταν μέρος της βασικής θέσης του Douglas; Δεν είναι.

Ως απλό ζήτημα εξίσωσης της συνολικής αγοραστικής δύναμης με τα διαθέσιμα ζητούμενα αγαθά, η απόκλιση, όταν υπάρχει, θα μπορούσε θεωρητικά να καλυφθεί στην άμεση αγορά από οποιονδήποτε θα μπορούσε να δημιουργήσει και θα ξόδευε νέο χρήμα (ή πίστωση).

Πολλοί αντι-Ντουγκλασιτές έχουν δει ότι η διανομή στους πιο άπορους σημαίνει την ταχύτερη δαπάνη. Το βρετανικό (καταραμένο) επίδομα ανεργίας σίγουρα δίνεται σε άτομα που ΔΕΝ ασχολούνται με την παραγωγή, δηλαδή σε προσωρινά μη παραγωγούς. Η «προσωρινή» θεωρία είναι αρκετά ισχνή στις περιπτώσεις ανδρών που δεν εργάζονται οκτώ χρόνια.

Αλλά το μέρισμα Ντάγκλας δίνεται, όπως θυμάμαι ότι μας έχει πει ο Ταγματάρχης, στους μετόχους, ως τέτοιους, στο έθνος. Δίνεται σε σχέση με την εργασία (κυρίως εφευρετική, αλλά και κατασκευαστική εργασία) που εκτελείται από τους προκατόχους μας, δηλαδή από εργάτες που δεν είναι πλέον παρόντες για να φάνε φαγητό και να χρησιμοποιήσουν τα σπίτια.

Δεν γνωρίζω αν ο κ. Φόρντχαμ θεωρεί το επίδομα για παιδιά, στην Ιταλία, ως χορηγούμενο σε μελλοντικούς παραγωγούς ή σε μη παραγωγούς pro tem· χορηγείται σίγουρα σε άμεσους καταναλωτές και pro tem μη παραγωγούς.

Υπάρχουν τουλάχιστον οι ακόλουθες εναλλακτικές λύσεις, οι οποίες φέρουν τις ακόλουθες προϋποθέσεις.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η έκδοση πιστώσεων - εάν δεν γίνεται ως άμεση έκδοση μη τοκοφόρων «μετρημένων απαιτήσεων», δηλαδή κρατικών ομολόγων (όπως κατανοούνται τουλάχιστον από τον Τζέφερσον το 1816 και από όλους τους ενημερωμένους οικονομολόγους έκτοτε), εκδίδεται με δανεισμό και πληρωμή τόκων, και θα ήθελα να μάθω ποιος πιστεύει ο κ. Φ. ότι πρέπει να λαμβάνει τέτοιους τόκους, ακόμη και αν είναι τόσο χαμηλούς όσο αυτούς που υποτίθεται ότι καταβάλλει ο κ. Ρούσβελτ στους υποστηρικτές παλαιών ιδεών.

Οι εκδόσεις δανεισμένων πιστώσεων καταγράφονται ως χρέος.

Η έκδοση μη δανεισμένης πίστωσης είναι θέματα χρήματος.

Ο κ. Φόρντχαμ λέει «ειδικά οικονομικά ζητήματα» και δεν θέλω να το ερμηνεύσω άδικα ως που σημαίνει «εκδόσεις ειδικών ειδών» χρήματος.

Θέλω, ωστόσο, να καταστήσω σαφές ότι η έκδοση moneta d'Avigliano ή Gesellite scrip με την χρέωση επίδομα καραντίνας είναι μια έκδοση μετρημένων απαιτήσεων που εξαφανίζονται σε 100 μήνες, χωρίς να αφήνουν χρέη.

Ο Ντάγκλας αποκαλεί τα μηνιαία χαρτόσημα φόρο, αλλά επισημαίνω και πάλι ότι το κράτος, παρέχοντας ένα μέτρο ανταλλαγής που αποτελεί επίσης ανταλλάξιμη απαίτηση, όντως παρέχει μια υπηρεσία και ότι το μηνιαίο χαρτόσημο μπορεί να θεωρηθεί ως ανταμοιβή για μια τέτοια υπηρεσία. Σε κάθε περίπτωση, εξαλείφει την ανάγκη άλλης φορολογίας μέχρι ενός ποσού ίσου ετησίως με το 12% του σεναρίου σε κυκλοφορία.

Είναι πιο εύκολα κατανοητό από οποιοδήποτε από τα σχέδια ακύρωσης του Ντάγκλας. Η παιδαγωγική του αξία είναι τεράστια. Θέλω να πω ότι ακόμη και πολύ απλοί άνθρωποι που έχουν χρησιμοποιήσει τέτοια χρήματα έχουν μια πολύ πιο ξεκάθαρη ιδέα για το τι ΕΙΝΑΙ τα χρήματα από ό,τι η γενική ομάδα φοιτητών «οικονομικών» του Κέιμπριτζ.

Υπάρχουν πολλά εναλλακτικά σχέδια για χρεώσεις επί των εμπορευμάτων σε αχρησιμοποίητη αγοραστική δύναμη, αλλά κανένα από αυτά δεν είναι τόσο γενικά εκπαιδευτικό. Το σχέδιο Milhaud, για παράδειγμα, θα εκπαίδευε μόνο λίγους εξαγωγείς και εισαγωγείς και μερικούς από τους υπαλλήλους τους.

Φυσικά, εάν εκδίδετε πίστωση ή χρήματα ή ακόμα και ειδικά είδη χρημάτων που υπερβαίνουν τα διαθέσιμα ΕΠΙΘΥΜΗΤΑ αγαθά, έχετε πληθωρισμό, δηλαδή μια ασθένεια, η οποία ακυρώνει τον σκοπό της έκδοσης, ΕΚΤΟΣ ΑΝ έχετε κυβερνητικό καθορισμό τιμών, όπως απαιτείται από τον Ντάγκλας και τον OPERATIVE στην Ιταλία σήμερα.

Η υποτίμηση είναι απάτη και, επιπλέον, αποτελεί δραστική μείωση της αγοραστικής δύναμης γενικότερα. Αυτός που επιλέγει την κατάλληλη στιγμή για μια υποτίμηση μπορεί πάντα να κλέψει κάποιον άλλον.
Ακόμα κι αν η πρόθεσή του είναι ευπρεπής, δελεάζει και σχεδόν επιβάλλει την κερδοσκοπία σε απατεώνες και σε ανθρώπους που αγωνίζονται να ζήσουν στο βυθό του εμπορικού εμπορίου και σε ένα κολασμένο περιβάλλον εμποροϋποταγής-τοκογλυφίας.

Οι κάτοχοι χρυσού, όντας κατά πολύ πιο έξυπνοι, πανούργοι και αιμομήχανοι από το ευρύ κοινό, έχουν, φυσικά, και (αν δεν ήμασταν τέτοιοι γαϊδούροι) διδακτικά, δημιουργήσει κεφάλαια σταθεροποίησης, ώστε να φροντίζουν τα συμφέροντά ΤΟΥΣ.

ΣΚΛΑΒΟΣ είναι αυτός που περιμένει κάποιον να τον ελευθερώσει.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Μαρξισμός, το Δόγμα της Παρακμής του Φράνσις Μακεβόι

ΜΟ ΑΡΞΙΣΜΟΣ είναι το δόγμα της παγκόσμιας καταστροφής που προτάθηκε από τον Γερμανοεβραίο Καρλ Μαρξ, το οποίο έχει βρει πολιτική έκφραση στη Ρωσία υπό την ετικέτα του «Κομμουνισμού». Αυτή η τελευταία απάτη, απογυμνωμένη από την ψευδοεπιστημονική ορολογία της περί διαλεκτικού υλισμού και τις ασυναρτησίες της για ανόητους - δικτατορία του προλεταριάτου, αδελφότητα των ανθρώπων και τα λοιπά - αποκαλύπτεται ως τίποτα άλλο παρά ένα καθεστώς δεσποτικού κρατικού καπιταλισμού, που συντηρείται μέσω δολοφονιών και τρόμου. Στο σύστημα συλλογικοποίησης, ο συλλογικός βαμπιρισμός είναι ο κυρίαρχος παράγοντας.

Περιττό να πούμε ότι ο ουτοπικός ισονομισμός του αποεθνικοποιημένου διανοούμενου δεν υπήρξε ποτέ πουθενά, αλλά δεν είναι ο πολιτικός, λεγόμενος κομμουνισμός, που απειλεί άμεσα αυτή τη χώρα. Αυτή θα ήταν η τελική ολοκλήρωση, αλλά πριν οι ανατολίτες κομμισάριοι μπορέσουν να αναδειχθούν, τα μυαλά των υποψήφιων θυμάτων πρέπει να είναι προετοιμασμένα για το γεγονός, δηλαδή, διαστρεβλωμένα και δηλητηριασμένα στον απαραίτητο βαθμό δεκτικότητας. Εδώ βρίσκεται το καθήκον του πολιτισμικού μαρξισμού, η προκαταρκτική μπολσεβικοποίηση του νου, που διευκολύνεται από την αδιάκριτη ανοχή-ψύχωση του φιλελευθερισμού, που είναι εγγενής στη Σοσιαλδημοκρατία και οδηγεί στην τελική αναπόφευκτη κατάρρευσή του.

Έτσι, στη Ρωσία ο Μαρξισμός έχει, προς το παρόν, πολιτική άνοδο και ως εκ τούτου ελέγχει κάθε σφαίρα δραστηριότητας, ενώ εδώ, και στις άλλες δημοκρατίες, η διεφθαρμένη επιρροή του είναι, προς το παρόν, κυρίως εμφανής στην κοινωνική και πολιτιστική ζωή. Αυτό είναι πολύ πιο ύπουλο και θεμελιωδώς καταστροφικό από οποιαδήποτε απλή δογματική πολιτική δραστηριότητα, γιατί το δόγμα του ανατρεπτικού υλισμού, που εισάγεται διακριτικά στη ζωή ενός λαού, είναι ο εξολοθρευτής κάθε πνευματικότητας, ηθικών αξιών και εθνικής κουλτούρας. Είναι, για να παραφράσουμε τα λόγια του Μόμσεν, «μια ενεργή ζύμωση κοσμοπολιτισμού και εθνικής αποσύνθεσης». Πολλοί άνθρωποι, τόσο αντίπαλοι όσο και αντιπάλοι του πολιτικού κομμουνισμού, καθώς και μεγάλα στοιχεία των επιφανειακών μαζών, παρασύρονται άθελά τους στη Θάλασσα της Σαραγόσα του πολιτιστικού μπολσεβικισμού πάνω στα πολλά ανθυγιεινά ρεύματα που μολύνουν τη σύγχρονη ζωή.

Πολυάριθμα είναι τα άνθη του κακού που σαγηνεύουν τους αναζητητές των αισθήσεων και τους ηδονιστές των οι σύγχρονες πόλεις, με τους ιριδισμούς της σήψης τους!

Συγκρίνετε αυτό που ονομάζεται τέχνη σήμερα με τα μαγευτικά επιτεύγματα της ελισαβετιανής εποχής ή με εκείνα άλλων και μικρότερων εποχών, ακόμη και μέχρι τις αρχές του παρόντος αιώνα. Η αποστέρηση του λαϊκού πνεύματος άρχισε σοβαρά με την έλευση της βιομηχανικής επανάστασης και την συνακόλουθη καταστροφή της αγροτιάς. Έχοντας πλέον γίνει άμορφη, είναι ανίκανη να αντιδράσει στην πνευματική μόλυνση. Παρά τα πάντα, ωστόσο, ο 19ος αιώνας μπόρεσε ακόμα να δείξει στην παρακμή του μερικούς σπουδαίους συγγραφείς και ποιητές, καλούς ζωγράφους και ικανούς συνθέτες.

Ποια είναι η πνευματική τροφή του λαού σήμερα, η αμβροσία της ευλογημένης δημοκρατίας μας; Σουρεαλιστική ζωγραφική και γλυπτική, ένα όργιο νοσηρών και παραμορφωμένων φαντασιώσεων, που βρίσκει το κακόφωνικό του αντίστοιχο σε τραγουδιστό και ζεστό ρυθμό - μουσική ζούγκλας μολυσμένη με τη νεύρωση του νυχτερινού κέντρου. Ταινίες φορτισμένες με ερεθισμό, κοσμοπολιτισμό και προπαγάνδα. Βιβλία και περιοδικά είτε εντυπωσιακά είτε σεξουαλικά, ή και τα δύο. Εφημερίδες γεμάτες ψέματα, ασήμαντες λεπτομέρειες και φωτογραφίες που έχουν ως στόχο να προσελκύσουν την προσοχή στα σώματα των γυναικών παρά στα πρόσωπά τους. Είναι περίεργο το γεγονός ότι τόσες πολλές «όμορφες και λαμπερές δεσποινίδες τάδε» τραβούν τις φούστες τους μέχρι πάνω.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

φωτογραφηθούν.

Στον οικονομικό τομέα, ο φιλελευθερισμός, που αποτελεί το φιλοσοφικό κίνητρο όλων των δημοκρατικών κομμάτων, δίνει ανεμπόδιστη ελευθερία στα αρπακτικά ένστικτα και στην κυριαρχία ή την εξαφάνιση των αδύναμων και λιγότερο πονηρών από τους ισχυρούς. Οι απόκρυφοι ανθρωπιστές που καταδικάζουν αγανακτισμένα κάθε προσφυγή στη φυσική βία, δεν απαιτούν κανέναν περιορισμό στην άσκηση της μαζικής χρηματικής εξουσίας ή στην οικονομική τυραννία της αδίστακτης «επιχειρηματικής ικανότητας». Κι όμως, μπορεί να υπάρχουν άλλες και πιο απεχθές μορφές εκφοβισμού από την ωμή σωματική βία.

Η δουλεία και η υποδούλωση δεν είναι πάντα μόνο σωματικές. Άτομα που δεν έχουν ούτε μία σωτήρια χάρη και κανένα ταλέντο πέρα από την απλή εμπορική πονηριά, μπορούν, και το κάνουν, να αναγκάσουν άλλους απείρως πιο άξιους και χαρισματικούς ανθρώπους σε μια κατάσταση άθλιας οικονομικής εξάρτησης. Έχουν φέρει τη μάχη σε ένα πεδίο όπου ξέρουν ότι είναι σίγουροι ότι θα κερδίσουν, όπου ο κώδικας του Μαμωνά κυριαρχεί. Υπό τη δικτατορία του χρήματος, το κέρδος είναι απαραίτητα ο πρώτος και τελικός στόχος και η μαζική τυποποίηση σε κάθε φάση της ζωής προσφέρει την πιο ορθολογική και επομένως επικερδή μέθοδο αποστράγγισης της δημόσιας γαλακτοπαραγωγικής αγελάδας. Το έθνος βρίσκεται όλο και περισσότερο να κυριαρχείται από το χρηματοπιστωτικό και εμπορικό σύστημα αλυσίδων από την κούνια μέχρι τον τάφο. Τα ηθικά, πνευματικά και πολιτιστικά ιδανικά δεν είναι «προτάσεις πληρωμής». Δεν μπορούν να «εκφοβιστούν» ή να «αντιμετωπιστούν» στα χρηματιστήρια. Επίσης, οι άνθρωποι που τα κατέχουν δεν έχουν την απαραίτητη υπακοή και απάθεια για να γίνουν οι συνοδοιπόροι της τυποποιημένης εκμετάλλευσης και της απάτης.

Έτσι, η μαρξιστική πνευματική ανατροπή βαδίζει χέρι-χέρι με τον εμπορικό υλισμό, «εκμεταλλευόμενη» την ανοησία και την παρακμή. Το ένα προηγούμενο διευρύνεται και γίνεται ένα άλλο (μια φράση που κρυσταλλώνει την κατάρρευση του σύγχρονου δημοκρατικού νου) ασυλία, γεννώντας ακόμη μεγαλύτερη ασυλία και καταλήγοντας σε ανεξέλεγκτη κατάχρηση. Το κλασικό λεπτό άκρο της σφήνας εισχωρούσε εδώ, εκεί και παντού, και το ρήγμα διεύρυνε, μέχρι που το «πραγματικό» έθνος κλονιζόταν προς την πτώση του.

Οι απόστολοι της παρακμής ονομάζουν αυτή την «πρόοδο». Είναι, αλλά πρόοδο στον δικό τους καθορισμένο δρόμο προς τη Γέεννα. Η ορμητική πρόοδος του πνευματικού μπολσεβικισμού, η σήψη του μαρξισμού που διαβρώνει τα ζωτικά όργανα του έθνους - ένα δυσοίωνο αφροδισιακό που χορηγείται από τους μάγους της παρακμής υπό τις διάφορες ετικέτες της δημοκρατικής ελευθερίας, της αυτοέκφρασης και της προηγμένης σκέψης. «Πρέπει κανείς να συμβαδίζει με την εποχή» είναι το μάταιο σύνθημα, σαν η παρούσα κοινωνική αναρχία να ήταν αποτέλεσμα «ανωτέρας βίας» και να είχε γίνει η ανεπανόρθωτη μοίρα του βρετανικού λαού να υποκύψει σε ένα κυματισμό κοσμοπολίτικου εκφυλισμού.

Συνοδεύοντας την ηθική και πολιτιστική σήψη, το δόγμα της φυλετικής ατροφίας και της μιγαδοποίησης εισέρχεται στο σύγχρονο πεδίο, και οι ίδιοι οι δηλητηριαστές πρωταγωνιστούν στην εκστρατεία για τον περιορισμό της φυλής και την κατάργηση του χρωματικού διαχωρισμού. Οι άνθρωποι της υπαίθρου, η πηγή της εθνικής υγείας και του πολιτισμού, στραγγαλίζονται οικονομικά και το φράγμα της ενστικτώδους αντίθεσής τους απομακρύνεται. Τα τελευταία απομεινάρια συγκεντρώνονται στις πόλεις για ένα τεχνητό και αφύσικο περιβάλλον που τους καθιστά μέρος της ξεριζωμένης μεγαλοπολίτικης μάζας, αποκομμένης από τη φύση, και αυξάνοντας τον αριθμό των παθητικών τυφλών θυμάτων της οικονομικής δημοκρατίας για το μεγαλύτερο κέρδος των διεθνών αλυσίδων καταστημάτων και κινηματογράφων.

Ούτε οι εκδρομές του Σαββατοκύριακου στην εξοχή ή στη θάλασσα, ούτε η κατοίκηση σε ημι-ανεξάρτητες βίλες σε προάστια με κήπους μπορούν να αντισταθμίσουν την ολοκληρωτική εξόντωση του λαού, την σχεδόν ολοκληρωτική καταστροφή της αγγλικής αγροτιάς, διότι εκτός από τους οικονομικούς κινδύνους, οι ηθικές, φυσικές και πολιτιστικές επιπτώσεις είναι ανυπολόγιστες. Απέναντι στην επιτακτική ανάγκη για έναν πλήρη αναπροσανατολισμό και επανασχεδιασμό της εθνικής μας οικονομίας, η σοσιαλδημοκρατία μας προσφέρει «πράσινες ζώνες» και εκστρατείες «εθνικής φυσικής κατάστασης». Παιδαριώδη καταπραϋντικά, κάστρα από άμμο και φανταστικές ιδέες. Οι φυγάδες του Σαββατοκύριακου

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

από έναν μηχανοποιημένο πολιτισμό, παίρνουν την πόλη μαζί τους στο μυαλό τους και την αντανακλούν στις υποσυνείδητες πράξεις τους. Τους συνοδεύει στον λόγο και τη λογοτεχνία τους, στους δίσκους τζαζ τους για το φορητό γραμμόφωνο και στα ασύρματα δέκτες τους, στην αστική τους στιλπνότητα και στις επιδείξεις τους.
Ο Έξυπνος Άλικ αντικαθιστά τον ξεχασμένο Αμύντα, και μια στεατωτική Εβραία με σορτς είναι η Αμαρυλλίδα του.
(«Ω, Τραγουδάω της Περσεφόνης.») Αναζητώντας την Αρκαδία, βρίσκουν ένα σπίτι για τον δρόμο. Δεν ακούν τους αυλούς του Πάνα σε φυλλώδη ξέφωτα, αλλά θρηνούν ένα τραγούδι τζαζ νεγροειδών ή τη Διεθνή σε εγκαταλελειμμένα χωράφια που περιμένουν «ανάπτυξη», από τα οποία έχουν φύγει οι νεράιδες.

Σε μια τέτοια ατμόσφαιρα αποσύνθεσης, ο Μαρξισμός ακμάζει σαν φρούτα της Νεκράς Θάλασσας, ενώ ο άνθρωπος, η αδυναμία, η απληστία, η ματαιοδοξία και η κακία γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης. Τα ανθυγιεινά γούστα και οι τάσεις διεγείρονται από υποδείξεις και προπαγάνδα «δίνοντας το προβάδισμα» και στη συνέχεια ονομάζονται κυνικά «δημόσια απαίτηση». Τα πιο όμορφα κορίτσια μας επιδεικνύουν τα θέλγητρά τους σε ταινίες, σε διεθνείς χορευτικές ομάδες ή σε «στριπτίζ» σε ξένα καμπαρέ μπροστά στα πολύχρωμα αποβράσματα της ανθρωπότητας.

Η αποθέωση του εθνικού εκφυλισμού, αν δεν ελεγχθεί, είναι ο έλεγχος από τον πολιτικό μπολσεβικισμό. Το μαρξιστικό σχέδιο είναι να τον επιβάλει κρυφά κάτω από τη μάσκα ενός ψευδο-ιδεαλιστικού σοσιαλισμού, όταν το συλλογικό μυαλό έχει δηλητηριαστεί επαρκώς από τον ιό της συλλογικής αποσύνθεσης. Τα τσιράκια του μαρξισμού υπονομεύουν με την ένταση μιας μάστιγας από μυστηριώδεις αρουραίους, και κάθε ανεύθυνος αναζητητής ηδονών, κάθε απαθής εγωιστής και κάθε ηλίθιος ηλίθιος που νομίζει ότι είναι μοντέρνο ή έξυπνο να καταδικάζει οτιδήποτε παραδοσιακό, πατριωτικό και υγιές συμβάλλει στην αύξηση της ορμής της εθνικής μας παρακμής.

Το κείμενο είναι γραμμένο στον τοίχο. Έχει ο λαός τα μάτια του μόνο για τις χρηματιστηριακές εκθέσεις, τα αθλητικά αποτελέσματα, το καθημερινό πρόγραμμα των ασήμαντων απολαύσεων, την υποκίνηση φρικαλεοτήτων και διώξεων, και την αντιφασιστική λιτανεία μίσους; Είναι σημαντικό ότι όλο αυτό το γρύλισμα που μοιάζει με ύαινα στρέφεται ακριβώς εναντίον εκείνων που έχουν δει και κατανοήσει το οιωνό αυτού του κειμένου.

Ο μαρξισμός επωφελείται από κάθε ανοησία και αδυναμία, αναζητά την ένωση σε κάθε πανοπλία και απαιτεί ανοχή και ακόμα περισσότερη ανοχή, μέχρι να έρθει η ώρα για την επιβολή της δικής του ανυπολόγιστης μισαλλοδοξίας.

Ακόμα και αν το κακό έργο της παρέμενε μισοτελειωμένο, σίγουρα η καταστροφή της ψυχής της Βρετανίας θα ήταν μια πολύ μεγάλη θυσία στο βωμό του Αντίχριστου.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ο Εχθρός Είναι ο Φιλελευθερισμός
από τον JK Heydon

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Τ Το έθνος είναι μια φυσική ενότητα, που λειτουργεί ως ζωντανός οργανισμός χάρη σε μια κοινή αγάπη που συνδέει τα άτομα που το αποτελούν. Υπάρχει εκ φύσεως, διότι ο άνθρωπος είναι εκ φύσεως κοινωνικός αλλά και ατομικός. Υπάρχει για το κοινό καλό, το οποίο, όπως αναγνώρισε ο Αριστοτέλης, είναι ανώτερο από το ατομικό καλό. Και ως εκ τούτου αποτελεί μια ζωή που από ορισμένες απόψεις υπερβαίνει τις ζωές των ατόμων που το αποτελούν σε οποιαδήποτε συγκεκριμένη στιγμή.

Λέω «από ορισμένες απόψεις», επειδή η αλήθεια ισορροπεί πάντα μεταξύ λαθών που υπερβάλλουν μια πτυχή του και αγνοούν μια άλλη. Είναι λάθος να πούμε, όπως ο Χέγκελ, ότι το έθνος υπερβαίνει το άτομο από κάθε άποψη, όπως ακριβώς είναι λάθος να πούμε, όπως οι Φιλελεύθεροι, ότι το έθνος δεν είναι τίποτα περισσότερο από το αριθμητικό άθροισμα των ατόμων του. Η αλήθεια βρίσκεται ανάμεσα σε αυτά τα λάθη. Το έθνος είναι μια ενότητα που αποτελείται από μέρη και επομένως έχει μεγαλύτερη υπόσταση από τα μέρη του· επειδή αυτό που αποτελείται έχει μεγαλύτερη υπόσταση από αυτό από το οποίο αποτελείται. Έχει μια αρχή σύνθεσης, στην προκειμένη περίπτωση την αγάπη, η οποία πραγματώνει τις δυνατότητες των συστατικών του και έτσι αποτελεί μεγαλύτερη υπόσταση. Επιπλέον, η μεγαλύτερη υπόσταση του έθνους είναι εμφανής με πολλούς τρόπους.

Το έθνος έχει μια ορισμένη φυσική αθανασία την οποία δεν έχουν τα άτομά του· έχει ένα ορισμένο μέτρο της δύναμης της δημιουργίας, που αποδίδεται στις θεμελιώδεις μονάδες του, τις οικογένειες· έχει το δικαίωμα να αφαιρέσει τη ζωή του ατόμου για μια επαρκή αιτία, κάτι που κανένα άτομο δεν έχει. Ως εκ τούτου, είναι φανερό ότι το έθνος, η τέλεια κοινότητα, υπερβαίνει τα άτομα που το αποτελούν.

Αλλά όλα αυτά ισχύουν μόνο στην τάξη της φύσης, η οποία είναι η τάξη στην οποία υπάρχει το έθνος.
Ο άνθρωπος, το άτομο, σε αντίθεση με το έθνος, είναι ένα υπερφυσικό ον. Δεν έχει φυσικό σκοπό, αυστηρά μιλώντας· έχει μόνο ένα υπερφυσικό σκοπό, στον οποίο υποτάσσεται όλη η φυσική του ζωή, είτε προσωπική είτε κοινωνική. Συνεπώς, το έθνος, το οποίο βρίσκεται μόνο στη φυσική τάξη, υποτάσσεται στο άτομο ως προς την οριστικότητα. Υπάρχει εκ φύσεως, ακριβώς για να μπορέσουν να υπάρξουν τα άτομά του και στη συνέχεια να μπορέσουν να επιτύχουν τον υπερφυσικό σκοπό για τον οποίο έχουν υπάρξει.

Αυτό το ζήτημα είναι ύψιστης σημασίας και οι Φασίστες θα κάνουν καλά να το έχουν ξεκάθαρο στο μυαλό τους, αλλιώς μπορεί να θέσουν σε κίνδυνο τον ίδιο τον πυρήνα της ισχύος της υπόθεσής τους. Η χρήση της λέξης «ολοκληρωτικός» πρέπει να αποδοκιμαστεί, γιατί είναι πολύ ασαφής, ειδικά αν η διάκριση που μόλις έθεσα δεν είναι σαφώς κατά νου. Ενώ ο Κομμουνισμός είναι αυστηρά ολοκληρωτικός, αρνούμενος ότι το άτομο έχει ένα υπερφυσικό σκοπό ή οποιαδήποτε δικαιώματα έναντι της Πολιτικής Εξουσίας, οι Φασίστες μερικές φορές αρκούνται σε μια συγκαταβατική στάση απέναντι στη θρησκεία, σαν να μπορούσαν δίκαια να ισχυριστούν έναν απόλυτο ολοκληρωτισμό, αλλά να τον παραιτηθούν μεγαλοπρεπώς στην περίπτωση των θρησκευτικών πρακτικών. Αν αυτό αντιπροσώπευε την πραγματική τους στάση, θα κατέστρεφε ολόκληρη τη δύναμη του σκοπού τους, δικαιολογώντας την κατηγορία ότι ο Φασισμός δεν διαφέρει ουσιαστικά από τον Κομμουνισμό. Ας το κρατήσουμε ξεκάθαρο σαν το μεσημέρι ότι θεωρούμε τον εθνικό οργανισμό μεγαλύτερο από τα άτομα, μόνο στην τάξη της φύσης και προς τον σκοπό του κοινού καλού, το οποίο κοινό καλό πρέπει να νοείται υπό το φως του υπερφυσικού πεπρωμένου των ατόμων.

Ακόμα και με αυτό να έχει ξεκαθαριστεί, η χρήση του όρου «ολοκληρωτικός» εξακολουθεί να πρέπει να καταργηθεί, καθώς οδηγεί σε ******μετατροπέα ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Παρεξήγηση. Υπονοεί ότι το Κράτος, με την έννοια της πολιτικής εξουσίας του κυβερνήτη, θα μπορούσε να διεκδικήσει το δικαίωμα να κάνει πράγματα όπως η αφαίρεση των παιδιών από τον έλεγχο των γονέων τους, αν το θεωρούσε σκόπιμο, παρόλο που οι γονείς μπορεί να μην έχουν κάνει τίποτα για να θυσιάσουν το φυσικό τους δικαίωμα να ανατρέφουν τα παιδιά τους. Κανένα τέτοιο δικαίωμα δεν μπορεί να διεκδικηθεί από το Κράτος, φυσικά, διότι είναι παρά φύση να καταστρέφεται η οικογένεια και επομένως δεν μπορεί να είναι για το κοινό καλό. Οι φασίστες δεν έχουν σκοπό να κάνουν έναν τέτοιο αφύσικο ισχυρισμό όπως αυτός. Αλλά αυτοαποκαλούνται μερικές φορές ολοκληρωτικοί για να τονίσουν, εννοώντας ότι διεκδικούν πλήρη εξουσία να κυβερνούν για το κοινό καλό. Αυτή η χρήση της λέξης είναι δικαιολογημένη. Αλλά είναι πολύ ανοιχτή σε διαστρέβλωση, ακόμη και σε αθώες παρεξηγήσεις.

Επιπλέον, η επιδιωκόμενη έμφαση είναι εντελώς περιττή. Η ορθή διδασκαλία της Πολιτικής Εξουσίας δεν χρειάζεται έμφαση, διότι είναι ότι ο ηγεμόνας έχει πλήρη εξουσία για το πολιτικό καλό βάσει του φυσικού νόμου. Καμία εξουσία δεν μπορεί να είναι πληρέστερη από την πλήρη, και εκεί είναι καλύτερο να αφήσουμε το ζήτημα, εκτός από το να εξετάσουμε τι εννοούμε με τον όρο πολιτικό καλό.

Από αυτή την άποψη, πρέπει να σημειωθεί ότι ο εθνικός οργανισμός δεν είναι χωρίς εσωτερική δομή. Αντίθετα, είναι οργανικός σε όλη του τη μάζα. Η αγάπη είναι η ζωτική του αρχή, από τη συζυγική και γονική αγάπη στην οικογένεια μέχρι τον πατριωτισμό που δίνει προσωπικότητα στο έθνος ως σύνολο. Και μεταξύ αυτών των περιοριστικών εκδηλώσεων σχηματίζει ενδιάμεσες συγκεντρώσεις κάθε είδους και είδους, πολιτικές, πολιτιστικές και οικονομικές, που αντιστοιχούν στις ανάγκες του έθνους ή στις ανάγκες των ατόμων σε διάφορες κοινωνικές αλλά υποεθνικές ιδιότητες. Ένας άνθρωπος μπορεί να είναι ταυτόχρονα σύζυγος, ψηφοφόρος στην εθνική και υποεθνική πολιτική, γιατρός, μέτοχος σε διάφορες εταιρείες, παίκτης γκολφ, φυσιοδίφης, λάτρης της τέχνης και πολλά άλλα πράγματα. Και σε κάθε ιδιότητα, μερικές από αυτές εθνικής σημασίας και μερικές όχι, βρίσκεται ενωμένος με άλλα άτομα μέσω του δεσμού μιας κοινής αγάπης.

Ορισμένες από τις οργανικές συγκεντρώσεις εντός του έθνους είναι τόσο ζωτικής σημασίας που μπορούμε να τις παρομοιάσουμε μόνο με τα κύρια όργανα ενός ανθρώπινου όντος, ενώ άλλες είναι πιο διακοσμητικές. Έτσι, ο Ηγεμόνας είναι σαφώς η κεφαλή του έθνους, η Γεωργία και η Βιομηχανία είναι τα χέρια του, και οι Μεταφορές είναι το κόκκινο αίμα του. Η δημοσιότητα είναι το εθνικό αυτί και ο Στρατός είναι το προστατευτικό δέρμα. Η Αστυνομία είναι ίσως τα φαγοκύτταρα, και ούτω καθεξής. Η Βασιλική Ακαδημία, από την άλλη πλευρά, είναι ένα όμορφο λακκάκι, επιθυμητό και εξυπηρετεί έναν σκοπό για υγεία και ευτυχία, αλλά λιγότερο επείγον.

Δεδομένου ότι αυτή είναι η ζωή του εθνικού οργανισμού, η ελευθερία συνίσταται, για κάθε άτομο, στην ευκαιρία να επιτύχει μια αρμονική ισορροπία μεταξύ όλων των πτυχών της ζωής του που του ταιριάζουν, δεδομένης της γενικής και ιδιαίτερης φύσης του, είτε αυτές οι πτυχές είναι ατομικές είτε κοινωνικές, σημαντικές είτε ασήμαντες. Και επιπλέον, η ευκαιρία σε αυτή τη σχέση πρέπει να νοείται με θετική έννοια, αφού η αγάπη είναι η αρχή της κοινωνικής ζωής.

Η ευκαιρία δεν είναι απλώς ένα laissez faire για να γίνει μια προσαρμογή που μπορεί να είναι πρακτικά αδύνατη, αλλά η κοινότητα πρέπει να παρέχει κάθε διευκόλυνση και ενθάρρυνση σε έναν άνθρωπο ώστε να επιτύχει μια αρμονία σε όλες τις πτυχές της ζωής του, έτσι ώστε τίποτα άλλο παρά η δική του έλλειψη αγάπης να μην μπορεί να τον εμποδίσει.

Η ευκαιρία, με την άλλη έννοια της απλής απουσίας ενεργητικής πρόληψης, μπορεί ίσως να ονομαστεί ελευθερία, αλλά απέχει πολύ από το να είναι ελευθερία. Για παράδειγμα, η ηθική παρέχει διάφορα κριτήρια με τα οποία μπορούμε να εκτιμήσουμε, τουλάχιστον κατά προσέγγιση, ποιος είναι ο δίκαιος μισθός ενός εργάτη σε δεδομένες συνθήκες.
Αυτός ο μισθός δεν μπορεί, υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, να είναι μικρότερος από τον μισθό που θα στηρίξει τον άνδρα και την οικογένειά του με λιτή άνεση, και θα είναι περισσότερος από αυτόν αν ο πλούτος που παράγεται, εν μέρει από την εργασία του άνδρα, είναι υπεραρκετός για να προσφέρει μια απλή ανταμοιβή σε όλους τους ανθρώπινους παράγοντες που εμπλέκονται στην παραγωγή του πλούτου. Αλλά η φιλελεύθερη θεωρία αγνοεί τον δίκαιο μισθό της ηθικής και θεωρεί την εργασία ως ένα εμπόρευμα που πρέπει να αγοραστεί όσο το δυνατόν φθηνότερα στην αγορά εργασίας. Υπολογίζει ότι ένας φυσικός μισθός θα προκύψει από την ελεύθερη αλληλεπίδραση της προσφοράς και της ζήτησης εργασίας.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

και αυτή είναι η θεωρία των μισθών που ενσωματώνεται σε ολόκληρη την φιλελεύθερη οργάνωση της Αγγλίας σήμερα, παρόλο που η απόλυτη laissez faire έχει περιοριστεί σημαντικά από την κοινωνική νομοθεσία. Υπό αυτές τις συνθήκες, μπορεί να μην είναι εντελώς ανοησία να πούμε ότι ο εργάτης είναι ελεύθερος να αρνηθεί τον μισθό της αγοράς και να απαιτήσει τον δίκαιο μισθό, ότι ο εργοδότης είναι ελεύθερος να καταβάλει τον δίκαιο μισθό και να αγνοήσει τον μισθό της αγοράς. Οι οικονομολόγοι μιλούν για τη μισθολογική σύμβαση ως ελεύθερη σύμβαση, και αυτό μπορεί να έχει κάποιο νόημα, όπως ακριβώς έχει κάποιο νόημα να πούμε ότι είμαι ελεύθερος να ανέβω στο φεγγάρι. Ο εργάτης είναι ελεύθερος να δεχτεί έναν άδικο μισθό ή να ενταχθεί στους ανέργους. Στην ελεύθερη χώρα μας δεν είναι αξιόποινο αδίκημα να είσαι άνεργος. Και έτσι ο εργοδότης είναι ελεύθερος να καταβάλει έναν άδικο μισθό ή να υποκύψει στον ελεύθερο ανταγωνισμό των ανταγωνιστών του και να σταματήσει να εκπληρώνει την κοινωνική του λειτουργία ως εργοδότης. Αλλά ούτε ο εργάτης ούτε ο εργοδότης μπορούν να απαιτήσουν ή να αποδώσουν δικαιοσύνη και να συνεχίσουν για πολύ να εκπληρώνουν την κοινωνική τους λειτουργία. Επομένως, κανένας από τους δύο δεν απολαμβάνει ελευθερίας.

Η ελευθερία απαιτεί ως ελάχιστο όριο την απονομή δικαιοσύνης κατά την εκτέλεση κοινωνικών λειτουργιών, διότι η δικαιοσύνη προηγείται της αγάπης. Αν η αγάπη είναι η ζωτική αρχή του κοινωνικού οργανισμού και δεν μπορεί να εκδηλωθεί με απλή κοινωνική δικαιοσύνη, τότε, σαφώς, ο κοινωνικός οργανισμός πρέπει να είναι άρρωστος και η ελευθερία του να έχει επηρεαστεί. Η ελευθερία είναι κοινωνική υγεία, ένα κοινωνικό περιβάλλον στο οποίο το άτομο έχει κάθε δυνατότητα και ενθάρρυνση να επιτύχει μια αρμονία σε όλες τις πτυχές της ζωής του.

Αυτή είναι η αληθινή θεωρία της ελευθερίας και ας τη συγκρίνουμε με την ψευδή φιλελεύθερη θεωρία, εν μέσω της επιθανάτιας αγωνίας της οποίας ο αγγλοσαξονικός πολιτισμός εξακολουθεί να προσπαθεί ανδρικά και αξιολύπητα να ευδοκιμήσει. Στην καλύτερη της μορφή, η φιλελεύθερη θεωρία δεν ταυτίζει την ελευθερία με το laissez faire. Αυτή η ταύτιση ήταν μια φυσική εξέλιξη από μια θεωρία που αρχικά ήταν λιγότερο εμφανώς ψευδής. Στην καλύτερη και πιο ευπαρουσίαστη μορφή της, η φιλελεύθερη θεωρία θεωρεί την ελευθερία ως μια ισορροπία μεταξύ της προσωπικής ελευθερίας δράσης και των υποχρεώσεων που προκύπτουν από ένα κοινωνικό συμβόλαιο το οποίο οι πολίτες θεωρείται ότι έχουν συνάψει μεταξύ τους για χάρη της καλής τάξης, οι όροι του οποίου πρέπει να διαπιστωθούν με αναφορά στη δημόσια γνώμη, διότι η φωνή του λαού είναι η φωνή του Θεού.

Το ατομικό συμφέρον είναι η μόνη δύναμη που αναγνωρίζεται ως λειτουργική, δηλαδή, το συνηθισμένο συμφέρον όταν εξετάζεται η προσωπική ελευθερία, και ένα φωτισμένο είδος συμφέροντος όταν εξετάζονται οι απαραίτητοι περιορισμοί της προσωπικής ελευθερίας. Η αγάπη δεν υπεισέρχεται καθόλου στην υπόθεση, επειδή όλη η θυσία της προσωπικής ελευθερίας που μπορεί να είναι απαραίτητη για χάρη της τάξης θεωρείται επαρκώς δικαιολογημένη από το φωτισμένο συμφέρον.

Τώρα, αυτή η θεωρία θα μπορούσε να λειτουργήσει πολύ καλά αν οι άνθρωποι ήταν τέλειοι. Θα ήταν τεχνητή και απλώς λανθασμένη στη διατύπωσή της, αλλά δεν βλέπω κανένα λόγο για τον οποίο να μην αποφέρει τα ίδια αποτελέσματα με την αληθινή θεωρία· επειδή το προσωπικό συμφέρον, στην τελειότητά του, έχει τον ίδιο σκοπό με την αγάπη, δηλαδή την επιλογή του ύψιστου αγαθού.

Αλλά δεν είμαστε τέλειοι. Είμαστε ουσιαστικά καλοί και αγαπούμε την αλήθεια, αλλά όχι τέλειοι. Είμαστε σίγουρα στρεβλωμένοι προς το προσωπικό συμφέρον του είδους που ονομάζεται εγωισμός, που είναι το αντίθετο της αγάπης. Η στρέβλωση δεν είναι αρκετή για να μας κάνει κάτι διαφορετικό από καλούς και όμορφους εκ φύσεως, αλλά είναι ένα ξεχωριστό και αναμφισβήτητο στίγμα. Κανείς δεν αρνείται ή δεν μπορεί να αρνηθεί την ύπαρξή της, είτε προσκολλάται στο χριστιανικό δόγμα της πτώσης είτε μας θεωρεί ως εξελισσόμενους από πιθήκους σε υπεράνθρωπους.

Υπό αυτές τις συνθήκες, θα μπορούσατε να περιμένετε ότι η Φιλελεύθερη θεωρία θα αποκλίνει από την τέλεια λειτουργία τόσο, αλλά όχι περισσότερο, όσο η ανθρωπότητα αποκλίνει από την τέλεια φώτιση στην εκτίμησή της για το προσωπικό συμφέρον. Και μπορεί να αναρωτηθείτε ποια καλύτερη λειτουργική υπόθεση μπορούμε να περιμένουμε ή να ελπίζουμε σε έναν ατελή κόσμο. Είναι πολύ όμορφο να μιλάμε για την αγάπη ως την αρχή της ζωής της κοινωνίας. Αλλά αφού η λειτουργία της θεωρίας της αγάπης θα επηρεαστεί από την τάση μας για εγωισμό όσο και από τη θεωρία του φωτισμένου προσωπικού συμφέροντος, τι κερδίζω αντικαθιστώντας τη μία θεωρία με την άλλη;

Μια τέτοια συλλογιστική μπορεί να είναι απατηλή, αλλά θα ήταν ψευδής, διότι η θεωρία της αγάπης είναι αληθής ενώ η

******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η θεωρία του φωτισμένου ιδιοτελούς συμφέροντος, τι κερδίζω που η ψευδής θεωρία λειτουργεί καλύτερα από μια απλώς ψευδή θεωρία, επειδή η αγάπη παραμένει για να τη βοηθήσει. Και παραδέχομαι ότι η αληθινή θεωρία δεν θα λειτουργήσει τόσο καλά όσο θα έπρεπε, επειδή η αγάπη είναι μολυσμένη από τον εγωισμό. Αλλά παρόλα αυτά, εξακολουθεί να ισχύει ότι η Φιλελεύθερη θεωρία είναι μια ψευδής θεωρία, και μια ψευδής θεωρία στις ανθρώπινες υποθέσεις αναγκαστικά, αφού είμαστε ατελείς, οδηγεί στην καταστροφή μακροπρόθεσμα. Έτσι πρέπει να είναι, από αφηρημένες αρχές.

Δεν χρειάζεται όμως να βασίζομαι σε αφηρημένη συλλογιστική. Η φιλελεύθερη θεωρία είναι μαζί μας για αρκετό καιρό ώστε να μας επιτρέπει να παρατηρούμε την καταστροφική διαδικασία εν δράσει. Όταν διατυπώθηκε για πρώτη φορά, ίσως η ατέλεια της λειτουργίας της να μην ήταν μεγαλύτερη από την ατέλεια της ανθρωπότητας. Στην πραγματικότητα, δεν είχε καμία αξιοσημείωτη λειτουργία. Μόνο όταν η θεωρία βρήκε έκφραση στην οικονομική διδασκαλία και στην πολιτική δράση που βασιζόταν σε αυτήν, η λειτουργία της εξελίχθηκε στην φιλελεύθερη οργάνωση της κοινωνίας, η οποία τώρα μας έχει σχεδόν αβοήθητους στα δεσμά της.

Η έκφραση της καθαρά θεωρητικής υπόθεσης του Φιλελευθερισμού στην οικονομία, και στην πολιτική που βασίζεται σε αυτήν, ήταν θέμα συλλογισμού· και αυτός ο συλλογισμός ήταν η αρχή της εκφυλιστικής διαδικασίας. Όσο η καρδιά ήταν ελεύθερη να υπερισχύσει της ψευδούς θεωρίας, δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν αποτελέσματα πιο κατώτερα από την κατωτερότητα της ανθρωπότητας· αλλά η συλλογιστική με βάση μια ψευδή θεωρία μπορεί να οδηγήσει σε κατωτερότητα χωρίς όρια. Στην αρχή, ίσως, η υποτιθέμενη ισορροπία μεταξύ προσωπικής ελευθερίας δράσης και θυσιών για χάρη της τάξης ήταν μόνο λίγο στρεβλωμένη προς την πλευρά της προσωπικής ελευθερίας· αλλά καθώς οι άνθρωποι συνήθισαν σε αυτή την ψευδή ισορροπία και άρχισαν να συλλογίζονται για το θέμα, η τάση του εγωισμού τους έβρισκε εύκολα δικαιολογίες για να ρίξει την πλάστιγγα λίγο περισσότερο υπέρ της προσωπικής ελευθερίας. Και έτσι η διαδικασία συνεχίστηκε μέχρι που φτάσαμε στο γυμνό laissez faire, το οποίο διακηρύχθηκε επίσημα ως η ύψιστη οικονομική και πολιτική σοφία.

Εκείνη την εποχή ήμασταν σκλάβοι της ψευδούς θεωρίας, τουλάχιστον ως άτομα. Δεν είχε νόημα να είναι κάποιος καλόκαρδος. Ο απεριόριστος ανταγωνισμός ήταν η ημερήσια διάταξη και προστατευόταν από τους νόμους της χώρας και ολόκληρη την οργάνωση της κοινωνίας. Ένας καλόκαρδος άνθρωπος μπορούσε μόνο να αναστενάξει και να πει στον εαυτό του ότι οι δουλειές ήταν δουλειές, ότι οι νόμοι της οικονομίας ήταν οι αδυσώπητοι νόμοι της ζούγκλας - ή θα φας ή θα σε φάνε.

Αλλά η ανθρώπινη φύση παρέμεινε καλή και όμορφη, και τα αποτελέσματα του laissez faire ήταν απροκάλυπτα συγκλονιστικά. Το άτομο δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να την αλλάξει, αλλά η κοινότητα ως σύνολο μπορούσε να περιορίσει τον νόμο της ζούγκλας. Και έτσι οι άνθρωποι στράφηκαν στην πολιτική δράση, από την οποία προηγουμένως απαιτούσαν να αφήσει ήσυχη τη βιομηχανία, καλώντας την να παρέμβει όλο και περισσότερο μέσω της κοινωνικής νομοθεσίας.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Τόμας Καρλάιλ - Εθνικοσοσιαλιστής του Γουίλιαμ Τζόις

ΤΟ ΧΟΜΑΣ ΚΑΡΛΑΪΛ κατατάσσεται πρώτος μεταξύ των Βρετανών στοχαστών που τον προηγήθηκαν, οι οποίοι έδειξαν στα γραπτά τους μερικές από τις κύριες τάσεις της φασιστικής φιλοσοφίας, και από αυτούς ο Σαίξπηρ και ο Γκόλντσμιθ συνέβαλαν πολύ. Αλλά σε όλη την τεράστια έκταση των γραπτών του Καρλάιλ δεν υπάρχει τίποτα που θα μπορούσε να θεωρηθεί παρά προϊόν ενός εθνικοσοσιαλιστικού μυαλού. Ο ίδιος είχε το πνεύμα του Εθνικοσοσιαλισμού πολύ πριν υπάρξει το όνομα. Τα λόγια του είναι πάντα λόγια ενός πατριώτη. Η παθιασμένη αγάπη του για την πατρίδα μπορεί, στην εποχή του, να μην είχε ανταποκριθεί στις δοκιμασίες του πατριωτισμού, επειδή δεν ήταν αφαίρεση αυτό που αγαπούσε, ήταν ο λαός. Και εδώ ακριβώς βρίσκεται η θεμελιώδης διαφορά μεταξύ του παλιού πατριωτισμού και του νέου. Το παλιό ασχολείται με ιδέες και εξωτερικά χαρακτηριστικά: το νέο ασχολείται με την ίδια την πραγματικότητα του λαού και είναι πατριωτισμός επειδή είναι σοσιαλισμός με την μόνη έντιμη έννοια που μπορεί να αποδοθεί στον όρο.

Σκοπός αυτού του σύντομου άρθρου δεν είναι να γράψει για τον Καρλάιλ, να τον επικρίνει και να προσθέσει στην ήδη βαριά μάζα γενικεύσεων που αναπόφευκτα πρέπει να υφαίνονται γύρω από κάθε μεγάλο συγγραφέα. Ακόμα λιγότερο, πρόθεσή μας είναι να συζητήσουμε αυτό που οι απρόσεκτοι θα περιέγραφαν ως «πολιτική του Καρλάιλ». Ας ξεκινήσουν όσοι έχουν άφθονο χρόνο στη διάθεσή τους έρευνες που έχουν ως στόχο να δείξουν ότι ο μεγάλος συγγραφέας ήταν Ουίγος ή Συντηρητικός. Το να δείξουμε ότι ήταν είτε ο ένας είτε ο άλλος θα ήταν δύσκολο. Αλλά εκτός από τη δυσκολία, θα ήταν άχρηστο, επειδή αυτοί οι αρχαίοι όροι δεν υποδηλώνουν τίποτα από αυτά που υπάρχουν στη βρετανική πολιτική σήμερα. Αντί, επομένως, να προσπαθήσουμε να αποδείξουμε τη θέση μας, θα απλώς παρουσιάσουμε για άλλη μια φορά τον Τόμας Καρλάιλ.

Σε όσους, άσοφα, μπορεί να τον αποχαιρέτησαν για πολύ καιρό, ας μιλήσει ο ίδιος, και τα λόγια του θα αποτελέσουν για τον Εθνικοσοσιαλιστή τόσο έμπνευση όσο και επιβεβαίωση της φασιστικής θεωρίας. Κάθε υποστηρικτής του φασιστικού Εθνικοσοσιαλισμού γνωρίζει την κατηγορία που διαρκώς διατυπώνεται εναντίον του κινήματός του: ότι συνωμοτεί για να καταστρέψει την ελευθερία. Ίσως, πράγματι, καμία κατηγορία δεν διατυπώνεται πιο συχνά εναντίον του Εθνικοσοσιαλιστικού δόγματος.

Ξεφυλλίζοντας τις σελίδες του Past and Present, διαβάζουμε:

> «Ελευθερία; Η αληθινή ελευθερία ενός ανθρώπου θα λέγατε ότι συνίσταται στην ανακάλυψη ή στην εξαναγκασμό του να βρει το σωστό μονοπάτι και να το ακολουθήσει. Να μάθει ή να διδαχθεί ποια εργασία ήταν πραγματικά ικανός να κάνει και στη συνέχεια, με άδεια, πειθώ, ακόμη και καταναγκασμό, να ξεκινήσει να κάνει την ίδια. Αυτή είναι η αληθινή ευλογία, τιμή, «ελευθερία» και το μέγιστο της ευημερίας. Αν η ελευθερία δεν είναι αυτό, εγώ προσωπικά δεν με νοιάζει ιδιαίτερα η ελευθερία.»

Πιθανότατα δεν έχει υπάρξει ποτέ πιο ξεκάθαρη δήλωση ότι χωρίς πειθαρχία η ελευθερία είναι αδύνατη.

Ομοίως, βλέπουμε εδώ μια σαφή απαίτηση για το δικαίωμα δράσης. Όπως λέει ο Σερ Όσβαλντ Μόσλεϊ, «Η αρχή της ελευθερίας είναι το τέλος του οικονομικού χάους. Κι όμως, πώς μπορεί να ξεπεραστεί το οικονομικό χάος χωρίς την εξουσία δράσης; Η συνταγματική ελευθερία πρέπει να διατηρηθεί, αλλά αυτή η ελευθερία εκφράζεται στην εξουσία του λαού να εκλέγει κοινοβούλιο και κυβέρνηση και, επομένως, να επιλέγει τη μορφή ηγεσίας που επιθυμεί. Πέρα από αυτό δεν μπορεί να προχωρήσει». Ή για να παραθέσουμε το επίσημο μανιφέστο του

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Βρετανική Ένωση: Ο φασισμός είναι ηγεσία του έθνους. Δεν είναι δικτατορία με την παλιά έννοια της λέξης, που υποδηλώνει κυβέρνηση ενάντια στη θέληση του λαού. Είναι δικτατορία με τη σύγχρονη έννοια της λέξης, που υποδηλώνει κυβέρνηση οπλισμένη από τον λαό με πλήρη δύναμη δράσης για να ξεπεράσει προβλήματα που πρέπει να λυθούν για να ζήσει το έθνος.

Το δόγμα της ηγεσίας και της εξουσίας του Carlyle δεν περιλαμβάνει καμία από τις στάσεις που υιοθέτησαν τα παλιά κόμματα απέναντι στην τάξη. Εξίσου απεχθή είναι ο σνομπισμός και ο ταξικός πόλεμος. Οι μακροσκελείς παραθέσεις δύσκολα μπορούν να δικαιολογηθούν εκτός αν έχουν εξαιρετική αξία, αλλά εδώ παίρνουμε το θάρρος να παραθέσουμε ένα μακροσκελές απόσπασμα επειδή είναι ένα από τα σπουδαιότερα που γράφτηκαν ποτέ στη γλώσσα μας:

> «Δύο άντρες τιμώ, και κανέναν τρίτο. Πρώτον, τον κουρασμένο Τεχνίτη που με χωμάτινα εργαλεία κατακτά με κόπο τη Γη και την κάνει ανδρική. Σεβάσμιο για μένα είναι το σκληρό Χέρι· στραβό, χονδροειδές· παρόλα αυτά, στο οποίο βρίσκεται μια πονηρή αρετή, αναντίρρητα βασιλική, σαν του Σκήπτρου αυτού του Πλανήτη. Σεβάσμιο είναι επίσης το τραχύ πρόσωπο, μαυρισμένο από τον καιρό, λερωμένο, με την αγενή νοημοσύνη του· γιατί είναι το πρόσωπο ενός Ανθρώπου που ζει σαν άνθρωπος.»
> Ω, αλλά ο πιο αξιοσέβαστος για την αγένεια σου, και μάλιστα επειδή πρέπει να σε λυπόμαστε όσο και να σε αγαπάμε! Αδερφέ που δεν σε ικετεύουμε! Για εμάς ήταν τόσο λυγισμένη η πλάτη σου, γιατί για εμάς ήταν παραμορφωμένα τα ίσια σου άκρα και τα δάχτυλά σου: εσύ ήσουν ο στρατιώτης μας, στον οποίο έπεσε ο κλήρος, και οι μάχες μας αμαυρώθηκαν τόσο πολύ. Γιατί και μέσα σου βρισκόταν μια θεόκτιστη Μορφή, αλλά δεν έπρεπε να ξεδιπλωθεί. Γεμάτη με κρούστα έπρεπε να σταθεί με τις χοντρές προσκολλήσεις και τις παραμορφώσεις της Εργασίας. και το σώμα σου, όπως και η ψυχή σου, δεν έπρεπε να γνωρίσει την ελευθερία. Κι όμως, μοχθήστε, μοχθήστε: εσείς είστε στο καθήκον σας, όποιος μπορεί να είναι έξω από αυτό. μοχθάτε για το απολύτως απαραίτητο, για το καθημερινό ψωμί.
>
> Έναν δεύτερο άνθρωπο που τιμώ, και ακόμη πιο υψηλά: Αυτόν που φαίνεται να μοχθεί για το πνευματικά απαραίτητο· όχι για το καθημερινό ψωμί, αλλά για το Ψωμί της Ζωής. Δεν είναι κι αυτός στο καθήκον του· αγωνίζεται για την εσωτερική Αρμονία· αποκαλύπτοντας αυτό, με πράξη ή με λόγο, μέσα από όλες τις εξωτερικές του προσπάθειες, είτε υψηλές είτε χαμηλές; Υψηλότερο από όλα, όταν η εξωτερική και η εσωτερική του προσπάθεια είναι μία: όταν μπορούμε να τον ονομάσουμε Καλλιτέχνη· όχι μόνο γήινο Τεχνίτη, αλλά εμπνευσμένο Στοχαστή, που με ουράνιο Εργαλείο κατακτά τον Παράδεισο για εμάς! Αν ο φτωχός και ταπεινός κόπος που έχουμε εμείς έχει Τροφή, δεν πρέπει ο υψηλός και ένδοξος κόπος που έχουμε γι' αυτόν σε αντάλλαγμα, που έχει Φως, να έχει Καθοδήγηση, Ελευθερία, Αθανασία; Αυτά τα δύο, σε όλους τους βαθμούς τους, τιμώ: όλα τα άλλα είναι άχυρο και σκόνη, που αφήνουν τον άνεμο να φυσάει όπου θέλει.

Η αξιοπρέπεια της εργασίας δεν έχει ποτέ εκφραστεί πιο πιστά από ό,τι σε αυτές τις γραμμές, οι οποίες από μόνες τους ανακηρύσσουν τον Carlyle έναν μεγάλο εθνικοσοσιαλιστή στοχαστή. Πολλά έχουν γραφτεί για το ίδιο θέμα από αμέτρητους σοσιαλιστές γραμματείς, αλλά κανένας τους δεν το αντιμετωπίζει με αυτόν τον τρόπο. Στην καλύτερη περίπτωση, η εργασία παρουσιάζεται ως μια ταλαιπωρία και, στη χειρότερη, ως κατάρα, με τη γενική τους στάση να είναι ότι η εργασία είναι μια σκόπιμη και αναπόφευκτη αδικία που επιβάλλεται στον άνθρωπο, ο οποίος πρέπει να λυτρωθεί από την ντροπή απαιτώντας την υψηλότερη τιμή για τις υπηρεσίες του. Αλλά όσο υψηλή κι αν είναι η τιμή που λαμβάνει, θα είναι, στη σοσιαλιστική φιλοσοφία, μόνο ένας «μισθωτός σκλάβος». Είναι, επομένως, ενδιαφέρον να διαβάσουμε τι έχει να πει ο Carlyle σχετικά με τα κίνητρα για ηρωισμό και επίτευγμα. Γράφει: «Είναι συκοφαντία για τους ανθρώπους να λένε ότι τους παρακινεί σε

> ηρωική δράση η ευκολία, η ελπίδα για ευχαρίστηση, η ανταμοιβή - ένα ζαχαρένιο δαμάσκηνο οποιουδήποτε είδους σε αυτόν τον κόσμο ή στον επόμενο. Στον πιο μοχθηρό θνητό υπάρχει κάτι πιο ευγενές. Ο φτωχός βρισιάς στρατιώτης, που προσλαμβάνεται για να πυροβοληθεί, έχει την τιμή του στρατιώτη διαφορετική από τους κανονισμούς άσκησης και το σελίνι την ημέρα. Δεν είναι να γεύεται γλυκά πράγματα, αλλά να κάνει ευγενή και αληθινά πράγματα και να δικαιώνει τον εαυτό του κάτω από τον Ουρανό του Θεού ως θεόπλαστος Άνθρωπος, αυτό που ο φτωχότερος γιος του Αδάμ λαχταρά αμυδρά. Δείξτε

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

> Ο τρόπος που το κάνει αυτό, ακόμα και η πιο βαρετή καθημερινή αγγαρεία τον μετατρέπει σε ήρωα. Αδικούν πολύ τον άνθρωπο που λέει ότι πρέπει να παρασυρθεί από την ευκολία. Δυσκολία, αυταπάρνηση, μαρτύριο, θάνατος, είναι τα θέλγητρα που επιδρούν στην καρδιά του ανθρώπου. Άναψε την εσωτερική, ευγενική ζωή του, έχεις μια φλόγα που καίει όλες τις κατώτερες σκέψεις.

Τέτοια συναισθήματα δεν θα μπορούσαν ποτέ να προέλθουν από την οικονομική δημοκρατία ή τους θαυμαστές της. Ο Carlyle, ας σημειωθεί, συζητά εδώ τα κίνητρα για ηρωισμό, όχι για απλή εργασία. Χτυπάει τη ρίζα του παλιού μαρξιστικού δόγματος που είναι γνωστό ως Εργατική Θεωρία της Αξίας και το καταρρίπτει. Δείχνει την πιο ξεκάθαρη κατανόηση αυτού που ο Μαρξ δεν θα καταλάβαινε ποτέ: ότι η δημιουργική διάνοια και η ηρωική δράση είναι εντελώς ασύγκριτες με τις συνηθισμένες διαδικασίες της εργασίας και ότι με κανέναν τρόπο τα ευγενέστερα και επομένως τα πιο σημαντικά επιτεύγματα του ανθρώπου δεν μπορούν να ενταχθούν στην κατηγορία της απλής μηχανικής προσπάθειας.

Μπορεί να αντιταχθεί κανείς, ότι ο Καρλάιλ απλώς παρουσιάζει τον άνθρωπο ως ένα παράλογο ή άλογο πλάσμα. Αν ισχύει αυτό, ο Καρλάιλ έχει δίκιο.

Σε ορισμένες κοινωνίες ο ηρωισμός μειώνεται στα πιο άθλια όρια. Στις χρηματοπιστωτικές-δημοκρατικές χώρες σήμερα, υποτιμάται και μισείται ακόμη και από τους Εβραίους χρηματοδότες, επειδή θα διαμόρφωνε τον εθνικό χαρακτήρα με την υπερηφάνεια που απαιτεί εθνική ανεξαρτησία. Αλλά ότι το ηρωικό κίνητρο μπορεί να είναι ο κανόνας και όχι η εξαίρεση έχει αποδειχθεί στη Γερμανία και την Ιταλία, όπου, αν και ολόκληρος ο στόχος του φασιστικού συστήματος είναι να βελτιώσει πέρα από κάθε αναγνώριση τη μοίρα του λαού, η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων είναι διατεθειμένη να θυσιάσει τα πάντα, όχι για υλικό κέρδος, αλλά για τις αρχές που θεωρούν ιερές.

Ο συγγραφέας μας δείχνει σε ένα πολύ εντυπωσιακό απόσπασμα την πραγματική σχέση μεταξύ εργασίας και Αυτοκρατορίας. Όταν υποστηρίζεται ότι ο Τόμας Καρλάιλ ήταν ένας απλός σοσιαλιστής, πρέπει να σκεφτούμε την προπαγάνδα που διεξάγει ο Διεθνής Σοσιαλισμός επί τόσα χρόνια εναντίον του Ιμπεριαλισμού και να επικαλεστούμε ένα από τα πιο εντυπωσιακά αποσπάσματα του Sartor Resartus:

«Αλήθεια, εσύ Χρυσό-Χόφραθ», φωνάζει ο Καθηγητής αλλού: «πολύ γεμάτο πράγματι». Εν τω μεταξύ, ποιο μέρος αυτής της ασήμαντης χερσαίας σφαίρας έχετε πραγματικά οργώσει και σκάψει, μέχρι που δεν μεγαλώνει πια; Πόσο πυκνός είναι ο πληθυσμός σας στις Πάμπα και τις Σαβάνες της Αμερικής, γύρω από την αρχαία Καρχηδόνα και στο εσωτερικό της Αφρικής, και στις δύο πλαγιές της αλταϊκής οροσειράς, στην κεντρική πλατφόρμα της Ασίας, στην Ισπανία, την Ελλάδα, την Τουρκία, την Ζοφερή Ταταρία, το Κούρραχ του Κίλντερ; Ένας άνθρωπος, σε ένα χρόνο, όπως το έχω καταλάβει, αν του δανείσετε τη Γη, θα θρέψει τον εαυτό του και εννέα άλλους. Αλίμονο, πού είναι τώρα οι Χένγκιστ και οι Αλάρικες της ακόμα λαμπερής, ακόμα επεκτεινόμενης Ευρώπης μας; Οι οποίοι, όταν η πατρίδα τους γίνει πολύ στενή, θα καταταγούν και, σαν Πύρινες Στήλες, θα καθοδηγήσουν αυτές τις περιττές μάζες αδάμαστης ζωντανής Ανδρείας. Εξοπλισμένοι όχι τώρα με το πολεμικό τσεκούρι και το πολεμικό άρμα, αλλά με την ατμομηχανή και το άροτρο; Πού είναι; Διατηρώντας το Θήραμά τους;

Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε εδώ ένα παράδειγμα της στάσης απέναντι στην Αριστοκρατία, την οποία ο Carlyle επαναλαμβάνει σχεδόν σε κάθε περίπτωση. Ήταν πολύ βαθυστόχαστος και απείρως ειλικρινής για να ισχυριστεί ότι η Αριστοκρατία ήταν περιττή. Ξανά και ξανά γίνεται σαφές σε όλη τη διάρκεια της γραφής του ότι δεν μπορεί να φανταστεί κανέναν λαό που να ενεργεί ως κοινότητα παρά μόνο υπό την καθοδήγηση μιας τάξης ηγετών. Αλλά αυτό που περιμένει από αυτή την τάξη γίνεται επίσης πολύ σαφές και έρχεται σε έντονη αντίθεση με αυτό που έλαβαν οι άνθρωποι της εποχής του και αυτό που οι άνθρωποι της εποχής μας εξακολουθούν να είναι υποχρεωμένοι να λάβουν, για πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Ήθελε να χτίσει μια πραγματική Βρετανική Αυτοκρατορία και αυτή η επιθυμία είναι σαφώς διατυπωμένη με τα δικά του λόγια:

> «Αγγλία, σύντομα, αυτό το νησί μας θα κρατήσει μόνο ένα μικρό κλάσμα των Άγγλων.»

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Στην Αμερική, στη Νέα Ολλανδία, ανατολικά και δυτικά μέχρι τους Αντίποδες, θα υπάρχει μια Σαξονική επικράτεια που θα καλύπτει μεγάλες εκτάσεις της Υδρογείου. Και τώρα, τι μπορεί να τους κρατήσει όλους μαζί σε ένα ουσιαστικά έθνος, ώστε να μην τσακώνονται και να μην πολεμούν, αλλά να ζουν ειρηνικά και με αδελφικές σχέσεις; Αυτό δίκαια θεωρείται ως το μεγαλύτερο πρακτικό πρόβλημα, το πράγμα που κάθε είδους κυριαρχία και κυβέρνηση είναι εδώ για να πετύχει.

Τι είναι αυτό που θα το πετύχει αυτό; Οι νόμοι του Κοινοβουλίου, οι διοικητικοί πρωθυπουργοί δεν μπορούν. Η Αμερική είναι χωρισμένη από εμάς στο βαθμό που το Κοινοβούλιο θα μπορούσε να τη χωρίσει. Μην το πείτε φανταστικό, γιατί υπάρχει πολλή πραγματικότητα σε αυτό. Να ένας Άγγλος βασιλιάς, τον οποίο ούτε ο χρόνος ούτε η τύχη ούτε το Κοινοβούλιο ή ο συνδυασμός Κοινοβουλίων δεν μπορούν να εκθρονίσουν. Αυτός ο Βασιλιάς, ο Σαίξπηρ, δεν λάμπει με εστεμμένη κυριαρχία πάνω σε όλους μας ως το ευγενέστερο, το πιο ευγενικό, αλλά και το ισχυρότερο από τα σύμβολα συσπείρωσης· άφθαρτο;

Το συμπέρασμα δεν είναι, φυσικά, ότι θα θέλαμε τον Σαίξπηρ ως Φασίστα Αυτοκράτορα, αλλά ότι οι ισχυρότεροι δεσμοί πρέπει πραγματικά να έχουν τη δύναμή τους στην πνευματική κουλτούρα του λαού μας σε οποιοδήποτε μέρος του πλανήτη κι αν βρίσκονται. Και, σε τελική ανάλυση, αυτή η πρόταση δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από το ότι η συμπεριφορά και η μοίρα των λαών καθορίζονται από τις φιλοσοφίες που υποστηρίζουν. Το να είσαι πλήρως ενημερωμένος για την ευγενέστερη φιλοσοφία σημαίνει να κάνεις ευγενείς πράξεις. Το να υποτιμηθείς με μια νόθα διαφθορά των νεγροειδών και σημιτικών πολιτισμών σημαίνει ότι ο λευκός άνθρωπος καταστρέφεται.

Ο Καρλάιλ γνώριζε ότι ούτε οι συνθήκες ούτε οι διασκέψεις μπορούσαν να φέρουν την παγκόσμια ενότητα, την οποία τόσο επιθυμούσε. Η επίτευξή της μπορούσε να καταστεί δυνατή μόνο μέσω της πνευματικής ενότητας. Όπως έχουμε γράψει σε άλλη περίπτωση: «Όπου δεν υπάρχει συλλογικό πνεύμα, δεν μπορεί να υπάρξει συλλογική ασφάλεια». Αλλά αυτή η πηγή πνευματικής δύναμης, αυτός ο πολιτισμός και η φιλοσοφία, δεν μπορούν παρά να προέλθουν από μια πραγματική αριστοκρατία που δεν βασίζεται σε ταξικές συμβάσεις όπως αυτές που υπάρχουν στην οικονομική δημοκρατία. Από την άλλη πλευρά, ο Καρλάιλ ορθώς τόνισε τη σύνδεση μεταξύ της ιδιοκτησίας γης και της δύναμης επηρεασμού του πολιτισμού ενός έθνους. Στο Παρελθόν και Παρόν λέγεται εύστοχα ότι «Η γη είναι η σωστή βάση μιας αριστοκρατίας. Όποιος κατέχει τη γη, αυτός, πιο εμφατικά από οποιονδήποτε άλλον, είναι Κυβερνήτης, Αντιβασιλιάς του λαού στη γη. Είναι στις μέρες μας όπως ήταν και στις μέρες του Ερρίκου Πλανταγενέτ και του Ηγουμένου Σαμψών, όπως θα είναι σε όλες τις μέρες. Η γη είναι η Μητέρα όλων μας. μας τρέφει, μας στεγάζει, μας χαροποιεί, μας πλουτίζει με αγάπη όλους: με πόσους τρόπους, από το πρώτο μας ξύπνημα μέχρι τον τελευταίο μας ύπνο στην ευλογημένη μητρική αγκαλιά της, μας αγκαλιάζει όλους, όπως και με την ευλογημένη μητρική αγκαλιά της».

Ο Καρλάιλ, ωστόσο, δεν είχε προβλέψει πλήρως τις επιπτώσεις της Βιομηχανικής Επανάστασης. Δύσκολα μπορούσε να φανταστεί την ημέρα που όλα θα καταστραφούν και ο γεωργός, ο αγρότης, ο γαιοκτήμονας, θα περιέλθουν σε μια θέση άθλιας ανικανότητας, φορτωμένοι με τις αλυσίδες της εβραϊκής τοκογλυφίας.

Δεν θα φανταζόταν ότι ο γαιοκτήμονας σε αυτή την αξιοθρήνητη κατάσταση θα μπορούσε να παίξει τον ρόλο ενός καλοπροαίρετου αριστοκράτη· γιατί για αυτόν η αριστοκρατία ήταν δύναμη, και η δύναμη σήμαινε ευθύνη και υπηρεσία. «Μια Υψηλή Τάξη», γράφει, «χωρίς καθήκοντα είναι σαν ένα δέντρο φυτεμένο σε γκρεμούς· από τις ρίζες του οποίου έχει καταρρεύσει όλη η γη. Η φύση δεν κατέχει κανέναν άνθρωπο που δεν είναι μάρτυρας. Ποιο είναι το νόημα της ευγένειας αν αυτή είναι ευγενής; Σε μια γενναία ταλαιπωρία για τους άλλους, όχι σε μια νωθρότητα που κάνει τους άλλους να υποφέρουν για εμάς, έγκειται ποτέ η ευγένεια».

Μέχρι την ώρα μπορεί κανείς να διαβάσει αποσπάσματα του Carlyle που ασχολούνται με τις συνθήκες της εποχής του, τα οποία θα ήταν εξίσου εφαρμόσιμα και στις δικές μας συνθήκες. Δύσκολα μπορεί κανείς να μην αναρωτηθεί αν έχει συμβεί κάτι στο Κοινοβούλιο τα τελευταία εκατό χρόνια όταν διαβάζει:

«Το Κοινοβούλιο, με οποιαδήποτε προσπάθεια, θα πρέπει να ξεφύγει από αυτά τα βαθιά αυλάκια της ρουτίνας της αδιαφορίας και να μάθει να λέει, από όλες τις πλευρές, κάτι πιο εποικοδομητικό από το Laissez-faire. Αν το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να το μάθει, τι θα απογίνει το Κοινοβούλιο; Τα εκατομμύρια των εργαζομένων στην Αγγλία ρωτούν τον

******μετατροπέα ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Αγγλικό Κοινοβούλιο πάνω απ' όλα, Μπορείς να μας κυβερνήσεις ή όχι; Το Κοινοβούλιο με τα προνόμιά του είναι ισχυρό· αλλά η Ανάγκη και οι Νόμοι της Φύσης είναι ισχυρότεροι από αυτό. Αν το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να κάνει αυτό το πράγμα, το Κοινοβούλιο, όπως προφητεύουμε, θα κάνει κάτι άλλο και πράγματα που, με τον πιο παράξενο και όχι τον πιο ευτυχή τρόπο, θα προωθήσουν την εκτέλεσή του - πιθανώς όχι πολύ προς όφελος του Κοινοβουλίου! Αν γίνει με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, πρέπει να γίνει το πράγμα.

Όπως είπε ο Αδόλφος Χίτλερ: «Έπρεπε να γίνει». Ή όπως παρατήρησε ο Όσβαλντ Μόσλεϊ: «Το αποτέλεσμα και των δύο συστημάτων των δύο μεγάλων κομμάτων οργάνωσης του Κράτους είναι στο τέλος το ίδιο: η σταθερότητα συγχέεται με την αντίδραση και η αντίσταση στην αλλαγή, μαζί με την πρόοδο συγχέεται με την παρεμποδιστική συζήτηση και την ανευθυνότητα των επιτροπών, καταλήγουν στο χάος. Και τα δύο είναι εργαλεία για την αποτροπή της πραγματοποίησης πραγμάτων και η πρώτη προϋπόθεση της σύγχρονης εποχής είναι να γίνονται πράγματα». Αυτό το απόσπασμα από το βιβλίο «Η Μεγάλη Βρετανία» δείχνει μια συμφωνία με τον Καρλάιλ που περνάει πέρα από την πεποίθηση και στη μέθοδο έκφρασης.

Οποιοδήποτε απόσπασμα μπορεί να επιλεγεί τυχαία από τον συγγραφέα μας για να δείξει το μίσος του για το άθλιο Ο υλισμός της Σχολής του Μάντσεστερ:

«Σε αυτούς τους περίπλοκους καιρούς», γράφει, «με την πληρωμή με μετρητά ως τον μοναδικό σύνδεσμο μεταξύ ανθρώπου, οι Τάξεις του Μόχθου της ανθρωπότητας δηλώνουν, με τον συγκεχυμένο αλλά πιο εμφατικό τρόπο, προς τους Μόχθους ότι θα κυβερνηθούν· ότι πρέπει, υπό την ποινή των Χαρτισμών, των Κακοποιών, των Καύσεων Ρικ, και ακόμη πιο σκοτεινών πραγμάτων από αυτά τα Μετρητά που αποτελούν τον μοναδικό σύνδεσμο· και υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που τα μετρητά δεν μπορούν να αγοράσουν! Τα μετρητά είναι ένα μεγάλο θαύμα, όμως δεν έχουν όλη τη δύναμη στον Ουρανό, ούτε καν στη Γη».

Λαμβάνοντας υπόψη όλα όσα έγραψε ο Καρλάιλ και όλα όσα έχουν γραφτεί γι' αυτόν, θα ήταν μάταιο και αλαζονικό σε ένα τόσο σύντομο άρθρο να επιχειρήσουμε μια πλήρη ανάλυση του έργου του. Θα ήταν μάλιστα απερίσκεπτο να επιλέξουμε αποσπάσματα από τα γραπτά του και να τα αντιμετωπίσουμε ως ομολογίες απλής πολιτικής πίστης. Γι' αυτόν τον λόγο υιοθετήσαμε την άλλη και πιο άμεση μέθοδο, να επιλέγουμε τυχαία από το τεράστιο έργο του αποσπάσματα που δεν προορίζονται να περιοριστούν από τους όρους απλής πολιτικής διδασκαλίας, αλλά που στο πνεύμα και στη λογική αποτελούν εκφράσεις της εθνικοσοσιαλιστικής σκέψης για την οποία κάθε φασίστας θα μπορούσε κάλλιστα να είναι περήφανος.

Αν υπονοηθεί ότι η επιλογή έχει επηρεαστεί από μεροληψία, η μόνη απάντηση είναι ότι κανένα υπεύθυνο άτομο δεν έχει κατηγορήσει ποτέ τον Carlyle για ασυνέπεια. Η φιλοσοφία που βρίσκουμε σε μια σελίδα, τη βρίσκουμε σε μια άλλη, και έτσι φτάνει μέχρι το τέλος του τόμου. Αντί να υποθέσουμε ότι η αρχική μας πρόταση έχει αποδειχθεί ικανοποιητικά για τον αναγνώστη, θα προτιμούσαμε πολύ περισσότερο να αναζητήσει ο ίδιος την απόδειξη στην περαιτέρω μελέτη του Thomas Carlyle, του οποίου η σκληρότητα και η καθαρότητα της σκέψης θα πρέπει να αποτελέσουν παράδειγμα για όσους υποστηρίζουν το ατσάλινο δόγμα της εποχής του σιδήρου, το οποίο, με τα λόγια του Mosley: «διαπερνά τη λεξιλογία της ψευδαίσθησης για την επίτευξη μιας νέας πραγματικότητας».

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Γουίλιαμ Μόρις - Εθνικοσοσιαλιστής του Άρθουρ Ριντ

Τ Η στάση των Άγγλων Σοσιαλιστών απέναντι στον Γουίλιαμ Μόρις προκαλούσε εδώ και καιρό έκπληξη και απογοήτευση στους θαυμαστές του. Να ένας άνθρωπος, από τους μεγαλύτερους του 19ου αιώνα, που στο απόγειο της δύναμής του παραμέλησε πολλά από τα προηγούμενα ενδιαφέροντά του, για να ενταχθεί στο σοσιαλιστικό κίνημα. Κανένας Άγγλος ισάξιου επιπέδου δεν είχε ενταχθεί ποτέ στις τάξεις του.
Κι όμως, κατά μία έννοια, παρέμεινε πάντα ξένος στο κίνημα και οι συνάδελφοί του Σοσιαλιστές τον θεωρούν ως τέτοιο. Το μεγαλείο του έχει κατά καιρούς αναγνωριστεί αμήχανα από αυτούς, έχουν δοθεί λόγια για το έργο και τα επιτεύγματά του, αλλά ποτέ δεν του έχουν δώσει την καρδιά τους, ποτέ δεν τον έχουν θεωρήσει ως έναν από αυτούς και ως τον εμπνευσμένο ηγέτη τους. Αυτή η θέση έχει κρατηθεί για τον Γερμανοεβραίο, Καρλ Μαρξ.

Αυτό είναι ένα γεγονός που ρίχνει αρκετό φως στην αμηχανία που προκαλούσε η παρουσία του Μόρις ανάμεσα στους Σοσιαλιστές. Πράγματι, συμφωνούσε μαζί τους στην επιθυμία να δώσει τέλος στην άθλια φτώχεια και τα συνοδά της δεινά, και στην πίστη ότι ο σοσιαλισμός, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, παρείχε την διέξοδο. Αλλά η άποψή του για τη ζωή και το όραμά του για τον σοσιαλισμό διέφεραν σε πολλά ζωτικά σημεία από αυτά των «συντρόφων» και ένιωθε βαθιά ότι μια κοινωνία που τους συνιστούσε θα ήταν μια φυλακή για τον ίδιο. Αγωνίστηκε με συνέπεια με τον Μαρξ και προσπάθησε ευσυνείδητα να τον απορροφήσει. Είχε ακόμη και στιγμές ενθουσιασμού για το «Κεφάλαιο». Αλλά μακροπρόθεσμα κάτι μέσα του, ισχυρότερο από τον επιφανειακό του εαυτό, επαναστάτησε. Ήθελε μια επανάσταση - ναι, αλλά αυτή η μαρξιστική κοινωνία δεν ήταν ο τρόπος ζωής που αντιστοιχούσε στο όραμά του. Ήταν εντελώς πολύ μηχανική γι' αυτόν, πολύ αφηρημένη, πολύ αστική. πολύ κοσμοπολίτικη, πολύ μη αγγλική.

Ανάμεσα στις απόψεις του Μαρξ και του Μόρις για τη ζωή υπήρχε, πράγματι, ένα μεγάλο χάσμα. Ο Μαρξ ήταν ένας κοσμοπολίτης Εβραίος, ο Μόρις ήταν ένας νότιος Άγγλος. Ο Μαρξ ήταν άνθρωπος του γραφείου, ο Μόρις άνθρωπος του υπαίθρου και του εργαστηρίου. Ο Μαρξ αγκάλιαζε την πόλη, ο Μόρις ονειρευόταν πάντα μια ύπαιθρο απαλλαγμένη από «τον ατμό που ρουθούνιζε και την κίνηση του εμβόλου» και ένα Λονδίνο «μικρό, λευκό και καθαρό». Ο Μαρξ ήταν λάτρης των μηχανών, ο Μόρις επιθυμούσε να αναβιώσει την ατομική δεξιοτεχνία που είχε κάνει την Αγγλία όμορφη. Ο Μαρξ ήταν υλιστής, με οράματα για μια μηχανοποιημένη κοινωνική οργάνωση, ο Μόρις ήταν ποιητής, και ως εκ τούτου, λίγο αναρχικός. Ο Μαρξ κήρυττε το ταξικό μίσος και τον εμφύλιο πόλεμο. Η κραυγή της καρδιάς του Μόρις ήταν για Συντροφικότητα. «Η συντροφικότητα είναι παράδεισος, και η έλλειψη συντροφικότητας είναι κόλαση: η συντροφικότητα είναι ζωή, και η έλλειψη συντροφικότητας είναι θάνατος! Και οι πράξεις που κάνετε πάνω στη γη, για χάρη της συντροφικότητας τις κάνετε».

Ο Μόρις, λοιπόν, όσο σκληρά κι αν προσπάθησε, δεν ήταν ποτέ στην καρδιά του μαρξιστής. Ο κοσμοπολιτισμός, είτε του διεθνούς σοσιαλισμού είτε των διεθνών οικονομικών, ήταν ανάθεμα γι' αυτόν. Όχι μόνο ως ονειροπόλος γεννήθηκε στην κατάλληλη εποχή, αλλά και ως σοσιαλιστής. Ως σοσιαλιστής ήταν πρόδρομος κάτι που βρισκόταν ακόμα στη μήτρα του χρόνου. Οι πνευματικές του συγγένειες ήταν με ένα κίνημα που προέκυψε και εντάχθηκε πολύ μετά τον θάνατό του. Η πραγματική του θέση δεν είναι ανάμεσα στους μαρξιστές αλλά ανάμεσα στους εθνικοσοσιαλιστές.

Διότι ο Μόρις ήταν άνθρωπος με έντονα πάθη και κανένας άλλος σε όλη του τη ζωή δεν ήταν πιο δυνατός ή πιο σταθερός από το πάθος του για την Αγγλία. Με πόση αγάπη και κατανόηση γράφει για την εξωτερική της εμφάνιση.

«Η γη είναι μια μικρή γη, πολύ κλειστή μέσα στις στενές θάλασσες, όπως φαίνεται, για να έχει πολύ χώρο για να διογκωθεί σε τεράστιο βαθμό. Δεν υπάρχουν μεγάλες ερημιές που να συντρίβουν στη θλίψη τους, όχι

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Μεγάλες ερημιές δασών, χωρίς τρομερά απάτητα ορεινά τείχη: όλα είναι μετρημένα, ανακατεμένα, ποικίλα, γλιστρώντας εύκολα το ένα πράγμα στο άλλο· μικρά ποτάμια, μικρές πεδιάδες που διογκώνονται με γρήγορες αλλαγές στα υψίπεδα, όλα περιτριγυρισμένα από όμορφα, εύτακτα δέντρα· μικροί λόφοι, μικρά βουνά, περιτριγυρισμένα από τείχη από μονοπάτια για πρόβατα: ούτε φυλακή ούτε παλάτι, αλλά ένα αξιοπρεπές σπίτι.

Η ίδια στοργική εκτίμηση διαπερνά τις υπέροχες περιγραφές του αγγλικού τοπίου στις εισαγωγές, μήνα με τον μήνα, των ιστοριών του «Επίγειου Παραδείσου» και αποτελεί μια διαρκή συνοδεία αυτού του ονείρου για μια Αγγλία ανανεωμένη και αφυπνισμένη, που είναι το θέμα των «Νέων από το Πουθενά», και προσδίδει τέτοιο χρώμα και λάμψη στο «Ένα Όνειρο του Τζον Μπολ». Ο Σοσιαλισμός του Μόρις, πράγματι, εμπνεύστηκε σε μεγάλο βαθμό από την επιθυμία να σωθούν ή να ανακτηθούν οι παλιές αγγλικές αξίες, τη δόξα της αρχιτεκτονικής της, την ομορφιά του τοπίου της, την ατομική χειροτεχνία που έκανε τεχνίτες ακόμη και τον πιο ταπεινό λαό της, τον χαρακτήρα του λαού της «αγροτικό και στενόμυαλο πράγματι, αλλά σοβαρό, ειλικρινή και με απλές συνήθειες». Σε μια απόμερη γωνιά του Άνω Τάμεση, είπε κάποτε σε ένα κοινό του Μπέρμιγχαμ, ότι μόλις είχε δει έξι «μικροσκοπικές εκκλησίες χωριών, καθεμία από τις οποίες είναι ένα όμορφο έργο τέχνης. Αυτά είναι τα έργα των ατίθασων της επαρχίας του Τάμεση, όπως θα μας αποκαλούσατε - τίποτα πιο μεγαλοπρεπές από αυτό. Αν οι ίδιοι άνθρωποι τις σχεδίαζαν και τις έχτιζαν τώρα, δεν θα μπορούσαν να φτιάξουν τίποτα καλύτερο από τα συνηθισμένα, απλά, μικρά, αντισυμβατικά παρεκκλήσια που βλέπει κανείς διάσπαρτα σε νέες γειτονιές. Σε αυτό αντιστοιχούν...» Και για το Γουέστμινστερ έγραψε ότι «οι συγγραφείς αυτού του μεγάλου έπους δεν έχουν αφήσει πίσω τους ονόματα. Γιατί πράγματι δεν είναι έργο κανενός ανθρώπου αλλά του λαού της Νοτιοανατολικής Αγγλίας. Ήταν έργο της αδιάσπαστης θέλησης ενός συνόλου ανθρώπων, που εργάζονταν,όπως ζούσαν, επειδή δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά...» Το να βρει κανείς, με όρους της σύγχρονης ζωής, κάποιο ισοδύναμο αυτού του επιτεύγματος, αυτό το πνεύμα μιας παλαιότερης, πιο ευτυχισμένης Αγγλίας - αυτή ήταν η κινητήρια δύναμη πίσω από τον Σοσιαλισμό του Μόρις.

Η πραγματική του θέση, λοιπόν, είναι σε έναν σοσιαλισμό που έχει πάψει να είναι κοσμοπολίτικος και έχει γίνει εθνικός. Και καθώς είναι βουτηγμένος στον Μεσαίωνα, θα ένιωθε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για όλες αυτές τις πτυχές του εθνικοσοσιαλισμού που θυμίζουν τις μεσαιωνικές συντεχνίες των τεχνιτών. Το ότι το Συνεταιριστικό Κράτος θα έπρεπε να βασίζει την ιδιότητα του πολίτη όχι απλώς σε μια εδαφική βάση αλλά στην ενεργό συμμετοχή σε μια μεγάλη συντεχνία εργατών, θα του φαινόταν η υψηλότερη κοινή λογική.

Θα είχε πράγματι μετανιώσει που ο μεμονωμένος τεχνίτης του Μεσαίωνα είχε αντικατασταθεί σε τόσο μεγάλο βαθμό από τον μηχανικό και τον τεχνικό. Αλλά θα ένιωθε ότι αναγνωρίζοντας τη σημασία των οργανωμένων εργατών ως τέτοιων, το Συνεταιριστικό Κράτος εμπνεύστηκε από τη σωστή ιδέα.

Η πολιτική είχε αποκοπεί από τις ανάγκες και τις επιθυμίες του απλού ανθρώπου για πολύ καιρό και είχε αφεθεί στα εξειδικευμένα χέρια εκείνων των δικηγόρων, των οποίων τα μονοπώλια ο θυμωμένος λαός στο «Όνειρο του Τζον Μπολ» θέλει τόσο πολύ να ξεφορτωθεί. Στο «Νέα από το Πουθενά» τα Κτίρια του Κοινοβουλίου είναι απλώς ένα ενδιαφέρον κειμήλιο. Η Αγγλία κυβερνάται από και για τους Άγγλους και έχει πάψει να είναι το πιόνι των οικονομικών συμφερόντων που σήμερα χειραγωγούν την κομματική της πολιτική στο Γουέστμινστερ.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό του Εθνικοσοσιαλισμού που θα είχε την ολόψυχη αποδοχή του Μόρις είναι η επιμονή του στη θεμελιώδη σημασία της γεωργίας. Ο Μόρις, όπως και οι σημερινοί Εθνικοσοσιαλιστές, συνέλαβε μια ευτυχισμένη κοινότητα όχι με όρους μεγάλων πόλεων, αλλά με μια κοινωνία κυρίως γεωργική. Η γη είναι για αυτόν ένα πάθος. «Η γη και η ανάπτυξή της και η ζωή της! Μακάρι να μπορούσα παρά να πω ή να δείξω πόσο την αγαπώ!»

Αλλά όχι απλώς ως κάτι για το οποίο θα μπορούσε να γράφει ποιήματα. Επίσης, ως κάτι για να καλλιεργεί και να θρέφει μια δυνατή φυλή. Ένα από τα ωραιότερα αξιοθέατα στον κόσμο για τον Μόρις ήταν «τα πράσινα στρέμματα με την έναρξη της αύξησης» και σε μια από τις επιστολές του μιλάει για τον Αύγουστο, με τη χρυσή σοδειά του.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

χωράφια, ως τον καλύτερο όλων των μηνών για να δείτε την αγγλική ύπαιθρο. Το «News from Nowhere» έχει μια απολαυστική βινιέτα των εργατών σανού που εργάζονται στην κοιλάδα του Τάμεση, όλοι ντυμένοι χαρούμενα, έτσι ώστε το λιβάδι να μοιάζει με ένα γιγάντιο παρτέρι με τουλίπες. «Όλα τα χέρια δούλευαν συνειδητά αλλά καλά και σταθερά, αν και ήταν τόσο θορυβώδη με χαρούμενες συζητήσεις όσο ένα άλσος από φθινοπωρινά ψαρόνια». Η χώρα είχε πάψει από καιρό να υποτιμάται, να παραμελείται, να είναι βαρετή. Αλλού, γράφει: «Θέλω η πόλη να είναι εμποτισμένη με την ομορφιά της χώρας και η χώρα με την ευφυΐα και τη ζωντανή ζωή της πόλης».

Ο Μόρις, πράγματι, θα είχε συμφωνήσει με ενθουσιασμό με ολόκληρο το δόγμα που ονομάζεται οικονομική αυτάρκεια. Κατανοούσε τον ρομαντισμό και τη χρησιμότητα του εμπορίου και φανταζόταν, κάτω από την παλιά Γέφυρα του Λονδίνου, τα πράσινα κύματα να χτυπούν.

«Μερικές καρίνες που φέρουν λεβαντίνικες δοκούς,
κομμένες από το ξύλο του τάφου στον καμένο λόφο,
και μυτερά βάζα που ελληνικά χέρια μόχθησαν να
γεμίσουν, και πολύτιμα λιγοστά μπαχαρικά από κάποια
μακρινή θάλασσα, χρυσό ύφασμα της Φλωρεντίας
και ταπισερί της Υπρ, και ύφασμα της Μπρυζ και κουρτίνες της Γκιέν.»

Ορισμένα όμορφα και σπάνια πράγματα πρέπει απαραίτητα να αποκτώνται μέσω του εμπορίου. Χωρίς τη σύγχρονη οικονομική θεωρία της ζωής με βάση τις εξαγωγές, της θυσίας των πάντων για «ένα ευνοϊκό εμπορικό ισοζύγιο», δεν έτρεφε τίποτα άλλο παρά περιφρόνηση. Το θεμέλιο και το μυστικό μιας ευτυχισμένης ζωής έγκειτο γι' αυτόν στην παραγωγή πραγμάτων από το δικό του έδαφος. Μια κλασική έκφραση αυτού του συναισθήματος βρίσκεται στην περιγραφή του για τη ζωή των ανδρών του Μπέργκντεϊλ σε εκείνο το ευγενές μυθιστόρημα «Οι Ρίζες των Βουνών». Στα «Νέα από το Πουθενά» η Αγγλία έχει απελευθερωθεί από την εξάρτησή της από ένα τεράστιο εξωτερικό εμπόριο και έχει βρει ευτυχία και ουσιαστική αφθονία από τους δικούς της πόρους.

Ένας ακόμη σύνδεσμος μεταξύ του Εθνικοσοσιαλισμού και του Μόρις βρίσκεται στη φιλοσοφία του πρώτου, Kraft durch Freude (Δύναμη μέσω της Χαράς). Αυτό συμπίπτει στενά με τη διδασκαλία του Μόρις για τη χαρά στην εργασία. Μεγάλο μέρος της συνηθισμένης σοσιαλιστικής προπαγάνδας ασχολείται με την παρουσίαση της εργασίας ως κατάρα. Αυτό απέχει πολύ από τον Μόρις. «Προσπάθησα να σκεφτώ τι θα μου συνέβαινε», γράφει, «αν μου απαγορευόταν η συνηθισμένη καθημερινή μου εργασία. και ήξερα ότι θα πέθαινα από απελπισία και κούραση». Αλλά υποστήριζε ότι «καμία εργασία που δεν μπορεί να γίνει με ευχαρίστηση δεν αξίζει να την κάνεις» και προσπάθησε μέσω του Σοσιαλισμού του να διασφαλίσει ότι όλοι οι συνάδελφοί του θα ήταν επίσης σε θέση να επιλέξουν την εργασία που τους άρεσε και να την αγαπήσουν όπως αυτός. Για τους αγρότες της επαρχίας της όχθης του Τάμεση που αναφέρθηκαν ήδη, έγραψε: «Ήταν μια εποχή που όλοι όσοι έφτιαχναν οτιδήποτε έφτιαχναν ένα έργο τέχνης εκτός από ένα χρήσιμο αγαθό, και αυτό τους έδινε «ευχαρίστηση να το φτιάχνουν». Ό,τι και αν αμφιβάλλω, δεν έχω καμία αμφιβολία γι' αυτό». Και αναφερόμενος στο σήμερα, λέει: «Σε μια σωστά οργανωμένη κοινωνία, σε κάθε άνθρωπο που είναι πρόθυμος να εργαστεί θα πρέπει να εξασφαλίζεται: Πρώτον, έντιμη και κατάλληλη εργασία· Δεύτερον, ένα υγιές και όμορφο σπίτι· Τρίτον, πλήρης αναψυχή για ξεκούραση μυαλού και σώματος». Πόσο μακριά βρισκόμαστε από αυτό σήμερα! Κοιτάζοντας έξω από ένα παράθυρο στο Χάμερσμιθ, ακούει τις «φωνές και τις κραυγές και όλη την ταπείνωση που ρίχνεται στην ένδοξη γλώσσα του Σαίξπηρ και του Μίλτον» και βλέπει «τις βάναυσες, απερίσκεπτες φιγούρες και πρόσωπα να περνούν». «Ξέρω από τα δικά μου συναισθήματα και επιθυμίες τι θέλουν αυτοί οι άνθρωποι, τι θα τους είχε σώσει από αυτό το χαμηλότερο βάθος αγριότητας: απασχόληση που θα ενίσχυε τον αυτοσεβασμό τους και θα κέρδιζε τον έπαινο και τη συμπάθεια των συνανθρώπων τους, και κατοικίες στις οποίες θα μπορούσαν να έρθουν με ευχαρίστηση, περιβάλλον που θα τους ηρεμούσε και θα τους ανύψωνε· λογική εργασία, λογική ανάπαυση». Δεν πιστεύει στην υπερβολική εξειδίκευση - ένας άνθρωπος θα πρέπει να είναι σε θέση να στραφεί σε πολλά διαφορετικά πράγματα. Και η ευχαρίστηση πρέπει να προέρχεται από την προσπάθεια και την προσπάθεια, καθώς και από την πιο λεπτή και εκλεπτυσμένη εργασία. Το «Νέα από το Πουθενά» περιέχει μια ζωηρή

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

περιγραφή μιας ομάδας ανδρών που επισκευάζουν ενεργά δρόμους και της ευχαρίστησής τους από αυτό, και μια λέξη λύπης που η πρόχειρη εργασία γίνεται μάλλον σπάνια σε αυτούς τους ουτοπικούς καιρούς.

Ένα άλλο σημείο επαφής μεταξύ του Μόρις και του Εθνικοσοσιαλισμού είναι η παθιασμένη επιθυμία του να καταφύγει ένας λαός στις ρίζες του. Από την αρχή μέχρι το τέλος ήταν ένας μεγάλος Βορειοευρωπαίος. Μπορεί να διαφωνούσε με την επιμονή του Χίτλερ στη Φυλή, θεωρώντας την υπερβολική, αλλά απεχθανόταν τον κοσμοπολιτισμό που παρήγαγε αυτή την επιμονή και ήταν βαθιά σκανδιναβικός στην καρδιά. Αν και αγαπούσε όλα τα στοιχεία που συμβάλλουν στη διαμόρφωση του αγγλικού χαρακτήρα και της ιστορίας, έτρεφε μια ιδιαίτερη αγάπη για εκείνα που είναι βόρειοι. Έτσι, ενώ ως αφηγητής απέδωσε απόλυτη δικαιοσύνη στις κλασικές και κελτικές ρίζες από τις οποίες αντλούμε επίσης το αίμα και τη δύναμή μας, ξαναλέγοντας τα έπη τους με στοργικό ενθουσιασμό, ωστόσο γύρω από το βόρειο έπος ξεφυτρώνουν οι μεγαλύτεροι ενθουσιασμοί του, και ιδιαίτερα εκείνο το ισλανδικό έπος για το οποίο έγραψε τόσο έντονα και τόσο συγκινητικά στα «Ποιήματα του Δρόμου». Οι άγνωστοι συγγραφείς του είχαν βρει «το ξόρκι, με το οποίο έλιωσε η ομίχλη του φόβου» και σε αυτά ο Μόρις στράφηκε στις πιέσεις της δικής του ζωής και μπορούσε να πει εκ των υστέρων: «Λοιπόν, με βοηθήσατε στην ανάγκη μου». Το γεγονός ότι οι άνθρωποι δεν γνώριζαν αυτές τις ιστορίες του προκαλούσε σωματικό πόνο και, καθώς τις ξαναδιηγούνταν στο έργο του «Sigurd the Volsung», έδωσε απεριόριστα όλη του τη δύναμη. Δύο φορές επισκέφτηκε την Ισλανδία και την θεωρούσε ένα είδος Αγίας Γης της φυλής μας.

Η εξασθενημένη Αγγλία μας σήμερα θα μπορούσε να αναπνεύσει με πλεονέκτημα αυτόν τον εμπνευσμένο τονωτικό αέρα.

Ακόμα και από μια τόσο σύντομη ματιά, είναι προφανές ότι οι συγγένειες του Μόρις με τον Εθνικοσοσιαλισμό είναι εντυπωσιακές. Δεν είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς τις πιθανές επικρίσεις του.
Ήταν ένας σπουδαίος ποιητής και στον ποιητή υπάρχει πάντα κάτι αναρχικό. Το λιγότερο ελκυστικό πράγμα για αυτόν στον Εθνικοσοσιαλισμό θα ήταν η μεγάλη πίεση που συνήθως ασκεί στο Κράτος. Με αυτόν τον τρόπο οι Εθνικοσοσιαλιστές μπορεί κάλλιστα να έχουν δίκιο. Είναι τουλάχιστον βέβαιο ότι σε μια περίοδο μεγάλης κρίσης και μετάβασης, όταν δημιουργούνται και δοκιμάζονται νέες μορφές, μια ισχυρή ενοποιημένη διοίκηση είναι απαραίτητη για την επιβίωση. Αλλά υπάρχει πάντα ο κίνδυνος μια εξαιρετικά συγκεντρωτική οργάνωση, επειδή είναι απαραίτητο μέσο για την κοινωνική υγεία σε περιόδους έντασης, να παραμείνει και να γίνει αυτοσκοπός, σε ημέρες που απαιτείται μεγαλύτερη ελευθερία. Ο Εθνικοσοσιαλισμός μπορεί να αντιμετωπίσει αυτόν τον κίνδυνο εάν και όταν προκύψει. Εν τω μεταξύ, δεν είναι κακό να μας υπενθυμίζει ένας τόσο ισχυρός πρόδρομος όπως ο William Morris ότι, με τα άλλα ίδια δεδομένα, ο Εθνικοσοσιαλισμός, όταν οι νέες μορφές που έχει δημιουργήσει έχουν εδραιωθεί και εδραιωθεί, θα πρέπει να στοχεύει σε λιγότερη κρατική παρέμβαση παρά σε περισσότερη.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ο Εβραϊκός Μύθος
από τον «Σκεπτικό»

ΕΝΑ Στην Ετήσια Συνάντηση της Βρετανικής Ένωσης στο Νότιγχαμ τον Σεπτέμβριο του 1936, ο κ. Ο HG Wells μίλησε για την ιστορική αλήθεια σχετικά με τον ρόλο που έπαιξαν οι Εβραίοι στη θρησκευτική σκέψη, τον οποίο ισχυρίστηκε ότι είχε υπερβολικά υπερβάλει. Όταν ο κ. Wells έκανε την ομιλία του, Εβραίοι από κάθε κοινωνική τάξη βγήκαν να απαντήσουν και έπεισαν πολλές εθνικές δημόσιες προσωπικότητες να αποκηρύξουν τις απόψεις του κ. Wells. Το κύριο εβραϊκό επιχείρημα στις απαντήσεις τους ήταν - όπως ήταν από την αρχή - ότι οι Εβραίοι προφήτες δίδαξαν τον μονοθεϊσμό στην ανθρωπότητα.

Το μεγάλο πρόβλημα είναι κατά πόσον αυτός ο εβραϊκός ισχυρισμός μπορεί να τεκμηριωθεί από τα φώτα των σφηνοειδών εγγράφων και των κλασικών συγγραφέων, τα οποία συμπίπτουν και τα δύο με την περίοδο της εβραϊκής προέλευσης και του Εβραϊκού Βασιλείου στην Παλαιστίνη.

Είναι αξιοσημείωτο ότι όλες οι προαναφερθείσες πηγές αποδεικνύουν ακριβώς το αντίθετο από αυτούς τους ισχυρισμούς.

Τα αιγυπτιακά έγγραφα της Μέσης Αυτοκρατορίας (1750-1350 π.Χ.) υπό τους δύο Αμενχοτέπ, δείχνουν πέραν πάσης αμφιβολίας ότι περίπου το 1400 π.Χ. ο Ακενατόν και η αυλή του έκαναν μια θρησκευτική επανάσταση εισάγοντας τον μονοθεϊσμό ως κρατική θρησκεία. Τα γεγονότα περιγράφονται προσεκτικά στην Αρχαία Ιστορία του Κέιμπριτζ.

Η απόδειξη του Λατίνου ιστορικού Ιουστίνου ότι η καταγωγή των Εβραίων ήταν από τη Δαμασκό, επιβεβαιώνεται πλέον με το παραπάνω από τις επιστολές της Τελλ-Αμάρνα. Αυτή η αλληλογραφία δείχνει ότι για πολλούς αιώνες η Χαναάν ήταν απλώς μια αιγυπτιακή παραμεθόρια επαρχία, η κατοχή της οποίας αμφισβητούνταν συχνά από τους Χετταίους. Η γλώσσα της αλληλογραφίας ήταν η βαβυλωνιακή.

Αυτές οι επιστολές από το Τελλ-Αμάρνα φωτίζονται περαιτέρω από τα χεττιτικά αρχεία του Μπογάζ-Κεούι. Και οι δύο αναφέρουν μια κατηγορία ανθρώπων που ονομάζονταν Χαμπίρου, μια κατηγορία σκλάβων. Οι μελετητές εβραϊκής καταγωγής σε κάθε χώρα αρνούνται ότι οι Χαμπίρου έχουν οποιαδήποτε σχέση με τους Εβραίους. Υπάρχουν ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες στις επιστολές του Τελλ-Αμάρνα. Έξι επιστολές που απευθύνονται στον Φαραώ της Αιγύπτου προέρχονται από κάποιον Αμπντι-χιμπά, τον κυβερνήτη της Ουρουσαλίμ (Ιερουσαλήμ). Πιστεύω ότι αυτός ο Αμπντι-χιμπά είναι η αιγυπτιακή μεταγραφή του ίδιου του ονόματος Αβραάμ, σε κάθε περίπτωση ιθαγενή της Συρίας, ενώ η Παλαιά Διαθήκη φέρνει τον Αβραάμ από την Ουρ των Χαλδαίων. Ο Αμπντι-χιμπά πιέζεται σκληρά από τους Χαμπίρου (περίπου το 1400 π.Χ.). Σε επιστολή μετά από επιστολή ζητά στρατιωτική βοήθεια από την Αίγυπτο. «Στον Βασιλιά, κύριέ μου, Ήλιε μου. Αμπντι-χιμπά, τον δούλο σου, στα πόδια του βασιλιά, κύριέ μου, επτά και επτά φορές πέφτω. Είναι συκοφαντία αυτό που ισχυρίζονται εναντίον μου. Δες;·δεν είμαι πρίγκιπας... Δες, ούτε ο πατέρας μου ούτε η μητέρα μου με εγκατέστησαν σε αυτό το μέρος· το χέρι του ισχυρού βασιλιά με έκανε να μπω στο σπίτι του πατέρα μου.»

Σε μια άλλη επιστολή για βοήθεια, γράφει στον Φαραώ: «Οι Χαμπίρου καταλαμβάνουν τα φρούρια του βασιλιά... όλα έχουν χαθεί. Είθε ο βασιλιάς, κύριέ μου, να στείλει βοήθεια στη χώρα του».

Η Παλαιά Διαθήκη δεν γνωρίζει κανένα από αυτά ή μεταγενέστερα γεγονότα, τίποτα για τον μεγάλο παγκόσμιο πόλεμο που διεξήχθη μεταξύ του Ραμσή Β΄ (1292-1225 π.Χ.) και των Χετταίων της Κάδης, όπου όλα τα οργανωμένα κράτη της εποχής είχαν ενταχθεί στον έναν ή στον άλλον από τους δύο εμπόλεμους.

Δεν υπάρχει καμία αναφορά στον βασιλιά Δαβίδ ή τον Σολομώντα από καμία πηγή, εκτός από την προφορική παράδοση.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

της Παλαιάς Διαθήκης που γράφτηκε πολλούς αιώνες αργότερα, πιθανώς κατά τη διάρκεια της αιχμαλωσίας στη Βαβυλώνα, δηλαδή μετά το 585 π.Χ. Το γεγονός ότι δεν υπάρχει καμία αναφορά σε αυτούς σε καμία πηγή δεν αποκλείει απαραίτητα την πιθανότητα ύπαρξής τους και την κατά προσέγγιση αλήθεια της ιστορίας. Πόσο μάλλον, καθώς η χώρα που ενδιαφερόταν περισσότερο για τη Συρία και την Παλαιστίνη, η Ασσυρία, βρισκόταν τότε σε έκλειψη, δηλαδή περίπου το 1000 π.Χ.

Τα ακόλουθα σφηνοειδή στοιχεία εγείρουν ερωτήματα σχετικά με την προέλευση του ονόματος Jahur-Jehovah. Η παράδοση της Παλαιάς Διαθήκης για την εβραϊκή προέλευση του ονόματος είναι γνωστή. Ωστόσο, αραμαϊκές επιγραφές που βρέθηκαν στο Ζιντζιρλί (κοιλάδα του μέσου Ευφράτη) δείχνουν ξεκάθαρα ότι κατά την εποχή της εισβολής του Τιγλάτ-Πιλεσάρ Γ΄ (740 π.Χ.) στη γη του Σαμάλ, υπήρχε ένα μικρό ανεξάρτητο βασίλειο του Y'di, το οποίο είναι πράγματι ο Y'di. Αυτή η δυναστεία του Y'di ιδρύθηκε προφανώς τον 8ο αιώνα π.Χ. από τον KrL, τον οποίο διαδέχθηκε ο Parra I, ο οποίος άφησε μια επιγραφή στον θεό του, τον Hadad. Επομένως, ο βασιλιάς Azrian του Y'di, ο οποίος ταυτίστηκε με τον Azariah του Ιούδα (Β' Βασιλέων, 15) μέχρι την ανακάλυψη αυτής της αραμαϊκής επιγραφής, αποδεικνύεται ότι ανήκει σε μια δυναστεία του μέσου Ευφράτη. Αυτή η αποκάλυψη έχει επίσης δημιουργήσει μια μεγάλη αναστάτωση στην ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης.
Καθ' όλη τη διάρκεια της στρατιωτικής ισχύος της Ασσυρίας, από τον Ασσυρνατσιρπάλ Β΄ (884-860 π.Χ.) μέχρι το τέλος της Ασσυρίας (612 π.Χ.), ένας βασιλιάς της Σαμάρειας και ένας του Ιούδα αναφέρονται από τους Ασσυρίους. Είναι περίεργο που δεν αναφέρονται το Ισραήλ και η Χαναάν. Ήταν μικρές ηγεμονίες πάντα υποτελείς στην Ασσυρία, καθώς και στο πλησιέστερο βασίλειο της Δαμασκού. Κατά τη διάρκεια των 35 ετών της εξουσίας του, ο Σαμπουανασάρ Γ΄ (859-824 π.Χ.) εισέβαλε στη Συρία και την Παλαιστίνη δεκατέσσερις φορές. Αναφέρει τουλάχιστον πέντε εισβολές κατά τις οποίες μετέφερε λαούς της Παλαιστίνης στην Ασσυρία. Ο Τιγλάτ-Φιλεσάρ Δ΄ (745-728 π.Χ.), ο Σαργών Β΄ (722-705 π.Χ.), ο Σανχερίμπ (705-682 π.Χ.), ο Αζαρχαδών κ.λπ., όλοι με τη σειρά τους εισέβαλαν και λεηλάτησαν τη Συρία και την Παλαιστίνη, ο καθένας από αυτούς αρκετές φορές, και μετέφεραν λαούς στην Ασσυρία και τη Βαβυλωνία. Όπως ο Αμενχοτέπ Δ΄ της Αιγύπτου, ο Ζωροάστρης έψαλλε ύμνους στον Ήλιο και τον Αχουραμάζντα, την πιο αγνή μορφή μονοθεϊσμού από τις αρχές του 8ου αιώνα π.Χ.

Ο ένας θεός Αχουραμάζδα, η πηγή της καλοσύνης και της αγνότητας, επέζησε ακόμη και μετά —και πιθανώς λόγω— του μαρτυρίου του ίδιου του Ζωροάστρη. Απόδειξη αυτού είναι ότι οι Αχαιμένιοι (από το 548 π.Χ. και μετά) υιοθέτησαν τον Αχουραμάζδα ως τον έναν θεό τους. Τώρα μπορεί να αποδειχθεί ότι ο Ζωροάστρης έζησε στο πρώτο μισό του 8ου αιώνα π.Χ. Οι λαοί της Συρίας και της Παλαιστίνης που διασκορπίστηκαν σε όλη την Ασσυριακή Αυτοκρατορία μέσω των απελάσεων δεν θα ήταν εντελώς αγνοούντες το μονοθεϊστικό δόγμα του Ζωροάστρη.

Η Παλαιά Διαθήκη αναφέρει ότι ο Ναμπού-κουντούρ-ουτσούρι (Ναβουκεδνέζερ) της Παλαιάς Διαθήκης, ο βασιλιάς της Βαβυλώνας, οδήγησε τον εβραϊκό λαό σε αιχμαλωσία (περίπου το 555 π.Χ.). Δεν υπάρχει καμία καταγραφή αυτού στα βαβυλωνιακά κείμενα. Αλλά υποθέτοντας ότι είναι αλήθεια, όπως πιθανότατα ισχύει, οι Εβραίοι αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα, μετά την καταστροφή του ναού στην Ιερουσαλήμ ειδικότερα, θα ήταν φυσικά επιρρεπείς σε κάποια βαθύτερη σκέψη. Η Ζωροαστρική θρησκεία πρέπει να ήταν αρκετά διαδεδομένη εκεί.
Υπάρχουν αποδείξεις ότι η Δυτική Ασία συγκλονίστηκε βαθιά από την ολοκληρωτική πτώση της Ασσυρίας (612-606 π.Χ.) και την άνοδο των Αρείων φυλών, που όλοι λίγο πολύ λάτρευαν τον Ζωροάστρη. Η ιδέα του ενός θεού πρέπει να διεισδύσε ακόμη και σε έναν τόσο συντηρητικό λαό όπως οι Βαβυλώνιοι. Ο Ναβουναΐδ (553-538 π.Χ.), ο τελευταίος βασιλιάς της Βαβυλώνας, έχοντας επίγνωση της αυξανόμενης παλίρροιας, προσπάθησε να αποτρέψει τον κίνδυνο.
Με το ένα ή το άλλο πρόσχημα, συγκέντρωσε στην πρωτεύουσα όλα τα είδωλα των διαφόρων βαβυλωνιακών πόλεων και τις εικόνες των τοπικών θεών. Αυτή η ενέργεια προκάλεσε τεράστια δυσαρέσκεια στους τοπικούς ιερείς και στον τεράστιο αριθμό των οπαδών τους. Αυτός είναι πιθανώς ένας από τους λόγους για τους οποίους ο βαβυλωνιακός στρατός δεν αντιστάθηκε όταν ο Κύρος εισήλθε αθόρυβα στην πόλη (538 π.Χ.) και έθεσε τέλος στη Βαβυλωνιακή Αυτοκρατορία.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η παράδοση της Παλαιάς Διαθήκης λέει ότι ο Κύρος απελευθέρωσε τους Εβραίους αιχμαλώτους. Νομίζω ότι ο βολικός Πέρσης δεν ασχολήθηκε καθόλου με τους ανθρώπους στην πόλη, αρκεί να λάμβανε τον φόρο υποτελείας. Η άποψή μου είναι ότι ο εβραϊκός μονοθεϊσμός μεταφέρθηκε στην Παλαιστίνη από τους αιχμαλώτους της Βαβυλώνας. Μια κριτική επισκόπηση του Έσδρα 1 και άλλων κεφαλαίων στα Χρονικά είναι επιρρεπής σε μια τέτοια ερμηνεία. Μια φυλετική συνείδηση αναπτύχθηκε μεταξύ των Εβραίων - αν όχι ποτέ πριν από τη μεγάλη διασπορά το 71 μ.Χ. - ως συνέπεια της αιχμαλωσίας στη Βαβυλώνα. Η εμπειρία είχε αποδείξει ότι πάρα πολλοί θεοί δεν είχαν σώσει την ανθρωπότητα. Υπήρχε μεγαλύτερη πιθανότητα λύτρωσης με τη λατρεία ενός παντοδύναμου θεού.

Έχει προβληματίσει ιδιαίτερα τους μελετητές το γεγονός ότι καθ' όλη τη διάρκεια της ελληνιστικής περιόδου, το κοινό μέσο επικοινωνίας μεταξύ των Εβραίων ήταν τα ελληνικά. Φυσικά, υπήρχαν το Σάνχεδριν και τα ιερατεία. Η κύρια ομιλία μεταξύ των Σημιτών ιθαγενών φαίνεται να ήταν μια καθομιλουμένη των αραμαϊκών. Δεν μπορεί να διαπιστωθεί εάν οι Εβραίοι ιερείς μιλούσαν εβραϊκά μεταξύ τους.

Χωρίς καμία αμφιβολία, ο Κικέρων είναι ο πιο έξυπνος και δίκαιος πολιτικός της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας. Σε έναν κόσμο απόλυτης διαφθοράς και ακολασίας, είναι μόνος με τον Κάτωνα, εναντίον του οποίου δεν έχει απαγγελθεί καμία κατηγορία για δωροδοκία ή παράβαση καθήκοντος. Τα γραπτά του αποδεικνύουν το εύρος των πνευματικών του δυνάμεων και της συλλογιστικής του. Ανάμεσα σε εκατοντάδες υπάτους και πραίτορες, είναι ο μόνος υπάλληλός που επέστρεψε από την Κιλικία με έντιμο ιστορικό. Ο Κικέρων είναι ένας εξέχων πολιτικός στοχαστής, δίκαιος και έντιμος. Είναι πολύ αντικειμενικός σε σχέση με τα ξένα έθνη. Έγραψε για την ελαφρότητα των Ελλήνων, για τη δουλεία των Λυδών, αλλά ποτέ δεν αποκάλεσε κανέναν από αυτούς εχθρούς του Βόρνε. Μόνο τους Εβραίους αποκαλεί ξανά και ξανά «εχθρούς μας». Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Το επόμενο πράγμα είναι η κατηγορία για τον εβραϊκό χρυσό... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.—Όσον αφορά τον χρυσό που εξάγεται στην Ιερουσαλήμ από Εβραίους από την Ιταλία και από όλες τις επαρχίες μας. . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.—Αλλά το να αντισταθείς σε αυτή τη βάρβαρη δεισιδαιμονία ήταν πράξη αξιοπρέπειας, καταδίκαζαν την πολύ μεγάλη βαρβαρότητα. απείθαρχοι στις συνελεύσεις, που γίνονται για την υπεράσπιση των συμφερόντων της Δημοκρατίας.

· · Το θρησκευτικό δόγμα των Εβραίων, των εχθρών μας, δεν ήταν εμπόδιο . . . κ.λπ., κ.λπ.

Αυτή η ομιλία του Κικέρωνα είναι πιθανώς ένα από τα πιο όμορφα και πατριωτικά έργα στα λατινικά. Ωστόσο, τα τελευταία πενήντα χρόνια δεν έχει υπάρξει σχολική έκδοση για τα δημόσια σχολεία και τα πανεπιστήμια αυτής της χώρας, για προφανείς λόγους. Ούτε έχει υπάρξει καμία έκδοση των Ιστοριών του Τάκιτου, για τον ίδιο λόγο. Ο Τάκιτος (Annalium.il.85) αναφέρει ότι υπό τον αυτοκράτορα Τιβέριο η Γερουσία εξέδωσε διάταγμα που απαγόρευε την αιγυπτιακή και εβραϊκή λατρεία και απέλαυνε 4.000 Εβραίους απελεύθερους από τη Ρώμη στη Σαρδηνία, και τους υπόλοιπους να εγκαταλείψουν αμέσως τη Ρώμη.

Ο Τάκιτος μάλιστα αναφέρει σε ένα απόσπασμα ότι κατά την πιο επιτυχημένη περίοδο του Ιουδαϊκού Βασιλείου (τον αιώνα π.Χ. και μέχρι την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τον Τίτο το 70 μ.Χ.) οι Εβραίοι λάτρευαν το κεφάλι ενός γαϊδουριού στον ναό τους. (Τάκιτος: Historiarum V. 2-5).

Ο Οράτιος και ο Ιουβενάλης έχουν πολλά άλλα να πουν γι' αυτούς. Ο Κωνσταντίνος, ο λεγόμενος Μέγας, διέπραξε την φρίκη να επιτρέψει την αγιοποίηση της Παλαιάς Διαθήκης στην πρώτη Εκκλησιαστική Σύνοδο της Νίκαιας το 325 μ.Χ. Για περίπου μια ή δύο γενιές οι Εβραίοι έγιναν πολύ δημοφιλείς σε όλη τη Χριστιανοσύνη ως γιοι προφητών. Αλλά μόλις πέρασε ένας αιώνας (δηλαδή από τις αρχές του πέμπτου αιώνα) πριν διαταχθούν μάζες από αυτούς να εγκαταλείψουν την Κωνσταντινούπολη και την Αλεξάνδρεια.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι, με σκοπό να εκδικηθούν τον «Χριστιανισμό», οι Εβραίοι

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

έπαιξε σημαντικό ρόλο στην οργάνωση του κινήματος του Ισλάμ. Ωστόσο, είναι πολύ περίεργο το γεγονός ότι, παρά τις υπηρεσίες που προσέφεραν οι Εβραίοι, οι πρώτοι Χαλίφηδες τους έσπειραν τρομερό φανατισμό.

Ως «λαοί της Βίβλου», οι Άραβες δεν ανάγκασαν ποτέ τους Χριστιανούς να ασπαστούν το Ισλάμ, εκτός από μια επίσημη πρόσκληση. Αλλά μέχρι τους Αββασίδες Χαλίφηδες (850 μ.Χ.), το Ισλάμ δεν αναγνώριζε τους Εβραίους ως μονοθεϊστές.

Ολόκληρες κοινότητες Εβραίων στα μέρη του Λεβάντε αναγκάστηκαν να προσηλυτιστούν και οι άνδρες οδηγήθηκαν στις πρώτες γραμμές των στρατών του Ισλάμ.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ο Μουσουλμανικός Κόσμος και η Παλαιστίνη

από τον A. Yusuf Ali

Π Η βρετανική πολιτική στην Παλαιστίνη έχει προκαλέσει μόνιμη πληγή στις σχέσεις μεταξύ της Μεγάλης Βρετανίας και του μουσουλμανικού κόσμου. Οι παρεξηγήσεις που δημιούργησε ήταν αρκετά σοβαρές τη δεκαετία του 1920 - τη δεκαετία του 1930 η ένταση που προκάλεσαν ήταν τόσο τρομερή που υπάρχει ο κίνδυνος έκρηξης. Και σε αυτό το έτος χάριτος 1938, η παγκόσμια κατάσταση έχει επιδεινωθεί τόσο γρήγορα που κανείς δεν μπορεί να αγνοήσει την Παλαιστίνη ως σημαντικό παράγοντα για τη μελλοντική ειρήνη του κόσμου. Οι βρετανικές αρχές έχουν κατά κάποιο τρόπο συνειδητοποιήσει την αδύνατη κατάστασή τους και μέσα σε δύο χρόνια έχουν στείλει δύο Επιτροπές για να τις βοηθήσουν να λύσουν το πρόβλημα. Αυτό που δεν έχουν συνειδητοποιήσει είναι η δύναμη του μουσουλμανικού αισθήματος και τα ακλόνητα θεμέλια στα οποία βασίζεται αυτό το αίσθημα.

Δεν είναι αλήθεια ότι μόνο οι αραβικές χώρες ενδιαφέρονται για το ζήτημα. Κάθε εβδομάδα οι εφημερίδες από την Ινδία φέρνουν νέα για συναντήσεις σε διάφορα κέντρα της χώρας, όπου εκφράζεται συμπάθεια προς τους Άραβες και ζητείται από τη Μεγάλη Βρετανία να αλλάξει την πολιτική της στην Παλαιστίνη.

Όχι μόνο οι Μουσουλμάνοι, αλλά και οι Ινδουιστές ενδιαφέρονται για το ζήτημα. Έχουν εορταστεί περισσότερες από μία Ημέρες της Παλαιστίνης, κατά τις οποίες έχουν εκφωνηθεί έντονες ομιλίες. Η Χιτζράτ (εθελοντική εξορία) και η άρνηση συνεργασίας με την κυβέρνηση έχουν προταθεί ως μέσα άσκησης πίεσης στις αρχές. Οι Μουσουλμάνοι της Ιάβας υπό ολλανδική κυριαρχία έχουν δείξει το ίδιο έντονο ενδιαφέρον και έχουν προκαλέσει μεγάλη αμηχανία στην κυβέρνησή τους. Στις γαλλικές μουσουλμανικές αποικίες, το αίσθημα της Παλαιστίνης προσθέτει ουσιαστικά στα πολύ περίπλοκα προβλήματα που έχει να αντιμετωπίσει η γαλλική αποικιακή πολιτική. Και είναι φυσικό στις ίδιες τις αραβικές χώρες το αίσθημα συμπάθειας προς τους Άραβες αδελφούς τους και αγανάκτησης κατά της καταπίεσης και της αδικίας που ασκείται στην Παλαιστίνη να βρίσκει έντονη έκφραση.

Ο Πρίγκιπας Σαΐφουλ Ισλάμ της Υεμένης, με την Αντιπροσωπεία Στέψης του το 1937, εξέφρασε δημόσια τα βαθιά του αισθήματα και αυτά του λαού του σε συναντήσεις στο Λονδίνο. Μιλώντας σε δεξίωση στην οποία παρευρέθηκαν διάφορα μέλη του διπλωματικού σώματος, είπε: «Όλοι οι Μουσουλμάνοι στον κόσμο συμπονούν τους Άραβες της Παλαιστίνης και δεν θα ησυχάσουν μέχρι να λυθεί το παλαιστινιακό ζήτημα χωρίς να θιγούν τα πολιτικά δικαιώματα των Αράβων». Και η Υεμένη δεν έχει σιωπήσει έκτοτε, αλλά έχει καταβάλει διάφορες προσπάθειες για να προτείνει μια λύση.

Το Ιράκ ήταν ακόμη πιο επίμονο. Ο νυν πρωθυπουργός του Ιράκ έχει κάνει δηλώσεις που έχουν επικριθεί από ορισμένους ως «καυτές αδιακρισιοσύνες». Αν ήταν αδιακρισιοσύνες, τουλάχιστον εμπνεύστηκαν από μια γνήσια ανησυχία ότι η βρετανική κοινή γνώμη δεν θα έπρεπε να παραπλανηθεί σε περαιτέρω λάθη στην Παλαιστίνη. Πιστεύεται ότι η πρόσφατη επίσκεψή του (το φθινόπωρο του 1938) στο Λονδίνο είχε κυρίως ως στόχο να παρουσιάσει κάποια λογική λύση στο παλαιστινιακό ζήτημα και ήταν απάντηση στο πολύ έντονο αίσθημα για το ζήτημα που υπάρχει στον ίδιο του τον λαό στη Βαγδάτη. Η Υπεριορδανία, ως γείτονας και από ορισμένες απόψεις μέρος της ίδιας γεωγραφικής περιοχής, ενδιαφέρεται, φυσικά, έντονα. Ο βασιλιάς Αμπντούλ Αζίζ Ιμπν-Σαούντ της Σαουδικής Αραβίας έχει διατηρήσει μέχρι στιγμής διπλωματική σιωπή, αλλά οι υπήκοοί του, οι ένθερμοι Ικουάν, είναι ίσως από τις πιο σημαντικές από τις αραβικές ομάδες που παρακολουθούν τα γεγονότα στην Παλαιστίνη με κάτι περισσότερο από πλατωνικό ενδιαφέρον.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η Συρία βρίσκεται στη γέννηση της νέας της ελευθερίας ως κυρίαρχο αραβικό κράτος, και η αραβική άποψη για την Παλαιστίνη δεν είναι πουθενά πιο ζωντανό ζήτημα από ό,τι στη Δαμασκό. Ιστορικά και γεωγραφικά, η Παλαιστίνη αποτελεί μέρος της Συρίας και η παλαιστινιακή εξέγερση έχει την πιο θερμή συμπάθεια και υποστήριξη στην αναδυόμενη συριακή δημοκρατία. Ο Μεγάλος Μουφτής της Ιερουσαλήμ είναι πρόσφυγας σε ένα από τα συστατικά κράτη της Συρίας - η Δαμασκός ήταν και είναι ένα από τα πιο σημαντικά κέντρα για την υποστήριξη του αραβικού σκοπού της Παλαιστίνης. Περισσότερα από ένα διεθνή μουσουλμανικά συνέδρια έχουν πραγματοποιηθεί στο Μπλουντάν (κοντά στη Δαμασκό). Το τελευταίο από αυτά τα συνέδρια πραγματοποιήθηκε στο Κάιρο τον Οκτώβριο του 1938. Σε αυτά συμμετείχαν μουσουλμάνοι μέλη νομοθετικών σωμάτων από διάφορες χώρες. Δεσμεύτηκε για την υπεράσπιση της Παλαιστίνης, την εγκαθίδρυση μιας εθνικής κυβέρνησης στη χώρα και την εγκατάλειψη της ανέφικτης ιδέας μιας εβραϊκής εθνικής πατρίδας στην Παλαιστίνη. Μια διεθνής συνάντηση γυναικών υποστηρικτών του αραβικού σκοπού στην Παλαιστίνη πραγματοποιήθηκε στο Κάιρο υπό την προεδρία της κας Σαράουι, αμέσως μετά το κοινοβουλευτικό συνέδριο. Οι Αιγύπτιοι, τόσο ο λαός όσο και οι θρησκευτικοί και κοινοβουλευτικοί ηγέτες του, είναι ολόψυχα στο πλευρό του σκοπού. Και η Αίγυπτος είναι το πνευματικό επίκεντρο του αραβόφωνου κόσμου.

Έτσι, έχουμε πρακτικά την ομόφωνη φωνή του μουσουλμανικού κόσμου στην αντίσταση στις εβραϊκές φιλοδοξίες στην Παλαιστίνη. Οι Χριστιανοί στις αραβικές χώρες είναι επίσης απόλυτα σύμφωνοι με τους μουσουλμάνους αδελφούς τους σε αυτό το ζήτημα. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι ολόκληρη η Εγγύς Ανατολή φλέγεται σε αυτό το ζήτημα και ολόκληρος ο μουσουλμανικός κόσμος βρίσκεται σε συμπάθεια και συνεργασία.
Αυτά τα κράτη σταδιακά αυξάνουν σε ισχύ και σημασία. Η φιλοδοξία τους είναι να σχηματίσουν ένα συμπαγές μπλοκ και έχουν διαπραγματευτεί αρκετές συνθήκες για την προώθηση αυτού του στόχου. Το Ιράν και η Τουρκία έχουν συμμετάσχει σε ορισμένες από αυτές τις συνθήκες. Αξίζει τον κόπο να αποξενωθούν τόσο σημαντικά στοιχεία του πληθυσμού της Δυτικής Ασίας και της Βόρειας Αφρικής προκειμένου να υλοποιηθεί η Διακήρυξη Μπάλφουρ, η οποία ήταν η ίδια ασυμβίβαστη με τις υποσχέσεις που δόθηκαν στους Άραβες; Πράγματι, εάν οι εβραϊκές απαιτήσεις πρόκειται να ικανοποιηθούν, θα παραβιάσουν ένα ουσιώδες μέρος της ίδιας της Διακήρυξης Μπάλφουρ, καθώς η επιστολή του κ. Μπάλφουρ προς τον Λόρδο Ρότσιλντ, που δημοσιεύτηκε στις 2 Νοεμβρίου 1917, περιείχε τις παρακάτω λέξεις με πλάγια γραφή:

> «Αντιμετωπίζουμε ευνοϊκά την εγκαθίδρυση στην Παλαιστίνη μιας Εθνικής Στέγης για τον εβραϊκό λαό και θα καταβάλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια για να διευκολύνουμε αυτόν τον στόχο, με την προϋπόθεση ότι δεν θα γίνει τίποτα που θα μπορούσε να «θίξει τα πολιτικά και θρησκευτικά δικαιώματα των υφιστάμενων μη εβραϊκών κοινοτήτων στην Παλαιστίνη».

Η Διακήρυξη ήταν ασαφής και ασυμβίβαστη με την καλή πίστη των Βρετανών προς τους Άραβες. Έχει αποδειχθεί μη εφαρμόσιμη στην πράξη και έχει βλάψει πολύ το βρετανικό κύρος στον μουσουλμανικό κόσμο. Αποτελεί μια διαρκή πληγή στην παγκόσμια πολιτική αυτή τη στιγμή και είναι πιθανό να αποτελέσει μια γόνιμη αιτία μεγάλης αναταραχής και αναταραχής στο μέλλον. Οι εχθροί της Αγγλίας βρίσκουν εκεί ένα πολλά υποσχόμενο πεδίο για την προπαγάνδα τους και είναι πιθανό να μην χάσουν τις ευκαιρίες τους σε μια περίοδο κρίσης ή κινδύνου. Σίγουρα, μια έξυπνη και καλά καταρτισμένη κοινή γνώμη θα τασσόταν σθεναρά κατά μιας τέτοιας φαρσοκωμωδικής πολιτικής.

Μέχρι στιγμής έχουμε εξετάσει μόνο ζητήματα πολιτικής. Ας εξετάσουμε το ζήτημα ως ζήτημα δικαιοσύνης. Η Ιερουσαλήμ και οι Άγιοι Τόποι δεν είναι ιεροί μόνο για τους Εβραίους. Είναι ακόμη πιο ιεροί για τους Χριστιανούς και τους Μουσουλμάνους. Το κεντρικό γεγονός στην ίδρυση του Χριστιανισμού έλαβε χώρα σε αυτή τη γη. Το Ουράσττζιντ αλ Άκσα αναφέρεται ρητά ως ιερός τόπος στο Κοράνι (xvii. 1, 5 και 7). Για 1.868 χρόνια, από την καταστροφή του Ναού από τον Τίτο το 70 μ.Χ., οι Εβραίοι έχουν εκδιωχθεί από τη χώρα. Για 2.500 χρόνια (από την αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα)

Οι Εβραίοι δεν κατείχαν καμία ανώτατη εξουσία στη χώρα. Για τους έξι περίπου αιώνες (από την εποχή του Ιησού του Ναυή, 1254 π.Χ., μέχρι την κατάληψη της Ιερουσαλήμ από τον Ναβουχοδονόσορα, 587 π.Χ.) προσπάθησαν να κυβερνήσουν ένα μικτό

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

πληθυσμό, αλλά ήταν μοιρασμένοι μεταξύ τους. Η πραγματική τους εξουσία διήρκεσε μόλις δύο γενιές, δηλαδή: κατά τη βασιλεία του Δαβίδ και του Σολομώντα (1055 έως 977 π.Χ.). Ποτέ δεν σχημάτισαν πλειοψηφία στον πληθυσμό, ο οποίος αποτελούνταν από Φιλισταίους (από τους οποίους ονομάζεται η Παλαιστίνη) και διάφορες αραβικές φυλές, όπως Εδωμίτες, Αμαληκίτες, Μωαβίτες κ.λπ. Οι Εβραίοι βρίσκονται στη χώρα μόνο περιστασιακά και μόνο ως μειονότητα.

Είναι δίκαιο, υπό αυτές τις συνθήκες, να μιλάμε για την Παλαιστίνη ως γη των Εβραίων; Πιο σωστά, ισχυρίζεται ότι αποτελεί τμήμα του Τζαζιράτ-ουτ Άραμπ, του αραβικού νησιού που σχεδόν περικλείεται από τη Μεσόγειο, την Ερυθρά Θάλασσα, την Αραβική Θάλασσα, τον Περσικό Κόλπο και την κοιλάδα Ευφράτη-Τίγρη.
Οικονομικά, η Αραβία, αν ποτέ καταφέρει να αναδειχθεί, μπορεί να στηριχθεί μόνο στις εύφορες παράκτιες εκτάσεις που περικλείουν τις αμμώδεις ερήμους της. Νομικά, η Εντολή που διατηρεί η Βρετανία στην Παλαιστίνη δεν καθιστά την Παλαιστίνη βρετανικό έδαφος ούτε εξουσιοδοτεί τη Βρετανία να διαθέσει τη γη όπως θέλει. Είναι επίτροπος ενός «ανεξάρτητου έθνους» και η λειτουργία της είναι να «παρέχει διοικητικές συμβουλές και βοήθεια», όχι να παραχωρεί μέρος της επικράτειάς της σε αλλοδαπούς ή να την κρατάει για τον εαυτό της. Το Σύμφωνο της Κοινωνίας των Εθνών (Άρθρο 22) αναφέρει, αναφερόμενο στην Παλαιστίνη και τη Συρία: «Ορισμένες κοινότητες που ανήκαν προηγουμένως στην Τουρκική Αυτοκρατορία έχουν φτάσει σε ένα στάδιο ανάπτυξης όπου η ύπαρξή τους ως ανεξάρτητα έθνη μπορεί να αναγνωριστεί προσωρινά, με την επιφύλαξη της παροχής διοικητικών συμβουλών και βοήθειας από έναν εντολοδόχο μέχρι να μπορέσουν να σταθούν μόνοι τους. Οι επιθυμίες αυτών των κοινοτήτων πρέπει να αποτελούν κύριο παράγοντα στην επιλογή του εντολοδόχου».

Η ομόφωνη επιθυμία της πλειοψηφίας του αρχικού πληθυσμού της Παλαιστίνης, δηλαδή σχεδόν όλων εκτός από το ξένο στοιχείο που εισήχθη πρόσφατα, είναι να ανακηρυχθούν κυρίαρχο ανεξάρτητο έθνος. Έχουν υποβληθεί σε τεράστιες θυσίες και έχουν χύσει ελεύθερα το αίμα τους αγωνιζόμενοι για αυτόν τον σκοπό. Η μόνη έντιμη πορεία, επομένως, που απομένει για τη Βρετανία είναι:

Να εγκαταλείψει την εντολή·

Να παραδώσει την περιοχή στον λαό ως κυρίαρχο έθνος, με σύνταγμα που θα θεσπιστεί από οι ίδιοι οι άνθρωποι·

Να απαγορευτεί οποιαδήποτε μελλοντική εβραϊκή μετανάστευση·

Να συναφθεί συνθήκη με το νέο Κράτος για την εύλογη προστασία της εβραϊκής μειονότητας που επιλέγει να παραμείνει πιστά μέλη του Κράτους και να υπακούει στους νόμους του, με τις εγγυήσεις για την τοπική αυτονομία που θα συμφωνηθούν, με βάση την αρχή ότι factum vale quod fieri non debuit.

Να επιτραπεί η ελεύθερη επιλογή της απόσυρσης σε όσους δεν επιθυμούν να ενσωματωθούν στο Κράτος.

Κάποια τέτοια ρύθμιση θα συμβάλει στη μελλοντική ειρήνη και ανάπτυξη και επιτέλους θα αποδώσει δικαιοσύνη στους καταπιεσμένους Άραβες. Αυτή θα ήταν μια από τις τελευταίες από τις κατάφωρες πράξεις αδικίας που διαπράχθηκαν από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών που θα διορθωθούν με βάση τις αρχές της ισότητας, της καλής συνείδησης και μιας λογικής παραχώρησης στα πραγματικά γεγονότα της κατάστασης.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Φασισμός και Διαλεκτική από τον A. Raven Thomson

ΤΗ αδιάκοπη πρόοδος του φασισμού στην Ευρώπη φαίνεται να υποδηλώνει την ύπαρξη μιας νέας ιστορικής διαδικασίας, η οποία δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, αλλά βαδίζει προς την αναπόφευκτη ολοκλήρωσή της. Οι μαρξιστές, που νόμιζαν ότι είχαν κληρονομήσει από τον προφήτη Κάρολο μια τέλεια εξήγηση της ιστορικής προόδου, τώρα αδυνατούν να εξηγήσουν αυτή την απροσδόκητη οπισθοδρόμηση, η οποία προκαλεί χάος στο στρατηγικό τους σχέδιο ακριβώς τη στιγμή που η νίκη φαινόταν να είναι στα χέρια του προλεταριάτου. Είναι πολύ καλό να αποκαλούμε τον φασισμό «την οργανωμένη έκφραση της αποφασιστικότητας των καπιταλιστών να μην μείνουν πίσω για να παραμείνουν στην εξουσία», όπως κάνει ο κ. Τζον Στράτσι. Αλλά αυτό δεν εξηγεί τον αυθάδη τρόπο με τον οποίο οι φασίστες ηγέτες φέρονται στους μεγαλύτερους καπιταλιστές, ούτε την πλήρη υποταγή τους στην οικονομική ελευθερία στην εθνική ευημερία.

Ας εξετάσουμε το μαρξιστικό σύστημα, «Η Υλιστική Ερμηνεία της Ιστορίας», για να δούμε πού έχει πάει στραβά. Πρώτα απ 'όλα πρέπει να επιστρέψουμε στον Χέγκελ, γιατί όπως σχολίασε ο Λένιν, «Ο Μαρξ είναι ακατανόητος χωρίς τον Χέγκελ». Τώρα, ο Χέγκελ σίγουρα δεν ήταν υλιστής. Αντιθέτως, ήταν ιδεαλιστής. Πίστευε ότι το σύμπαν ήταν όλο πνεύμα, ή πιο σωστά, όλο «ιδέα». Αυτό δεν άρεσε στον Εβραίο Καρλ Μαρξ. Αλλά στην εξήγηση των φαινομένων, ο Χέγκελ εφηύρε ένα σύστημα που ονομάστηκε «Διαλεκτική», το οποίο ασκούσε τεράστια έλξη στο λεπτό μυαλό του Μαρξ.

Η έννοια του Χέγκελ για το «Σύμπαν» ήταν μια εκπληκτική προσπάθεια της ανθρώπινης διάνοιας, ίσως το μεγαλύτερο νοητικό επίτευγμα της ανθρωπότητας. Είδε ένα φοβερό θέαμα μιας ολοκληρωτικής «ιδέας» που ασχολούνταν με μια ατελείωτη διαδικασία αυτογνωσίας. Σε αυτή τη διαδικασία, όλα τα φαινόμενα, συμπεριλαμβανομένης της ύπαρξης της ίδιας της ανθρωπότητας, ήταν κομμάτια μιας τεράστιας και περίπλοκης «διαλεκτικής» ή επιχειρηματολογίας, μέσω της οποίας η «ιδέα» αμφισβητούσε τον εαυτό της αναζητώντας την απόλυτη αλήθεια, ή πιο σωστά, την «αυτογνωσία». Συνέλαβε τη διαδικασία ως την επαναλαμβανόμενη διατύπωση κάποιας «θέσης» ή πτυχής της αλήθειας, όπως ακριβώς ένας επιστήμονας διατυπώνει μια θεωρία για να εξηγήσει χημικά ή φυσικά γεγονότα.
Στη συνέχεια, καθώς αυτή η θέση δεν ασπαζόταν, στην πραγματικότητα, την πλήρη αλήθεια, θα εκβίαζε μια «αντίθεση» ή αντίθετη έννοια, η οποία στη συνέχεια θα εμπλεκόταν σε μια «διαλεκτική» πάλη με την ατελή υπόθεση της «θέσης». Όπως ακριβώς οι αντίπαλοι μιας επιστημονικής θεωρίας θα παρατάξουν τα επιχειρήματά τους εναντίον της.

Τελικά από αυτή τη διαλεκτική θα προέκυπτε ένα « «σύνθεση», συμπεριλαμβανομένων πτυχών τόσο της θέσης όσο και της αντίθεσης σε μια πιο προσεκτική εκτίμηση της αλήθειας. Καθώς αυτή η σύνθεση θα διαμόρφωνε στη συνέχεια μια νέα, αλλά ακόμα ατελή, θέση, θα προκαλούσε μια περαιτέρω διαλεκτική πάλη, μια περαιτέρω σύνθεση, και ούτω καθεξής, σε μια προοδευτική αναζήτηση της απόλυτης γνώσης. Και πάλι, ο παραλληλισμός με την πρόοδο της επιστημονικής έρευνας είναι στενός. Πολύ φυσικά, ο Χέγκελ θεωρούσε τον άνθρωπο, και ιδιαίτερα το οργανωμένο, πολιτισμένο κράτος, με τη μέγιστη εκτίμηση, ως το πιο προηγμένο όργανο στη διαλεκτική τελειοποίηση της ιδέας. Αυτή είναι η προέλευση της μάλλον λανθασμένης άποψης ότι ο Χέγκελ υποστήριζε τη λατρεία του Κράτους. Στην πραγματικότητα, ο Χέγκελ ήταν Πανθεϊστής. Ίσως ο πιο έντονος Μονοθεϊστής που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα.

Ο ΜΑΡΞ ΚΑΙ Η ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ

Ο Μαρξ είχε ελάχιστη από την πνευματική ικανότητα του Χέγκελ, του οποίου το σύστημα περιγράφεται μόνο με τον πιο χονδροειδή τρόπο.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

παραπάνω μορφή, αλλά προσκολλήθηκε στη διαλεκτική διαδικασία ως εξήγηση και δικαιολόγηση του Πολέμου των Ταξών. Συμμεριζόμενος την εκτίμηση του Χέγκελ για τον άνθρωπο και το οργανωμένο κράτος, ο Μαρξ ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα για την ανάπτυξη της κοινωνίας στο πλαίσιο της διαλεκτικής διαδικασίας. Βλέποντας την κοινωνία ως όργανο παραγωγής, όχι όπως ο Χέγκελ ως όργανο γνώσης, θεωρούσε τους «εργάτες» ως το μόνο τμήμα της κοινωνίας που δικαιούταν σεβασμό και καταδίκαζε την ατέλεια μιας κοινωνίας που έδινε δύναμη και κύρος σε παράσιτα και μη παραγωγούς.

Η μαρξιστική «υλιστική ερμηνεία της ιστορίας» βασίζεται στη διαλεκτική πάλη μεταξύ των τάξεων της κοινωνίας με τελικό στόχο την τελειοποίηση της αταξικής κοινωνίας στην οποία όλοι θα «εργάζονται», δηλαδή όλοι θα συμμετέχουν στη διαδικασία της παραγωγής. Αν και αυτό το μαρξιστικό σχήμα απέχει πολύ από την υψηλή καθολική έννοια της εγελιανής φιλοσοφίας, ωστόσο δεν μπορεί παρά να διεκδικήσει τη συμπαθητική εξέταση όλων των ρεαλιστών που απορρίπτουν τόσο τον ιδεαλισμό όσο και τον υλισμό ως πλήρεις φιλοσοφίες ύπαρξης. Μπορεί να μην συμμεριζόμαστε τη μαρξική προκατάληψη υπέρ των υλικών παραγωγών και να διατηρούμε μια τιμητική θέση για τους αναζητητές της αλήθειας, είτε μέσω της Τέχνης, της Επιστήμης είτε της Θρησκείας, αλλά επαναστατούμε ενάντια στην κυριαρχία της κοινωνίας από οποιαδήποτε τμηματική τάξη, ειδικά αν αυτή η τάξη δεν συμβάλλει ούτε στη γνώση της Αλήθειας ούτε στην παραγωγή Πλούτου.

ΑΝΑΠΤΥΛΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Όποια κι αν είναι η άποψή μας για την απόλυτη αλήθεια της εγελιανής φιλοσοφίας, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η εγελιανή «Τριάδα» της θέσης, της αντίθεσης και της σύνθεσης αποτελεί έναν θεμελιώδη ρυθμό ύπαρξης τόσο στη φύση όσο και στην κοινωνία. Από τη σύνδεση του πρωτονίου και του ηλεκτρονίου για να σχηματίσουν ένα άτομο μέχρι τη σύνδεση του άνδρα και της γυναίκας για να σχηματίσουν μια οικογένεια, βρίσκεται η ίδια θεμελιώδης τριαδική βάση. Στην κοινωνία ισχύει ο ίδιος νόμος σε μια συνεχή δυναμική διαδικασία, την οποία ο Μαρξ υποστήριξε, αναμφίβολα ορθώς, ότι θα κατέληγε στην τελειοποιημένη αταξική κοινωνία. Ας παρακολουθήσουμε αυτή τη διαδικασία μέσα από την ανάπτυξη του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Η σύγχρονη Ευρώπη έχει τις ρίζες της στην επίδραση των βαρβαρικών ορδών στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Ποιο πιο τέλειο παράδειγμα της διαλεκτικής διαδικασίας θα μπορούσε να δοθεί; Η θέση του ρωμαϊκού πολιτισμού, τεχνητού, υλιστικού και παρακμιακού, αμφισβητήθηκε από την αντίθεσή της, τη γερμανική βαρβαρότητα, φυσική, ιδεαλιστική και αρρενωπή. Το αποτέλεσμα ήταν μια σχεδόν τέλεια σύνθεση, μετά από έναν πικρό διαλεκτικό αγώνα κατάκτησης, ανακατάληψης, υποδούλωσης και βανδαλισμού, όταν το φεουδαρχικό σύστημα ανέκυπτε στα ερείπια της Ρώμης, με επικεφαλής βαρβάρους ηγέτες που, παρ' όλα αυτά, εξακολουθούσαν να φέρουν τους παραδοσιακούς τίτλους της Αυτοκρατορικής Ρώμης, dux (δούκας) comes (κόμης), imperator (αυτοκράτορας) και ούτω καθεξής, κυβερνώντας βιλλάνους, αλλά πρόσφατα απελευθερωμένους από την υπηρεσία στις ρωμαϊκές βίλες.

Αυτό το φεουδαρχικό σύστημα βασιζόταν εξ ολοκλήρου στη στρατιωτική ισχύ της προστασίας με το σπαθί σε αντάλλαγμα για στρατιωτική υπηρεσία στον άρχοντα. Πολύ φυσικά, σε μια διαλεκτική διαδικασία (την οποία αγνόησε εντελώς ο Μαρξ), η στρατιωτική ισχύς προκάλεσε την πλήρη αντίθεσή της στην πνευματική ισχύ. Η ισχύς του φεουδαρχικού βαρόνου αμφισβητήθηκε από τη δύναμη του ιερέα, και ο Μεσαίωνας έσφυξε από τη μεγάλη πάλη Εκκλησίας και Κράτους, η οποία κορυφώθηκε με την αντιπαλότητα Πάπα και Αυτοκράτορα που έληξε στην Κανόσα με τον θρίαμβο του Παπισμού, και την εκπληκτική σύνθεση στρατιωτικής και πνευματικής ισχύος στις Σταυροφορίες.

Η παπική κυριαρχία, ωστόσο, συγκεντρωμένη στην Ιταλία, έγινε αφόρητη για την επαρχιακή αριστοκρατία, η οποία τελικά διέλυσε τη δύναμη της Ρώμης κατά τη Μεταρρύθμιση και ίδρυσε τα ανεξάρτητα κράτη της Ευρώπης, διαλύοντας την προηγούμενη ενότητα του Χριστιανισμού. Ακολούθησε μια άλλη σύνθεση όταν ευγενείς και κλήρος ενώθηκαν στην υπηρεσία της απόλυτης μοναρχίας. Δεν έχει σημασία αν

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Αυτό επιτεύχθηκε με τις αδίστακτες μεθόδους του Ερρίκου Η΄ ή με τη φινέτσα του Λουδοβίκου ΙΔ΄, ο οποίος έκανε έναν Καρδινάλιο κορυφαίο υπουργό του κράτους: τόσο στα προτεσταντικά όσο και στα καθολικά έθνη, η σύνθεση της μοναρχίας έθεσε τέλος στη διαλεκτική πάλη της κοσμικής και πνευματικής εξουσίας.

Η μοναρχία, ωστόσο, δεν ήταν παρά η ασπίδα και η δικαιολογία για το προνόμιο της γέννησης και του κλήρου, αυτό το αριστοκρατικό προνόμιο που ο Καρλ Μαρξ λανθασμένα αποκαλεί «φεουδαρχικό». Τώρα επιτέλους βγαίνουμε στη σύντομη περίοδο της ιστορίας που ενδιαφέρει μόνο τους Μαρξιστές, την περίοδο κατά την οποία τα υλιστικά κίνητρα αρχίζουν να κυριαρχούν έναντι των ιδεαλιστικών κινήτρων και η ταξική κυριαρχία αρχίζει να γίνεται αισθητή. Αναπόφευκτα ο απλός λαός δυσανασχετούσε και επαναστατούσε ενάντια στις αριστοκρατικές αξιώσεις, και η Μεγάλη Εξέγερση, η Γαλλική Επανάσταση, η «τρελή χρονιά» του 1848, ήταν απλώς περιστατικά σε έναν τεράστιο διαλεκτικό αγώνα που κατέληξε στην ανατροπή της αριστοκρατίας. Ωστόσο, η αμείλικτη λογική της σύνθεσης τερμάτισε μόνο ένα προνόμιο για να ξεκινήσει ένα άλλο, ακόμη χειρότερο από πριν. Οι υπερήφανοι αστοί αντικατέστησαν την αριστοκρατία των γαιοκτημόνων. Το προνόμιο της γέννησης έδωσε τη θέση του στο προνόμιο του πλούτου.
Η αριστοκρατία έδωσε τη θέση της στην πλουτοκρατία.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Έτσι ήρθε ο Καπιταλισμός και η νέα διαλεκτική του ταξικού πολέμου μεταξύ των προνομιούχων ιδιοκτητών περιουσίας και του αποστερημένου προλεταριάτου των εργατών και αγροτών που κρατούσαν το συμβολικό τους σφυροδρέπανο. Όπως ο φεουδάρχης γαιοκτήμονας, ο βιομηχανικός καπιταλιστής βασίστηκε στην καθαρή Δύναμη για να διατηρήσει τη θέση του, και όπως ο φεουδάρχης γαιοκτήμονας, αντιμετώπισε μια επίκληση στο Δίκαιο από τους εργάτες του, οι οποίοι αντιτάχθηκαν στην αρνητική τους αντίσταση στη θετική του εξουσία. Τα συνδικάτα ένωσαν τους εργάτες και ανέπτυξαν το δικαίωμά τους στην απεργία και την παρακράτηση της εργασίας τους ως ισχυρό αμυντικό όπλο.
Η οργάνωση ήταν ένα ουσιαστικό μέρος αυτής της επιχείρησης και τεράστια συνδικαλιστικά κινήματα σχηματίστηκαν σε όλα τα έθνη του Δυτικού Κόσμου.

Οι βιομηχανικοί καπιταλιστές απάντησαν χτίζοντας τα δικά τους τεράστια τραστ και συνεταιρισμούς, τα οποία σύντομα επεκτάθηκαν πολύ πέρα από τα εθνικά σύνορα σε διεθνείς ομοσπονδίες συνδεδεμένες από τους απόλυτους καπιταλιστές ηγεμόνες του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος. Εν τω μεταξύ, και οι εργάτες επέκτειναν τα συνδικάτα τους σε ολοένα και μεγαλύτερους οργανισμούς, αναζητώντας τις διεθνείς τους συνεργασίες και τελικά στρέφοντας την προσοχή τους στη Μόσχα και τον Στάλιν για την ηγεσία στην παγκόσμια επανάσταση. Έτσι αναπτύχθηκαν οι αντίπαλες οργανώσεις του Διεθνούς Χρηματοοικονομικού Συστήματος και του Διεθνούς Σοσιαλισμού, παρατασσόμενες για αυτό που οι Μαρξιστές ήλπιζαν με αγάπη ότι θα ήταν ο τελικός αγώνας για την κοινωνική χιλιετία. Μια παράξενη παραλληλία, πράγματι, με τη διεθνή οργάνωση της Φεουδαρχικής Ευρώπης υπό τον Αυτοκράτορα και τον Πάπα για αυτό που πολλά εκατομμύρια εκείνη την εποχή φαντάζονταν ότι θα ήταν μια θρησκευτική χιλιετία.

Γιατί αυτή η χιλιετία έχει παρακρατηθεί αφόρητα; Οι παραγωγικές δυνάμεις έχουν επεκταθεί πάρα πολύ χάρη στις επιστημονικές εφευρέσεις και την τεχνική πρόοδο των τελευταίων ετών, κι όμως το βιοτικό επίπεδο των λαϊκών μαζών παραμένει χαμηλό και οι κοινωνικές συνθήκες αξιοθρήνητες.
Εν τω μεταξύ, η μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα της παραγωγής συνεπάγεται απλώς τη δημιουργία ενός τεράστιου στρατού ανέργων. Πώς εξηγείται αυτό; Γιατί η κοινωνική επανάσταση καίγεται;

ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Η εξήγηση είναι ότι η οργάνωση για την εξουσία φέρνει τη δική της διαφθορά. Η ανάπτυξη γιγαντιαίων συνδικαλιστικών οργανώσεων προσδίδει στους ηγέτες αυτών των οργανώσεων τεράστια δύναμη.
Στη συνέχεια, γίνονται απρόθυμοι να διακινδυνεύσουν τις οργανώσεις τους στην κορύφωση του Πολέμου των Ταξών για να δημιουργήσουν ένα Κράτος Χωρίς Τάξεις, στο οποίο τέτοιες οργανώσεις θα χάσουν την κύρια δικαιολόγησή τους. Εμπόριο

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Τα αφεντικά των συνδικάτων που διοικούν εκατομμύρια ανθρώπους, όπως ακριβώς και οι μονοπωλιακοί καπιταλιστές που διοικούν εκατομμύρια χρήματα, έχουν έννομο συμφέρον στη διατήρηση ενός συστήματος που τους προικίζει με μεγάλη προσωπική δύναμη.

Έτσι, έχουμε μια νέα και διεφθαρμένη σύνθεση. Οι χρηματοδότες και οι συνδικαλιστές κάνουν ανακωχή, και αργότερα μάλιστα συνάπτουν συμμαχίες για να υπερασπιστούν το σύστημα, το οποίο είναι τόσο ωφέλιμο και για τους δύο. Η πρώτη προδοσία ήρθε όταν ο ηγέτης των συνδικάτων, Μπεν Τέρνερ, συναντήθηκε με τον διεθνή Εβραίο χρηματοδότη, Άλφρεντ Μοντ (αργότερα Λόρδο Μέλτσετ) και υπέγραψε την περιβόητη συμφωνία Μοντ-Τέρνερ, αποκηρύσσοντας το όπλο κρούσης. Η δεύτερη και πιο σοβαρή προδοσία ήρθε πιο πρόσφατα, όταν τα αφεντικά του συνδικαλισμού και οι χρηματοδότες του παγκόσμιου καπιταλισμού συνεργάστηκαν για να «υπερασπιστούν τη δημοκρατία» και να «διατηρήσουν την ελευθερία». Ο διεθνισμός, που αναζητείται πρώτα ως μέσο εκτεταμένης οργάνωσης για τον ταξικό πόλεμο, γίνεται αυτοσκοπός, κάτι για το οποίο οι εργαζόμενοι πρέπει να είναι έτοιμοι να θυσιάσουν μισθούς, συνθήκες και την ίδια τη ζωή. Έτσι έρχονται οι εκκλήσεις για την Αβησσυνία και την Τσεχοσλοβακία, την Κίνα και την Ισπανία, ενώ η ανεργία και η δυστυχία αυξάνονται στο εσωτερικό.

Τι είναι όλα αυτά παρά ο παλιός, γνώριμος αγώνας για τη διατήρηση των προνομίων - αυτή τη φορά του προνομίου της εξουσίας. Αυτό είναι το άθλιο συμπέρασμα του Μαρξιστικού Ταξικού Πολέμου στον Δυτικό Κόσμο. Το προνόμιο της γέννησης έδωσε τη θέση του στο προνόμιο του πλούτου: και τα δύο τώρα υποκλίνονται στο προνόμιο της εξουσίας που κατέχουν τα αφεντικά των ανθρώπων και του χρήματος.

Η ΑΤΑΞΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η διαλεκτική διαδικασία δεν τελειώνει εκεί, ωστόσο. Κανείς δεν μπορεί να φωνάξει «Σταματήστε» στην ιστορία όπως και στην παλίρροια. Η θέση του μονοπωλιακού προνομίου αναπόφευκτα προκαλεί την αντίθεσή της, και αυτή η αντίθεση είναι το μαζικό λαϊκό κίνημα όλων των τάξεων που υποφέρουν από την οικονομική και συνδικαλιστική τυραννία. Επιτέλους, αναδύεται η ελπίδα ενός πραγματικού «αταξικού» κράτους, γιατί η αντίθεση της «κυριαρχίας των αφεντικών» είναι η «αταξική» επανάσταση. Όλα τα ταξικά προνόμια έχουν πλέον εξαλειφθεί. Λίγοι μόνο άνθρωποι κατέχουν την εξουσία που τους έχει ανατεθεί από εκατομμύρια εργάτες ή εκατομμύρια μετοχές, και σήμερα ασκούν αυτή την εξουσία για να διατηρήσουν το σύστημα που την παρέχει. Ενάντια σε αυτούς τους ανθρώπους υψώνεται η παλίρροια της Αταξικής Επανάστασης.

Δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι αυτή η νέα επαναστατική δύναμη παίρνει εθνική μορφή.
Ο πατριωτισμός από μόνος του ήταν πάντα το συναίσθημα που ένωνε όλες τις τάξεις της κοινότητας σε κοινή δράση. Έτσι, στον Πατριωτισμό στρέφονται όλες οι τάξεις για να απελευθερωθούν από μια τυραννία που ασκείται είτε από τους ίδιους τους αλλοδαπούς (ως επί το πλείστον Εβραίους) είτε από ανθρώπους που έχουν ασπαστεί μια διεθνή προοπτική.

Έτσι, ο Φασισμός παίζει τον ρόλο του στη διαλεκτική ανάπτυξη της κοινωνίας. Το Επαναστατικό Κίνημα του Εικοστού Αιώνα αποτελεί εξίσου αληθινό μέρος της ιστορικής διαδικασίας, όπως ήταν πάντα το δημοκρατικό κίνημα του δέκατου όγδοου ή το προλεταριακό κίνημα του δέκατου ένατου. Πράγματι, η επόμενη σύνθεση κάνει ήδη αισθητή την παρουσία της. Η ανεύθυνη άσκηση της εξουσίας έχει προκαλέσει λαϊκή εξέγερση. Θα μπορούσε να αναμένεται ότι αυτή η εξέγερση θα έπαιρνε μια αναρχική μορφή σε μια αγανακτισμένη αποκήρυξη της προσωπικής εξουσίας. Ωστόσο, σε απάντηση στον αναπόφευκτο νόμο της σύνθεσης, η λαϊκή εξέγερση αρπάζεται από την εξουσία ως το μόνο μέσο για να νικήσει την τυραννία. Η αρχή του Φασισμού είναι η υπεύθυνη άσκηση της εξουσίας από τον λαϊκό εθνικό ηγέτη στον οποίο έχει εμπιστευτεί ο λαός την εξουσία να ενεργεί στο όνομά του. Η ανεύθυνη εξουσία που αμφισβητείται από την εθνική εξέγερση δημιουργεί την πραγματική σύνθεση της εθνικής εξουσίας που είναι υπεύθυνη για τη χρήση της εξουσίας της προς όφελος του έθνους.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ;

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Απομένει μόνο να συζητήσουμε αν η Αταξική Επανάσταση του Φασισμού τερματίζει την κοινωνική διαδικασία και τελειοποιεί το αταξικό κράτος. Αυτό πρέπει σε μεγάλο βαθμό να παραμείνει ζήτημα για το μέλλον. Μπορεί να ελπίζεται ότι η διαλεκτική μπορεί τώρα να περάσει πέρα από το έθνος στην τελειότητα της παγκόσμιας τάξης ή να ανέλθει πάνω από την πολιτική στην πολιτιστική σφαίρα. Σε κάθε περίπτωση, θα φαινόταν λογικό να περιμένουμε ότι μια αταξική επανάσταση έχει πολύ καλύτερες πιθανότητες να δημιουργήσει ένα Αταξικό Κράτος από μια σκόπιμη ταξική επανάσταση όπως ο Κομμουνισμός, ο οποίος έχει δημιουργήσει ένα Κράτος στη Σοβιετική Ρωσία που εξακολουθεί να ασχολείται έντονα με τον ταξικό ανταγωνισμό και να δημιουργεί γρήγορα τη δική του γραφειοκρατική τυραννία μιας πολύ εκκαθαρισμένης κομμουνιστικής μειονότητας.

Είναι επίσης σημαντικό ότι κάθε Φασιστικό Κράτος έχει ενδιαφερθεί έντονα για την εγκαθίδρυση μιας οργανικής δομής της κοινωνίας και την υποταγή όλων των τεχνητών ταξικών διακρίσεων στην εθνική υπηρεσία.
Αυτό σίγουρα θα φαινόταν να υποδηλώνει ότι η Αταξική Επανάσταση οδηγεί στην ίδρυση του Αταξικού Κράτους και, επομένως, στον τερματισμό του αγώνα για ταξικά προνόμια, τον οποίο ο Μαρξ καταδίκαζε. Είναι πολύ πιθανό η Εθνική Επανάσταση να επιτύχει αυτό που η Διεθνής Επανάσταση του Μαρξισμού δεν έχει καταφέρει να εδραιώσει.

Σε κάθε περίπτωση, κανένας φασίστας δεν επιδιώκει μια ιουδαϊκή «χιλιετία» στην οποία θα σταματήσει ο αγώνας και θα ακολουθήσει στασιμότητα. Αρκετά για εμάς που πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα κακά της εποχής μας και να συμμετάσχουμε στην ιστορική διαδικασία που θα φέρει την αναγέννηση σε μια εποχή βυθισμένη στον άθλιο υλισμό. Η ταξική πάλη είναι σύμπτωμα του υλικού εγωισμού. Η μεσαιωνική Ευρώπη γνώριζε άλλους στόχους και υψηλότερα ιδανικά. Ας τερματίσουμε την ταξική πάλη, ώστε ο Δυτικός Άνθρωπος να στρέψει τα μάτια του σε ευγενέστερα πράγματα. Χαιρετίζουμε αυτούς τους μελλοντικούς αγώνες, αυτές τις μεγαλύτερες συγκρούσεις που πρόκειται να έρθουν.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Οι Αποκληρωμένοι του Εδάφους
του Φράνσις Μακεβόι

ΤΙΔΟΥ τόσοι πολλοί από εμάς, όπως εσείς, οι αγρότες της Βρετανίας, γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε στην ανοιχτή ύπαιθρο και, πριν οδηγηθούν από την καταστροφική τυραννία του σύγχρονου καπιταλισμού να αναζητήσουν τα προς το ζην στις άγονες πόλεις, γνωρίσαμε τη χαρά του να ξυπνάμε κάθε πρωί στον καθαρό αέρα με το τραγούδι των πουλιών ή τη φωνή του ανέμου στα δέντρα, τη λάμψη του ήλιου, το τσίμπημα του παγετού ή το απαλό χτύπημα της βροχής στο γρασίδι. Αγαπούσαμε τη Φύση σε όλες τις διαθέσεις της και σε όλες τις εποχές της, γιατί ήμασταν μέρος της. Ζούσαμε ζωές με τη μεγαλύτερη απλότητα και, επομένως, με το βαθύτερο περιεχόμενο. Το καλύτερο από όλα τα δώρα του Θεού στην ανθρωπότητα, η στιβαρή υγεία και η ηρεμία του νου, ήταν δικά μας, γιατί δεν παραβιάζαμε κανέναν νόμο, ανθρώπινο ή θείο. Ζητήσαμε τόσο λίγα από τη ζωή - μόνο και μόνο για να εργαστούμε για μια μέτρια απόδοση και έτσι να κερδίσουμε αρκετά για να ζήσουμε στη γη των πατέρων μας.

Αλλά οι μαύρες μέρες ήρθαν για τις γεωργικές εκτάσεις. Μας κατέστρεψε το σύστημα που συνωστίζει τους Βρετανούς σε γραφεία και εργοστάσια και αφήνει τη γεωργία στους ξένους. Βρετανικά παραγόμενα προϊόντα για εισαγόμενα τρόφιμα.

Όσο κι αν ένα τέτοιο σύστημα βλάπτει τους ανθρώπους, σωματικά, διανοητικά, ηθικά ή τους εκθέτει στον κίνδυνο λιμού σε καιρό πολέμου, είναι μια «κερδοφόρα πρόταση» — για μερικούς.

Και έτσι φτάσαμε στις μεγάλες πόλεις, στην οικονομική υποδούλωση. Γίναμε υπάλληλοι γραφείου, εργάτες εργοστασίων, υπάλληλοι αλυσίδων καταστημάτων, χάσαμε το μαύρισμα στα πρόσωπά μας και ζήσαμε την αγχωτική άψυχη ζωή του μισθωτού σκλάβου. Μας έλεγαν ότι έπρεπε να είμαστε ευγνώμονες, και αν χρειαζόταν να αγωνιστούμε, για τις ευλογίες που μας έριξε η δημοκρατία. Μια δημοκρατία που ενσαρκώνει την απληστία, τον υλισμό, την ασήμαντη αξία και την εμπορική εκμετάλλευση κάθε ανθρώπινης ανάγκης και ενστίκτου. Μια αποστέρηση της ανθρωπότητας, άγνωστη μέχρι τότε στην ιστορία, εκτός της Σοβιετικής Ρωσίας. Ζήτω ο «μικρός άνθρωπος», τυποποιημένος σαν αυτοκίνητο μαζικής παραγωγής, το σμήνος των «Μπάμπιτ» από τα διαμερίσματα εξυπηρέτησης και τα προάστια, που προπαγανδίζονται, εκμεταλλεύονται και κακοποιούνται, σε «αυτήν την Αγγλία μας»!

Είναι αλήθεια ότι δεν έχουν ακόμη εγκαταλείψει όλοι τη γη, αλλά για πόσο ακόμη μπορεί το δοκιμαζόμενο υπόλοιπο να συνεχίσει τον αγώνα ενάντια σε μια οικονομική τάξη πραγμάτων που είναι βασικά εχθρική, η οποία διεξάγει τον εμφύλιο πόλεμο εργοστασίων εναντίον αγροκτημάτων; Γέομεν, αγρότες της Αγγλίας, η γη μας είναι σκλάβος του Εξαγωγικού Καπιταλισμού, ο οποίος δίνει όλη του την έμφαση στις πόλεις, εκβιομηχάνιζε και αστικοποιούσε. Τι μπορεί να σας προσφέρει παρά προσωρινά καταπραϋντικά για να κατευνάσετε την κατακραυγή του μειούμενου αριθμού σας και να κερδίσετε τον φόρο τιμής των παραπλανημένων ψήφων σας; Σας έχουν πει ότι κάτι θα γίνει για εσάς. Μια διαβεβαίωση πιθανώς ίσης αξίας με το σύνθημα «σπίτια κατάλληλα για ήρωες» της αξιοκαταφρόνητης μνήμης. Όταν αποδείξετε τη ματαιότητά του, τότε, στο όνομα της βρετανικής σας ανδρείας και των παραδόσεών σας, ας είναι για τελευταία φορά. Η Βρετανική Ένωση έχει μια πολιτική που θα σώσει εσάς και τη Βρετανία και θα επιτρέψει σε όλους όσους το επιθυμούν, και θα γίνουν λεγεώνες, να επιστρέψουν στη γη των πατέρων τους. Αναμφίβολα έχετε ακούσει και διαβάσει πολλά που μας δυσφημούν, αλλά δεν έχετε σκεφτεί ποτέ ότι μπορεί να υπάρχει λόγος γι' αυτό - ότι μπορεί να αμφισβητούμε συμφέροντα που δεν είναι δικά σας, ούτε δικά μας, ούτε της μάζας του λαού; Είναι όλη αυτή η εκστρατεία δυσφήμισης τόσο αδιάφορη, νομίζετε; Θα σας λένε πια τι μπορείτε ή δεν μπορείτε να θέλετε, να περιορίζετε τις πολιτικές σας απόψεις θέλοντας και μη στην απάτη των «Παλιών Συμμοριών»; Κρίνετε την πολιτική μας μόνοι σας, καθώς σας επηρεάζει, χωρίς καμία ύπουλη προτροπή από τον εκδοτικό οίκο. ******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Θα διαπιστώσετε ότι είμαστε ένθερμοι εθνικιστές, πλήρως αφοσιωμένοι στην ευημερία του εδάφους της Βρετανίας. Η βιομηχανία, επίσης, θα ευημερήσει, διότι θα ενισχυθεί από τα χρήματα που τώρα χρηματοδοτούν τους ξένους, αλλά όχι εις βάρος της γεωργίας. Θα υπάρξει μια δίκαιη και υγιής ισορροπία, στη θέση της μονόπλευρης αντικοινωνικής οικονομίας του σήμερα.

Εμείς οι εξόριστοι από την επαρχία αγαπάμε τη γη όσο και όλοι σας. Είναι ψευδές να πούμε ότι εμείς στοχεύουν στην τυραννία. Δεν θα μπορούσαμε, ακόμα κι αν το θέλαμε, να τυραννήσουμε τον λαό της Βρετανίας.

Ο θάνατος της υπαίθρου προμηνύει τον θάνατο του έθνους, γιατί από το έδαφος πηγάζει κάθε ζωή, σωματική και πνευματική. Εσείς, που ενστικτωδώς κατανοείτε αυτές τις αλήθειες, πρέπει να γνωρίζετε ότι δεν είμαστε παραπλανημένοι, εμείς που τις στολίζουμε στα λάβαρά μας.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Εταιρική Οικονομική
από τον A. Raven Thomson

ΕΝΑ Ένα μεγάλο πρόβλημα έχει δημιουργηθεί για τον σύγχρονο κόσμο από την κατάρρευση του παρόντος οικονομικού συστήματος. Δεν μπορούμε πλέον να ανεχτούμε ένα σύστημα που καταδικάζει τους περισσότερους από εμάς στη φτώχεια εν μέσω της μεγαλύτερης αφθονίας που έχει γνωρίσει ποτέ η ανθρωπότητα, που στερεί από εκατομμύρια ανθρώπους το δικαίωμα να κερδίζουν τα προς το ζην και φέρνει όλο και πιο κοντά τον κίνδυνο του πολέμου στον διεθνή αγώνα για τη συρρίκνωση των παγκόσμιων αγορών. Ποια είναι η αιτία αυτής της παγκόσμιας κατάρρευσης; Πού έχουμε κάνει λάθος;

Πριν μπορέσουμε να εκτιμήσουμε πλήρως την αιτία του προβλήματος, πρέπει να εξετάσουμε την τριπλή φύση της οργανωμένης κοινωνίας ως εξής: —

- Μια κεντρική κυβέρνηση με εξουσία να σχεδιάζει και να κατευθύνει την εθνική ζωή.
- Ένας αριθμός κοινωνικών ομάδων με ποικίλους σκοπούς και ενδιαφέροντα.
- Μια μάζα ατόμων προικισμένων με δυνάμεις πρωτοβουλίας και επιχειρηματικότητας.

Η κλασική οικονομική θεωρία του δέκατου ένατου αιώνα ασχολήθηκε σχεδόν αποκλειστικά με την τρίτη και λιγότερο οργανωμένη πτυχή της κοινωνίας, αντιδρώντας είτε στην κρατική είτε στην ομαδική παρέμβαση στις οικονομικές υποθέσεις. Σε παλαιότερες εποχές σχετικής σπανιότητας μπορεί να υπήρχε κάποια δικαιολογία για αυτή την άποψη, καθώς η πρωτοβουλία και η επιχειρηματικότητα του ατόμου ήταν τότε ζωτικής σημασίας για την ανάπτυξη λανθάνουσων δυνάμεων παραγωγής και την προώθηση της τεχνικής εφεύρεσης. Προφανώς, το άτομο θα ανέπτυσσε τις δυνάμεις πρωτοβουλίας και επιχειρηματικότητας με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, εάν του δινόταν το μεγαλύτερο δυνατό μέτρο οικονομικής ελευθερίας, και αυτό ακριβώς απαιτούσαν οι οικονομολόγοι της Σχολής του Μάντσεστερ, όταν υποστήριζαν το «laissez faire» και το ελεύθερο εμπόριο.

Όποια και αν είναι τα πλεονεκτήματα της οικονομικής ελευθερίας στην επίλυση του προβλήματος της σπανιότητας, ωστόσο, έχει γίνει μια θετική απειλή για την κοινωνική ευημερία σε μια εποχή αφθονίας που ανατέλλει. Δεν υπάρχει λόγος να καταδικάσουμε την κλασική οικονομική θεωρία ως τέτοια, αλλά πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν μπορούν να υπάρχουν απόλυτοι «νόμοι» της οικονομίας ανεξάρτητοι από την κοινωνική οργάνωση. Αναμφίβολα το ατομικιστικό σύστημα ήταν πολύ απαραίτητο σε μια εποχή σπανιότητας και πρέπει να ευχαριστήσουμε τη Σχολή του Μάντσεστερ για την επίλυση του προβλήματος της παραγωγής, αλλά τώρα έχει έρθει η ώρα για ένα νέο οικονομικό σύστημα που να συνάδει με τις ανάγκες μιας νέας εποχής. Η ατομική επιχείρηση, που ενθαρρύνεται από την πλήρη ελευθερία εκμετάλλευσης, έχει θέσει τέλος στη σπανιότητα, αλλά είναι εντελώς ανίκανη να διανείμει την αφθονία που έχει δημιουργήσει στο σύνολο του λαού. Η παραγωγή είναι από τη φύση της μια ατομική ή το πολύ μια ομαδική διαδικασία: η διανομή, από την άλλη πλευρά, βασίζεται στις ανάγκες ολόκληρης της κοινότητας και προφανώς δεν μπορεί να επιτύχει χωρίς ένα μεγάλο βαθμό συνειδητού κοινωνικού σχεδιασμού.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Καθώς ο ατομικισμός έχει πλέον περάσει την περίοδο χρησιμότητάς του και έχει γίνει ένας πραγματικός κίνδυνος για την οικονομική πρόοδο, έχει έρθει η ώρα να στρέψουμε το επίκεντρο του οικονομικού ενδιαφέροντος στην κοινωνική ομάδα, αν όχι στο έθνος ως σύνολο. Μέχρι τώρα, όσοι έχουν επιτεθεί με τη μεγαλύτερη ένταση στο παρόν σύστημα και έχουν υιοθετήσει συλλογικούς όρους όπως «Σοσιαλιστής» ή «Κομμουνιστής», δεν έχουν ποτέ πραγματικά...

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

υπεράνω των ομαδικών σκέψεων. Παρά τον μεγαλόστομο ισχυρισμό τους ότι «εθνικοποιούν» τα μέσα παραγωγής, η ίδια η βάση της σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής απήχησης έγκειται στην υπερβολή της ταξικής διαφοροποίησης και στην επιμονή στον «ταξικό πόλεμο». Σαφώς, μια τέτοια ταξικά συνειδητή διδασκαλία ανήκει στη σφαίρα της κοινωνικής ομάδας και δεν καταφέρνει να εκτιμήσει ολόκληρη την κοινότητα ως μια ζωντανή οργανική οντότητα. Πράγματι, η έμφαση που δίνει ο σοσιαλιστής στον διεθνισμό και η άρνησή του για τον πατριωτισμό επιβεβαιώνουν την αδυναμία του να κατανοήσει πλήρως τις επιπτώσεις της κοινωνικής οργάνωσης, η οποία θα έπρεπε να υπερβεί κατά πολύ τις ταξικές σκέψεις για την υλοποίηση του εθνικού σκοπού. Η απόλυτη «reductio ad absurdum» επιτυγχάνεται, όταν το σοβιετικό καθεστώς στη Ρωσία ισχυρίζεται ότι είναι η «δικτατορία του προλεταριάτου», διότι αυτό θα συνεπαγόταν τη μόνιμη και συνειδητή άνοδο μιας ομάδας πάνω στην εθνική ζωή.

Στην πραγματικότητα, ο ταξικός πόλεμος γίνεται ένας καθαρός παραλογισμός σε μια εποχή αφθονίας, γιατί ποιος σκοπός μπορεί να υπάρχει σε μια πάλη μεταξύ των τάξεων όταν υπάρχει αφθονία για όλους; Ο ταξικός πόλεμος δεν είναι τίποτα περισσότερο ούτε λιγότερο από ένα φρικτό λείψανο της εποχής της σπανιότητας, η οποία μπορεί να παραμείνει στην παρούσα εποχή μόνο λόγω της αναποτελεσματικότητας του παρόντος οικονομικού μας συστήματος. Λύστε το πρόβλημα της διανομής και ο ταξικός πόλεμος θα τελειώσει. Σε κάθε περίπτωση, ο διαχωρισμός της κοινωνίας σε αντιμαχόμενες τάξεις είναι σε μεγάλο βαθμό μια τεχνητή εφεύρεση του Καρλ Μαρξ, γιατί η διαφοροποίηση των ιδιοκτητών και των εκμεταλλευόμενων τάξεων γίνεται όλο και πιο δύσκολη, καθώς η σύγχρονη ζωή γίνεται όλο και πιο περίπλοκη. Ο Καρλ Μαρξ δεν είχε καμία αντίληψη για τις μεγάλες ανώνυμες εταιρείες που μοίραζαν την ιδιοκτησία σε τεράστιο αριθμό ανθρώπων που κανονικά κερδίζουν τα προς το ζην στη βιομηχανία· ούτε προέβλεψε τον μεγάλο αριθμό οργανωτών και μηχανικών, ειδικών και τεχνικών, που θα παρεμβάλλονταν μεταξύ εργοδοτών και εργατών από την ανάπτυξη της σύγχρονης βιομηχανίας.

Ακόμα κι αν δεχτούμε τη διαίρεση της κοινωνίας σε εργοδότες και εργάτες, ωστόσο, αυτό δεν συνεπάγεται απαραίτητα ότι τα συμφέροντά τους είναι αντίθετα. Είναι αλήθεια ότι τόσο οι εργοδότες όσο και οι εργάτες θεωρούν τους εαυτούς τους ως αντίπαλους στρατούς με αντικρουόμενα συμφέροντα, αλλά αυτό προκύπτει από την αδυναμία να κατανοήσουν το όφελος της συλλογικής οργάνωσης και για τα δύο μέρη. Στην περίπτωση κάθε επιχειρηματικής επιχείρησης είναι προφανές ότι τα συμφέροντα του εργοδότη και των εργατών είναι αντίθετα και ότι αν οι εργάτες απαιτούν πολύ υψηλούς μισθούς, δεν θα απομένει κέρδος για τον εργοδότη, ενώ αν ο εργοδότης μπορεί να μειώσει τους μισθούς, θα απολαύσει υψηλότερο κέρδος. Δεν συνεπάγεται, ωστόσο, ότι οι εργοδότες και οι εργάτες στο σύνολό τους μπορούν, επομένως, να ωφελήσουν τη δική τους τάξη εις βάρος του άλλου. Στην πραγματικότητα, σε μια εποχή αφθονίας, όπως είναι η σημερινή, τα συμφέροντα των εργατών και των εργοδοτών συμβαδίζουν. Προφανώς, η ανάγκη της σύγχρονης βιομηχανίας είναι για μεγάλες και αναπτυσσόμενες αγορές. Η προσπάθεια να βρεθούν αυτές στο απατηλό διεθνές εμπόριο έχει αποτύχει παταγωδώς τα τελευταία χρόνια, με αποτέλεσμα τώρα οι βιομήχανοι να στρέφονται όλο και περισσότερο στην εγχώρια αγορά.

Σαφώς, ωστόσο, η αγοραστική δύναμη της εγχώριας αγοράς θα καθοριστεί σε μεγάλο βαθμό από τους μισθούς, έτσι ώστε έχει γίνει προς το συμφέρον του εργοδότη να λαμβάνουν οι εργαζόμενοι υψηλότερους μισθούς, ώστε να μπορούν να αγοράζουν τα προϊόντα της σύγχρονης βιομηχανίας.

Σίγουρα οι σοσιαλιστές εργάτες δεν θα επεκτείνουν την πίστη τους στον ταξικό πόλεμο μέχρι το σημείο να αρνηθούν υψηλότερους μισθούς, επειδή αυτό θα ωφελήσει τους εργοδότες!

Η ΕΤΑΙΡΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ

Βλέπουμε λοιπόν ότι το παρόν οικονομικό σύστημα έχει αποτύχει επειδή έδωσε υπερβολική έμφαση στα συμφέροντα του ατόμου, αλλά ότι το σοσιαλιστικό και κομμουνιστικό δόγμα είναι εξίσου φταίξιμο επειδή εξυμνεί την κοινωνική ομάδα εις βάρος της κοινότητας στο σύνολό της. Ο φασισμός στρέφεται στην τρίτη εναλλακτική λύση και επιμένει να αντιμετωπίζει την κοινότητα ως ένα ενιαίο οργανωμένο εταιρικό κράτος, ελεγχόμενο και σχεδιασμένο από μια κεντρική κυβέρνηση εξουσιοδοτημένη με επαρκή ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

εξουσία επί ατόμων και ομάδων για την προστασία της γενικής ευημερίας του συνόλου και την προώθηση του εθνικού σκοπού. Αυτή είναι η συλλογική αντίληψη του έθνους ως οργανισμού ανώτερης τάξης, αλλά ουσιαστικά παρόμοιου με το ανθρώπινο σώμα, με τα όργανα και τις λειτουργίες του να εξυπηρετούν έναν συλλογικό σκοπό.
Αποτελεί την ουσιαστική βάση της οργάνωσης του φασιστικού καθεστώτος στην Ιταλία, η οποία ρυθμίζει τις σχέσεις μεταξύ Ιταλών εργοδοτών και εργαζομένων βάσει κανόνων κοινού συμφέροντος, σύμφωνα με τους κανόνες του περίφημου Χάρτη Εργασίας.

Ένα τέτοιο σύστημα, βασισμένο σε μια εντελώς νέα αντίληψη για τον οικονομικό σκοπό, θα απαιτήσει μια εξίσου νέα επιστήμη οικονομικής προσαρμογής στις κοινωνικές ανάγκες. Πιστεύω ότι αυτή η νέα οικονομική επιστήμη θα επεξεργαστεί σε αυτή τη χώρα, η οποία για τόσο καιρό ήταν το εμπορικό κέντρο του κόσμου. Θα ήταν μάταιο να αγνοήσουμε το γεγονός ότι τόσο η Ιταλία όσο και η Γερμανία, οι πρώτες χώρες που υιοθέτησαν ένα φασιστικό πολιτικό σύνταγμα, αντιμετώπισαν τη μεγαλύτερη δυσκολία στην ανάπτυξη της οικονομικής πλευράς του καθεστώτος τους, αν και και οι δύο αντέδρασαν πολύ καλύτερα από τις δημοκρατικές χώρες στην πίεση της παγκόσμιας ύφεσης. Πρέπει να θυμόμαστε ότι αν και η δημοκρατία και οι φιλελεύθερες αρχές ήρθαν πρώτα στη Γαλλία και την Ηπειρωτική Ευρώπη, στη Βρετανία οι οικονομικές επιπτώσεις του Φιλελευθερισμού επεξεργάστηκαν από τη Σχολή του Μάντσεστερ των ατομικιστών. Καθώς η Βρετανία ήταν αυτή που έδωσε αυτή την επικίνδυνη, σχεδόν καταστροφική, οικονομική θεωρία στον κόσμο, θα είναι σαφώς καθήκον της Βρετανίας να εφαρμόσει τις νέες αρχές του Φασισμού στην οικονομική σφαίρα και να δημιουργήσει την εμπορική δομή του μέλλοντος που θα αντικαταστήσει τα απαξιωμένα απομεινάρια του Φιλελεύθερου Ελεύθερου Εμπορίου.

ΕΤΑΙΡΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

Δεν μπορεί να αποτελέσει μέρος της παρούσας συζήτησης η θέσπιση της βάσης μιας τέτοιας επιστήμης, αλλά ορισμένες αρχές της εταιρικής οικονομίας εμφανίζονται αμέσως σε αντίθεση με τον σημερινό ατομικισμό. Στη θέση του «οικονομικού ανθρώπου» του οποίου η προσωπική ιδιοτέλεια ήταν η ουσιαστική βάση της παλιάς σχολής, θα έχουμε την «οικονομική κοινότητα» για την οποία το άτομο θα ασχολείται με την πατριωτική υπηρεσία. Στη θέση των τάξεων ανθρώπων που συνδυάζονται για να προστατεύσουν τα κοινά τους «συμφέροντα», θα έχουμε επαγγελματικές ομάδες που συνδυάζονται σε λειτουργική υπηρεσία προς την κοινότητα στο σύνολό της. Στη θέση του ανταγωνισμού των ατόμων που αγωνίζονται για τα προς το ζην, ο καθένας εναντίον όλων και ο διάβολος να πάρει τα ηνία, θα έχουμε τη συνεργασία των ατόμων για το κοινό τους όφελος.

Πώς θα τεθούν σε εφαρμογή αυτές οι αρχές; Πρώτα απ' όλα, αναμφίβολα, με την άσκηση εξουσίας. Η πειθαρχία και ο έλεγχος πρέπει να εισαχθούν στο χάος των σημερινών οικονομικών υποθέσεων.
Οι φρικαλεότητες του παρόντος συστήματος, που τροφοδοτούν τις φλόγες του ταξικού πολέμου και δίνουν στον σοσιαλιστή υποκινητή έδαφος για την επίθεσή του στον «καπιταλισμό», προκύπτουν σε μεγάλο βαθμό από την αθέμιτη άσκηση οικονομικής εξουσίας από το ισχυρό άτομο που έχει συσσωρεύσει επαρκή περιουσία ή κεφάλαιο για να ασκήσει αισθητή επιρροή στις εμπορικές υποθέσεις και έτσι να προωθήσει τα συμφέροντά του με αθέμιτες μεθόδους. Υπό τον φασισμό, κανένα άτομο δεν θα επιτρέπεται να χρησιμοποιεί την περιουσία του με αυτή την έννοια ως μέσο άσκησης εξουσίας προς όφελός του. Η «εξουσία» είναι το μονοπώλιο της κυβέρνησης.

Εδώ έχουμε την πλήρη απάντηση στον Σοσιαλιστή που απαιτεί την κατάργηση του ιδιωτικού κεφαλαίου και την εθνικοποίηση των μέσων παραγωγής. Είναι αλήθεια ότι ο ιδιώτης καπιταλιστής έχει καταχραστεί στο παρελθόν τον έλεγχό του επί του κεφαλαίου για να προωθήσει τα δικά του συμφέροντα, αλλά αυτό δεν δικαιολογεί την κατάργηση της ιδιωτικής ιδιοκτησίας, αλλά μάλλον τον έλεγχο της χρήσης της για την αποτροπή αντικοινωνικής δράσης. Η αλήθεια είναι ότι ο Σοσιαλιστής δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένας δυσαρεστημένος αστός, που ζηλεύει τον καπιταλιστή για τον πλούτο και τη δύναμή του. Υπονοώντας ότι αποδέχεται την αστική αρχή ότι ο ιδιοκτήτης μπορεί να κάνει ό,τι...

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Του αρέσει η δική του περιουσία και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να βρει άλλη εναλλακτική λύση στην καπιταλιστική εκμετάλλευση από τη μαζική δήμευση, η οποία κατακλύζει τον καλό καπιταλιστή με τον κακό. Ο φασισμός αναγνωρίζει ότι το κεφάλαιο και το χρήμα έχουν προικίσει τα άτομα με εξουσία την οποία έχουν καταχραστεί στο παρελθόν και απαιτεί από το εκλογικό σώμα επαρκή εξουσία και μέσα δράσης για να αντιμετωπίσει τα πιο ισχυρά συμφέροντα στη γη. Όπως το έχει θέσει με απόλυτη σαφήνεια ο Όσβαλντ Μόσλεϊ: «Υπό τον Καπιταλισμό, το Κεφάλαιο χρησιμοποιεί το Έθνος για τους δικούς του σκοπούς: Υπό τον Φασισμό, το Έθνος χρησιμοποιεί το Κεφάλαιο για τους δικούς του σκοπούς».

Είναι σαφώς ανέφικτο η κυβέρνηση, όσο ισχυρή και αποτελεσματική κι αν είναι, να επιχειρήσει τον λεπτομερή σχεδιασμό των οικονομικών υποθέσεων ολόκληρου του έθνους. Αυτό θα αποτελούσε άρνηση κάθε ομαδικής οργάνωσης, η οποία αποτελεί ουσιαστικό μέρος του υγιούς πολιτικού σώματος, και θα έτεινε να διαιωνίσει και να επιδεινώσει την τρέχουσα απειλή της γραφειοκρατίας που κοινωνικοποιεί γρήγορα αυτή τη χώρα. Οι Σοσιαλιστές και οι Συντηρητικοί ανταγωνίζονται εξίσου στην αύξηση της δύναμης και της επιρροής του Γουάιτχολ, το οποίο μετατρέπεται γρήγορα στον «Νέο Δεσποτισμό» που έχει προβλέψει ο Λόρδος Ανώτατος Δικαστής Χιούαρτ. Υπό τον Φασισμό, μεγάλο μέρος αυτού του γραφειοκρατικού ελέγχου θα αποκεντρωθεί για άλλη μια φορά κατά μήκος νέων γραμμών λειτουργικής οργάνωσης σε Εταιρείες που ελέγχουν τις κύριες βιομηχανίες και ομάδες βιομηχανιών της χώρας. Οι Εταιρείες Γεωργίας, Αλιείας, Μεταφορών, Μεταλλείων και Ιατρικής θα πάρουν τη θέση των Υπουργείων στο Γουάιτχολ και θα στελεχώνονται από άνδρες που έχουν εργαστεί μέσω της βιομηχανίας και του επαγγέλματός τους και θα είναι πολύ καλύτερα καταρτισμένοι για να το ελέγξουν από οποιονδήποτε μόνιμο κυβερνητικό αξιωματούχο. Αυτοί οι νέοι θεσμοί βιομηχανικής αυτοδιοίκησης θα αντικαταστήσουν την τοπική αυτοδιοίκηση, η οποία καθίσταται γρήγορα ξεπερασμένη ενόψει της ταχύτητας των σύγχρονων επικοινωνιών και του ευρύτερου σχεδιασμού των δημόσιων υπηρεσιών κοινής ωφέλειας. Με αυτόν τον τρόπο, η ομαδική οργάνωση θα μετασχηματιστεί από την πιο άκαμπτη δομική βάση του παρελθόντος στην πιο ευέλικτη λειτουργική βάση του μέλλοντος.

Θα παραχωρηθεί στις Επιχειρήσεις ένα πολύ μεγάλο μέτρο αυτοδιοίκησης για την διευθέτηση όλων των εσωτερικών ζητημάτων που αφορούν τους κλάδους που ελέγχουν, και οι εργοδότες, οι εργαζόμενοι και οι καταναλωτές θα εκπροσωπούνται όλοι στο συμβούλιο της Επιχείρησης. Οι εργοδότες θα εκπροσωπούνται μέσω της ομοσπονδίας εργοδοτών τους και οι εργαζόμενοι μέσω του συνδικάτου τους, ενώ η κυβέρνηση θα διορίσει εκπροσώπους των καταναλωτών για να επιβλέπουν τα συμφέροντα του ευρύτερου κοινού και εκείνα άλλων Επιχειρήσεων που ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για το προϊόν. Η Επιχείρηση θα υποχρεούται να θεσπίσει πρότυπα μισθών και συνθηκών εργασίας για τον κλάδο μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων, καθώς και τιμές και όρους ανταγωνισμού μεταξύ εργοδοτών και καταναλωτών. Όλες οι συμφωνίες που θα συνάπτονται θα είναι νομικά δεσμευτικές για ολόκληρο τον κλάδο και οποιοσδήποτε εργοδότης ή εργαζόμενος που παραβιάζει αυτό που ουσιαστικά αποτελεί κανονισμό της Επιχείρησης θα είναι ένοχος αδικήματος για το οποίο μπορεί να οδηγηθεί ενώπιον δικαστηρίου. Στην πραγματικότητα, η ομοσπονδία εργοδοτών και το συνδικάτο αναμένεται να διατηρούν πειθαρχία μεταξύ των μελών τους, τα οποία θα αποτελούν το 100% του εν λόγω κλάδου. Με τέτοια επαρκή μέσα διαιτησίας, η απεργία και το ανταπεργιακό lockout θα απαγορεύονται φυσικά, αλλά οι εργοδότες, οι εργαζόμενοι ή οι καταναλωτές μπορούν να προσφύγουν στον Υπουργό Εταιρειών που συνεδριάζει σε συμβούλιο με εκπροσώπους όλων των βιομηχανικών εταιρειών για μια δίκαιη απόφαση σύμφωνα με τη γενική βιομηχανική πρακτική και την εθνική ευημερία. Θα φανεί ότι με αυτή την αποκέντρωση εξουσίας και αυτοδιοίκησης στις Εταιρείες, η κεντρική Νομοθετική Εξουσία θα απαλλαγεί από ένα μεγάλο μέρος λεπτομερούς νομοθεσίας που επί του παρόντος παρεμποδίζει το έργο του Κοινοβουλίου.

ΧΡΗΣΗ ΕΤΑΙΡΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Μέχρι στιγμής, η νέα οικονομική θεωρία μπορεί να φαίνεται μια ενδιαφέρουσα νέα αντίληψη, αλλά αμφίβολης πρακτικής εφαρμογής

******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

αξία για να αντισταθμίσουν τη σημαντική πολυπλοκότητά τους. Ένα τέτοιο σύστημα, ωστόσο, δεν έχει σχεδιαστεί απλώς ως μια πνευματική άσκηση, αλλά έχει τεράστια πλεονεκτήματα ακριβώς εκεί που το παρόν σύστημα είναι ιδιαίτερα αδύναμο. Για παράδειγμα, ας πάρουμε το χειρότερο πρόβλημα από όλα, αυτό της φτώχειας εν μέσω αφθονίας, που προκύπτει από αυτό που οι Συντηρητικοί ονόμαζαν «υπερπαραγωγή», αλλά που μπορεί να περιγραφεί πολύ καλύτερα ως «υποκατανάλωση». Προφανώς, αυτό το ελάττωμα στο παρόν σύστημα μπορεί να διορθωθεί μόνο με την επίτευξη ενός πολύ υψηλότερου βιοτικού επιπέδου, όταν οι άνθρωποι είναι σε θέση να καταναλώνουν την τεράστια παραγωγή της σύγχρονης επιστήμης και τεχνικής. Δυστυχώς, το ατομικιστικό σύστημα μειώνει την αγοραστική δύναμη είτε με τη μορφή μισθών είτε με τα κέρδη κατά τη διάρκεια μιας περιόδου αφθονίας, λόγω του έντονου ανταγωνισμού για την πώληση αγαθών σε μια ήδη υπερφορτωμένη αγορά, που αναγκάζει τους κατασκευαστές να μειώσουν τις τιμές σε μια αδυσώπητη προσπάθεια να κατακτήσουν την αγορά. Υπό τον φασισμό, ωστόσο, οι τιμές και οι όροι ανταγωνισμού θα ελέγχονται και κανένας κατασκευαστής δεν θα επιτρέπεται να πιέζει τους εργάτες του ενάντια στους κανονισμούς της εταιρείας του, προκειμένου να κλέψει την πορεία του έναντι των ανταγωνιστών του. Όχι μόνο η μείωση της αγοραστικής δύναμης θα αναχαιτιστεί με αυτόν τον τρόπο, αλλά ολόκληρο το σύστημα μισθών μπορεί να αυξηθεί μόνιμα με συντονισμένη δράση σε ολόκληρο τον τομέα της βιομηχανίας. Προφανώς, μια τέτοια δράση είναι απολύτως ορθή και έχει υποστηριχθεί από αρκετούς δημόσιους λειτουργούς των τελευταίων ετών, αλλά δυστυχώς δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί υπό το παρόν ατομικιστικό σύστημα, διότι αν οποιοσδήποτε εργοδότης ήταν αρκετά ανόητος ώστε να προσπαθήσει να αυξήσει τους μισθούς των εργαζομένων του για την εθνική ανάκαμψη, σύντομα θα έβρισκε πολλούς μη πατριώτες ανταγωνιστές που θα μείωναν τους δικούς τους και θα τον έδιωχναν από την αγορά. Μόνο υπό την πειθαρχία και τον έλεγχο του οργανωμένου φασιστικού καθεστώτος μπορεί να εφαρμοστεί με επιτυχία μια τέτοια πολιτική.

Με τα ίδια μέσα μπορεί επίσης να θεραπευτεί η μεγάλη μάστιγα της ανεργίας, διότι είναι προφανές ότι αυτή είναι καθαρά αποτέλεσμα της πλήρους έλλειψης οργάνωσης στην τρέχουσα εθνική μας οικονομία.
Πρέπει να υπάρχει ανά πάσα στιγμή σε αυτή τη χώρα μια συγκεκριμένη ποσότητα εργασίας, υπολογιζόμενη σε ανθρωποώρες, η οποία πρέπει να γίνει, και ένας ορισμένος αριθμός εργαζομένων που είναι πρόθυμοι και ανυπόμονοι να κάνουν αυτή την εργασία. Η εργασία μπορεί σίγουρα να κατανεμηθεί στο συνολικό αριθμό των εργαζομένων μέσω μιας αναπροσαρμογής των ωρών εργασίας, όπως γίνεται αυτή τη στιγμή στην Ιταλία, όπου εισάγεται η εβδομάδα των 40 ωρών. Στην πραγματικότητα, η φασιστική κυβέρνηση σε αυτή τη χώρα θα προτιμούσε να αναζητήσει μια πιο ευεργετική λύση, σύμφωνα με την κατεύθυνση της ανύψωσης του βιοτικού επιπέδου του λαού παρά της μείωσης των ωρών εργασίας, αλλά σε κάθε περίπτωση το πρόβλημα της ανεργίας καθίσταται πλήρως και μόνιμα επιλύσιμο στην οργάνωση ενός σχεδιασμένου εταιρικού κράτους.

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Ένα από τα σημαντικότερα ελαττώματα του παρόντος συστήματος ήταν η αποτυχία του να εμφυσήσει στα διάφορα επαγγέλματα και επαγγέλματα της κοινωνίας την αίσθηση του λειτουργικού τους σκοπού, της υπηρεσίας του συνόλου. Αυτό έχει οδηγήσει στα χειρότερα αποτελέσματα στον τομέα των χρηματοοικονομικών, όπου η δύναμη του χρήματος έχει εκμεταλλευτεί απαράδεκτα από τραπεζίτες και χρηματιστές προς όφελός τους. Πράγματι, δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι αυτή η χώρα, όπως και πολλές άλλες, κυριαρχείται από μια δικτατορία του υψηλού χρηματοπιστωτικού κλάδου, η οποία ενδιαφέρεται πολύ περισσότερο για τις επικερδείς αποδόσεις της αγοράς ξένων ομολόγων παρά για την ευημερία του βρετανικού λαού. Το πρώτο και πιο επείγον καθήκον της φασιστικής κυβέρνησης θα είναι να καταρρίψει αυτή την τρέχουσα δικτατορία του διεθνούς χρηματοπιστωτικού κλάδου και να την αντικαταστήσει με ένα αυταρχικό καθεστώς, εξουσιοδοτημένο από το έθνος να επιβάλει έναν λειτουργικό και κοινωνικό σκοπό ακόμη και στα πιο ισχυρά συμφέροντα της χώρας.

Η λειτουργία του χρήματος, η οποία πολύ συχνά ξεχνιέται σήμερα, είναι η διευκόλυνση της ανταλλαγής αγαθών και υπηρεσιών. Το γεγονός ότι δυσκολευόμαστε τόσο πολύ να ανταλλάξουμε τα αγαθά μας ******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

και των υπηρεσιών σήμερα αποτελεί σαφή ένδειξη της αποτυχίας του χρηματοπιστωτικού συστήματος να εκπληρώσει το πρωταρχικό του καθήκον απέναντι στην κοινότητα. Όσο επιδέξιοι και ευρηματικοί κι αν είναι οι τεχνικοί και οι εφευρέτες μας, το βιοτικό επίπεδο του λαού δεν μπορεί να ανέβει σε υψηλότερο επίπεδο, εκτός εάν τεθούν σε κυκλοφορία επαρκή χρήματα και άλλα μέσα ανταλλαγής. Διαφορετικά, το μόνο αποτέλεσμα της εφεύρεσης και της ορθολογικοποίησης της βιομηχανίας θα είναι να θέσει ολοένα και περισσότερους ανθρώπους εκτός εργασίας. Σήμερα υποφέρουμε από έναν πολύ σοβαρό περιορισμό του χρήματος, ο οποίος εφαρμόζεται από τις τράπεζες στο πλαίσιο της πολιτικής τους του αποπληθωρισμού. Ο λόγος για αυτήν την πολιτική είναι διττός. Πρώτον, υπάρχει ένας ορισμένος έμφυτος συντηρητισμός που εξακολουθεί να προσκολλάται στον χρυσό κανόνα του νομίσματος ως τελευταίο λείψανο της εποχής του αντιπραγματισμού. Δεύτερον, οι χρηματιστές συνειδητοποιούν ότι ένας περιορισμός στην ποσότητα του αντικειμένου με το οποίο εμπορεύονται το καθιστά πιο πολύτιμο και τους ίδιους πιο ισχυρούς. Για αυτούς τους δύο λόγους, η ποσότητα του χρήματος σε κυκλοφορία δεν προσαρμόζεται, όπως θα έπρεπε, στον όγκο της πιθανής παραγωγής στη χώρα, αλλά περιορίζεται σε ένα ποσοστό των αποθεμάτων ενός συγκεκριμένου πολύτιμου μετάλλου, του χρυσού, στα θησαυροφυλάκια της Κεντρικής Τράπεζας. Σαφώς, τα διαθέσιμα αποθέματα αυτού του μετάλλου είναι εντελώς άσχετα με το πρόβλημα της διανομής που πρέπει να λύσει η χρηματοδότηση, και στην πραγματικότητα η ποσότητα χρυσού σε ολόκληρο τον κόσμο είναι αξιοθρήνητα ανεπαρκής για τη χρηματοδότηση των τεράστιων παραγωγικών δυνάμεων της σύγχρονης βιομηχανίας. Ωστόσο, αντί να επεκτείνουν το νόμισμα και την πίστωση για να καλύψουν τις ανάγκες της βιομηχανικής ανάπτυξης, οι οικονομικοί μας αφέντες προσπαθούν να επιστρέψουν στον κανόνα του χρυσού περιορίζοντας την παραγωγή στα όρια που θέτουν οι παγκόσμιες προμήθειες χρυσού. Χωρίς αμφιβολία, με αυτά τα μέσα οι διεθνείς χρηματιστές διατηρούν και επεκτείνουν τον έλεγχό τους στις παγκόσμιες υποθέσεις, αλλά μόνο εις βάρος της καταδίκης του μεγαλύτερου μέρους του κόσμου σε φτώχεια εν μέσω αφθονίας.

Η φασιστική κυβέρνηση θα επιμείνει στην ανατροπή αυτής της αφύσικης κυριαρχίας του χρηματοπιστωτικού συστήματος επί της βιομηχανίας. Πρέπει να καταστεί απολύτως σαφές ότι το χρηματοπιστωτικό σύστημα έχει μια λειτουργία που εξυπηρετεί τη βιομηχανία και δεν είναι σε καμία περίπτωση κατάλληλο για τη διακυβέρνηση της βιομηχανίας την οποία έχει σφετεριστεί. Όχι μόνο πρέπει να τερματιστεί η ενθάρρυνση της ξένης παραγωγής σε ανταγωνισμό με τη δική μας μέσω των ξένων εισροών χρηματιστηρίου του Σίτι του Λονδίνου, αλλά οι χρηματοδότες και οι τραπεζίτες μας πρέπει να αναγκαστούν να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα της διανομής που έχουν τόσο σταθερά παραμελήσει στο παρελθόν. Έχουμε ήδη επισημάνει ότι το μέλλον του εμπορίου μας βρίσκεται στην αναβίωση της εγχώριας αγοράς και το χρηματοπιστωτικό σύστημα πρέπει τώρα να στρέψει την προσοχή του σε μέσα για να επιφέρει αυτή την αναβίωση αυξάνοντας την αγοραστική δύναμη του λαού.

Αυτό συνεπάγεται μια τεράστια και επαναστατική ρήξη με όλες τις πιο ιερές παραδόσεις των τραπεζικών εργασιών, καθώς το ουσιώδες χαρακτηριστικό του προβλήματος είναι ότι περιλαμβάνει τη χρηματοδότηση της κατανάλωσης. Μέχρι σήμερα, οι τραπεζίτες έχουν περιορίσει τις δραστηριότητές τους εξ ολοκλήρου στη χρηματοδότηση της παραγωγής στον εμπορικό τομέα, καθώς οι συναλλαγές με δόσεις δεν χρηματοδοτούν στην πραγματικότητα την κατανάλωση, καθώς απλώς υποθηκεύουν μελλοντική αγοραστική δύναμη χάριν των άμεσων πωλήσεων.
Πρέπει να βρούμε κάποια μέθοδο χρηματοδότησης μιας υψηλότερης κλίμακας μισθών και ημερομισθίων, προκειμένου να απελευθερώσουμε τις δυνάμεις της παραγωγής. Προς το παρόν, φυσικά, σε ένα ατομικιστικό σύστημα που εμπλέκεται σε έντονο ανταγωνισμό, οποιαδήποτε τέτοια διαδικασία είναι αδύνατη, και οποιοσδήποτε εργοδότης που θα πήγαινε στην τράπεζά του και θα ζητούσε υπερανάληψη για να πληρώσει υψηλότερους μισθούς θα καταδικαζόταν δικαίως ως τρελός, διότι δεν θα μπορούσε να δώσει καμία εγγύηση ότι οι ανταγωνιστές του θα έκαναν το ίδιο ή ότι δεν θα μείωναν τους μισθούς τους για να τον καταλάβουν. Ο Λόρδος Μπίβερμπρουκ, ο οποίος έχει συχνά υποστηρίξει υψηλότερους μισθούς, δεν μπόρεσε ποτέ να ξεπεράσει αυτή την ουσιαστική δυσκολία.

Η εταιρική οικονομία, ωστόσο, προσφέρει μια άμεση λύση, για τον ίδιο τον σκοπό της
Οι εταιρείες είναι να ελέγχουν και να ρυθμίζουν τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας, έτσι ώστε αν οι Φασίστες
Η κυβέρνηση εφάρμοσε μια πολιτική υψηλότερων μισθών, δεν θα υπήρχε ζήτημα μη πατριωτικών ή ελεγχόμενων από ξένους επιχειρήσεων που θα έκαναν πίσω για να εκμεταλλευτούν τους ανταγωνιστές τους.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

αναγκασμένοι να συμμορφωθούν με τα ίδια πρότυπα. Αν ο εργοδότης πήγαινε στη συνέχεια στην τράπεζά του και ζητούσε υπερανάληψη για να καλύψει το μέρος του προγράμματος που του αναλογούσε, ο τραπεζίτης δεν θα είχε καμία δυσκολία να τον εξυπηρετήσει, γιατί θα γνώριζε ότι η αυξημένη αγοραστική δύναμη ολόκληρης της κοινότητας θα είχε ως αποτέλεσμα αυξημένες παραγγελίες και μεγαλύτερη ευημερία για τη συγκεκριμένη εταιρεία με την οποία συνεργαζόταν. Με αυτόν τον τρόπο ο φασισμός θα ανέβαζε το βιοτικό επίπεδο του λαού και θα έθετε σε κυκλοφορία τον μεγαλύτερο όγκο νομίσματος και πίστωσης που είναι απαραίτητος για τη χρηματοδότηση της αυξημένης παραγωγικής δύναμης της βιομηχανίας.

Σαφώς, αυτή η πολιτική νομισματικής επέκτασης πρέπει να συνεπάγεται μια πλήρη ρήξη με τον κανόνα του χρυσού, και οι πιο συντηρητικοί επικριτές μπορεί να φοβούνται για τη σταθερότητα του νομίσματος ως συνέπεια.
Ο φασισμός, ωστόσο, επισημαίνει ότι το χρήμα είναι στην πραγματικότητα μια αξίωση για αγαθά και υπηρεσίες και ότι κανένα άτομο με τις κανονικές του αισθήσεις δεν πηγαίνει πραγματικά σε μια τράπεζα και δεν απαιτεί χρυσό σε ράβδους για τα χαρτονομίσματά του: είναι απόλυτα ικανοποιημένος αν μπορεί να ανταλλάξει τα χρήματά του με εκείνα τα αγαθά και τις υπηρεσίες που έχει ανάγκη. Τώρα, προφανώς, υπάρχουν πολλά αγαθά και υπηρεσίες διαθέσιμα σε αυτή τη χώρα αυτή τη στιγμή: αποθήκες γεμάτες με αγαθά, στην πραγματικότητα, και πάνω από δύο εκατομμύρια συμπατριώτες μας άνδρες και γυναίκες που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους μάταια. Όσο δεν εκδίδουμε χαρτονομίσματα που δεν καλύπτονται από τα διαθέσιμα αγαθά και υπηρεσίες, δεν μπορεί να υπάρξει κίνδυνος πληθωρισμού. Έτσι, ο φασισμός θα βασίσει το νόμισμα στην ευρεία βάση όλων των παραγωγικών πόρων του έθνους, αντί για τη στενή, ανασφαλή βάση του χρυσού στην Τράπεζα της Αγγλίας.

ΑΥΤΑΡΧΙΑ ΑΥΤΑΡΧΙΑΣ ΑΥΤΑΡΧΙΑΣ

Η μόνη έγκυρη κριτική αυτής της πολιτικής εταιρικής οργάνωσης της βιομηχανίας, η οποία ανεβάζει, όπως κάνει, το βιοτικό επίπεδο ολόκληρου του λαού, έγκειται στο επιχείρημα ότι αυτή η χώρα εξαρτάται σε πολύ μεγάλο βαθμό από το εξωτερικό της εμπόριο και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να αντέξει οικονομικά υψηλότερο βιοτικό επίπεδο από τους ανταγωνιστές της στις αγορές του κόσμου. Αυτό το επιχείρημα μπορεί, ωστόσο, να αντικρουστεί με αναφορά στο παράδειγμα του Χένρι Φορντ, ο οποίος κατασκεύασε το φθηνότερο αυτοκίνητο στον κόσμο πληρώνοντας τους υψηλότερους μισθούς. Του επέτρεψε να το κάνει αυτό χάρη στην τεράστια εγχώρια αγορά στην Αμερική, η οποία του επέτρεψε να εισαγάγει μεθόδους μαζικής παραγωγής και να ανταγωνιστεί ευνοϊκά τις αγορές χωρών με πολύ χαμηλότερο βιοτικό επίπεδο. Στην πραγματικότητα, χάνουμε τις αγορές μας στο εξωτερικό, όχι επειδή τα προϊόντα μας είναι ακριβότερα από αυτά των ανταγωνιστών μας, αλλά επειδή αυτές οι αγορές μας κλείνονται από ανυπέρβλητα δασμολογικά εμπόδια, πίσω από τα οποία αναπτύσσονται ραγδαία οι εγχώριες βιομηχανίες. Όσο φθηνά κι αν γίνουν τα προϊόντα μας, δεν μπορούμε να περιμένουμε από άλλες χώρες να καταστρέψουν τις δικές τους βιομηχανίες και να αφήσουν τους δικούς τους ανθρώπους άνεργους για να τα αγοράσουν. Σε κάθε περίπτωση, οι ανατολικοί λαοί, όπως οι Ιάπωνες, μπορούν να μας ξεπεράσουν σε απελπιστική προσφορά όταν ληφθεί υπόψη το ζήτημα των μισθών.

Το εξαγωγικό εμπόριο δεν είναι σε καμία περίπτωση απαραίτητο για την ευημερία μιας χώρας, καθώς συνεπάγεται την αποστολή αγαθών εκτός της χώρας για κατανάλωση από τους ξένους, αντί να τα διατηρούμε στην πατρίδα μας για να βελτιώσουμε το βιοτικό επίπεδο του εγχώριου πληθυσμού. Μόνο οι οικονομικοί μεγιστάνες της πόλης του Λονδίνου μπορούν να επωφεληθούν μακροπρόθεσμα από την υπερβάλλουσα ζήτηση εξαγωγών, καθώς με βάση αυτό το πλεόνασμα εκδίδουν τα μεγάλα ξένα δάνεια, από τα οποία αντλούν τόσο γενναιόδωρες προμήθειες. Οι εξαγωγές δικαιολογούνται μόνο για την πληρωμή βασικών εισαγωγών, και οι εισαγωγές αυτής της χώρας θα μπορούσαν να μειωθούν σε μεγάλο βαθμό με τον αποκλεισμό όλων των εισαγόμενων αγαθών που μπορούμε να παράγουμε στην πατρίδα μας. Είναι σκανδαλώδες γεγονός ότι μεγάλες ποσότητες μεταποιημένων προϊόντων εισάγονται σε αυτή τη χώρα, τα οποία θα μπορούσαν να παραχθούν άψογα εδώ, και δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για την παραμέλησή μας της εγχώριας γεωργίας απλώς και μόνο επειδή οι πόροι μας δεν επαρκούν για να θρέψουν ολόκληρο τον πληθυσμό μας. Θα πρέπει να παράγουμε τουλάχιστον το μέγιστο των εγχώριων προϊόντων πριν πάμε ******μετατροπέας ηλεκτρονικού βιβλίου DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

στο εξωτερικό για το υπόλοιπο.

Ακόμα και αφού έχουμε παράγει τη μέγιστη ποικιλία αγαθών σε αυτή τη χώρα, θα ήταν μάταιο να αρνηθούμε ότι δεν μπορούμε να γίνουμε πλήρως αυτάρκεις, αλλά από την άλλη πλευρά υπάρχουν πολύ λίγα προϊόντα που χρειαζόμαστε και δεν μπορούν να βρεθούν κάπου μέσα στη Βρετανική Αυτοκρατορία.
Ο φασισμός δεν είναι μια περιορισμένη πολιτική της Μικράς Αγγλίας, αλλά έχει ένα μεγάλο αυτοκρατορικό σχέδιο αυταρχικής ανάπτυξης να προσφέρει στην Αυτοκρατορία στο σύνολό της. Ένα πολύ μεγαλύτερο μερίδιο της αναπτυσσόμενης εγχώριας αγοράς θα προσφερθεί στις κτήσεις από ό,τι προσφέρθηκε στην Οτάβα, καθώς ο ξένος ανταγωνισμός θα αποκλειστεί εντελώς. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η Αυτοκρατορία στο σύνολό της θα είναι απολύτως πρόθυμη να συνεργαστεί σε ένα τέτοιο οικονομικό σύστημα, το οποίο θα σχηματίσει μια πλήρως αυτάρκη Αυτοκρατορία, απομονωμένη από τις επιπτώσεις των παγκόσμιων κρίσεων και υφέσεων, και ικανή να οικοδομήσει ένα υψηλότερο βιοτικό επίπεδο από αυτό που έχει γίνει μέχρι σήμερα γνωστό.

Τέλος, πρέπει να φανταστούμε τις εταιρικές αρχές του φασισμού εφαρμοσμένες στο διεθνές εμπόριο.
Δεν θα επιτρέπεται πλέον στον εισαγωγέα να αγοράζει σε οποιαδήποτε αγορά θεωρεί κατάλληλη, αλλά θα είναι υποχρεωμένος να εργάζεται μέσω ενός Συμβουλίου Εξωτερικού Εμπορίου, το οποίο θα χρησιμοποιεί την αγοραστική δύναμη του έθνους, ως μέσο για την απόκτηση εξαγωγικών αγορών. Από την αρχή κιόλας, ο φασισμός θα υιοθετήσει την πολιτική ότι η Βρετανία αγοράζει από εκείνους που αγοράζουν από τη Βρετανία, και αν οποιαδήποτε ξένη χώρα επιθυμεί να μας πουλήσει αγαθά που μας λείπουν, θα υποχρεούται να δεχτεί τα αγαθά μας σε αντάλλαγμα. Καθώς άλλες χώρες υιοθετούν παρόμοιες μεθόδους, τελικά θα καταλήξουμε σε ένα γενικό σύστημα οργανωμένης ανταλλαγής από χώρα σε χώρα, το οποίο είναι το μόνο πρακτικό μέσο προγραμματισμένου διεθνούς εμπορίου, απαλλαγμένο από τις μηχανορραφίες του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος και τα ομόλογα της διεθνούς τοκογλυφίας.

ΕΤΑΙΡΙΚΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ

Δεν πρέπει να υποθέσουμε ότι ο φασισμός είναι εντελώς εγωκεντρικός με την εθνική έννοια. Σίγουρα είναι ένα ουσιαστικό χαρακτηριστικό της φασιστικής φιλοσοφίας να βάζει κανείς την πατρίδα του πάνω απ' όλα, αλλά θα ήταν απερίσκεπτο να υποθέσει κανείς για αυτό το λόγο ότι ο φασισμός συνεπάγεται εθνική αντιπαλότητα και μπορεί να οδηγήσει σε πόλεμο για οικονομικούς λόγους. Αντίθετα, ένας πολύ σοβαρός κίνδυνος του παρόντος συστήματος είναι ότι ο συνεχώς αυξανόμενος αγώνας για τις παγκόσμιες αγορές μπορεί να οδηγήσει σε πόλεμο. Πράγματι, στην Άπω Ανατολή έχουν ήδη λάβει χώρα πόλεμοι για τις αγορές και μόνο με δυσκολία οι ευρωπαϊκές δυνάμεις έχουν αποφύγει να εμπλακούν στον αγώνα. Στην πραγματικότητα, το εταιρικό σύστημα οικονομικού σχεδιασμού θα ελαχιστοποιήσει τον κίνδυνο του πολέμου, διότι θα θέσει τις οικονομικές αιτίες του πολέμου υπό συνειδητό ανθρώπινο έλεγχο. Δεν θα πρόκειται πλέον για το αν κάθε χώρα θα επιβάλλει το μέγιστο των εξαγωγών της στους γείτονές της, αλλά για το αν θα συγκεντρώνονται έγκυρες κυβερνήσεις με πλήρη εταιρικό έλεγχο των εθνικών οικονομικών τους υποθέσεων για να μοιράζονται και να ανταλλάσσουν τις απαραίτητες πρώτες ύλες που απαιτούνται για τη βιομηχανική τους ανάπτυξη. Καθώς δεν υπάρχει έλλειψη αυτών των ακατέργαστων προϊόντων και, στην πραγματικότητα, η παραγωγή τους έχει περιοριστεί δραστικά για να αποφευχθεί η κατάκλυση της αγοράς, δεν θα πρέπει να υπάρχει καμία δυσκολία στην εξεύρεση μιας φιλικής λύσης σε αυτό το σχετικά απλό πρόβλημα, όταν τα έθνη θα έχουν εγκαταλείψει την γελοία ιδέα ότι μπορούν να ωφεληθούν καταστρέφοντας το ένα το άλλο.
Σίγουρα θα υπάρχει ανταγωνισμός στον κόσμο του μέλλοντος, αλλά αντιπαλότητα στην επίτευξη επιτευγμάτων, όχι στον ανταγωνισμό. Μόνο στα πρότυπα της συλλογικής οργάνωσης της κοινωνίας και της οικονομικής ζωής μπορούμε να επιτύχουμε ειρήνη και ευημερία σε έναν εύτακτο κόσμο. Ας παίξουμε τον ρόλο μας τακτοποιώντας τις δικές μας εθνικές υποθέσεις και ενθαρρύνοντας άλλα έθνη να κάνουν το ίδιο.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Το Ναζιστικό Κίνημα σε Προοπτική
από τον James Drennan

T Οι Ιταλοί Φασίστες δεν προσπάθησαν ποτέ να δώσουν το τεράστιο φυλετικό υπόβαθρο στον ιταλικό εθνικισμό που ο κύριος Χίτλερ παρήγαγε ως πνευματική έμπνευση του «Dritte Reich». Αν κάποιος λαός είχε τον πειρασμό να βασίσει τη σύγχρονη πολιτική στους ισχυρισμούς της παρελθούσας ιστορίας, αυτός θα μπορούσε να ήταν οι κυρίαρχοι της Ρώμης, αλλά ο κύριος Μουσολίνι φαίνεται να στοχεύει σε μια απόλυτη πανευρωπαϊκή ένωση βασισμένη στις έννοιες του Φασισμού και όχι σε μια κυριολεκτική αναβίωση των ρωμαϊκών εδαφικών δόξεων. Ο κύριος Χίτλερ, από την άλλη πλευρά, έχει επεξεργαστεί ένα ιδανικό γερμανικής (ή Άριας) φυλετικής αποκλειστικότητας, το οποίο έχει βαθιές ρίζες στη γερμανική ιστορία. Ωστόσο, αυτή η γερμανική έννοια, αν κατανοηθεί σωστά, δεν χρειάζεται σε καμία περίπτωση να έρχεται σε αντίθεση με την ιταλική κατανόηση του Φασισμού ως δόγματος που προορίζεται να αποτελέσει την πνευματική βάση της αναγέννησης της Δύσης. Ούτε θα πρέπει να έρχεται σε αντίθεση με την υψηλή αντίληψη της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, η οποία εμπνέει τον Φασισμό στη Βρετανία, γιατί σε κανένα σημείο δεν προκύπτει σύγκρουση συμφερόντων. Αντίθετα, όλες οι ποικίλες συνεισφορές στη θεωρία του Παγκόσμιου Φασισμού μπορούν να είναι συμπληρωματικές παρά να διασπαστικές.

Για να κατανοήσουμε την υιοθέτηση από τους Ναζί της φυλετικής ερμηνείας της ιστορίας, η οποία διατυπώθηκε για πρώτη φορά τον περασμένο αιώνα από μη Γερμανούς συγγραφείς όπως ο Γάλλος Γκομπινό και ο Άγγλος Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν, και υιοθετήθηκε από τους Ναζί ηγέτες ως βάση ενός επαναστατικού ιδανικού που έγινε αποδεκτό από τις γερμανικές μάζες και ως κινητήρια δύναμη της τρέχουσας κρατικής πολιτικής του Γερμανικού Ράιχ, είναι απαραίτητο να λάβουμε υπόψη ορισμένες συνθήκες και τάσεις της γερμανικής ιστορίας σε ολόκληρη την περίοδο των τελευταίων χιλίων ετών. Μόνο με μια τέτοια μελέτη μπορούμε να φτάσουμε στις βάσεις των πεποιθήσεων του σύγχρονου γερμανικού λαού και να κατανοήσουμε την κατεύθυνση προς την οποία οι κυρίαρχοι της Γερμανίας είναι πιθανό να οδηγήσουν έναν λαό που είναι αφοσιωμένος στην εγκυρότητα των πεποιθήσεών του.

Ήταν οι γερμανικές φυλές που, τον όγδοο αιώνα, πραγματικά διαδέχτηκαν τις αυτοκρατορικές αντιλήψεις της αρχαίας Ρώμης. Η Αυτοκρατορία του Καρλομάγνου -που ονομαζόταν Αυτοκράτορας της Δύσης- ήταν εθνικά περισσότερο γερμανική παρά γαλλική, και μόνο μετά τον θάνατό του τα γαλλο-γκωλικά στοιχεία άρχισαν να διακρίνονται από τους Γερμανούς, όταν οι κληρονόμοι των διαφόρων τμημάτων των κτήσεων του έδωσαν τον όρκο, αντίστοιχα σε γαλλικές και γερμανικές διαλέκτους. Μέχρι και τον δέκατο τρίτο αιώνα, οι αυτοκράτορες Χοενστάουφεν συνέχισαν να θεωρούν ολόκληρη την Ιταλία και ένα μεγάλο μέρος της σημερινής Γαλλίας ως επαρχίες της Γερμανικής Αυτοκρατορίας. Αξίζει να σημειωθεί ότι, ενώ εκείνη την εποχή, η Γερμανία μόλις που εκτεινόταν ανατολικά του Έλβα, η Ολλανδία, η Βουργουνδία και τμήματα της Σαβοΐας και του Φρανς-Κόμη περιλαμβάνονταν σε διαφορετικό βαθμό και σε διαφορετικές χρονικές στιγμές στις αυτοκρατορικές κτήσεις.

Είναι ένα από τα ελαττώματα της διδασκαλίας της ιστορίας σε αυτή τη χώρα ότι σπάνια έχουμε τη δυνατότητα να δούμε τη δική μας ιστορία σε προοπτική και σε σχέση με αυτήν της υπόλοιπης Ευρώπης. Για τους τέσσερις αιώνες μεταξύ της άνοδος στο θρόνο του Λουδοβίκου του Γερμανικού το 825 και του θανάτου του Φρειδερίκου Β' το 1250 - περίπου η περίοδος της δικής μας ιστορίας μεταξύ των βασιλειών του Αλφρέδου του Μεγάλου και του Ερρίκου Γ' - η ιστορία της Ευρώπης ήταν σε μεγάλο βαθμό η ιστορία της Γερμανίας. Σε μια περίοδο που η δική μας ιστορία ήταν εξαιρετικά επαρχιακή - όταν τα γεγονότα της ήταν τόσο απομακρυσμένα από εκείνα του κύριου ρεύματος της ευρωπαϊκής ιστορίας όσο, για παράδειγμα, η ατομική ιστορία της σύγχρονης Νορβηγίας από αυτήν της σημερινής Ευρώπης - η Γερμανία ήταν το θέατρο των μεγάλων αγώνων που είδε τη γέννηση του

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

μεσαιωνική ευρωπαϊκή κουλτούρα, και οι αυτοκράτορές της, όπως ο Ερρίκος ο Φάουλερ, ο Όθων ο Μέγας και ο Φρειδερίκος Βαρβαρόσσα, έγιναν οι κριτές της Δυτικής Ευρώπης και οι κυρίαρχοι των γεγονότων από τη Γιουτλάνδη μέχρι τη Σικελία, από τη Βουργουνδία μέχρι την Ουγγαρία. Είναι απαραίτητο να εκτιμήσουμε τη σημασία αυτής της περιόδου στο μυαλό των σύγχρονων Γερμανών, προκειμένου να κατανοήσουμε την εξαιρετική υπερηφάνειά τους για την ιστορία τους και το αίσθημα απογοήτευσης και περιορισμού τους στις εδαφικές συνθήκες της μεταπολεμικής Ευρώπης.

Ο Όθων ο Μέγας —ο οποίος πέθανε το 973, σχεδόν πριν από χίλια χρόνια— τα τελευταία χρόνια έχει γίνει η ανώτατη μορφή του ναζιστικού Πάνθεον, και τα πορτρέτα του εμφανίζονται στα γερμανικά βιβλιοπωλεία σχεδόν τόσο συχνά όσο και του Χίτλερ και του Γκαίρινγκ. Ολόκληρη η διαδικασία της γερμανικής ιστορίας είναι, στην πραγματικότητα, ένα παράδειγμα του φαινομένου της «αναστολής της ανάπτυξης», και οι ιδιαίτερες εκδηλώσεις που συνδέουμε με τη σύγχρονη γερμανική εθνική ψυχολογία προέρχονται από το «σύμπλεγμα απογοήτευσης» που είναι το αναπόφευκτο παράγωγό του. Το ίδιο το εύρος και η ταλάντωση της εξουσίας των Χόενσταουφεν ήταν η καταστροφή του γερμανικού λαού. Οι λαμπροί αυτοκράτορες αυτής της γενιάς γοητεύτηκαν από το όνειρο της Πανευρωπαϊκής Αυτοκρατορίας του Καρλομάγνου και για περισσότερο από έναν αιώνα σπατάλησαν τη δύναμη των Γερμανών στην επιδίωξη των ιταλικών τους φιλοδοξιών. Η προηγούμενη πολιτική του Μεγάλου Όθωνα ήταν η εδραίωση ενός μεγάλου γερμανικού κράτους. Οι Χόενσταουφεν προσελκύονταν από τις πανευρωπαϊκές αντιλήψεις των οποίων οι Αψβούργοι έγιναν κληρονόμοι. Και η καταστροφή των Χοενστάουφεν άφησε τη Γερμανία αποδυναμωμένη και χωρίς κεντρική δύναμη, τη στιγμή που η Αγγλία και η Γαλλία βρίσκονταν στα πρόθυρα της ανάπτυξης προς την εθνική κρατική υπόσταση που τελικά επιτεύχθηκε υπό τους Τυδώρ και τους Βαλουά. Τα λάθη της πολιτικής των Χοενστάουφεν φαίνονται ακόμη πιο τραγικά από γερμανική άποψη, όταν θυμόμαστε ότι η μεγάλη «Drang nach Osten» των Γερμανών πέρα από τον Έλβα και γύρω από τις ακτές της Βαλτικής είχε αναληφθεί από τους Τεύτονες Ιππότες κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Φρειδερίκου Β', και ότι αυτή η προσπάθεια τελικά ματαιώθηκε στις ευρύτερες δυνατότητές της λόγω της χαλάρωσης της ώθησης από το γερμανικό κέντρο.

Υπάρχουν σχεδόν ακριβώς τρεις αιώνες μεταξύ του θανάτου του Φρειδερίκου Β' το 1250 και του θανάτου του Μαρτίνου Λούθηρου το 1546, και παρόλο που αυτή είναι μάλλον μια αυθαίρετη διαίρεση, είναι επιτρεπτή για σκοπούς γενίκευσης. Αυτή η περίοδος των τριών αιώνων σημαδεύτηκε από μια πλήρη μεταμόρφωση, τόσο στις προοπτικές όσο και στον χαρακτήρα του γερμανικού λαού. Υπάρχουν τρία κύρια ιστορικά ρεύματα που άσκησαν θεμελιώδη επιρροή στην επακόλουθη εξέλιξη της γερμανικής ιστορικής ζωής.

Καταρχάς, τόσο οι γερμανικές όσο και οι βορειοιταλικές πόλεις έχασαν την οικονομική υπεροχή που απολάμβαναν κατά τον Μεσαίωνα, όταν είχαν αναπτυχθεί κατά μήκος της κύριας εμπορικής διαδρομής από την Ανατολή προς τη Δύση μεταξύ της Ευρώπης και της βυζαντινής-σαρακηνικής Ανατολής. Η κατάληψη της Κωνσταντινούπολης από τους Τούρκους κατέστρεψε σε μεγάλο βαθμό την ευημερία όλων των περιοχών κατά μήκος αυτής της διαδρομής, και η ανακάλυψη της Αμερικής και το άνοιγμα της διαδρομής του Ακρωτηρίου μετέφερε το κέντρο της οικονομικής δύναμης στις χώρες κατά μήκος των ακτών του Ατλαντικού - Ισπανία και Πορτογαλία, Αγγλία, Γαλλία και Ολλανδία. Δεν είναι, μάλιστα, υπερβολή να πούμε ότι τόσο η Μεταρρύθμιση στη Γερμανία όσο και ο Τριακονταετής Πόλεμος τον δέκατο έβδομο αιώνα είχαν τις ρίζες τους στην τρομερή διαδικασία οικονομικής αποδιάρθρωσης που πρέπει να ακολούθησε αυτή τη μετατόπιση των κύριων εμπορικών κέντρων.

Το δεύτερο μεγάλο ιστορικό ρεύμα αυτής της περιόδου ήταν η άνοδος των Αψβούργων, στη θέση των Χοενστάουφεν. Οι Αψβούργοι ήταν Γερμανοί πρίγκιπες με ευρείες προσωπικές κυριαρχίες σε γερμανικά εδάφη, αλλά η ίδια τους η θέση στην Αυστρία - Østermark Mark - στις Ανατολικές Περιφέρειες της Γερμανίας τους καθιστούσε ουσιαστικά μη γερμανικούς ως προς τα συμφέροντά τους. Η παραδοσιακή πολιτική των Αψβούργων εξηγεί, αρκετά εύκολα, το εξαιρετικό μίσος που έτρεφαν οι Πανγερμανοί, και

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Ιδιαίτερα οι Ναζί, έχουν σε γενικές γραμμές την «αυστριακή θεωρία». Οι Αψβούργοι - όπως και οι προηγούμενοι Χόενσταουφέν - θεωρούσαν τους εαυτούς τους κληρονόμους της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και διεκδικούσαν την παγκόσμια κυριαρχία ή, τουλάχιστον, στην πρακτική πολιτική, την πανευρωπαϊκή υπεροχή. Αυτός ο καταπληκτικός Οίκος ήταν, σε διαφορετικές περιόδους της ιστορίας του, μια ιταλική δύναμη, μια ισπανική και νοτιοαμερικανική δύναμη, μια σλαβική δύναμη, μια δύναμη με βλέψεις στην Ασία - ακόμη και στην Αφρική - αλλά ποτέ δεν ήταν μια δύναμη που επέτρεπε συνειδητά σε καθαρά γερμανικά συμφέροντα να κυριαρχήσουν. [1] Οι Αψβούργοι διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο κατά τη διάρκεια των τεσσάρων αιώνων που ακολούθησαν την κατάκτηση της Κωνσταντινούπολης από τους Τούρκους. Ανέστειλαν την στρατιωτική πρόοδο των Τούρκων προς τα δυτικά και διαδέχτηκαν τους Βυζαντινούς Αυτοκράτορες ως οι κύριοι εκπολιτιστικοί παράγοντες σε όλη τη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Αλλά ο ρόλος τους ήταν εξίσου πολύτιμος για την Ευρώπη όσο και καταστροφικός για την αντίληψη της γερμανικής εθνικότητας. Η ενασχόλησή τους με τη Μεσόγειο ανέβαλε επ' αόριστον οποιαδήποτε διαδικασία ενοποίησης της Γερμανίας και η δυναστική τους πολιτική οδήγησε στην πράξη σε αυτό που ισοδυναμούσε με τη διχοτόμηση των γερμανόφωνων εδαφών.

Η τρίτη σημαντική επιρροή στην εξέλιξη της γερμανικής ιστορίας ήταν η διχοτόμηση των γερμανόφωνων εδαφών και ο μετασχηματισμός ολόκληρου του φυλετικού χαρακτήρα των πληθυσμών που αυτοαποκαλούνταν Γερμανοί, ο οποίος βρισκόταν σε εξέλιξη κατά την περίοδο 1250-1550. Αυτό το φαινόμενο ήταν ύψιστης σημασίας, ιδιαίτερα αν θυμηθούμε ότι κατά την ίδια περίοδο εμφανίστηκαν και εδραιώθηκαν έθνη όπως τα Αγγλικά, τα Γαλλικά και τα Ισπανικά, ακόμη και οι Ούγγροι, οι Τσέχοι και οι Πολωνοί, και η Ευρώπη άρχισε να παίρνει τις μορφές με τις οποίες είμαστε σήμερα εξοικειωμένοι.

Την εποχή του Καρλομάγνου, οι διαφορές μεταξύ Τευτόνων και Φράγκων δεν ήταν πολύ σαφώς καθορισμένες. Η Αγγλία, υπό την ηγεμονία των Σαξόνων, ήταν σε μεγάλο βαθμό ένα γερμανικό βασίλειο, και το ίδιο μπορεί να ειπωθεί και για τη Βόρεια Ιταλία υπό τους Λομβαρδούς. Πρώτα απ 'όλα, έλαβε χώρα μια απορρόφηση γερμανικών στοιχείων στην Αγγλία, την Ανατολική Γαλλία και τη Βόρεια Ιταλία. Αυτή η διαδικασία είχε ολοκληρωθεί πολύ πριν από τον θάνατο του Φρειδερίκου Β' το 1250. Κατά τη διάρκεια των επόμενων τριακόσιων ετών, τα δυτικά σύνορα της Γερμανίας μετατοπίστηκαν προς τον Ρήνο. Περιοχές όπως η Βουργουνδία και η Φρανς-Κοντέ γίνονταν όλο και πιο γαλλικές και λιγότερο γερμανικές. Η Ολλανδία έγινε οριστικά μη γερμανική. Η Ελβετία σχηματίστηκε και σημαντικοί γερμανικοί πληθυσμοί συνδέθηκαν με την ελβετική ιδέα. Οι σημαντικές γερμανικές πορείες στην Αυστρία έγιναν αναπόσπαστο μέρος της σε μεγάλο βαθμό μη γερμανικής Αυτοκρατορίας των Αψβούργων. Τα αποτελέσματα αυτών των αποσπάσεων εξακολουθούν να είναι σημαντικά στη σύγχρονη ευρωπαϊκή ιστορία. Εξηγούν το αυστριακό ζήτημα.

Εξηγούν το ζήτημα της Αλσατίας-Λωρραίνης - τη διαμάχη για μια περιοχή που δεν έπαψε ποτέ να είναι γερμανική και η οποία δεν έγινε ποτέ εξ ολοκλήρου γαλλική. Εξηγούν επίσης την απόπειρα αναβίωσης της πανγερμανικής συνείδησης από τους Ναζί, όχι μόνο στην Αυστρία και την Τσεχοσλοβακία, αλλά και σε μικρότερο βαθμό στην Ολλανδία και τη Δανία, στην Ελβετία και το Βέλγιο.

Αλλά ταυτόχρονα, καθώς τα γερμανικά γλωσσικά σύνορα ωθούνταν προς τον Ρήνο, και ενώ πληθυσμοί με το πιο αυθεντικό γερμανικό αίμα μετατρέπονταν σε Ελβετούς, Γάλλους και Ολλανδούς, η γερμανική γλώσσα και ο γερμανικός πολιτισμός εξαπλώνονταν ραγδαία προς την Ανατολή, και οι πρωτόγονοι μη γερμανικοί πληθυσμοί της Βορειοανατολικής Ευρώπης μάθαιναν να σκέφτονται τους εαυτούς τους ως Γερμανούς. Ο γερμανικός αποικισμός προς τα ανατολικά ήταν έργο των Τευτόνων Ιπποτών που κατέκτησαν και προσηλυτίσαν τις σλαβικές και φινλανδικές φυλές ανατολικά του Έλβα, και αργότερα πέρα από τον Όντερ, και των γερμανικών χανσεατικών πόλεων που ασχολούνταν με την ίδρυση εμπορικών κέντρων σε όλες τις ακτές της Βαλτικής. Τελικά, η γερμανική πρόοδος προς αυτή την κατεύθυνση αναχαιτίστηκε από τη στρατιωτική ισχύ της Πολωνίας, και από τον ανταγωνισμό των σκανδιναβικών κρατών, και, φυσικά, αργότερα, από την ανάδειξη της Ρωσίας ως μεγάλης δύναμης στις αρχές του

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

δέκατο όγδοο αιώνα. Αλλά ήταν ένα μεγάλο επίτευγμα, ιδιαίτερα αν ληφθεί υπόψη ότι αυτή η προσπάθεια ολοκληρώθηκε μεταξύ του δέκατου τρίτου και του δέκατου πέμπτου αιώνα, όταν η κεντρική γερμανική έμπνευση ήταν ασθενής και, σε πολλές περιπτώσεις, ανύπαρκτη. Ο ρόλος των Χανσεατικών πόλεων και των Τευτόνων Ιπποτών στη Βαλτική αντιστοιχούσε σε μεγάλο βαθμό σε αυτόν των Ιταλικών Δημοκρατιών και των Λατινικών Ιπποτικών Ταγμάτων στη Μεσόγειο, οι οποίοι κατάφεραν να διατηρήσουν μια επιθετική ιταλική πολιτική στην Ανατολή σε μια εποχή που δεν υπήρχε κεντρική ιταλική δύναμη.

Στην ημι-αποτυχία του μεσαιωνικού «Drang nach Osten» ανακαλύπτεται το δεύτερο στοιχείο του «συμπλέγματος απογοήτευσης», το οποίο αποτελεί τη βάση της ερμηνείας της ιστορίας της χώρας από τον σύγχρονο Γερμανό. Οι Ναζί -ιδιαίτερα αυτού που θα μπορούσε κανείς να ονομάσει «πρωσική σχολή» στην οποία ανήκουν ο Στρατηγός Γκαίρινγκ και ο Χερ Ρόζενμπεργκ- προσβλέπουν συνεχώς σε μια αναβίωση της γερμανικής διείσδυσης και αποικισμού στις χώρες της Βαλτικής, ως αντιστάθμισμα για τον περιορισμό των γερμανικών φιλοδοξιών στη Δύση.

Το πιο σημαντικό αποτέλεσμα του μεσαιωνικού «Drang nach Osten» ήταν η ίδρυση του πρωσικού κράτους. Ο αυτόχθονος πληθυσμός της Πρωσίας ήταν σε μεγάλο βαθμό σλαβικής και φινλανδικής καταγωγής - οι πιο πρωτόγονες φυλές της Βόρειας Ευρώπης - αναμεμειγμένος με τα πολεμοχαρή και άπορα στοιχεία που είχαν μεταναστεύσει ανατολικά από τις παλαιότερες εστίες του γερμανικού πολιτισμού. Οι Πρώσοι σφυρηλατήθηκαν ως λαός, ως αποτέλεσμα δύο αιώνων του πιο αιματηρού πολέμου του Μεσαίωνα.

Η Μεταρρύθμιση στη Γερμανία—η οποία καλύπτει την ιστορία του μεγαλύτερου μέρους του δέκατου έκτου και δέκατου έβδομου αιώνα—μπορεί από ορισμένες απόψεις να θεωρηθεί ως ένα σε μεγάλο βαθμό ασυνείδητο κίνημα απογοητευμένου γερμανικού εθνικισμού ενάντια στις πανγερμανικές—ρωμαιοκαθολικές αντιλήψεις των Αψβούργων. Η Μεταρρύθμιση κορυφώθηκε με τον Τριακονταετή Πόλεμο, ο οποίος κατέστρεψε τη Γερμανία για σχεδόν έναν αιώνα αργότερα και ο οποίος παραλύσε σοβαρά την ισχύ των Αψβούργων. Η ανάκτηση της τουρκικής ισχύος, η οποία αποδείχθηκε στην Πολιορκία της Βιέννης το 1683, ήταν ένα αποτέλεσμα της αποδυνάμωσης των Αψβούργων, και ο Τριακονταετής Πόλεμος πιθανότατα είχε ως αποτέλεσμα την παράταση της τουρκικής κυριαρχίας στη Νοτιοανατολική Ευρώπη για περισσότερο από δύο αιώνες.

Η άνοδος της Γαλλικής Μοναρχίας αποτελούσε μια σοβαρή και διαρκή απειλή για την εδραίωση κάθε είδους γερμανικής ενότητας. Ο Φραγκίσκος Α΄ συνεργάστηκε με τους Τούρκους εναντίον των Αψβούργων και οι Βαλουά ήταν αυτοί που άρχισαν να παίζουν για ένα πολωνικό οδόφραγμα εναντίον της Γερμανίας στην Ανατολή. Τον επόμενο αιώνα, ο Ρισελιέ ήταν αυτός που πραγματικά κίνησε τα γερμανικά πιόνια κατά τη διάρκεια του Τριακονταετούς Πολέμου. Το αποτέλεσμα της πολιτικής του ήταν να αφήσει τη Γερμανία στο έλεος της Μοναρχίας των Βουρβόνων για έναν αιώνα, μέχρι που η εμφάνιση της Πρωσίας υπό τον Φρειδερίκο τον Μέγα εισήγαγε μια εντελώς νέα δύναμη στη γερμανική πολιτική.

Με την εμφάνιση του Φρειδερίκου του Μεγάλου πλησιάζουμε στη σύγχρονη φάση της γερμανικής ιστορίας — και σε αυτήν την πάλη μεταξύ Χοεντσόλερν και Αψβούργων, μεταξύ της Προτεσταντικής, μισογερμανικής Πρωσίας που επιθυμούσε να γίνει γερμανική, και της γερμανικής Αυστρίας, που επιθυμούσε να γίνει μη γερμανική, και — εντός δυναστικών ορίων — πανευρωπαϊκή, η οποία ήταν μια από τις κύριες, αν και έμμεσες, αιτίες του τελευταίου πολέμου. Η Μεταρρύθμιση ήταν εντός ορισμένων γερμανικών ορίων, ένα πανγερμανικό κίνημα, και μπορεί επίσης να θεωρηθεί ότι αντιπροσώπευε μια αντίδραση στην κατάσταση οικονομικής καθυστέρησης στην οποία είχε περιέλθει η Γερμανία ως αποτέλεσμα της μετατόπισης των εμπορικών δρόμων κατά τον δέκατο πέμπτο αιώνα. Ο Βάλενσταϊν, αναμφισβήτητα ο μεγαλύτερος Γερμανός του αιώνα του, είχε ευρείες, αν και αόριστες, ιδέες για πανγερμανική ενότητα, και βρήκε τον θάνατό του ως αποτέλεσμα της δολοπλοκίας με τους βορειογερμανούς πρίγκιπες εναντίον των συμφερόντων του Οίκου των Αψβούργων. Ο Φρειδερίκος ο Μέγας αμφισβήτησε σοβαρά την ηγεμονία των Αψβούργων στην Κεντρική Ευρώπη και εκμεταλλεύτηκε την αδυναμία της Γαλλίας στην προεπαναστατική περίοδο για να γκρεμίσει το πολωνικό οδόφραγμα εναντίον της Πρωσίας στην Ανατολή. Οι Ναπολεόντειοι Πόλεμοι δεν ήταν παρά ένα δυσάρεστο ενδιάμεσο στην αντιπαλότητα ******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

μεταξύ των δύο γερμανικών δυνάμεων. Τα αποτελέσματά τους ήταν να ενισχύσουν σημαντικά τη θέση της Πρωσίας, καθώς αποδυνάμωσαν τους ανεξάρτητους πριγκιπικούς οίκους στη Γερμανία και επέτρεψαν στην Πρωσία κατά το πρώτο μισό του δέκατου ένατου αιώνα να αναγκάσει τα μικρότερα κράτη να συνάψουν τελωνειακές ενώσεις. Ο Φρειδερίκος ο Μέγας είχε κατακτήσει τη Σιλεσία. Η αναγκαστική συμμετοχή των διαδόχων του στον ηπειρωτικό αποκλεισμό κατά τη διάρκεια των Ναπολεόντειων Πολέμων έθεσε τα θεμέλια των γερμανικών μεταποιητικών βιομηχανιών που δημιουργήθηκαν για να καλύψουν το κενό που άφησε ο αποκλεισμός των βρετανικών αγαθών. Οι τελωνειακές ενώσεις ένωσαν με την Πρωσία τις παλιές Χανσεατικές πόλεις και μια εκσυγχρονισμένη Βόρεια Γερμανία αντιμετώπισε μια Αυστριακή Αυτοκρατορία που ήταν στην πραγματικότητα ένα απομεινάρι της Αναγέννησης.

Το 1866, η Αυστρία είχε εκδιωχθεί από τη Γερμανική Συνομοσπονδία και είχε πάψει να είναι γερμανική δύναμη. Περίπου την ίδια εποχή, είχε εκδιωχθεί από την Ιταλία, την οποία είχε κυριαρχήσει πραγματικά μέχρι μετά το πρώτο μισό του δέκατου ένατου αιώνα, και τώρα έπαψε να είναι ιταλική δύναμη. Αλλά εδώ μπορεί να παρατηρηθεί η εκπληκτική πολιτική ευελιξία της δυναστείας των Αψβούργων.
Η Αυστρία, κατά το δεύτερο μισό του δέκατου ένατου αιώνα, έτεινε γρήγορα να γίνει σλαβική δύναμη, κυβερνώντας μια μειονότητα Γερμανών υπηκόων που τυχαίνει να ζουν στην Αυστρία και τη Βοημία. Είναι πιθανό η Αυστρία να είχε επιβιώσει ως Μαγυαρική Σλαβική Συνομοσπονδία αν ο Φραγκίσκος Ιωσήφ είχε πεθάνει νωρίτερα και ο Φραγκίσκος Φερδινάνδος είχε ζήσει περισσότερο. Αλλά ο γέρος αυτοκράτορας, όπως είπε στον βασιλιά Εδουάρδο, «δεν μπορούσε ποτέ να ξεχάσει ότι ήταν Γερμανός πρίγκιπας».

Κατά τη διάρκεια των είκοσι ετών που προηγήθηκαν του πολέμου, αναπτύχθηκε ένα ισχυρό πανγερμανικό κίνημα στην Αυστρία, με επικεφαλής τον Καρλ Λέιγκερ - τον δημοφιλή Δήμαρχο της Βιέννης - το οποίο πραγματικά επιθυμούσε το τέλος της Αυτοκρατορίας και της Μοναρχίας των Αψβούργων και την ένωση των γερμανικών τμημάτων της Αυτοκρατορίας εντός της Μεγάλης Γερμανίας. Αν είχε επιτευχθεί είτε η πανγερμανική λύση είτε η «Ομοσπονδιακή» (Σλαβική) λύση του Αρχιδούκα Φραγκίσκου Φερδινάνδου, η ιστορία της Ευρώπης θα μπορούσε να είχε λάβει μια μάλλον διαφορετική ώθηση. Αλλά οι Χοεντσόλιερν είχαν, στην πραγματικότητα, διαδεχθεί τον ρόλο των Χοενστάουφεν και των Αψβούργων. Οι τελευταίοι είχαν ουσιαστικά μετατραπεί σε υποτελείς πρίγκιπες και με την ανάπτυξη της πολιτικής της Τριπλής Συμμαχίας οι Χοεντσόλερν απλώς έδωσαν μια νέα δύναμη και μια νέα κατεύθυνση στην πανευρωπαϊκή πολιτική των Αγίων Ρωμαίων Αυτοκρατόρων.

Ο Αδόλφος Χίτλερ μεγάλωσε στην ατμόσφαιρα της πανγερμανικής προπαγάνδας της προπολεμικής Βιέννης και στα γραπτά του μετά τον πόλεμο καταγγέλλει με πικρία αυτό που θεωρεί ως αντιγερμανικές και καθαρά δυναστικές και καπιταλιστικές-μονοπωλιακές πολιτικές που απέδιδε στους Χοεντσόλερν. Ήταν επίσης αντίθετος στην πολιτική αποικιακής επέκτασης που ξεκίνησαν οι Χοεντσόλερν και στην οποία εξακολουθούν να τηρούν παλαιότεροι εθνικιστές πολιτικοί όπως ο Χούγκενμπουργκ και ο Σάχτ. Είναι επομένως απαραίτητο να έχουμε κατά νου αυτές τις δύο σημαντικές τάσεις που διέπουν την εθνικοσοσιαλιστική πολιτική στην πράξη. Πρώτον, η ναζιστική πολιτική είναι ουσιαστικά εθνική, καθώς αποτελεί αντίδραση στην καταστροφική πανευρωπαϊκή πολιτική των Αψβούργων και των Χοεντσόλερν. Στο πνεύμα του Μπίσμαρκ, ο οποίος διακήρυξε ότι «ολόκληρο το Ανατολικό Ζήτημα δεν αξίζει ούτε τα κόκαλα ενός μόνο Πομερανού γρεναδιέρου», αποκηρύσσει κάθε φιλοδοξία να φέρει μη γερμανικά εδάφη υπό γερμανική κυριαρχία. Από την άλλη πλευρά, αποτελεί πρόκληση για το καθιερωμένο κρατικό σύστημα της Ευρώπης όταν τονίζει την αναγκαιότητα να ενταχθούν όλα τα εδάφη που κατοικούνται από γερμανόφωνους πληθυσμούς στη δομή του «Drittes Reich».

Επιφανειακά, οι πανγερμανικές διεκδικήσεις των ιδεαλιστών Ναζί φαίνονται ασυμβίβαστες με τη συνεχιζόμενη ειρήνη στην Ευρώπη. Αλλά αυτό που φαίνεται να επιδιώκει ο κύριος Χίτλερ, ουσιαστικά, είναι η αναγνώριση του γεγονότος ότι η Γερμανία πρέπει να θεωρείται όχι μόνο ισότιμη μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων, αλλά ότι αυτές οι Δυνάμεις πρέπει επίσης να επιτρέψουν μια νόμιμη επέκταση της Γερμανίας και, εάν είναι απαραίτητο, να βρουν τους δρόμους προς τους οποίους μπορεί να επεκταθεί.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Δεν υπάρχει τίποτα ιδιαίτερα ανήθικο σε μια φιλόδοξη γερμανική εδαφική πολιτική. Κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαπέντε ετών βρεθήκαμε να ανεχόμαστε την αποκλειστική και αδιάλλακτη ηπειρωτική πολιτική της γαλλικής δημοκρατίας, και η Κοινωνία των Εθνών έχει χρησιμοποιηθεί σε μεγάλο βαθμό για να ευνοήσει την ανάπτυξη μιας νέας σλαβικής ομάδας στην Ανατολική Ευρώπη. Είναι απαραίτητο να θυμόμαστε ότι τα ευρωπαϊκά σύνορα ήταν πάντα εξαιρετικά ρευστά και δεν υπάρχει ιστορική δικαιολογία να τα θεωρούμε ιδιαίτερα μόνιμα στην παρούσα στιγμή της ευρωπαϊκής ιστορίας.

Στην Ανατολική Ευρώπη, η σλαβική ομάδα - η Πολωνία, οι Τσέχοι και οι Σλάβοι των Βαλκανίων, σε αντίθεση με τους Ρώσους - πρέπει να θεωρηθεί ως ένα αρκετά μόνιμο στοιχείο στην ευρωπαϊκή ιστορία. Τόσο η Πολωνία όσο και η Βοημία ήταν στην πραγματικότητα παλαιότερα κράτη από την Πρωσία. Από την άλλη πλευρά, η Ρωσία είναι ένα σχετικά πρόσφατο φαινόμενο, το οποίο αναδύθηκε ως ευρωπαϊκή δύναμη μόλις στις αρχές του δέκατου όγδοου αιώνα. Ήταν έργο δύο μεγάλων ηγεμόνων - του Μεγάλου Πέτρου και της Μεγάλης Αικατερίνης. Ο τελευταίος πόλεμος είδε το έργο της Αικατερίνης να ανατρέπεται και τα ρωσικά σύνορα να ωθούνται πίσω από τα έλη Πρίπετ. Οι Μπολσεβίκοι έχουν κάνει πολλά για να υπονομεύσουν τόσο την πολιτιστική όσο και την εθνική βάση της πρώην Ρωσικής Αυτοκρατορίας. Σταθεροί θεσμοί και ιδέες έχουν καταστραφεί και οι πολλοί λαοί που αποτελούν τη Σοβιετική Ένωση αναπτύσσουν τάσεις αποσύνθεσης με ρυθμό που γενικά δεν γίνεται αντιληπτός. Η Ρωσία γίνεται μια πολιτική ουδέτερη ζώνη - ένα γεγονός που φαίνεται να εκτιμάται ιδιαίτερα από τους Ιάπωνες στην άκρα ανατολή.

Σε αυτό το πλαίσιο, το πρόσφατο Γερμανο-Πολωνικό Σύμφωνο αποκτά σημασία και υποδεικνύει την πιθανότητα ενός εντελώς νέου προσανατολισμού στην πολιτική της Βαλτικής. Τόσο η Γερμανία όσο και η Πολωνία χρειάζονται αυτό που θα μπορούσε να οριστεί ως χώρος για «επέκταση των αγροτών». Ο κ. Χίτλερ και άλλοι εκφραστές της ναζιστικής ιδεολογίας, όπως ο Ντάρρε και ο Ρόζενμπεργκ, έχουν τονίσει ότι αυτό που στοχεύει η ναζιστική Γερμανία είναι κενές περιοχές όπου ο Γερμανός αγρότης μπορεί να καλλιεργήσει τη γη του και όπου οι γερμανικές κοινότητες μπορούν να χτίσουν τη ζωή τους ως αναπόσπαστο μέρος της Γερμανίας. Πρόκειται για μια εντελώς διαφορετική αντίληψη από τον «αποικιακό ιμπεριαλισμό» των Χοεντσόλερν και των σύγχρονων Συντηρητικών-Εθνικιστών όπως ο Σάχτ και ο Χούγκενμπουργκ. Τώρα, ένας επιτυχημένος πόλεμος κατά της Πολωνίας δεν θα έλυνε το γερμανικό πρόβλημα της «επέκτασης των αγροτών», καθώς η ίδια η Πολωνία είναι πυκνοκατοικημένη και έχει αυξανόμενο πληθυσμό. Αλλά και οι δύο χώρες έχουν φιλοδοξίες στην Ανατολή, οι οποίες αναχαιτίστηκαν τον 17ο-18ο αιώνα από τη σουηδική παρέμβαση και από την άνοδο της Αυτοκρατορίας των Ρομανόφ. Είχαν μια πρόσφατη υπενθύμιση των δυνατοτήτων αυτών των φιλοδοξιών όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν τις επαρχίες της Βαλτικής κατά τη διάρκεια του πολέμου και όταν οι Πολωνοί κατέλαβαν την Ουκρανία το 1920.
Οι Ουκρανοί Εθνικιστές, οι οποίοι επιθυμούν τον διαχωρισμό από τη Ρωσία, έχουν πολύ σημαντικές διασυνδέσεις με το Βερολίνο και τη Βαρσοβία, και είναι πιθανό αυτά τα στοιχεία να διαδραματίσουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της βάσης μιας κοινής γερμανοπολωνικής πολιτικής στην «απω ανατολική» Ευρώπη. Οποιεσδήποτε προοπτικές πολέμου είναι φυσικά ανησυχητικές, αλλά θα φαινόταν προφανές ότι ο πιο άμεσος τρόπος για να καταστεί αναπόφευκτος ο μελλοντικός πόλεμος στη Δυτική Ευρώπη είναι να αγνοηθούν όχι μόνο οι γερμανικές φιλοδοξίες αλλά και οι γερμανικές ανάγκες. Και η απελευθέρωση της γερμανικής ενέργειας προς την Ανατολή φαίνεται απείρως προτιμότερη από ένα «συμφόρημα» κατά μήκος του Ρήνου και στην Αυστρία - η οποία είναι η μόνη έσχατη εναλλακτική λύση.

Στη ναζιστική Γερμανία, τα εχθρικά αισθήματα κατά της Βρετανίας είναι αξιοσημείωτα ελάχιστα, ούτε φαίνεται να υπάρχει κάποια τάση να κατευθύνεται η επίσημη προπαγάνδα κατά της Βρετανίας, παρά την εξαιρετικά προκλητική στάση που υιοθέτησαν τμήματα του Τύπου σε αυτή τη χώρα - αλλά και ορισμένες πολιτικές ομάδες από τότε που οι Ναζί ανέλαβαν την εξουσία. Υπάρχει, φυσικά, ένα κίνημα αναταραχής για την επιστροφή των αφρικανικών αποικιών στη Γερμανία, αλλά η έμπνευση αυτής της αναταραχής προέρχεται σε μεγάλο βαθμό από τους πλέον ασήμαντους Συντηρητικούς Εθνικιστικούς κύκλους. Οι απόψεις μπορεί να διίστανται ως προς την αξία αυτών των συγκεκριμένων αποικιών είτε για εμάς είτε για τους Γερμανούς, αλλά ο ίδιος ο Χίτλερ δηλώνει περιφρόνηση για τον «αποικιακό ιμπεριαλισμό» που εμπνέει τις εθνικιστικές ομάδες.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Σίγουρα μια πολιτική που βασίζεται στον «εξαγωγικό καπιταλισμό» - και αυτή είναι η πολιτική που απαιτεί αποικίες - είναι αντίθετη με την οικονομική θεωρία του «αυταρχικού κράτους» και μπορεί να ειπωθεί με ασφάλεια ότι οι Ναζί - τουλάχιστον στην παρούσα φάση - δεν επιθυμούν να επανεισέλθουν στο αφρικανικό πεδίο. Όλη η έμφαση της προπαγάνδας τους είναι στην αποκατάσταση της αγροτικής ζωής ως βάσης του Αυτοκρατορικού Κράτους και στην ανάγκη για περαιτέρω εδάφη γεωγραφικά δίπλα στη Γερμανία, όπου οι γερμανικές αγροτικές κοινότητες μπορούν να εξαπλωθούν και να αναπτύξουν εκείνη τη γερμανική εταιρική ζωή στην οποία οι Ναζί βλέπουν την αρχή και το τέλος όλων των πραγμάτων. Αν μια τέτοια πολιτική τους φέρνει σε σύγκρουση με δυνάμεις και με συμφέροντα που δεν είναι βρετανικά συμφέροντα, δεν είναι δουλειά της Βρετανίας να ξεκινήσει σταυροφορίες για να διατηρήσει την ασυλία της πιο διεφθαρμένης τυραννίας που έχει μολύνει ποτέ την ιστορία της ανθρώπινης φυλής.

[1] Εκτός πιθανώς κατά τη σύντομη βασιλεία του αυτοκράτορα Ιωσήφ Β΄.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η Σοσιαλδημοκρατία σε παρακμή του Τζον Μπέκετ

ΕΝΑ Η ανάλυση των αποτελεσμάτων των ενδιάμεσων εκλογών από τις τελευταίες Γενικές Εκλογές δείχνει ότι το Εργατικό Κόμμα έχει αυξήσει τον μέσο όρο των δημοσκοπήσεων του σε σχέση με αυτόν του 1929 κατά σχεδόν 15%. Το 1929 εξασφάλισε 289 έδρες και, με πέντε ανεξάρτητους βουλευτές να το υποστηρίζουν, είχε 294 λόμπι. Δεκατρείς ακόμη νίκες θα του έδιναν την εξουσία. Με βάση τα στοιχεία του 1929, ένας ρυθμός αύξησης των δημοσκοπήσεων ίσος με αυτόν των ενδιάμεσων εκλογών θα αρκούσε για να εξασφαλίσει στο κόμμα σαφή κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Ελλείψει οποιασδήποτε μεγάλης στροφής προς τον φασισμό στην πρώτη εκλογική του αναμέτρηση, μπορεί κανείς να συμπεράνει οριστικά ότι δεν υπάρχει άλλος παράγοντας που να μπορεί να αποτρέψει μια τέτοια σειρά γεγονότων. Η κανονική ταλάντωση του εκκρεμούς θα λάβει χώρα και οι δύο πλευρές της Βουλής θα αλλάξουν θέσεις σαν ομάδες ποδοσφαίρου στο ημίχρονο.

Τίποτα δεν θα ήταν πιο διασκεδαστικό, αν δεν ήταν τραγικό, από το να μελετήσουμε τις διάφορες απόψεις που εκφράζουν οι «Εθνικοί Ηγέτες» μας και ο Τύπος σχετικά με την πιθανή πορεία όταν το Κοινοβούλιο ελέγχεται από τους Εργατικούς. Αυτές κυμαίνονται από οράματα της Βρετανίας στην ολοκόκκινη διαδρομή, με τον Σερ Στάφορντ ως οδηγό, μέχρι τις ευγενικές ανέσεις του κ. Γκρίνγουντ και του Δρ. Ντάλτον, οι οποίοι μας σκιαγραφούν μια εικόνα της Βρετανίας αμετάβλητης, εκτός από την ευημερία, με ένα μπροστινό έδρανο απίστευτα «κυρίων» υπεράνθρωπων που αυξάνουν τα ενοίκια του Μέιφερ τόσο σταθερά όσο εξομαλύνουν τις φτωχογειτονιές από την όμορφη όψη της χώρας μας.

Μεγάλη τραγωδία, κόκκινη καταστροφή και ευεργετική αποτελεσματικότητα προβλέπονται όλα με τη σειρά τους. Είναι εκπληκτικό το γεγονός ότι κανένας από τους προφήτες δεν έχει μπει στον κόπο να εξετάσει προσεκτικά τις αρχές της Σοσιαλδημοκρατίας στις οποίες βασίζεται το Εργατικό Κόμμα, και την τύχη αυτών των αρχών (ή της έλλειψης αρχών) σε κάθε χώρα στην οποία έχουν δοκιμαστεί. Αυτή η μελέτη, με τη βοήθεια μιας επισκόπησης της ιστορίας του Εργατικού Κόμματος και μιας αμερόληπτης εξέτασης του χαρακτήρα και του ιστορικού των ηγετών του, αναπόφευκτα οδηγεί σε συμπεράσματα λιγότερο δραματικά αλλά πολύ πιο τρομακτικά από οποιοδήποτε από αυτά που έχουμε ήδη εξετάσει.

Σκοπός μου είναι να υποστηρίξω ότι η κυβέρνηση των Εργατικών δεν σημαίνει ούτε επανάσταση ούτε εξέλιξη. Σημαίνει άβουλη κυβέρνηση από ανυπακοή οντότητες χωρίς κατευθυντήριες αρχές· σημαίνει παρασυρόμενο χωρίς κατεύθυνση σε ένα συνονθύλευμα επιπόλαιων υποκρισιών· σημαίνει ασαφή συναγερμό εν μέσω οικονομικής ανασφάλειας και οικονομικού πανικού που αυξάνεται από νευρικούς και άπειρους υπουργούς.

Χωρίς όφελος για τους αουτσάιντερ, μπορεί κανείς να βασιστεί στο Εργατικό Κόμμα για να γαβγίσει και να ανησυχήσει τους κορυφαίους. Το αποτέλεσμα δεν θα είναι μια ξαφνική καταστροφή που μπορεί να αντιμετωπιστεί εύκολα, αλλά μια αποδυνάμωση της ζωτικότητας του έθνους και η επιτάχυνση της παρακμής σε τέτοια ταχύτητα που μπορεί να είναι αδύνατο να σταματήσει. Η θεωρία της Σοσιαλδημοκρατίας, πράγματι, συνοψίζεται στην επίσημη απολογία του Εργατικού Κόμματος για το 1933. Μπορεί να ήμασταν αναποτελεσματικοί, αλλά ήμασταν στο σωστό δρόμο συνεχώς.

Απέναντι στις μεταβαλλόμενες οικονομικές συνθήκες που προκλήθηκαν από την τεράστια πρόοδο στην παραγωγική δύναμη λόγω των σύγχρονων μηχανημάτων και της επιστήμης, οι τρεις βασικές ιδέες του φασισμού, του κομμουνισμού και της σοσιαλδημοκρατίας αγωνίζονται για την κυριαρχία στο μυαλό του πολιτισμένου κόσμου από το 1918.

Με την πρώτη ματιά, η σοσιαλδημοκρατία είναι η πιο ελκυστική. Ο κομμουνισμός απαιτεί αδύνατες απαιτήσεις.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

αναταραχή και θυσίες για να επιτευχθούν εξαιρετικά αμφιλεγόμενα αποτελέσματα. Ο φασισμός απευθύνει μεγάλη έκκληση στην ανώτερη, αυτοαπαρνητική πλευρά των ανθρώπων. Ο μέσος άνθρωπος είναι τεμπέλης και εγωκεντρικός. Δεν θέλει να εργάζεται και να δεχτεί πειθαρχία. Πάνω απ' όλα, δεν θέλει να σκέφτεται και να κάνει θυσίες προς όφελος της φυλής. Η σοσιαλδημοκρατία υπόσχεται ευχαρίστηση χωρίς πόνο, ιδεαλισμό χωρίς προσπάθεια, ευημερία και δικαιοσύνη χωρίς σχεδιασμό. Δεν θα μπορούσε να εφευρεθεί πιο αποτελεσματική μορφή χυμού για τις μάζες, και δεν είναι περίεργο που στη Ρωσία, την Ιταλία και τη Γερμανία, όπου έγινε αισθητή η πλήρης δύναμη της χιονοθύελλας που προκλήθηκε από τον πόλεμο, αυτά τα έθνη στράφηκαν στους σοσιαλδημοκράτες για σωτηρία.

Ο χώρος δεν επιτρέπει μια εκτεταμένη εξέταση, με παραθέματα, της αποτυχίας της Σοσιαλδημοκρατίας σε αυτές τις χώρες. Όχι μόνο απέτυχε να πραγματοποιήσει την ειρηνική μετατροπή από τον ληστρικό καπιταλισμό στον σοσιαλισμό, όπως είχε υποσχεθεί, αλλά απέτυχε να ελέγξει τον ληστή, με τον οποίο τουλάχιστον στη Γερμανία σχημάτισε μια γρήγορη και σταθερή συμμαχία. Και στις τρεις χώρες οι εργάτες βρέθηκαν σε πολύ χειρότερη θέση από ό,τι πριν η Σοσιαλδημοκρατία αποκτήσει την εξουσία, και στις τρεις χώρες το μάθημα αποδείχθηκε επαρκές για να γυρίσουν την πλάτη σε τέτοιες μορφές δημοκρατίας και να προσπαθήσουν να ανακτήσουν το κύρος και την αποτελεσματικότητά τους υπό μια εθνική ηγεσία. Η Ρωσία, η λιγότερο προηγμένη χώρα, υιοθέτησε μια μορφή κομμουνισμού που τώρα εξαφανίζεται ραγδαία, ενώ η Ιταλία και η Γερμανία, με υψηλότερο επίπεδο πολιτισμού, στράφηκαν στον φασισμό για σωτηρία.

Μια πολύ πρόχειρη εξέταση της σοσιαλδημοκρατικής θεωρίας είναι αρκετή για να δείξει ότι αυτό που
Αυτό που συνέβη σε αυτές τις τρεις χώρες ήταν αναπόφευκτο και πρέπει να συμβεί οπουδήποτε δοκιμάζεται η πολιτική του.

Ο Σοσιαλδημοκράτης είναι ο ορθολογιστής της δημαγωγίας, ενώ το κόμμα του είναι πάντα γεμάτο με κομματικές ομάδες, οι υψηλές θέσεις του είναι γεμάτες με άνδρες που μπορεί να μην έχουν τίποτα να τους συστήσουν παρά τη δύναμη του εύκολου λόγου. Τα υψηλότερα αξιώματά του είναι ανοιχτά στον δημαγωγό και μόνο σε αυτόν. Όπως ακριβώς οι αρχές του είναι αόριστες και αυτές των αντιπάλων του είναι σαφείς, έτσι και οι ηγέτες του δεν έχουν τον φανατισμό του κομμουνιστή ή την αυστηρότητα του φασίστα. Αποκτήστε την εξουσία με ψήφο - όχι την εξουσία να κάνετε πράγματα, αλλά την εξουσία να αναλάβετε αξιώματα. Υποσχεθείτε στους πλούσιους και τους φτωχούς ότι θα είστε φίλοι τους. Καταργήστε τις φτωχογειτονιές και δειπνήστε με τον ιδιοκτήτη της φτωχογειτονιάς. Αυξήστε τους μισθούς, αλλά δώστε τίτλους στον κακό εργοδότη.
Εθνικοποιήστε τις τράπεζες αλλά υπακούστε στον τραπεζίτη. Νικήστε το διεθνές κεφάλαιο με ένα φιλί καλωσορίσματος.
Μειώστε τους εξοπλισμούς ενώ παράλληλα παρεμβαίνετε στις υποθέσεις κάθε άλλης χώρας. Αυτά είναι μερικά από τα πιο κατάλληλα συνθήματα για τους υποψηφίους των Εργατικών. Δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι σε έναν κόσμο ζοφερής πραγματικότητας, αυτό το μείγμα οπορτουνισμού, ιδεαλισμού και απόλυτης αδυναμίας χαρακτήρα έχει καταρρεύσει κάθε φορά που του έχει αποδοθεί η ευθύνη.

Μια εξέταση της ιστορίας του Εργατικού Κόμματος δείχνει πόσο ακριβώς εκπληρώνονται αυτές οι τάσεις στην πράξη. Και, λαμβάνοντας υπόψη το πιο προχωρημένο στάδιο παρακμής στις ηπειρωτικές χώρες που αναφέρθηκαν, τίποτα δεν είναι πιο εντυπωσιακό από το να συγκρίνουμε την πρόσφατη ιστορία τους με τις δικές μας εμπειρίες. Οι κοινωνικές και οικονομικές δυσκολίες έχουν οδηγήσει σε μια ευρεία αναγνώριση της ανάγκης για αλλαγή στη δομή του έθνους. Έχει δοκιμαστεί ο φαινομενικά εύκολος δρόμος της Σοσιαλδημοκρατίας. Ακολούθησαν το χάος και η διαφθορά και έπρεπε να επικαλεστεί ηγεσία, που λανθασμένα αποκαλείται δικτατορία.

Μια μελέτη του Εργατικού μας Κόμματος δείχνει ακριβώς τις ίδιες τάσεις με τα Σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που έχουν ήδη αναφερθεί. Μπορεί ο πιο αισιόδοξος υποστηρικτής του να υποστηρίξει πραγματικά ότι σε όλες τις πεποιθήσεις και την πολιτική του κόμματος υπάρχουν δύο συνεπείς νότες; Ακόμα κι αν δεν είχαμε τα αρχεία των προηγούμενων περιόδων θητείας τους για να το αποδείξουμε, οι ομιλίες των ηγετών τους και οι στήλες της Daily Herald περιέχουν κάθε πιθανή ασυνέπεια. Η Σοσιαλιστική Λίγκα και ο πιο ήρεμος ηγέτης των Συνδικάτων είναι ενωμένοι στην επιθυμία τους για εκλογική νίκη, αλλά είναι αδύνατο να βρεθεί ένας
******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

ένα μοναδικό σημείο ενότητας στα σχέδιά τους για διακυβέρνηση μόλις κερδηθεί η νίκη. Παρακολουθήστε οποιαδήποτε συνάντηση των Εργατικών όπου υπάρχουν περισσότεροι από ένας ομιλητές και, αν οι ρήτορες ξεπεράσουν τις μεγαλοπρεπείς φιλοδοξίες τους και προχωρήσουν σε πρακτική πολιτική, θα εμφανιστούν αμέσως οι πιο εντυπωσιακές διαφορές.

Το πρώτο πραγματικά μεγάλο Κοινοβουλευτικό Εργατικό Κόμμα επανήλθε το 1922. Ποτέ, ακόμη και στο «περίεργο Κοινοβούλιο» του 1906, δεν είχε φτάσει στο Γουέστμινστερ μια τόσο παράξενη συλλογή εκκεντρικοτήτων. Δεν θα μπορούσε να δοθεί καλύτερη περιγραφή τους από αυτήν που παρέχει ο Σκάνλον στο έργο του «Παρακμή και Πτώση του Εργατικού Κόμματος » :

«Η πολιτική, ωστόσο, όπως και οι αντιξοότητες, δημιουργούν παράξενους συντρόφους, αλλά είναι ασφαλές να πούμε ότι ποτέ οι χειρότερες μορφές αντιξοότητας δεν κατάφεραν να φέρουν κοντά τόσο παράξενους, διαφορετικούς τύπους που βρέθηκαν στριμωγμένοι δίπλα-δίπλα στο Εργατικό μας κρεβάτι στο Κοινοβούλιο του 1922. Όλοι όσοι είχαν κάποιο παράπονο . . . εντάχθηκαν στο Εργατικό Κόμμα με την πεποίθηση ότι υπήρχε αποκλειστικά για να διορθώνει ατομικά λάθη. Και όταν κάποιος πλούσιος εντάχθηκε στο Κόμμα, αμέσως ένιωθε ότι έπρεπε να υιοθετηθεί για το Κοινοβούλιο, ώστε το παράπονο να μπορέσει να αντιμετωπιστεί σωστά... θυμηθείτε τον κ. Έγκερτον Γουέικ, τον Εθνικό Οργανωτή των Εργατικών, του οποίου η δουλειά ήταν να τοποθετεί υποψηφίους, να λέει ότι η μεγαλύτερη πληγή του Κόμματος ήταν η υπερβολική δόση δυσαρεστημένων στρατηγών.»

Συνολικά, κάποια παράξενα δείγματα βρήκαν τον δρόμο τους προς το Εργατικό Κόμμα... το καθένα είχε μια συγκεκριμένη ιδέα: κάποιοι επικεντρώνονταν σε φθαρμένα άλογα, κάποιοι σε καταπιεσμένες μειονότητες, αρκεί οι μειονότητες να μην ήταν πολύ κοντά. Υπήρχαν στρατηγοί που είχαν παραβλεφθεί στον πόλεμο και ήθελαν να αλλάξει ολόκληρο το σύστημα προαγωγής. Άλλοι (όχι στρατηγοί) ήταν πρόθυμοι να αφιερώσουν τον χρόνο και την ενέργειά τους για να διασφαλίσουν ότι η Ημέρα του Σαββάτου θα τηρούνταν ιερή. Άλλοι μπορούσαν να κοιτάξουν με ψυχραιμία τις σκληρές συνθήκες που επικρατούσαν στους ανέργους, αλλά θα είχαν καταστρέψει πρόθυμα το Κόμμα αν είχε προτείνει να προσθέσει έστω και μία λέσχη εργατών στη λίστα. Υπήρχαν άλλοι που πίστευαν ότι οι ομαδικές συναντήσεις για καθημερινή μεσολάβηση στον Θεό θα έλυναν το πρόβλημα της φτώχειας, και υπήρχαν άλλοι που δεν είχαν ξεκάθαρες απόψεις για τίποτα.

Το 1906, όταν ορισμένοι από τους βουλευτές των Εργατικών υπέδειξαν στον κόσμο τα μεγάλα ζητήματα στα οποία ήλπιζαν να αφιερώσουν την κοινοβουλευτική τους ζωή, ο κ. Μπέρναρντ Σο ζήτησε συγγνώμη από το σύμπαν που είχε συνδεθεί για πάντα μαζί τους. Δεν υπάρχει καμία καταγραφή για το τι είπε το 1922.

Λιγότερο από ένα χρόνο αργότερα, αυτή η ετερόκλητη συνέλευση έγινε η επίσημη κυβέρνηση της χώρας.
Μετά από μερικούς μήνες θητείας, απολύθηκε συνοπτικά από τη χώρα. Πέντε χρόνια θητείας του κ.
Ο Μπόλντουιν προετοίμασε το εθνικό πνεύμα για οποιαδήποτε εναλλακτική λύση και το 1929 μια κυβέρνηση των Εργατικών, με ελάχιστες λιγότερες από την πλειοψηφία και σχεδόν πάντα με πραγματική φυσική πλειοψηφία εντός των περιφερειών της Βουλής, κυβέρνησε με δυσφορία και ατίμωση για δυόμισι χρόνια, μέχρι που η κρίση του 1931 επέφερε την προσωρινή εκλογική της εξαφάνιση.

Στη Ρωσία, ο Κερένσκι συμβούλευε προσοχή μέχρι τη στιγμή που έφυγε τρέχοντας μπροστά σε ένα αγανακτισμένο και απογοητευμένο έθνος, το οποίο είχε στραφεί στους Μπολσεβίκους για την ηγεσία που ο ίδιος δεν είχε ποτέ το θάρρος να επιδείξει. Στην Ιταλία, οι Σοσιαλδημοκράτες κατέλαβαν τα εργοστάσια και, μη έχοντας σχέδια για τη λειτουργία τους, επέτρεψαν πειθήνια να εκδιωχθούν και να καταστραφούν από τους Φασίστες, οι οποίοι έδωσαν στους Ιταλούς σχέδια αντί για λόγους και δράση αντί για δολοπλοκίες. Στη Γερμανία, οι Σοσιαλιστές είχαν όλη την εξουσία στα χέρια τους το 1919, αλλά έτρεξαν τρομοκρατημένοι στους Γιούνκερς για βοήθεια. Για δώδεκα χρόνια έσκυψαν πίσω από το Σύνταγμα της Βαϊμάρης. Και το 1933, με ελάχιστη διαμαρτυρία, έδωσαν χώρο στον Χίτλερ και την πειθαρχημένη ηγεσία των Σωμάτων Εφόδου.

Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι βρίσκουμε έναν Άγγλο πρώην σοσιαλιστή βουλευτή να γράφει ότι η Σοσιαλδημοκρατία εξαρτάται για την ύπαρξή της από το να μην κατακτήσει ποτέ την εξουσία. Αυτό το άρθρο ξεκίνησε με μια προειδοποίηση ότι η

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Το Εργατικό Κόμμα πρέπει, αν τα ποσοστά των ενδιάμεσων εκλογών σημαίνουν κάτι, να ανακτήσει την εξουσία στις επόμενες εκλογές. Ο αναγνώστης μπορεί κάλλιστα να αναρωτηθεί πώς, λαμβάνοντας υπόψη τα προαναφερθέντα γεγονότα, είναι δυνατόν εκατομμύρια εκλογείς να ψηφίσουν ξανά τους Εργατικούς. Η απάντηση βρίσκεται στην πλαστή δικαιολογία που δίνεται από κάθε πλατφόρμα των Εργατικών: — «Ποτέ δεν είχαμε πλειοψηφία».

Όσο εκπληκτικό κι αν φαίνεται, η μεγάλη πλειοψηφία του εκλογικού σώματος φαίνεται να πιστεύει ειλικρινά ότι αν το 1929 είχαν επιστρέψει άλλοι είκοσι ηγέτες συνδικάτων ή διανοούμενοι της μεσαίας τάξης , η Εργατική Κυβέρνηση θα είχε καταφέρει να υλοποιήσει τις πολλές και ποικίλες ουτοπικές υποσχέσεις που είχε δώσει κατά την προεκλογική της εκστρατεία. Το πώς η απουσία πλειοψηφίας εξηγεί στους εργάτες την εισαγωγή και την επιβολή στη Βουλή των Κοινοτήτων, συχνά ενάντια σε ορισμένες ψήφους των Φιλελευθέρων και των Συντηρητικών, νομοθεσίας σαφώς κατά της εργατικής τάξης, όπως ο Νόμος περί Ανωμαλιών και ο Νόμος περί Ανθρακωρυχείων, δεν προσποιούμαι ότι καταλαβαίνω. Πώς το κήρυγμα του ταξικού μίσους και η συσπείρωση των μαζών για τη συντριβή του καπιταλισμού θα μετατραπεί σε αχαλίνωτο σνομπισμό και σε μια έρπουσα υποταγή στην Πόλη του Λονδίνου επειδή υπάρχουν 294 βουλευτές αντί για 307, είναι ένα μυστήριο που δεν εξηγείται ποτέ.

Ό,τι άλλο κι αν συμβαίνει με το Εργατικό Κόμμα, έχει καταφέρει να λύσει το πρόβλημα της αντιμετώπισης δύσκολων ερωτημάτων. Έχει ανακαλύψει ότι ο καλύτερος τρόπος είναι να τους γυρίσει την πλάτη. Η εξήγηση δίνει τη θέση της στην καταγγελία. Η έκθεση γίνεται με καταιγισμό σχολίων. Και η αποτυχία να τηρηθούν οι υποσχέσεις που δόθηκαν στο παρελθόν φαίνεται να καλύπτεται με το παραπάνω στα μάτια του εκλογικού σώματος από μια επιπλέον γενναιοδωρία στις υποσχέσεις για το μέλλον.

Η κύρια απόδειξη ότι οι Εργατικοί δεν μπορούν να κυβερνήσουν δεν βρίσκεται στην αποτυχία τους, όσο αξιοκαταφρόνητη κι αν ήταν αυτή στο παρελθόν, αλλά στην ψυχολογία της ηγεσίας τους και στην ευπιστία των απλών στελεχών τους. Η εξαιρετική επιείκεια που επιδεικνύεται πάντα στη Βρετανία σε εκείνους που υποτίθεται ότι έχουν ανέβει σε υψηλές θέσεις πιθανότατα εξηγεί τον παράξενο τρόπο με τον οποίο όσοι βρίσκονται σε θέση να γνωρίζουν την αλήθεια αφήνουν αδιαμφισβήτητους τους εύστοχους ισχυρισμούς των ηγετών των Εργατικών για ασυνήθιστα πρότυπα δικαιοσύνης.

Ο κ. ΜακΝτόναλντ, ως ηγέτης της Εθνικής Κυβέρνησης, ακολουθεί σήμερα ακριβώς την ίδια πολιτική όπως όταν ήταν ο πολύτιμος και αγαπητός ηγέτης μιας Εργατικής Κυβέρνησης. Η μόνη διαφορά είναι ότι αυτή η πολιτική είναι πιο επιτυχημένη επειδή περιβάλλεται από ικανούς άνδρες αντί για αναποτελεσματικούς. Ωστόσο, βλέπουμε τους ηγέτες των Εργατικών που ήταν περήφανοι που τον ακολουθούσαν πριν από το 1931 να τον λοιδορούν και να τον καταγγέλλουν ακριβώς για τις ίδιες μεθόδους, τις οποίες προηγουμένως, όταν τις εφάρμοζε, κατήγγειλαν άλλους ανθρώπους επειδή αντιτίθεντο. Τόσο χαμηλό είναι το επίπεδο ειλικρίνειας που οι βουλευτές των Εργατικών, πρώην και νυν, που συνήθιζαν να περιφέρονται στην πόρτα του με την ελπίδα να έχουν την ευκαιρία να την ανοίξουν και να πουν «Καλημέρα», τώρα κατηγορούν τον ΜακΝτόναλντ, τον Τόμας και τον Σνόουντεν για όλα τα εγκλήματα του παρελθόντος. Με τη μία ισχυρίζονται ότι είναι ένα δημοκρατικό κόμμα. Με την επόμενη λένε ότι σε μια κοινοβουλευτική ομάδα σχεδόν 300 ισχυροί τρεις άνδρες ήταν υπεύθυνοι για αυτό που τώρα καταγγέλλουν ως απαράδεκτη συμπεριφορά.

Ένα γενικό παράδειγμα αυτής της ανέντιμης προπαγάνδας μπορεί να βρεθεί στη δήλωση που γίνεται πάντα από τις πλατφόρμες των Εργατικών ότι είναι το μόνο κόμμα που δημοσιεύει ισολογισμό, και στην καταγγελία των παλαιότερων κομμάτων για διαφθορά στην πώληση τιμών και στην απόκρυψη μυστικών πηγών εισοδήματος. Πολλά από τα μέλη αναμφίβολα πιστεύουν αυτές τις δηλώσεις όταν τις κάνουν. Από την άλλη πλευρά, πολλά πρέπει να γνωρίζουν ότι για αρκετά χρόνια οι ηγέτες λάμβαναν μεγάλες ιδιωτικές συνδρομές και τις χρησιμοποιούσαν κατά την κρίση τους - συνδρομές που δεν έχουν ποτέ καταγραφεί σε καμία δήλωση που εκδόθηκε ποτέ. Το Εργατικό Κόμμα πάντα κατήγγειλε την κενή μεγαλοπρέπεια των τίτλων, αλλά μια εξέταση των Λιστών Τιμητικών Διακρίσεων όσο ήταν στην εξουσία δεν υποδηλώνει καμία αλλαγή στον παραδοσιακό τρόπο σύνταξης αυτών των λιστών. Ο ******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Το μεγαλύτερο μέρος της ηγεσίας των Εργατικών είναι συνειδητά υποκριτικό σε αυτά τα θέματα, ενώ η βάση είναι τόσο απίστευτα εύπιστη που είναι δύσκολο να μην υποστηρίξει κανείς ότι αξίζουν την ηγεσία που έχουν.

Ποιο θα είναι το τέλος της δημοκρατίας; Ξεκινώντας μελετώντας την ιστορία της Σοσιαλδημοκρατίας αλλού, η εξέτασή μας για το Εργατικό Κόμμα στη Βρετανία πρέπει να μας οδηγήσει στο να πιστέψουμε ότι όπως ακριβώς δείχνει όλα τα χαρακτηριστικά των ηπειρωτικών κινημάτων, έτσι και η πρόοδός του πρέπει αναπόφευκτα να εξελιχθεί προς την ίδια κατεύθυνση. Είναι πολύ πιθανό ότι αυτή η σκέψη δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια ενθαρρυντική. Εκτός αν το έθνος συνέλθει σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα και του δοθεί μια αρρενωπή και πρακτική εναλλακτική λύση, οι αρνητικές αρετές ενός οικονομικά φορτισμένου Συντηρητικού Κόμματος είναι βέβαιο ότι θα μας φέρουν μια πλειοψηφία των Εργατικών στο Γουέστμινστερ. Οι Συντηρητικοί είναι βέβαιο ότι θα διατηρήσουν μια κυβέρνηση των Εργατικών στην εξουσία για τουλάχιστον δώδεκα μήνες. Το εκλογικό σώμα δεν θα συνειδητοποιήσει πόσο κακοί ήταν οι Εργατικοί και θα ξεχάσει πόσο κακός ήταν ο Συντηρητισμός εκείνη την εποχή.

Συνεπώς, καθίσταται πρωταρχικής σημασίας ο φασισμός να παρουσιάσει αυτή την εναλλακτική λύση χωρίς περαιτέρω καθυστέρηση. Η τραγική ιστορία άλλων χωρών δεν πρέπει να αφεθεί να εκδηλωθεί εδώ. Στράφηκαν στον εποικοδομητικό σχεδιασμό και την αυταρχική ηγεσία ως έσχατη πηγή όταν η μη εποικοδομητική αντίδραση και ο δειλός σοσιαλισμός έφτασαν στο χείλος της καταστροφής.

Μια Εργατική Κυβέρνηση που έχει δεσμευτεί να βελτιώσει την κατάσταση των μαζών θα διαπιστώσει, όταν αναλάβει τα καθήκοντά της, ότι το ντουλάπι είναι άδειο. Οι μέρες που, από το πλεόνασμα, μπορούσαν να βρεθούν μερικά εκατομμύρια για να εξαγοράσουν τους εργάτες έχουν περάσει. Πικραμένοι από την πλήρη αποτυχία της Εργατικής Κυβέρνησης να τους βοηθήσει και εξοργισμένοι από την απερίσκεπτη φύση της προπαγάνδας τους, οι εργάτες θα στραφούν στις ταραχές και στον κομμουνισμό ως διέξοδο. Ανησυχημένοι από τις άγριες ομιλίες που εκφωνούνται για την απόκτηση αξιώματος, η επενδυτική τάξη θα επιτεθεί με καταστροφικά αποτελέσματα για την οικονομική μας θέση. Η Σοσιαλδημοκρατία θα βρεθεί αντιμέτωπη με το ιστορικό της πρόβλημα: -Πώς να ικανοποιήσει τους υποστηρικτές της χωρίς να επιτεθεί στους αντιπάλους της. Δεν υπάρχει λύση στο σοσιαλιστικό δόγμα. Σε λιγότερο από τρία χρόνια θα αντιμετωπίσουμε μια πραγματική κρίση που θα κάνει αυτή του 1931 να φαίνεται πραγματικά μια πολύ ασήμαντη υπόθεση.

Είναι δυνατόν να πιστέψουμε ότι η Δημοκρατία, όπως την ξέρουμε σήμερα, θα επιβιώσει από αυτή τη σταθερή πορεία προς την καταστροφή; Ο φασισμός πρέπει να προσπαθήσει να πείσει το έθνος για τα σχέδιά του τώρα, και όχι όταν η καταστροφή μας πλησιάζει.

Το Εργατικό Κόμμα δεν μπορεί να κυβερνήσει, και αν το Εταιρικό Κράτος καθυστερήσει μέχρι η Σοσιαλδημοκρατία να θερίσει τη σοδειά του χάους, η σωτηρία του έθνους θα εξακολουθεί να έγκειται στο γεγονός ότι τα μυαλά των ανθρώπων έχουν προετοιμαστεί και το κίνημα των Μελανοχιτώνων έχει εδραιωθεί.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Φασισμός και Πόλεμος

από τον Υποστράτηγο JFC Fuller

Τ Η άποψη του φασισμού για τον πόλεμο βασίζεται στην κοινή λογική, καθώς ο φασίστας είναι ρεαλιστής. Για αυτόν είναι άχρηστο να επικαλύπτει το πρόβλημα του πολέμου με λόγια και αναθέματα, όπως τόσο συχνά κάνουν εκείνοι που κατάφεραν να αποφύγουν το τελευταίο, επειδή ο συναισθηματικισμός είναι το αντίθετο του ρεαλισμού. Είναι ανοιχτός να εξετάσει το πρόβλημα όπως ένας γιατρός εξετάζει έναν ασθενή, αλλά αρνείται να αποσπαστεί από τη «δόξα» από τη μία πλευρά ή από τον «τρόμο» από την άλλη.

Αν το πρόβλημα είναι επιλύσιμο, θα λυθεί επιστημονικά, δηλαδή αναζητώντας την αλήθεια, διατηρώντας ένα αμερόληπτο μυαλό και εργασία με τάξη. Η υστερία σίγουρα δεν θα το λύσει.

Έχοντας μελετήσει τον πόλεμο ιστορικά και ψυχολογικά, ο Φασίστας καταλήγει στο συμπέρασμα ότι σε ορισμένες περιπτώσεις οι πόλεμοι είναι απαραίτητοι και σε άλλες όχι. Επομένως, αποφασίζει ότι οι συνθήκες είναι ο πρωταρχικός παράγοντας, ότι αυτές είναι που δημιουργούν τους πολέμους και ότι, κατά συνέπεια, ο ίδιος ο πόλεμος δεν είναι ασθένεια, αλλά μάλλον η κορύφωση μιας νοσηρής κατάστασης ηρεμίας. Δεν είναι το μικρόβιο, είναι ο πυρετός που προκαλείται από το μικρόβιο. Χωρίς αυτόν τον πυρετό, ο ασθενής θα μπορούσε εύκολα να πεθάνει από εσωτερική δηλητηρίαση, ωστόσο αν η θερμοκρασία του ανέβει πάνω από ένα ορισμένο σημείο, σίγουρα θα καταρρεύσει. Σε κάθε περίπτωση, είναι πιθανό να είναι σωματικά εξασθενημένος όταν η ασθένειά του τελειώσει. Δεν είναι ο πυρετός που πρέπει να κατηγορηθεί, αλλά η αιτία του. Ο Φασίστας, επομένως, λέει: «Θα αντιμετωπίσω αυτό το πρόβλημα αιτιωδώς και μέχρι να εξαλειφθεί η αιτία ή οι αιτίες του, θα διατηρήσω ένα απόθεμα χειρουργικών εργαλείων και φαρμάκων, το ναυτικό μου, τον στρατό και τους αεροπορικούς στόλους μου, επειδή δεν βλέπω κανένα λόγο να εμπιστευτώ τις θεραπείες πίστης και άλλες τσαρλατανίες. Συνεπώς, δεν θα έχω καμία σχέση με την ειρηνιστική μαγεία που εμπιστεύεται τις επικλήσεις, τα ξόρκια και τις συμφωνίες». Γι' αυτόν τον λόγο αρνείται να παρασυρθεί από την αναζήτηση της αλήθειας μέσω του αφοπλισμού και τέτοιων κόκκινων ρέγγων, διότι τα όπλα από μόνα τους δεν μπορούν να δημιουργήσουν πολέμους, όπως ακριβώς οι λαβίδες και τα νυστέρια από μόνα τους δεν μπορούν να δημιουργήσουν ασθένειες.

«Επομένως», λέει ο Φασίστας, «ας εξετάσουμε την ειρήνη, γιατί στις δυσαρέσκειες για την ειρήνη θα ανακαλυφθούν οι αιτίες του πολέμου, και μέχρι να εξαλειφθούν δεν σκοπεύω να πετάξω τα χειρουργικά μου εργαλεία. Μάλιστα, όσο πιο υστερικοί γίνονται οι υποστηρικτές της ειρήνης, τόσο πιο σίγουρος είμαι ότι ο πόλεμος θα επιστρέψει, γι' αυτό θα φροντίσω ώστε τα εργαλεία και τα φάρμακά μου να είναι τα καλύτερα διαθέσιμα».

Στη συνέχεια, ο Φασίστας στρέφεται στην εποχή στην οποία ζούμε, διότι ο επόμενος πόλεμος θα αναδυθεί μετά από αυτήν την εποχή, και αφού την μελετήσει αμερόληπτα, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι σήμερα υπάρχουν δύο κύριες αιτίες πολέμου, δηλαδή: ο υπερπληθυσμός και η δημοσιονομική-οικονομική αναρχία. Αυτές είναι που προκαλούν στρατιωτικές αιτίες - την ανάγκη για κατάκτηση, για τρομοκρατία και για τη δημιουργία απρόσβλητων συνόρων.

Την πρώτη από αυτές τις δύο κύριες αιτίες την εξετάζει ως εξής: Όσο αξιοθρήνητη και ενοχλητική κι αν είναι, είναι γεγονός ότι ένας πεινασμένος άνθρωπος προτιμά να παραβιάζει τον νόμο κλέβοντας τρόφιμα παρά να πεθάνει από την πείνα. Σε κάθε πολιτισμένη και μη πολιτισμένη χώρα είναι συμφωνημένο ότι ένας άνθρωπος έχει το δικαίωμα να υπερασπιστεί τη ζωή του. Τότε γιατί να αυτοκτονήσει αυτός ο άνθρωπος από την πείνα, όταν μπορεί να σώσει τη ζωή του κλέβοντας; Κατά συνέπεια, όταν μια χώρα γίνεται υπερπληθυσμένη, υπάρχουν δύο τρόποι αντιμετώπισης: μπορεί να αυτοκτονήσει σε εμφύλιο πόλεμο ή να καταλάβει μια γειτονική περιοχή, πράγμα που σημαίνει πόλεμο εκτός αν κατοικείται.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

από ειρηνιστές μεθυσμένους από τις συμφωνίες. Αυτά είναι γεγονότα που δεν μπορούν να αντικρουστούν. Με την Ιαπωνία να είναι υπερπληθυσμένη, είναι ανόητο για την ΚτΕ να αντιτίθεται στην ιαπωνική επέκταση. Μια πολύ πιο σοφή πορεία θα ήταν να αποστέλλονται ετησίως σε αυτή τη χώρα μερικές χιλιάδες τόνοι αντισυλληπτικών.

Το ίδιο πρόβλημα αντιμετωπίζουμε στην Ινδία: Με Λευκή Βίβλο ή χωρίς Λευκή Βίβλο, αν οι Ινδοί συνεχίσουν να αναπαράγονται με τον τρέχοντα ρυθμό, εκτός αν η επέκταση καταστεί δυνατή, πριν από το τέλος αυτού του αιώνα η Ινδία πρέπει να εκραγεί. Το 1921 ο πληθυσμός της ήταν 320 εκατομμύρια και το 1931, 350 εκατομμύρια. Με αυτόν τον ρυθμό αύξησης θα είναι περίπου 700 εκατομμύρια το έτος 2001, και εκτός αν η Μαρί Στόουπς ασχοληθεί ή κάθε κοτσάνι καλαμποκιού βγάλει δύο στάχυα, ένας κατακλυσμός είναι καταδικασμένος. Αυτό είναι ένα γεγονός που ούτε η πένα και το μελάνι ούτε τα ευσεβή λόγια μπορούν να σβήσουν. Κατά συνέπεια, ο Φασίστας εργάζεται με βάση τα γεγονότα - είναι ρεαλιστής.

Στρεφόμενος στη δεύτερη από τις δύο κύριες αιτίες, ο Φασίστας έρχεται αμέσως αντιμέτωπος με αυτό που διακηρύσσεται ως «οικονομικός εθνικισμός», ο οποίος από τόσους πολλούς υποτίθεται ότι κατοικείται από τον διάβολο της απεργίας. Χωρίς ποτέ να μαγεύεται από λέξεις ή ονόματα, εξετάζοντάς το ανακαλύπτει ότι αυτό που πραγματικά εννοείται, αλλά αυτό που υπό τη φιλελεύθερη δημοκρατία είναι αίρεση να ψιθυρίζεις, είναι αναρχικό εμπόριο: Πήγαινε όπως θέλεις, κάνε ό,τι μπορείς, κάνε απάτη, δωροδοκία, σκαρφάλωσε και ο Διάβολος παίρνει τα εμπόδια. Οι αγορές και τα ξένα δάνεια συσσωρεύουν μεγάλα ποσά σε αυτόν τον αναίμακτο πόλεμο των πορτοφολιών. Θα τα εξετάσω σύντομα με τη σειρά μου.

Καθώς σήμερα όλα τα έθνη παράγουν περισσότερα από όσα μπορούν να αγοράσουν υπό το υπάρχον χρηματοπιστωτικό σύστημα, η παγκόσμια παραγωγή υπερβαίνει την παγκόσμια ζήτηση. Οι αγορές γίνονται, επομένως, αιτίες συγκρούσεων και περιοχές για την απόρριψη δυσαρέσκειας καθώς και αγαθών. Καθώς, προφανώς, είναι αδύνατο για κάθε χώρα να πουλήσει περισσότερα από όσα μπορεί να αγοράσει, τα ιδιωτικά συμφέροντα εμπλέκουν τις αντίστοιχες κυβερνήσεις τους και οι κυβερνήσεις κροταλίζουν τα σπαθιά τους για να τρομάξουν η μία την άλλη - οι κροταλισμοί τους είναι οι προσβολές του ημερήσιου τύπου. Η απληστία γεννά φθόνο, φθόνο πάθος και μίσος, και μετά έρχεται κάποιο περιστατικό που πυροδοτεί τον συσσωρευμένο συναισθηματισμό και υπάρχει πόλεμος. Το ίδιο συμβαίνει και στον αγώνα για τις πρώτες ύλες.

Μια ακόμη πιο ισχυρή αιτία είναι ο αγώνας μεταξύ των μεγάλων κεντρικών τραπεζών για τον οικονομικό έλεγχο. Εάν τα αγαθά δεν μπορούν να πληρωθούν με αγαθά, ο οφειλέτης αναγκάζεται να δεχτεί ένα δάνειο και αμέσως περιέρχεται σε οικονομική υποδούλωση. Όπως λέει ένας συγγραφέας για τους διεθνείς χρηματοδότες: «Περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη δύναμη που απελευθερώνεται στο χάος του σύγχρονου κόσμου, έχουν οδηγήσει σε πόλεμο». Μόλις βρεθούν στον κλοιό τους, υπάρχουν μόνο δύο τρόποι για να βγούμε από αυτό: η αποκήρυξη ή η μάχη. Καθώς το πρώτο σημαίνει πτώχευση και ατιμία, συνήθως καταφεύγουμε στο δεύτερο.

Έτσι, λόγω της απληστίας και του συναισθηματισμού που είναι εγγενείς στις μαζικές δημοκρατίες, τα όπλα δεν θεωρούνται χειρουργικά εργαλεία, αλλά ως ζουρλομανδύες εθνικών και διεθνών δυσαρεσκειών. Με αυτά περιορίζονται οι εσωτερικές επαναστάσεις και τρομοκρατούνται οι εχθρικοί γείτονες, όχι για να διατηρηθεί η δικαιοσύνη, αλλά για να διατηρηθεί η απληστία. Και πάλι, είναι μόνο ένα βήμα από ένα δασμολογικό τείχος σε ένα οχυρωμένο σύνορο, και αν ένα υπάρχον σύνορο είναι αδύναμο, υπάρχει κάθε κίνητρο να αναζητηθεί ένα άλλο που είναι ισχυρότερο. Παλαιότερα αναζητούνταν ισχυρά αμυντικά σύνορα για να διασφαλιστεί η εθνική ύπαρξη, τώρα αναζητούνται για να διασφαλιστεί η διεθνής τοκογλυφία.

Στις 11 Ιουλίου 1933, ο κ. Chamberlain δήλωσε στη Βουλή των Κοινοτήτων: «Εμείς οι ίδιοι εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι τα κύρια προβλήματα από τα οποία υποφέρει ο κόσμος σήμερα είναι διεθνούς προέλευσης και ότι μπορούν να λυθούν μόνο με διεθνή δράση και συμφωνία». Όσον αφορά την προέλευσή τους, έχει δίκιο, αλλά επειδή ο Σατανάς έχει μια ιδιαίτερη απέχθεια για την εκδίωξη του Σατανά, ο Φασίστας είναι κάτι παραπάνω από αμφίβολος ως προς τη θεραπεία του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν πιστεύει σε συνθήκες αφοπλισμού, σε ειρηνευτικές συμφωνίες και σε διεθνείς αστυνομικές δυνάμεις, οι οποίες συζητούνται από τα μέλη της Κοινωνίας των Εθνών ή από τους υποστηρικτές της.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η ΚτΕ δεν υποστηρίζει την ειρήνη, υποστηρίζει το status quo: υποστηρίζει έναν μύθο, μια αδράνεια και όχι μια αλλαγή στην πραγματικότητα. Ο κόσμος κινείται και εμείς πρέπει να κινούμαστε μαζί του. Δεν μπορεί να υπάρξει σταματημό χωρίς σήψη, και η σήψη γεννά πόλεμο, γιατί σαπίζει τον πολιτισμό. Για παράδειγμα, εξετάστε το πρόβλημα της Αυστρίας, που σήμερα βρίσκεται στο κέντρο της ευρωπαϊκής σήψης: Το 1918-19 μια μεγάλη αυτοκρατορία υποβιβάστηκε σε ένα μικρό κράτος με ένα τεράστιο κεφάλαιο. δηλαδή από τη θέση ενός εκατομμυριούχου σε έναν φτωχό που πρέπει ακόμα να πληρώσει για το σπίτι του - τη Βιέννη - ένα ενοίκιο εκατομμυριούχου. Το 1931, η Γερμανία πρότεινε μια Τελωνειακή Ένωση, και η Γαλλία, αισθανόμενη ότι επρόκειτο να τορπιλιστεί, αποφάσισε αμέσως να τορπιλίσει αυτήν την Ένωση μέσω αυτού του αδιάκοπου όπλου καταστροφής, του Συμβουλίου της ΚτΕ. Ουσιαστικά ένα οικονομικό ζήτημα, παραπέμφθηκε για απόφαση στο Μόνιμο Δικαστήριο Διεθνούς Δικαιοσύνης και τεντώθηκε στην πολιτική κρεμάστρα, με τα βαρούλκα να λειτουργούν μεταξύ άλλων από το Σαλβαδόρ, την Κούβα, την Κολομβία και την Κίνα - τότε σε κατάσταση ανοιχτής αναρχίας. Αν η Κούβα ή το Σαλβαδόρ είχαν ψηφίσει αντίθετα, η Ένωση θα είχε γίνει τετελεσμένο γεγονός· καθώς κανένας από τους δύο δεν το έκανε, δεν επιτράπηκε.

Είναι αυτό λογικό ή παράλογο; Είναι αυτός ο τρόπος για να ενοποιήσουμε τον κόσμο και να εδραιώσουμε την αέναη ειρήνη; Θα ήταν λογικό και πιο τίμιο αν η Ένωση είχε διακηρύξει: «Η Αυστρία είναι μια αδύνατη χώρα, είναι η φτωχή της Ευρώπης, και αν δεν πρόκειται να της επιτραπεί αυτή η Ένωση, πρέπει να την κρατήσουμε και να της πληρώνουμε ένα επίδομα εκατομμυρίων λιρών κάθε χρόνο». Ακόμα και τότε, ποιο δικαίωμα θα είχαν οι Ενώσεις να υποθέσουν ότι οι Αυστριακοί - ένας περήφανος λαός - ήθελαν να ζουν σε ένα πτωχοκομείο; Γιατί το μόνο που ήθελαν ήταν αυτοδιάθεση και εξακολουθούν να τη θέλουν, αλλά δεν μπορούν να την αποκτήσουν, γιατί είναι αναγκασμένοι να ζουν όχι υπό μια κυβέρνηση της δικής τους επιλογής, αλλά υπό έναν διεφθαρμένο δεσποτισμό.
Στην πραγματικότητα, η Αυστρία εμποδίζεται να υλοποιήσει το δίκαιο πεπρωμένο της, επιβάλλοντάς της μια μυστική διεθνή αστυνομική δύναμη - τη διεθνή του χρήματος που δεν έχει ανάγκη να αγοράζει ξένους μισθοφόρους, διότι μπορεί πάντα να προσλαμβάνει ντόπιους. Είναι αυτό το είδος δύναμης, η αποεθνικοποιημένη αδίστακτη δύναμη, της οποίας το μοναδικό κίνητρο είναι το χρήμα, που η Ένωση της Κοινωνίας των Εθνών, το Κίνημα της Νέας Κοινοπολιτείας και ο παρακμάζων καπιταλισμός επιδιώκουν να επιβάλουν στον κόσμο. Θα μπορούσαν να το κάνουν αυτό, αργά ή γρήγορα, το αποτέλεσμα θα ήταν μια κατακλυσμική επανάσταση που θα κατέληγε σε παγκόσμιο μπολσεβικισμό. Είναι αυτός λοιπόν ο απώτερος στόχος τους;

Ωστόσο, παρά αυτή την κατάφωρη πολιτική αχρειότητα, αυτό στο οποίο αντιτίθεται περισσότερο ο Φασίστας είναι η ύπουλη ηθική επίθεση που εξαπολύεται υπό την κάλυψη ενός σύννεφου καπνού από ευσεβείς κοινοτοπίες και υστερική υποκρισία, ενάντια σε όλα όσα είναι αρρενωπά και πνευματικά στην ανθρωπότητα. Η τιμή, η αρετή και η πίστη σε οτιδήποτε ευγενέστερο από την απλή ζωή πρέπει να υπόκεινται σε διεθνή νομικό έλεγχο. Αλλά είναι η ειρήνη ή η διατήρηση της ειρήνης με κάθε κόστος το τέλος της ζωής; Δεν υπάρχει τίποτα σε αυτόν τον κόσμο πιο ακριβό από τη ζωή; Είναι οι άνθρωποι μόνο ζώα; Όπως ο Τζέιμς Μαρτινώ, ο Φασίστας πιστεύει ότι:

«Ο σεβασμός για την ανθρώπινη ζωή μετατρέπεται σε ανήθικη ειδωλολατρία όταν αυτή θεωρείται πιο ιερή από τη δικαιοσύνη και το δίκαιο, και όταν το θέαμα του αίματος γίνεται πιο φρικτό από το θέαμα των καταστροφικών τυραννιών και των θριαμβευτικών υποκρισιών... τίποτα δεν μπορεί να είναι πιο αδύναμο ή πιο αυτοκτονικό από το να ανακοινώνουν οι άνθρωποι, πολίτες μιας κοινοπολιτείας, ότι, από την πλευρά τους, σκοπεύουν να θεωρούν τη ζωή σε υψηλότερη εκτίμηση από τη δικαιοσύνη. Και αν έρθει η μέρα που τα έθνη θα είναι ικανοποιημένα να υποβάλλουν κάθε διαφορά, όποια και αν είναι η προέλευσή της, στην απόφαση ενός δικαστηρίου, μπορεί να μην είναι ότι ο κόσμος έχει βελτιωθεί, αλλά ότι οι άνθρωποι έχουν γίνει πιο κακοί και ποταποί επειδή δεν υπάρχει πλέον τίποτα που να θεωρούν πιο ακριβό από τη ζωή».

Το να ζεις είναι η παρόρμηση της Φύσης· αλλά το να ζεις δίκαια —δηλαδή, σύμφωνα με τις βαθύτερες πεποιθήσεις μας— είναι σίγουρα τα θεμέλια κάθε ηθικής και θρησκείας. Μπορεί ένας άνθρωπος που πιστεύει ότι αντανακλά το θέλημα του Θεού να υποβάλει την πίστη του για κρίση σε ένα αστυνομικό δικαστήριο; Το «Ζήσε Επικίνδυνα» θα φαινόταν επομένως ένα ευγενέστερο και πιο δίκαιο σύνθημα ζωής από ό,τι

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

«Η ασφάλεια πρώτα», η οποία όταν εφαρμόζεται στην καρδιά του ανθρώπου δεν μπορεί να επιτύχει κανέναν άλλο σκοπό από την αναπαραγωγή μιας φυλής αποπνευματικοποιημένων ευνούχων.

Έτσι, στη φιλοσοφία του Φασισμού η ζωή θεωρείται ως μέσο για την επίτευξη ενός σκοπού και όχι ως ο ίδιος ο σκοπός. Το άτομο είναι θνητό, αλλά το Κράτος, όχι μόνο η μάζα των ατόμων, αλλά και ό,τι είναι ευγενές, εμπνευσμένο και εμπνευσμένο στην ιστορία τους, με δύο λέξεις - η εθνική πνευματικότητα, είναι αθάνατη και απείρως μεγαλύτερη. Γι' αυτό πρέπει να ζει κάθε άτομο, όχι μόνο για να το διατηρήσει αλλά και για να το συντηρήσει με τη ζωή, τις σκέψεις και τις πράξεις του. Είναι ένας αγώνας για αυτό που πρέπει να γίνει και όχι απλώς ένα μαρκάρισμα σε αυτό που έχει επιτευχθεί. Αν σε αυτό το πνεύμα υπάρχει ακόμα κάτι από τη δραστηριότητα του αγριόχοιρου, ας είναι δοξασμένοι οι θεοί, δεν υπάρχει ακόμη τίποτα από την αδράνεια του χοίρου του αγροκτήματος.

Λόγω αυτού του δυναμισμού, αυτής της ουσιαστικής αρρενωπότητας, ο φασισμός αντιπροσωπεύει την ειρήνη, παρόλα αυτά δεν φοβάται τον πόλεμο, γιατί το μόνο που φοβάται είναι η αδρανής ζωή. Επομένως, για την ειρήνη και τον πόλεμο, το δόγμα του φασισμού έχει ως εξής:

Ο νόμιμος σκοπός του πολέμου είναι μια πιο τέλεια ειρήνη· επειδή ο πόλεμος είναι ένα χειρουργικό εργαλείο.

Το νόμιμο αντικείμενο της ειρήνης είναι ένας τελειότερος άνθρωπος· επειδή η ειρήνη είναι ένα δημιουργικό όργανο.

Και το θεμιτό αντικείμενο του ανθρώπου είναι ένας τελειότερος κόσμος· επειδή ο άνθρωπος είναι ένα θεϊκό όργανο.

Πώς μετατρέπει αυτό το πιστεύω σε δράση, διότι χωρίς δράση δεν μπορεί να υπάρξει αναγέννηση;
πρόβλημα που θα διερευνήσω τώρα.

Η ιστορία των συγκρούσεων μπορεί να χωριστεί σε δύο μεγάλες κατηγορίες - εσωτερικές επαναστάσεις και εξωτερικούς πολέμους, όπου η πρώτη γονιμοποιεί τη δεύτερη και η δεύτερη την πρώτη. Θα τις εξετάσω τώρα με τη σειρά τους.

Αυτό που λέει ο Φασίστας είναι το εξής: Η διεθνής δυσαρέσκεια δεν είναι παρά το άθροισμα αμέτρητων εθνικών δυσαρεσκειών. Αν ο κόσμος συγκριθεί με ένα σπίτι, τότε, επειδή τα τούβλα και το κονίαμα του είναι σάπια, τα θεμέλιά του βυθίζονται συνεχώς και οι τοίχοι του καταρρέουν. Επομένως, το πρώτο πρόβλημα στην εγκαθίδρυση μιας δημιουργικής παγκόσμιας ειρήνης είναι κάθε έθνος να βάλει σε τάξη το σπίτι του. Γιατί όσο τα έθνη βρίσκονται σε κατάσταση εσωτερικής σήψης, αμέσως μόλις επικρατήσει μια κρίση, οι αντίστοιχοι πολιτικοί τους θα προσπαθήσουν να διατηρήσουν την εξουσία τους στρέφοντας τη δυσαρέσκεια προς τα έξω, δηλαδή μακριά από το εσωτερικό και προς τις εξωτερικές υποθέσεις. Αυτός είναι ο παλαιότερος και πιο σίγουρος δρόμος προς τον πόλεμο.

Ένα εξαιρετικό παράδειγμα αυτού είναι η μεταπολεμική Γαλλία. Το σύστημα διακυβέρνησής της είναι εντελώς διεφθαρμένο, οπότε τι κάνουν οι πολιτικοί της; Για να αποσπάσουν την προσοχή του λαού, διακηρύσσουν φωναχτά ότι η Γαλλία κινδυνεύει και υπνωτίζουν τον λαό με τη λέξη «Ασφάλεια». Αν ήταν δυνατόν να ασφαλιστεί η Γαλλία από κάθε μορφή επίθεσης, θα ήταν ευγνώμονες οι Γάλλοι πολιτικοί; Όχι, θα τρομοκρατούνταν, γιατί θα συνειδητοποιούσαν ότι, καθώς ο λαός δεν θα είχε τίποτα να φοβηθεί από έναν ξένο πόλεμο, θα έστρεφαν την προσοχή τους στην εσωτερική μεταρρύθμιση και την επανάσταση. Η «ασφάλεια» στην πραγματικότητα δεν είναι μια ασπίδα που κρατιέται απέναντι στη Γερμανία, αλλά στη θέση της το αλεξίσφαιρο καβούκι κάτω από το οποίο σέρνονται οι Στάβισκι.

Αν και σχεδόν σε κάθε χώρα η αιτία της δυσαρέσκειας είναι οικονομικής προέλευσης, η έκφρασή της, όπως πρέπει να είναι, είναι ηθική. Η φτώχεια όχι μόνο δημιουργεί στέρηση αλλά και αίσθημα αδικίας. Το γεγονός ότι σε μια εποχή πιθανής αφθονίας εξακολουθεί να υπάρχει πραγματική και υπερβολική φτώχεια φαίνεται εγκληματικό, και όταν μια κυβέρνηση θεωρείται ως ομάδα γκάνγκστερ, ο άνθρωπος που υποφέρει και σκέφτεται αρχίζει να πιστεύει στο δικαίωμά του να την ανατρέψει. Αυτή είναι η θεμελιώδης αιτία όλων των κοινωνικών επαναστάσεων. Το να σου στερείται δίκαιο μερίδιο στην παραγωγή λόγω ενός ξεπερασμένου συστήματος διανομής δεν είναι τίποτα λιγότερο από ληστεία. Αν ένας διαρρήκτης μπει στο σπίτι σου και απειλήσει τη ζωή σου, έχεις το δικαίωμα να το προστατεύσεις.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

ακόμη και εις βάρος του δικού του. Ο απελπισμένος άνθρωπος εξετάζει την πολιτική δολοφονία από παρόμοια οπτική γωνία, και όταν μόλις συνειδητοποιήσει ότι ο χρηματοδότης είναι αυτός που χρησιμοποιεί τον πολιτικό ως άλογο καταδίωξης ανάμεσα σε αυτόν και σε αυτό που θεωρεί ότι είναι το νόμιμο μερίδιό του στον πλούτο, μπορούμε να περιμένουμε την πρώτη ύφεση που έχει συμβεί ποτέ στην ιστορία των τραπεζιτών.

Ο Φασίστας λέει: Γιατί να λύσουμε αυτό το πρόβλημα της οικονομικής αναρχίας με κοινωνική αναρχία; Γιατί να μην το λύσουμε αντ' αυτού με οικονομική αναδιοργάνωση; Η φτώχεια και, κατά συνέπεια, η επανάσταση δημιουργούνται από την κακή κατανομή του πλούτου, από ένα σάπιο χρηματοπιστωτικό σύστημα, από μειώσεις μισθών, αυξανόμενες τιμές και γενική υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου. Γιατί λοιπόν να μην οργανώσουμε τις εθνικές βιομηχανίες έτσι ώστε να μπορούν να αυτοελέγχονται, να εκφράζονται και να μεταρρυθμίζονται; Αυτός δεν είναι Σοσιαλισμός, στον οποίο το Κράτος ελέγχει την εργασία, γιατί ο έλεγχος της βιομηχανίας που προτείνεται εδώ γίνεται από εκείνους που δημιουργούν και διατηρούν την εργασία. Είναι στην πραγματικότητα η πιο αγνή μορφή συνεταιριστικής δημοκρατίας, την οποία οι πολιτικές δημοκρατίες δεν έχουν ποτέ επιχειρήσει να πραγματοποιήσουν. Αυτός ο έλεγχος ο Φασίστας σκοπεύει να καθιερώσει μέσω του Συνεταιριστικού Κράτους. Οι βιομηχανίες θα χωριστούν σε αυτοδιοικούμενες ομάδες, καθεμία από τις οποίες θα εκλέγει μια βιομηχανική εταιρεία που αποτελείται από εργοδότες, εργάτες και καταναλωτές. Σε μια τέτοια οργάνωση, ο ταξικός πόλεμος, οι απεργίες και τα ανταπεργίες δεν μπορούν να βρουν θέση. Αντί να αγωνιζόμαστε για αύξηση των μισθών, ο στόχος θα είναι η αύξηση του βιοτικού επιπέδου καθώς η επιστήμη και η βιομηχανία αυξάνουν τις δυνάμεις παραγωγής. Τι σημαίνει αυτό; Αυτή η εκμετάλλευση θα αντικατασταθεί από την οργάνωση και θα δημιουργηθεί ένα νέο κοινωνικό σώμα.

Αφού έχει εδραιωθεί η ευημερία, το επόμενο βήμα είναι να εμφυσήσουμε το πνεύμα μιας νέας ζωής στην οικονομική σκόνη. Όπως ο άνθρωπος είναι εν μέρει φυσικός, εν μέρει ηθικός και εν μέρει διανοητικός, έτσι και μια κοινωνία ανθρώπων είναι εν μέρει οικονομική, εν μέρει πολιτιστική και εν μέρει πολιτική. Συνεπώς, όπως και στον ίδιο τον άνθρωπο, οι οικονομικοί παράγοντες θα πρέπει να ομαδοποιηθούν σε όργανα και μέλη. Έτσι και ο πολιτιστικός θα πρέπει να αφεθεί σχεδόν εξ ολοκλήρου στα άτομα και ο πολιτικός να έχει εξουσία επί του συνόλου. Με αυτό εννοώ ότι οι κύριες δραστηριότητες της πολιτικής θα συνίστανται στη ρύθμιση των σχέσεων μεταξύ ατόμων και μεταξύ ομάδων και στη διεύθυνση αυτών των οργάνων και μελών, των εθνικών υπηρεσιών, τις οποίες μόνο αυτά μπορούν να ελέγξουν.

Από αυτό μπορούμε να συμπεράνουμε τα εξής: Ότι η ιδιωτική ζωή των ατόμων θα είναι όσο το δυνατόν πιο ελεύθερη· ότι η ευημερία των ομάδων εργαζομένων θα εξαρτάται από την οργάνωση σύμφωνα με τις λειτουργίες και ότι η διακυβέρνηση του συνόλου θα ασκείται από άτομα υψηλής νοημοσύνης, γνώσης και εμπειρίας. Με άλλα λόγια: η πολιτιστική ζωή είναι ατομική, η οικονομική είναι συλλογική και η πολιτική είναι κατευθυντική και αυταρχική. Όταν αυτές οι τρεις ομάδες δραστηριοτήτων - αυτοέκφραση, ομαδική έκφραση και εθνική έκφραση συνεργάζονται, θα προκύψει η υψηλότερη οικονομία της πολιτιστικής, οικονομικής και πολιτικής ζωής. Αυτή η οικονομία είναι η αληθινή ελευθερία και η ελευθερία από τη δυσαρέσκεια είναι το θεμέλιο της εθνικής ειρήνης.

Θα στραφώ τώρα στο δεύτερο μισό του προβλήματος του πολέμου, δηλαδή από τις εθνικές επαναστάσεις έως ξένους πολέμους, και εδώ για άλλη μια φορά διαπιστώνουμε ότι η πραγματική ειρήνη πρέπει να εδραιωθεί σε οικονομική βάση.

Ποια είναι αυτή η βάση σήμερα; Η αναρχία του χρυσού, ο ακρογωνιαίος λίθος στα υπάρχοντα διεθνή και εθνικά νομισματικά συστήματα. Για να αποκτήσουν χρυσό ή να καθιερώσουν χρυσά νομίσματα, τα έθνη πρέπει να έχουν ενεργά «ευνοϊκά» εμπορικά ισοζύγια. Όσοι το καταφέρουν μπορούν είτε να εξάγουν χρυσό από έθνη με «δυσμενή» ισοζύγια είτε να τα αναγκάσουν να δανειστούν τη διαφορά με τη μορφή δανείου. Όπως λέει ένας συγγραφέας για αυτό το ζήτημα: «Αντί να ανταλλάσσουν αγαθά και υπηρεσίες προς αμοιβαίο όφελος, τα έθνη είναι αναγκασμένα να αγωνίζονται με νύχια και με δόντια για «ευνοϊκά» ισοζύγια - δηλαδή, χρυσό - με την ποινή να βρεθούν στην εξευτελιστική και άθλια θέση να είναι πιόνι των επιτυχημένων ανταγωνιστών τους». Αυτός είναι ο άμεσος δρόμος προς τον πόλεμο, επειδή, όπως έχω ήδη επισημάνει, εκτός από την αποκήρυξη, μόνο ο πόλεμος μπορεί να καταργήσει αυτή την υποδούλωση. ******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Προφανώς, η λύση αυτού του προβλήματος έγκειται στην εγκατάλειψη του χρυσού ως μέσου μέτρησης του πλούτου και στη βάση του νομίσματος στον πραγματικό πλούτο, όχι σε ένα αγαθό που μπορεί να αγνοηθεί, αλλά σε όλα τα αγαθά με αγοραία αξία. Τότε οι εξαγωγές θα πρέπει να πληρώνονται από εισαγωγές ή θα γίνονται δώρα για το έθνος που τις λαμβάνει. Όπως λέει ο παραπάνω συγγραφέας: Οι κρατικά επιδοτούμενες εξαγωγές θα καταστούν τότε άσκοπες. Οι δασμοί, στο βαθμό που αποκλείουν τις εισαγωγές, θα αποκλείουν σε αυτό το βαθμό τις εξαγωγές. Οι ανταλλαγές θα είναι αμετάβλητες, εξαλείφοντας τον κερδοσκόπο, και ο φόβος του τοκογλύφου θα εξαλειφθεί.

Δεν μπορώ εδώ να εισέλθω στις λεπτομέρειες του πώς θα πρέπει να εκκαθαριστεί η υπάρχουσα χρηματοπιστωτική αναρχία. Είναι όμως προφανές ότι στις δημοκρατικές κυβερνήσεις, που εξαρτώνται για την εξουσία τους από τα συμφέροντα και τις προκαταλήψεις του χρυσού κανόνα, η λύση δεν μπορεί να είναι άλλη από την καταστροφή. Κοιτάξτε τον μηχανισμό που υπάρχει σε αυτή τη χώρα και ο οποίος θα κληθεί να πραγματοποιήσει μια τόσο περίπλοκη μεταρρύθμιση. Ο Πρωθυπουργός πρέπει να παραπέμψει το πρόβλημα στο Υπουργικό Συμβούλιο και το Υπουργικό Συμβούλιο στο Κοινοβουλευτικό Κόμμα, και σε περίπτωση που στην εξουσία βρεθεί μια Εργατική Κυβέρνηση, τότε το Κοινοβουλευτικό Κόμμα πρέπει να το παραπέμψει στο Συνέδριο των Συνδικάτων και στη Συνδιάσκεψη του Εργατικού Κόμματος, ενώ πίσω από όλες αυτές τις συνελεύσεις κρύβονται προσωπικά συμφέροντα.

Υπό μια φασιστική κυβέρνηση, αφού οι ειδικοί εξετάσουν το ζήτημα, ο Πρωθυπουργός θα πει «ναι» ή «όχι». Εάν «ναι», τότε το μέτρο θα γίνει νόμος. Και σε περίπτωση που άλλα έθνη ενδιαφέρονται, κάτι που δύσκολα μπορεί να μην συμβεί εάν βρίσκονται υπό φασιστική καθοδήγηση, εφόσον ο μηχανισμός λήψης αποφάσεων είναι ο ίδιος, μια γρήγορη συμφωνία καθίσταται δυνατή.

Συμφωνώντας, για χάρη της συζήτησης, ότι αυτή η θεμελιώδης αιτία του πολέμου εξαλείφεται, μας απομένει αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί βιολογική αιτία, δηλαδή, ο υπερπληθυσμός τον οποίο καμία οικονομική αναπροσαρμογή δεν μπορεί να επηρεάσει άμεσα· διότι βρίσκεται εκτός του ελέγχου της κυβέρνησης.

Σε χώρες όπου υπάρχει υψηλό βιοτικό επίπεδο, αυτό το πρόβλημα λύνεται αυτόματα με τη μείωση του ποσοστού γεννήσεων. Αλλά σε χώρες όπου επικρατεί χαμηλό επίπεδο, δηλαδή σε χώρες όπου ο βιομηχανικός πολιτισμός δεν είναι πλήρως ανεπτυγμένος, για πολλά χρόνια μπορεί να αναμένεται αύξηση του ποσοστού γεννήσεων. Στρεφόμενοι στις παγκόσμιες στατιστικές, διαπιστώνουμε ότι ενώ στη Δυτική Ευρώπη η αύξηση του πληθυσμού μειώνεται, στην Ανατολική όχι, ενώ στη Ρωσία και σε τεράστιες εκτάσεις της Ασίας υπάρχει χώρος για εκατοντάδες εκατομμύρια περισσότερους ανθρώπους. Σε περίπτωση που η Ασία βιομηχανοποιηθεί με τον τρόπο που εγκαθιδρύεται τώρα στη Ρωσία, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτές οι εκατοντάδες εκατομμύρια θα γεννηθούν και ότι θα έρθει η ώρα που ο υπερπληθυσμός θα αναγκάσει μια επέκταση προς τα δυτικά. Τι σημαίνει αυτό; Τίποτα λιγότερο από έναν διηπειρωτικό πόλεμο μεταξύ Ασίας και Ευρώπης. Για να προετοιμαστούν για αυτόν τον πόλεμο, τα ευρωπαϊκά έθνη πρέπει να σταματήσουν τις εντερικές τους διαμάχες και να ενωθούν, και δεν θα ενωθούν ποτέ όσο οι οικονομικές και χρηματοπιστωτικές δυσαρέσκειες τα χωρίζουν. Εάν τα έθνη της Ανατολικής Ευρώπης δεν μπορούν εντός των συνόρων τους να βρουν χώρο για τον αυξανόμενο πληθυσμό τους, τότε από τις δύο επιλογές το μικρότερο είναι η επέκτασή τους να είναι προς τα ανατολικά και όχι προς τα δυτικά. Μια τέτοια επέκταση όχι μόνο θα κινηθεί κατά μήκος της γραμμής της ελάχιστης πληθυσμιακής αντίστασης, αλλά θα κινηθεί προς και όχι μακριά από τη μεγαλύτερη πολεμική απειλή που είναι ποτέ πιθανό να απειλήσει τον δυτικό πολιτισμό.

Από αυτή τη σύντομη εκδρομή στις μελλοντικές δυνατότητες βλέπουμε, και πιστεύω με σιγουριά, ότι το πρόβλημα του πολέμου δεν μπορεί να λυθεί με ειρηνευτικές συμφωνίες και φλύαρες συμβάσεις. Είναι ένα πραγματικό και ενεργό πρόβλημα, μέρος του οποίου μπορεί να λυθεί με οργάνωση, και μέρος του οποίου μπορεί να προστατευτεί μόνο από μια ενωμένη και στρατιωτικά ισχυρή Ευρώπη.

Καθώς είναι προφανώς αδύνατο, ακόμη και όταν ο φασισμός κερδίσει την εξουσία σε αυτή τη χώρα, να ελέγχει μόνος του τις τύχες της Ευρώπης, το πιο ζωτικό στρατιωτικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε είναι η ασφάλεια και η άμυνα της Αυτοκρατορίας μας. Εδώ βρισκόμαστε στο δικό μας έδαφος και εντός ορισμένων ορίων...

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Τα καθορισμένα όρια μπορούν να χτιστούν όπως θέλουμε. Αυτό σημαίνει ηγεσία και δράση.

Επειδή σε μια πολιτισμένη χώρα η υλική βάση κάθε στρατιωτικής ισχύος είναι ο οικονομικός πλούτος, το πρώτο πρόβλημα στην αυτοκρατορική ασφάλεια είναι η ανάπτυξη της Αυτοκρατορίας. Μπορεί να ειπωθεί, ωστόσο, ότι καθώς οι Κυριαρχίες είναι σήμερα αυτόνομα αυτοδιοικούμενα έθνη, είναι αδύνατο για οποιαδήποτε εγχώρια κυβέρνηση, φασιστική ή άλλη, να εκτελέσει αυτό το έργο. Εάν ο εξαναγκασμός προβλέπεται, τότε ο φασίστας συμφωνεί απόλυτα. Αλλά για αυτόν ο εξαναγκασμός είναι εντελώς περιττός, γιατί όντας ρεαλιστής πιστεύει ότι καθώς η ανάπτυξη θα εξαρτηθεί από τη συνεργασία, με τη σειρά της η συνεργασία πρέπει να βασίζεται στο ιδιοτέλεια.

Δεν έχει νόημα να μιλάμε για αδελφότητα αίματος και για παραδοσιακούς δεσμούς, επειδή αυτά είναι αποδεκτά γεγονότα και κανείς δεν αμφισβητεί τη δεσμευτική τους δύναμη. Επιπλέον, βρίσκονται εκτός της υλικής σφαίρας και έτσι δεν υπεισέρχονται στο οικονομικό ζήτημα. Αυτό που έχει πραγματική χρησιμότητα είναι να υπονοηθεί ότι μια αυτοτελής Αυτοκρατορία δεν σημαίνει μόνο μια πιο ευημερούσα Αυτοκρατορία αλλά και μια ασφαλέστερη Αυτοκρατορία, επειδή, στην κοινότητα των εθνών, θα αποτελέσει ένα τόσο ισχυρό όργανο ειρήνης, που ουσιαστικά θα απαγορεύσει τον πόλεμο. Για μια αυτοτελή Αυτοκρατορία, οι πόλεμοι, εκτός από εκείνους που προέρχονται από υπερπληθυσμό, οι οποίοι είναι εκτός πολιτικού ελέγχου, είναι επιβλαβείς. Κατά συνέπεια, είναι προς όφελος της Αυτοκρατορίας να διατηρηθεί η παγκόσμια ειρήνη. Επομένως, είναι προς όφελός της να συνεργαστούν οικονομικά όλα τα μέρη της. Αυτό μπορεί να σημαίνει απώλεια ξένων επενδύσεων. Αλλά σε σύντομο χρονικό διάστημα αυτή η απώλεια θα αντισταθμιστεί πλήρως από την συνεχώς αυξανόμενη ευημερία.

Η διασφάλιση αυτής της ευημερίας μας φέρνει άμεσα στο πρόβλημα της άμυνας. Πού βρίσκεται η δύναμη της άμυνας; Πρώτον, στο Βρετανικό Ναυτικό, επειδή για πολλά χρόνια ακόμη οι Κτήσεις δεν θα είναι σε θέση να κατασκευάσουν και να διατηρήσουν ισχυρούς πολεμικούς στόλους. Δεύτερον, στην Πολεμική Αεροπορία και τον Στρατό Ξηράς.

Όσον αφορά το τρίτο από αυτά τα αμυντικά μέσα, καθώς οι σύγχρονοι, δηλαδή οι μηχανοποιημένοι, στρατοί είναι το είδος που χρειαζόμαστε, το ίδιο πρόβλημα κόστους θα παρουσιαστεί στις Κυριαρχίες όπως και στην κατασκευή σύγχρονων στόλων. Όσον αφορά όμως το δεύτερο, την Πολεμική Αεροπορία, ξετυλίγεται μια εντελώς διαφορετική ιστορία, καθώς οι Κυριαρχίες, που καλύπτουν τεράστιες εκτάσεις γης, αποτελούν τα φυσικά εδάφη αναπαραγωγής των πολιτικών αεροσκαφών, και τα πολιτικά αεροσκάφη είναι τα θεμέλια της στρατιωτικής αεροπορίας.

Συνεπώς, το πρόβλημα επιλύεται ως εξής: Η Μεγάλη Βρετανία πρέπει πρώτα απ' όλα να είναι υπεύθυνη για την εσωτερική της αεράμυνα και στη συνέχεια αυτοκρατορικά υπεύθυνη για όλες τις θαλάσσιες επικοινωνίες και για τη διατήρηση ενός μικρού αλλά ισχυρού μηχανοκίνητου στρατού, ο οποίος σε πόλεμο θα λειτουργεί στις γραμμές μιας αυτοκρατορικής πυροσβεστικής υπηρεσίας. Με τη σειρά τους, οι Κυριαρχίες πρέπει να είναι υπεύθυνες για τη δική τους αεράμυνα και, κατά συνέπεια, να δημιουργήσουν ισχυρές και αποτελεσματικές αεροπορικές δυνάμεις.

Με δεδομένες τέτοιες δυνάμεις, τότε το πρόβλημα επιλύεται σε ένα πρόβλημα συνεργασίας, και για την επίλυσή του υπάρχουν δύο κύριοι παράγοντες, δηλαδή: η δημιουργία ενός δικτύου προστατευόμενων πεδίων προσγείωσης παρόμοιου σε σκοπό με το υπάρχον δίκτυο προστατευόμενων σταθμών ανεφοδιασμού με άνθρακα, και η δημιουργία ενός Αυτοκρατορικού Αεροπορικού Συμβουλίου το οποίο μπορεί να συμβουλεύει τα έθνη της Αυτοκρατορίας σχετικά με την αεράμυνα και την ανάπτυξη της αεροπορικής ισχύος.

Ωστόσο, αν η Αυτοκρατορία μας πρόκειται να επιβιώσει, αυτό είναι το πιο ζωτικό μας πρόβλημα, το πιο άμεσο είναι να αναδιοργανώσουμε και να επανεξοπλίσουμε τις Μάχες μας. Από το τέλος του Πολέμου, μια διαδοχή από αδύναμες κυβερνήσεις τις έχει οδηγήσει σε κατάσταση ανικανότητας. Το ναυτικό μας πρότυπο δύο δυνάμεων έχει εγκαταλειφθεί και σήμερα έχουμε επικίνδυνη έλλειψη σε καταδρομικά, αντιτορπιλικά και υποβρύχια. Όσον αφορά αυτό το τελευταίο όπλο, βρισκόμαστε τώρα στο έλεος της Γαλλίας. Ο Στρατός μας έχει μειωθεί σε μέγεθος και αποτελεσματικότητα, και παρόλο που η έλλειψη σάρκας αλόγου μας έχει αναγκάσει εν μέρει να μηχανοκίνητες, μια υπερπληθώρα αρχαϊκών εγκεφάλων έχει διατηρήσει σε αυτόν μια τόσο άχρηστη μάζα...

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

πεζικού ότι δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια εξωφρενικά ακριβή αστυνομική δύναμη. Εν τω μεταξύ, η Βασιλική Πολεμική Αεροπορία έχει βυθιστεί από την πρώτη στην έκτη θέση μεταξύ των αεροπορικών δυνάμεων του κόσμου.

Ο Φασίστας δεν θα δεχτεί τίποτα από αυτά. Δεν τον απασχολούν τα πρότυπα εξουσίας και οι συναισθηματικοί περιορισμοί. Είναι ρεαλιστής και λέει: «Αν τύχει να ζήσω, όπως ζω και πρέπει, σε ένα στρατόπεδο εξόρυξης χρυσού, σκοπεύω να κουβαλάω ένα όπλο στο ισχίο μου».

Οι απόψεις του έχουν ως εξής:

Έχουμε δεκάδες χιλιάδες μίλια θαλάσσιων διαδρομών να προστατεύσουμε και, για να τις υπερασπιστούμε όχι μόνο από τις πιο πιθανές επιθέσεις, χρειαζόμαστε ένα Ναυτικό από κάθε άποψη επαρκές για τον σκοπό αυτό.

Έχουμε έναν Στρατό του δέκατου ένατου αιώνα. Αντίθετα, θα έπρεπε να έχουμε έναν Στρατό του εικοστού αιώνα. Όχι έναν Στρατό που ζυγίζεται σε τόνους ανθρώπινης σάρκας, αλλά μετριέται με βάση τη μηχανική ισχύ κρούσης: λίγοι άνδρες και περισσότερες μηχανές, επειδή αυτή είναι η εποχή των μηχανών και όχι η εποχή των μυών.

Θέλουμε και θα έχουμε μια Πολεμική Αεροπορία που μπορεί να μας υπερασπιστεί, όντας τόσο ισχυρή ώστε οποιαδήποτε Ο εχθρός εντός αποτελεσματικής εμβέλειας θα το σκεφτεί πολλές φορές πριν μας επιτεθεί.

Τέλος, θέλουμε ένα στρατηγικό Υπουργείο Άμυνας που να μπορεί να σχεδιάζει και να σχεδιάζει τις τρεις Υπηρεσίες σαν να ήταν μία ενιαία υπηρεσία. Δηλαδή, θέλουμε μια αμυντική απολυταρχία εν ειρήνη, επειδή γνωρίζουμε ότι στον πόλεμο τίποτα άλλο εκτός από μια απολυταρχία δεν θα ή μπορεί να κατευθύνει τη στρατηγική με έναν ενιαίο τρόπο.

Αν άλλα έθνη διακηρύξουν ότι αυτή είναι η ασφάλειά μας ενάντια στον πόλεμο και ότι στον πόλεμο η βεβαιότητά μας για τη νίκη είναι μιλιταριστική, τότε ας το κάνουν. Αν και δεν λαχταράμε έναν ανταγωνισμό εξοπλισμών, δεν σκοπεύουμε την επόμενη φορά που θα δεχτούμε επίθεση να βρεθούμε σε τέτοια θέση που θα αναγκαστούμε να τρέξουμε μακριά από τους εξοπλισμούς του εχθρού μας. Προτιμούμε να αντιμετωπίζουμε τα γεγονότα ανοιχτά και ευθέως αντί να τα αγνοούμε τυφλά.

Νομίζω ότι έχω πλέον καλύψει τα πιο σημαντικά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σχετικά με τον πόλεμο και την προετοιμασία του, και έχω καταστήσει σαφές ότι η διαφορά μεταξύ της άποψης του φασίστα και των περισσότερων άλλων ανθρώπων είναι: ότι ενώ θεωρούν τον πόλεμο αναπόφευκτο ή αποτρέψιμο σε οποιαδήποτε συνθήκη, ανάλογα με τις συνθήκες ειρήνης εκείνος θεωρεί τον πόλεμο απαραίτητο ή περιττό. Στην πραγματικότητα, αυτή η διαφορά είναι πανομοιότυπη με εκείνη που διαχωρίζει τον αλχημιστή από τον άνθρωπο της επιστήμης.

Ο πόλεμος είναι μια πραγματικότητα και πρέπει να αντιμετωπίζεται ως τέτοια. Είναι κατανοητό ότι μετά τον τελευταίο πόλεμο ο λαός στράφηκε προς τον ιδεαλισμό, έστω και μόνο για μια αλλαγή ατμόσφαιρας. Είναι επίσης κατανοητό ότι όλες οι κυβερνήσεις που βασίζονται στη λαϊκή γνώμη είναι από τη φύση τους υποχρεωμένες να ρίχνουν λάδι σε ταραγμένα νερά. Αυτά είναι γεγονότα που δεν μπορούν να αντικρουστούν· ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι γεγονότα που δεν μπορούν να αλλάξουν. Αν και ο φασίστας δεν θέλει πόλεμο, επειδή ο πόλεμος είναι ένα μέτρο της δυσαρέσκειας για την ειρήνη και, ως εκ τούτου, ένα μέτρο της κυβερνητικής αποτυχίας, δεν σπεύδει στο άλλο άκρο και δεν εμπιστεύεται πολιτικές απάτες και ψευδαισθήσεις.

Επιπλέον, δεν πιστεύει ότι αυτή είναι μια εποχή πολέμου και πιστεύει ότι αυτή η πεποίθηση αποδεικνύεται από το γεγονός ότι οι κυβερνήσεις δεν σταματούν ποτέ να μιλάνε για πόλεμο. Πώς συμβαίνει αυτό; Επειδή υπάρχουν μόνο δύο μεγάλες κατηγορίες προβλημάτων στην εθνική ζωή: η μία είναι εσωτερική και η άλλη εξωτερική - οι εσωτερικές και οι εξωτερικές υποθέσεις. Αν δεν θέλετε ο λαός να εξετάσει το πρώτο, επικεντρώστε την προσοχή του στο δεύτερο. Αυτό το τέχνασμα, κοινό σε κάθε ταχυδακτυλουργό, είναι η κινητήρια δύναμη της δημοκρατικής πολιτικής.

Πιστεύει ότι το πρόβλημα του πολέμου είναι επιστημονικό και όχι συναισθηματικό: ανακαλύψτε τα αίτιά του, απομονώστε τον ιό και καλλιεργήστε ένα αντιτοξικό αντί για φλυαρία και σαγόνι. Όπως συμβαίνει σήμερα και

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Φαίνεται ότι για κάποιο χρονικό διάστημα τίποτα εκτός από ένα παγκοσμίως υψηλό βιοτικό επίπεδο δεν θα εξαλείψει τους πολέμους που πηγάζουν από τον υπερπληθυσμό, ο Φασίστας θεωρεί ότι θα χρειαστούν ένοπλες δυνάμεις και ότι, κατά συνέπεια, οι αποτελεσματικές θα αποδειχθούν πιο χρήσιμες και οικονομικές από τις απαρχαιωμένες. Αν και ένας άνθρωπος επηρεάζεται από τις παραδόσεις, και οι ανδρικές παραδόσεις είναι ύψιστης αξίας στον πόλεμο, τα όπλα προφανώς δεν μπορούν να είναι. Επομένως, ο Φασίστας δεν αναμειγνύει συναισθήματα με οβίδες κανονιού.

Αν και μια ενωμένη Ευρώπη είναι ένα μεγάλο ιδανικό, το οποίο οι Φασίστες καλωσορίζουν και πιστεύουν ότι είναι εφικτό υπό τον φασιστικό έλεγχο, επειδή όλες οι κυβερνήσεις θα συναλλάσσονται μεταξύ τους μέσω ενός οργανωμένου συστήματος, το υπέρτατο γεγονός σήμερα είναι ότι η μόνη πραγματική ένωση εθνών στον κόσμο είναι η Βρετανική Αυτοκρατορία. Εδώ, λοιπόν, είναι το πραγματικό μας σημείο εκκίνησης στο δρόμο προς μια δημιουργική ειρήνη. Ένα σημείο εκκίνησης που καλύπτει περίπου το ένα τέταρτο του πλανήτη και αγκαλιάζει το ένα τέταρτο των κατοίκων του. Η ειρήνη είναι στα χέρια μας, αρκεί να την κατανοήσουμε με ρεαλιστικό τρόπο. Μήπως, ως έθνος, μετά από αιώνες μόχθου, θα απομακρυνθούμε από τη γραμμή πορείας και θα γίνουμε ένα πλήθος καθυστερημένων; Ο Φασίστας απαντά «Όχι». Εξ ου και το σύνθημά του είναι «Εμπρός».

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Εμπρός στον Φασισμό του

Όσβαλντ Μόσλεϊ

φά Η προπαγάνδα του ASCIST έχει καθιερωθεί ως αναπόσπαστο κομμάτι της εθνικής μας ζωής. Δύο χρόνια εργασίας και θυσίας έφεραν ως ανταμοιβή την αναγνώριση αυτού του Κινήματος από τον λαό ως πατριωτικής, επαναστατικής και εγγενώς βρετανικής δύναμης.

Ο Βρετανός εργάτης κατάφερε επιτέλους να ταυτίσει τη φυσική του αγάπη για την πατρίδα με την δίκαιη και απαραίτητη επιθυμία για θεμελιώδη βελτίωση της κατάστασής του.

Ο ιμπεριαλιστής, που προηγουμένως δεν είχε σκεφτεί καθόλου τη δυστυχία και την ανέχεια που καταπίεζε εκατομμύρια του ίδιου του λαού του, έχει πλέον καταλάβει ότι για την ανεργία και τη φτώχεια δεν μπορεί να υπάρξει ούτε δικαιολογία ούτε ελαφρυντικό σε αυτή τη σύγχρονη επιστημονική εποχή.

Το τρίτο έτος της ζωής του Κινήματός μας έχει σημειώσει πρωτοφανείς νίκες στην προπαγάνδα, αλλά το μεγαλύτερο επίτευγμά του ήταν η δημιουργία μιας επιστημονικής και απόλυτα αξιόπιστης οργάνωσης, χωρίς την οποία καμία προπαγάνδα δεν μπορεί να παράγει αποτελέσματα διαρκούς αξίας.

Η οργανική δομή του Κινήματος στο σύνολό του περιλαμβάνει πλέον σχεδόν 500 Περιφερειακούς Σχηματισμούς που βρίσκονται υπό οργάνωση σύμφωνα με την Κοινοβουλευτική περιοχή, και όλοι συσχετίζονται και ενοποιούνται από μια οργάνωση που βασίζεται στη δραστηριότητα των Μελανοχιτώνων. Η κατασκευή αυτού του απολύτως αξιόπιστου μηχανισμού είναι πράγματι πιο αξιοσημείωτη επειδή δεν έχει απορροφήσει τόσο μεγάλο μέρος της ενέργειας του Κινήματος ώστε να βλάψει την προπαγάνδα. Αντίθετα, έχει συμβάλει τα μέγιστα στην επιτυχία δύο από τις μεγαλύτερες προπαγανδιστικές επιχειρήσεις στη σύγχρονη βρετανική ιστορία. Η πλέον διάσημη εκστρατεία «Προσέξτε τις δουλειές της Βρετανίας» προκάλεσε την αντίθεση του λαού σε έναν παράλογο πόλεμο σε ένα μέτρο που εκτιμάται όλο και περισσότερο μέρα με τη μέρα, καθώς οι πολιτικοί υποχωρούν από την φανταστική και πομπώδη στάση που υιοθέτησαν όταν, αγνοώντας την προπαγανδιστική μας δύναμη, σκέφτηκαν για πρώτη φορά τη χρήση στρατιωτικής και ναυτικής δύναμης σε μια διαμάχη που δεν μπορεί να...
μας απασχολούν.

Η δεύτερη μεγάλη επιχείρηση θα μείνει στην ιστορία με το σύνθημα «Φασισμός την επόμενη φορά». Καθ' όλη τη διάρκεια της πρόσφατης προεκλογικής εκστρατείας, το Κίνημά μας πραγματοποίησε όσες περισσότερες συναντήσεις μπορούσε να οργανώσει οποιοδήποτε από τα παλιά Κόμματα. Οι συναντήσεις μας ήταν γενικά γεμάτες, οι δικές τους ήταν συχνά σχεδόν άδειες. Οι συναντήσεις μας ήταν, σχεδόν χωρίς εξαίρεση, ειρηνικές και εύτακτες. Οι δικές τους χαρακτηρίζονταν πολύ συχνά από σκηνές χουλιγκανισμού και βίας, κάτι που δεν θα επιτρεπόταν σε καμία φασιστική συνάντηση. Στην πραγματικότητα, εμείς διατηρήσαμε την ελευθερία του λόγου. Αυτοί προσπάθησαν να την αρνηθούν και την έχασαν οι ίδιοι.

Στις συναντήσεις μας, μεγάλος αριθμός νεοσύλλεκτων εγγράφηκε εν μέσω της εκλογικής αναμέτρησης. Το ότι θα μας άκουγαν με ενδιαφέρον, όπως πιστεύαμε· ότι δεν θα μας φιμώναν οι ανατολίτικοι υπο-άνθρωποι που γνωρίζαμε· αλλά το ότι μάζες ανθρώπων θα εντάσσονταν στις τάξεις μας ακριβώς σε μια εποχή που αρνούμασταν να προτείνουμε υποψηφίους, είναι ο υψηλότερος φόρος τιμής που θα μπορούσε να αποδοθεί στη σοφία της αποχής από τις εκλογικές αναμετρήσεις μέχρι να μπορέσουμε να επιτεθούμε στον εχθρό με τον εξαιρετικά τεχνικό μηχανισμό που είναι απαραίτητος, σε όλο το μήκος του χτυπημένου και διαιρεμένου μετώπου του.

Έτσι, καθώς το έτος 1935 πλησιάζει, μπορούμε να αναλογιστούμε την ίση επιτυχία στην προπαγάνδα και στην οργάνωση. Αν δεν μπορούμε ποτέ να είμαστε ευτυχισμένοι μέχρι να ολοκληρωθεί το έργο μας, μπορούμε όλοι να είμαστε περήφανοι για κάθε ώρα εργασίας που έχουμε κάνει, για κάθε μικρή θυσία που έχουμε κάνει για τον σκοπό που είναι να

******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Σώστε τον λαό μας ενώνοντας όλα τα ευγενή στοιχεία του Εθνικισμού με όλα τα χρήσιμα στοιχεία του Σοσιαλισμού.

Εκ των υστέρων, πρέπει επιπλέον να αναγνωριστεί ότι η αντίστασή μας στην εβραϊκή επίθεση ήταν τόσο θριαμβευτική όσο και απαραίτητη. Επειδή οι Εβραίοι δεν θα άφηναν ένα βρετανικό κίνημα να εργάζεται, να σκέφτεται και να νιώθει μόνο για τη Βρετανία, επειδή θα μας είχαν βυθίσει σε καταστροφική σύγκρουση με έναν μεγάλο λαό του οποίου ο ηγέτης έσωσε την Ευρώπη από τον κομμουνισμό, βρέθηκαν να αντιμετωπίζουν μια σταθερά φθίνουσα άμυνα, καθώς προκάλεσαν στη Βρετανία ένα αντισημιτικό συναίσθημα για το οποίο οι ίδιοι ευθύνονται αποκλειστικά. Μπορούμε να σκεφτούμε με υπερηφάνεια ότι αν το κίνημά μας δεν είχε το θάρρος να αμφισβητήσει την απειλή του εβραϊκού διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος και του εβραϊκού μπολσεβικισμού, όχι μόνο δεν θα είχε καταφέρει να δικαιολογήσει την εμπιστοσύνη του λαού: θα είχε αποφύγει την κρίσιμη δοκιμασία, από τις φλόγες της οποίας αναδύθηκε ως ένα πράγμα από σκληρυμένο ατσάλι.

Χαιρόμαστε για δοκιμασίες αυτού του είδους, γιατί μόνο αυτές μπορούν να διασφαλίσουν ότι τα μέλη μας θα είναι σταθερά, αληθινά και πρόθυμα να θυσιαστούν σε μια εξαιρετική εκδήλωση αυτής της υψηλής ανθρώπινης ποιότητας που προκαλείται από τον φασιστικό αγώνα «τη δύναμη να υπομένουν».

Τη χρονιά που έρχεται, όλες οι προσπάθειες πρέπει να διπλασιαστούν και κάθε ρεκόρ επιτυχίας πρέπει να σπάσει. Τώρα έχουμε δεσμευτεί να δώσουμε τη μάχη για τις επόμενες εκλογές και αυτή η δέσμευση θα εκπληρωθεί με το τεράστιο έργο της διαμόρφωσης σε αρκετές εκατοντάδες εκλογικές περιφέρειες εκλογικών οργανώσεων ανώτερων από εκείνες των παλαιών κομμάτων. Το έργο είναι δύσκολο, αλλά τα ενεργά μέλη μας υπερβαίνουν σημαντικά αυτά οποιουδήποτε από τα παλαιά κόμματα.

Μια τρίμηνη περιοδεία, που ολοκληρώθηκε λίγο πριν τα Χριστούγεννα, αποκάλυψε τόσο ένα προσωπικό όσο και ένα πνεύμα που καμία άλλη δύναμη στη Βρετανία δεν μπορεί να μιμηθεί. Αξιωματικοί από κάθε περιφέρεια συγκεντρώνονταν για συνέδρια Περιοχής κάθε βράδυ και πολλά απογεύματα. Ήταν άξιες εκπρόσωποι της χαρακτηριστικής βρετανικής ανδρικής φύσης την οποία ηγούνται στις αντίστοιχες περιοχές τους. Οι γυναίκες αξιωματικοί επίσης αντιπροσώπευαν την συνεχώς αυξανόμενη δύναμη του Κινήματός μας για την αληθινή βρετανική γυναικεία φύση. Τα τοπικά προβλήματα οργάνωσης και πολιτικής εξετάστηκαν με ιδιαίτερη προσοχή στη λεπτομέρεια, αδύνατη στα σύντομα, αόριστα και πεζά ετήσια συνέδρια των παλαιών Κομμάτων. Τα εθνικά σχέδια για την επόμενη χρονιά συζητήθηκαν πλήρως και ειλικρινά και σε όλο το μήκος και το πλάτος της χώρας έγιναν δεκτά με μια ενθαρρυντική καθολικότητα ενθουσιασμού. Πάνω απ 'όλα, αυτή η στενή προσωπική επαφή και σχέση διατηρήθηκε ακόμη και στην παρούσα μεγάλη ανάπτυξη του Κινήματος, η οποία χαρακτήριζε τόσο έντονα τις πρώτες ημέρες της φασιστικής αδελφότητας.

Μια Νέα Χρονιά Φασιστικής Δύναμης βρίσκεται μπροστά μας. Το Κίνημα, το οποίο ήταν αρκετά τολμηρό ώστε να γελάει και να περιφρονεί τη συντονισμένη δύναμη του Εβραϊκού Διεθνούς Χρηματοπιστωτικού Συστήματος και τους πόρους προπαγάνδας που ελέγχει· το Κίνημα που έχει αψηφήσει με επιτυχία την «Κατεστημένη Εξουσία, το Κόκκινο Μέτωπο και τις Μαζικές Τάξεις της Αντίδρασης», δεν μπορεί πλέον να αρκεστεί στην άμυνα. Έχοντας ξεπεράσει τα μεγάλα εμπόδια που τίθενται στο δρόμο μας, πρέπει τώρα να εργαστούμε για τη δική μας νίκη. Η έκταση και η ταχύτητα αυτής της κατάκτησης πρέπει να εξαρτηθούν από τις αδιάκοπες και στοχευμένες προσπάθειες κάθε μέλους.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Δύναμη Μέσα από τη Χαρά

από τον Δρ. Ρόμπερτ Λέι

Τ Η Εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση «Δύναμη μέσω της Χαράς» ιδρύθηκε με εντολή του Ηγέτη μας, Αδόλφου Χίτλερ. Με κάλεσε μια μέρα και μου είπε: «Θέλω ο Γερμανός εργάτης να έχει επαρκή αναψυχή και διακοπές, ώστε τα νεύρα του έθνους να είναι γερά· γιατί είναι αδύνατο να επιτευχθεί οτιδήποτε, ακόμη και με πολιτική ικανότητα της μεγαλύτερης ιδιοφυΐας, αν τα νεύρα του έθνους καταστραφούν». Έγινε καθήκον μου να εκτελέσω αυτή την εντολή του Ηγέτη, και τον Νοέμβριο του 1933, η «Δύναμη μέσω της Χαράς» ήρθε σε ύπαρξη. Πολλοί, ακόμη και μεταξύ των πιο στενών συνεργατών μου, δεν καταλάβαιναν τι στόχευα, ούτε ποια ήταν η πρόθεση του Ηγέτη. Πολλοί πίστευαν ότι ήταν να παράσχει ένα μέσο για να ρίξουν στάχτη στα μάτια του εργάτη και να εκτρέψουν τη δικαιολογημένη επιθυμία του για κοινωνική δικαιοσύνη. Άλλοι πάλι είδαν σε αυτό ένα νέο πεδίο δραστηριότητας για τη δημιουργία νέων αξιωμάτων. Μόνο λίγοι αναγνώρισαν εκείνη την εποχή το τεράστιο εγχείρημα που σήμερα σφυγμεύει σε ολόκληρη τη Γερμανία και ήδη εκτείνεται στον κόσμο πολύ πέρα από τα όρια της χώρας μας. Μοιάζει με θαύμα όταν αναλογιστεί κανείς πώς μια ιδέα που γελοιοποιήθηκε από πολλούς, περιφρονήθηκε από άλλους, προσβλήθηκε και καλύφθηκε με ύβρεις από τους αντιπάλους, και που ακόμη και από τους πιο στενούς μας φίλους αντιμετωπίστηκε μόνο με άγχος και αμφιβολία, σε λίγο διάστημα λίγο μεγαλύτερο των δύο ετών κέρδισε τις καρδιές του λαού και εφαρμόστηκε στην πράξη από τον ίδιο τον λαό.

Ως περιγραφή του αντικειμένου που έχουμε κατά νου, το όνομα είναι απολύτως σωστό: Εθνικοσοσιαλιστική Κοινότητα Δύναμη Μέσω της Χαράς. Πρέπει να εξετάσουμε προσεκτικά τη σημασία κάθε λέξης ξεχωριστά: Εθνικοσοσιαλιστική Κοινότητα. Η κοινότητα είναι το θεμέλιό της, και εδώ για άλλη μια φορά υπάρχει μια σαφής έκφραση του γεγονότος ότι η κοινότητα μόνη της είναι ικανή και ικανή να είναι ο φορέας της χαράς. Σε αυτό, για άλλη μια φορά εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές βλέπουμε καθαρά ότι ο πολιτισμός και η τέχνη είναι συνδεδεμένες με την κοινότητα του έθνους και της φυλής, και δεν μπορούν να έχουν μια απομονωμένη ύπαρξη στο κενό. Δύναμη Μέσω της Χαράς Μου συμβουλεύτηκε να το ονομάσω «Μετά τη Δουλειά». Αλλά ποτέ δεν ήμουν υπέρ της μίμησης, προτιμώντας πάντα να βλέπω αν δεν ήταν δυνατό να δημιουργήσει κανείς κάτι μόνος του.

Το «Ντοπολάβορο» της νεαρής Ιταλίας μπορεί σίγουρα να δείξει σπουδαία αποτελέσματα. Είναι αναμφίβολα ένα μεγάλο επίτευγμα. Αλλά δεν συμπίπτει ακριβώς με τον στόχο που έχουμε κατά νου. Είναι μια ουδέτερη έκφραση που δεν μεταφέρει την επιθυμία μας ούτε αυτό που διέταξε ο Ηγέτης. Ο Ηγέτης είπε: «Θέλω να έχω ένα ισχυρό έθνος: να φροντίσω ώστε ο ρυθμός της εργασίας, τον οποίο η ορθολογικοποίηση και ολόκληρη η ροή των γεγονότων έχουν ούτως ή άλλως καταστήσει άσκοπο, να αντισταθμίζεται από την αναψυχή και τις διακοπές που απολαμβάνουν αυτοί οι άνθρωποι. και να φροντίσω ώστε τα νεύρα του λαού να μην καταστραφούν». Η εντολή του Ηγέτη ήταν να δώσει στο έθνος δύναμη, και ταυτόχρονα έδειξε πώς έπρεπε να αποκτηθεί αυτή η δύναμη: με αναψυχή, με διακοπές, μέσω της χαράς.

Το «Δύναμη Μέσα από τη Χαρά» είναι ίσως η συντομότερη και πιο περιεκτική έκφραση ολόκληρου του σκοπού του Εθνικοσοσιαλισμού. Είναι η ενσάρκωση μιας προοπτικής ζωής που ο Εθνικοσοσιαλισμός έχει δώσει στη Γερμανία. Εκφράζει αυτή τη θετική στάση απέναντι στη ζωή που πάλλεται μέσα μας και η οποία αντικαθιστά την άρνηση της ζωής που κυριάρχησε στο έθνος μας τον περασμένο αιώνα. Γιατί αυτό που βλέπαμε στο παρελθόν σε κάθε πτυχή της ζωής, αυτό που χαρακτήριζε όλα τα εξαφανισμένα κόμματά μας, ήταν η άρνηση της ζωής!

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές δεν θέλουμε να σκεφτόμαστε τη ζωή ως ένα ταξίδι μέσα από μια γήινη κοιλάδα δακρύων, ως μια συνεχή προετοιμασία για ένα καλύτερο Επέκεινα. Θέλουμε να κάνουμε τη ζωή - και ιδιαίτερα τη ζωή των φτωχότερων συμπατριωτών μας Γερμανών - όσο το δυνατόν πιο όμορφη και φωτεινή. Πιστεύουμε ότι αυτή η ζωή μας αξίζει να τη ζήσουμε και πιστεύουμε ότι ο Κύριος Θεός μας δεν δημιούργησε την πολλαπλότητα της ζωής μας για να την εγκαταλείψει ξανά στην αιώνια καταστροφή και τον αφανισμό. Όλοι όσοι πιστεύουν ότι με τη ζωή και τα έργα τους έχουν μια ιερή αποστολή να εκπληρώσουν σε αυτόν τον κόσμο, όλοι όσοι είναι γεμάτοι με αυτή την πίστη, είναι στην καρδιά τους Εθνικοσοσιαλιστές.

Επομένως, θέλουμε δύναμη για τον αγώνα. Η ζωή μας δεν είναι γεμάτη με τα πλούτη του παραδείσου. Για εμάς το κύριο πράγμα είναι ο αγώνας. Η ζωή είναι αγώνας και ο αγώνας είναι η ζωή. Δεν γνωρίζουμε κανένα τέλος όπου κάποιοι σε αιώνια αδράνεια περιμένουν τη δική τους ευχαρίστηση και οι άλλοι είναι αιώνια καταδικασμένοι. Σε όλη την αιωνιότητα γνωρίζουμε μόνο τον αγώνα ως έκφραση της πίστης μας και της ζωής μας. Και για αυτόν τον αγώνα επιδιώκουμε να δώσουμε στον λαό μας μια συνεχή τροφοδοσία νέας δύναμης.
Η εργασία είναι πράγματι απλώς μια άλλη έκφραση του αγώνα. Κάθε συμπατριώτης μας, είτε εργάτης είτε αγρότης, καλλιτέχνης, λόγιος ή στρατιώτης, βρίσκεται κάθε στιγμή εν μέσω αυτού του αγώνα για την ύπαρξη του λαού του και του εαυτού του. Και επειδή αυτός ο αγώνας καταναλώνει νεύρα, ουσία, ο άνθρωπος χρειάζεται τα μέσα για αυτόν τον αγώνα, και επομένως και την αναπλήρωση αυτών των μέσων και την ανανέωση των δυνάμεών του. Κατά συνέπεια, η αναψυχή και οι διακοπές είναι για εμάς μια εσωτερική αναγκαιότητα.

Πριν από λίγο καιρό, ένας σπουδαίος ξένος φοιτητής κοινωνικής οικονομίας με ρώτησε: «Ποια είναι η στάση σας απέναντι στο ζήτημα των αργιών; Θα ρυθμίσετε στη Γερμανία το ποσό των αργιών με νόμο και ταυτόχρονα θα ρυθμίσετε το ποσοστό πληρωμής με νόμο;» Απάντησα: Δεν θα ανεχτούμε απλώς τη γενική εισαγωγή των « αργιών, αλλά θα τις κάνουμε νομικά υποχρεωτικές, επειδή αυτό είναι ένα από τα αιτήματά μας». «Αλλά συγγνώμη», είπε, «σε κάθε χώρα οι εργοδότες μάχονται εναντίον των εργαζομένων τους, κι όμως εσείς στη Γερμανία ισχυρίζεστε ότι ακόμη και οι εργοδότες θα αρχίσουν σταδιακά να απαιτούν αυτές τις αργίες;» «Ναι, δεν μπορεί να είναι μακριά η στιγμή που οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές των αργιών και της αναψυχής δεν θα είναι οι εργαζόμενοι αλλά οι εργοδότες».

Ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι η νίκη της λογικής επί της παραλογίας, και είναι απολύτως λογικό ένας εξαντλημένος και εξαντλημένος άνθρωπος να αναδημιουργήσει τον εαυτό του, ώστε να μπορεί να εκτελέσει τη μελλοντική του εργασία πολύ καλύτερα. Αυτό σημαίνει ότι οι διακοπές γίνονται απαίτηση υγιούς, λογικής κοινής λογικής. Δεν απαιτούμε διακοπές από οίκτο, αλλά σε αναγνώριση του γεγονότος ότι θα αυξήσουν περαιτέρω την παραγωγική δύναμη του λαού μας. Ο εργοδότης εργασίας δεν έχει κανένα πλεονέκτημα στο να εργάζεται γι' αυτόν ένας κουρασμένος και εξαντλημένος άνθρωπος. Ένας τέτοιος άνθρωπος απλώς καταναλώνει ενέργεια, ενώ οι μηχανές συνεχίζουν να λειτουργούν, καταναλώνουν ενέργεια, κοστίζουν χρήματα και φθείρονται. Και ο άνθρωπος παύει να είναι παραγωγικός, έτσι ώστε ο εργοδότης να έχει διπλή ζημία: όχι μόνο πληρώνει μισθούς για μειωμένη παραγωγικότητα, αλλά πληρώνει και για την ενέργεια και τη δύναμη της ανεκμετάλλευτης μηχανής. Από την άλλη πλευρά, αν ο άνθρωπος είναι φρέσκος, ο εργοδότης ανακτά εύκολα τη διαφορά που δημιουργείται από τις διακοπές για τις οποίες έχει πληρώσει. Και ο εργοδότης θα δει ότι το υπόλοιπό του δεν θα γίνει χρεωστικό, αλλά θα δείξει, αντίθετα, μια βελτίωση στην πιστωτική πλευρά. θα δει ότι αυτός, όπως και ο εργάτης, θα ωφεληθεί.

Είναι πράγματι χαρακτηριστικό του Εθνικοσοσιαλισμού ότι δεν κάνει τίποτα προς όφελος μόνο της μίας πλευράς. Αν κάναμε κάτι που θα βοηθούσε μόνο τον εργαζόμενο και ταυτόχρονα θα έβλαπτε τον εργοδότη, αυτό δεν θα ήταν πλεονέκτημα για το έθνος στο σύνολό του. Κάτι είναι καλό για το άτομο αν είναι καλό για τον γερμανικό λαό στο σύνολό του, και είναι καλό για τον γερμανικό λαό οι άνδρες να έχουν αναψυχή και διακοπές. Συχνά έχουμε βιώσει, και εξακολουθεί να είναι έτσι, να ακούμε έναν άνθρωπο να λέει: «Θα ήθελα να έχω οκτώ μέρες άδεια· δώστε μου τα χρήματά μου· αλλά δεν θέλω να φύγω για αναψυχή, θα μείνω σπίτι». Όχι, αυτό είναι λάθος· αυτό θα ήταν...

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

να πετάει χρήματα· γιατί στο σπίτι ο άνθρωπος δεν μπορεί να βρει αναψυχή. Η ίδια η ιδέα είναι ότι για μια στιγμή θα τον σύρουν έξω από τη σοφίτα του, όπου βλέπει συνεχώς μόνο δυστυχία και στέρηση, και θα τον στείλουν για ένα ταξίδι στη θάλασσα, ή στα βουνά, ή στον Ρήνο, και θα μάθει να ξεχνάει τον κόσμο της εργασίας την ημέρα για οκτώ μέρες. Αυτό που κηρύττουν οι Μαρξιστές δεν είναι αρκετό: «Θέλουμε διακοπές»· κάτι πρέπει να γίνει με τις διακοπές - αυτό είναι Δύναμη μέσα από τη Χαρά.

Στο τέλος του πρώτου έτους μπόρεσα να πω ότι το «Δύναμη Μέσα από τη Χαρά» κατέκτησε τη Γερμανία με ορμή. Σήμερα, τα επιτεύγματά μας είναι τόσο μεγάλα που και οι ξένες χώρες τα προσέχουν. Ανεξάρτητα από το αν είναι υπέρ ή κατά της Γερμανίας, όλοι στο εξωτερικό παρακολουθούν με ενδιαφέρον τη νεαρή μας οργάνωση, η οποία κατέστησε δυνατό κάτι που μέχρι τώρα θεωρούνταν αδύνατο, ένα όνειρο για πολλά χρόνια κάθε Σοσιαλιστή στον κόσμο. Ελπίζουμε να οδηγήσουμε τον κόσμο να σκεφτεί τη Νέα Γερμανία με έναν τρόπο διαφορετικό από αυτόν που ένας κακόβουλος Τύπος θα ήθελε συχνά να μας κάνει να πιστεύουμε.

Το Diario da Manha, για παράδειγμα, δίνει ως παράδειγμα την αυξανόμενη ευνοϊκή στάση της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Σε ένα φύλλο με ημερομηνία 12 Οκτωβρίου 1935, διαβάζουμε τα εξής σχετικά με ένα θαλάσσιο ταξίδι « Δύναμη μέσω της Χαράς»: «Αυτή είναι η επανάσταση που η Γερμανία, με τη σταθερή και πειθαρχημένη βούληση του λαού της που συσπειρώνεται γύρω από τον Αδόλφο Χίτλερ, ετοιμάζεται να πραγματοποιήσει. Ποιες θα είναι οι επιπτώσεις και τα τελικά αποτελέσματά της; Είναι ακόμα πολύ νωρίς για να μπορέσουμε να τα εκτιμήσουμε. Αλλά ένα πράγμα είναι σίγουρο, ότι το γερμανικό πνεύμα εργάζεται για τη δημιουργία νέων αντιλήψεων ζωής και την επίλυση των πιο εκκρεμών προβλημάτων της εποχής μας». Η νορβηγική εφημερίδα Karmoy Posten της 27ης Σεπτεμβρίου 1935 δημοσιεύει μια ενδιαφέρουσα συζήτηση σχετικά με την αξία των ταξιδιών «Δύναμη μέσω της Χαράς» μεταξύ ενός Νορβηγού και ενός κ. Ραμπίνοβιτς. Ο Νορβηγός γράφει αναφερόμενος στα σκίτσα που μας δίνετε για το πόσο φρικτά είναι τα θαλάσσια ταξιδιού, με λίγο χώρο και στενότητα ταξίδια: «... η ζωή στο πλοίο πρέπει να είναι κατά τη διάρκεια ενός τέτοιου από κάθε άποψη, θα ήθελα να επισημάνω ότι έχω συμμετάσχει προσωπικά σε ένα από αυτά και γνωρίζω ότι αυτό είναι ανοησία...».
· Σίγουρα δεν έχετε επιβιβαστεί ποτέ σε ατμόπλοιο « Δύναμη μέσω Χαράς». Δεν πρέπει. Οποιαδήποτε δημοκρατική χώρα σας πετάξτε στην άκρη κάθε αίσθημα δικαιοσύνης. · αρέσει μπορεί κάλλιστα να είναι περήφανη.
Η οργάνωση Δύναμη Μέσα από τη Χαρά.

Θα μπορούσα να επεκτείνω επ' αόριστον τον κατάλογο παρόμοιων φιλικών δηλώσεων Τύπου από το εξωτερικό· αλλά ένα πράγμα είναι σαφές από τις κρίσεις που έχουν σχηματίσει όλοι όσοι έχουν δείξει σοβαρό ενδιαφέρον για τον οργανισμό μας, ότι η ιδέα της Δύναμης Μέσα από τη Χαρά εδραιώνεται βασιζόμενη στα επιτεύγματά της, τα οποία δεν αμφισβητούνται και σε άλλες χώρες.

Συνεπώς, κάναμε δίκιο που πραγματοποιήσαμε ταξίδια σε άλλες χώρες. Θα προχωρήσουμε στον δρόμο που ξεκινήσαμε και τον Μάρτιο του τρέχοντος έτους θα ταξιδέψουμε με τον στόλο μας «Δύναμη μέσω Χαράς» πάνω από τον Ατλαντικό προς τη Λισαβόνα και τη Μαδέρα. Επιπλέον, από το 1936 και μετά, κάθε άνοιξη και φθινόπωρο, θα κάνουμε ταξίδια προς τον Νότο. Οι εμπειρίες που είχαμε κατά τη διάρκεια των πρώτων μας διασχίσεων του Ατλαντικού προς την Πορτογαλία ήταν τόσο ευνοϊκές που αποφασίσαμε την προαναφερθείσα ανάπτυξη αυτών των ταξιδιών. Κανείς δεν μπορεί να εκπροσωπήσει τη νέα Γερμανία καλύτερα από τον Γερμανό εργάτη που ταξιδεύει με «Δύναμη μέσω Χαράς».

Εκτός από αυτό, φέτος θα υλοποιήσουμε μια σειρά από σπουδαία ειδικά έργα. Αν σκεφτεί κανείς πού ταξίδεψαν στην πραγματικότητα τα πέντε εκατομμύρια των παραθεριστών του «Δύναμη μέσω Χαράς» του 1934 και του 1935, ανακαλύπτει ότι από αυτά τα πέντε εκατομμύρια, περισσότερα από τρία εκατομμύρια πήγαν στις παραμεθόριες περιοχές της χώρας μας. Εκεί έχτισαν ένα ζωντανό τείχος του γερμανικού σοσιαλισμού. Τον πληθυσμό των παραμεθόριων περιοχών επισκέφθηκαν αδελφοί Γερμανοί από όλα τα μέρη της Γερμανίας. Και η μεγάλη συντροφικότητα, η οποία ακριβώς διακρίνει τα ταξίδια «Δύναμη μέσω Χαράς» από τα ιδιωτικά ταξίδια, έδωσε σε αυτούς τους αδελφούς στα σύνορα μια νέα πνευματική υποστήριξη. ******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Θα συνεχίσουμε αυτό το μεθοδικό έργο και θα το επεκτείνουμε σημαντικά. Για να επιτύχουμε αυτόν τον στόχο, έχουμε ξεκινήσει μια μεγάλη προσπάθεια και σκοπεύουμε να μειώσουμε τις ήδη χαμηλές τιμές του προγράμματος «Δύναμη μέσω Χαράς» κατά 30% επιπλέον. Όταν προτάθηκε αυτό, πολλοί ειδικοί κούνησαν το κεφάλι τους και πίστεψαν ότι αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ να επιτευχθεί. Τώρα, μετά από μια σύντομη περίοδο προετοιμασίας, μπορώ να πω ότι φέτος οι φθηνότερες τιμές θα είναι διαθέσιμες για 350.000 παραθεριστές, και αυτό χωρίς να απαιτείται από εκείνους που παρέχουν τη διαμονή να παρεκκλίνουν από τις εγκεκριμένες τιμές.

Αυτό σημαίνει ότι για μέσες αποστάσεις ο Γερμανός εργάτης μπορεί να φύγει για μια ολόκληρη εβδομάδα διακοπών με κόστος από 12 έως 15 ή 16 μάρκα, συμπεριλαμβανομένων των εισιτηρίων, της πλήρους διατροφής και της διαμονής, καθώς και συλλογικών δραστηριοτήτων κάθε είδους. Αυτό θα μας επιτρέψει να συμπεριλάβουμε νέα τμήματα των εργατών, τα οποία, λόγω της οικονομικής τους κατάστασης, δεν μπορούσαν μέχρι τώρα να συμμετάσχουν σε ένα ταξίδι «Δύναμη μέσω Χαράς» . Αυτές οι νέες μάζες θα είναι οι καλύτεροι παραθεριστές, επειδή θα είναι οι πιο ευτυχισμένοι και οι πιο ικανοποιημένοι. Θα τους πάμε σε όμορφες παραμεθόριες χώρες, οι οποίες ταυτόχρονα έχουν τη μεγαλύτερη ανάγκη από τη φροντίδα που μπορεί να τους προσφέρει ο Εθνικοσοσιαλισμός.

Σε όλες τις δραστηριότητες του κινήματος «Δύναμη μέσω Χαράς» που εκτείνονται πέρα από τα όρια της Πατρίδας μας, έχουμε επίγνωση των Γερμανών αδελφών μας στο εξωτερικό. Θέλουμε να τους μετατρέψουμε σε μια ζωντανή γέφυρα που θα μας συνδέει με άλλες χώρες, και οι παραθεριστές μας θα είναι αγγελιοφόροι φιλίας για να επιτρέψουν σε άλλες χώρες να δουν τη Γερμανία όπως πραγματικά είναι. Έτσι, θα φέρουμε στη Γερμανία τους αδελφούς μας που κατοικούν στο εξωτερικό και τα παιδιά τους, τα οποία διαφορετικά δεν θα μπορούσαν ποτέ να σκεφτούν να επισκεφθούν τη Γερμανία. Θα χρησιμοποιήσουμε τον στόλο μας «Δύναμη μέσω Χαράς » τον χειμώνα και την ενδιάμεση περίοδο και θα πραγματοποιήσουμε αυτά τα ταξίδια σε πολύ χαμηλές τιμές. Σε όλες αυτές τις επιχειρήσεις δεν ανταγωνιζόμαστε κανέναν βιομηχανικό φορέα, καθώς τα άτομα που πρόκειται να συμμετάσχουν σε αυτά τα ταξίδια θα επιλεγούν πολύ προσεκτικά από εμάς. Αν κάποιος έχει αρκετά χρήματα για να αντέξει οικονομικά ένα συνηθισμένο ταξίδι στη Γερμανία, ας ταξιδέψει με τον συνηθισμένο τρόπο.
Παρέχουμε τις προαναφερθείσες φθηνές εγκαταστάσεις για μια επίσκεψη στη Γερμανία μόνο για όσους δεν βρίσκονται σε τόσο τυχερή θέση.

Ολοκληρώνοντας τις παρατηρήσεις μου σχετικά με τα ταξίδια και τις διακοπές, θα ήθελα να θίξω μια μικρή ανησυχία που επικρατεί σε ορισμένους κύκλους. Γενικά, όλοι είναι ενθουσιασμένοι με τις αποστολές «Δύναμη μέσω Χαράς» , τόσο οι οικοδεσπότες μας όσο και οι παραθεριστές. Όλοι επαινούν τον θεσμό, ο οποίος πράγματι, όπως έχει αποδειχθεί, ασκεί με πολλούς τρόπους μια πολύ ευεργετική επιρροή. Υπάρχει μόνο μία κριτική που μπορεί να ακουστεί περιστασιακά: λέγεται ότι ένα μεγάλο μέρος των παραθεριστών αποτελείται από άτομα που θα μπορούσαν ακόμη και χωρίς εμάς να φύγουν για τις διακοπές τους. Αλλά αυτή η αντίρρηση είναι αδικαιολόγητη. Οι συνεργάτες μου έχουν διερευνήσει τη σύνθεση ενός μεγάλου αριθμού τρένων. Αυτό ήταν εύκολα εφικτό, καθώς κάθε συμμετέχων εξετάζεται μέσω ενός ειδικού λεπτομερούς ερωτηματολογίου. Το αποτέλεσμα της έρευνας όλων των τρένων διακοπών από τέσσερις περιοχές ήταν το εξής: όχι λιγότερο από ακριβώς το 50% των επιβατών ήταν εργαζόμενοι που απασχολούνταν στη βιομηχανία. Το υπόλοιπο αποτελούνταν από μικρούς υπαλλήλους, ανεξάρτητους τεχνίτες, άτομα με ιδιωτικά μέσα, μέλη ελευθέρων επαγγελμάτων κ.λπ. Μπορώ επίσης να δώσω στοιχεία σχετικά με το εισόδημα των παραθεριστών «Δύναμη μέσω Χαράς» . Η έρευνα αυτών των ίδιων τρένων έδειξε ότι το ένα τρίτο όλων των παραθεριστών είχαν εισόδημα λιγότερα από 100 μάρκα το μήνα. Ένα άλλο τρίτο κέρδιζε μηνιαίως μεταξύ 100 και 150 μάρκα. Τα εισοδήματα των υπολοίπων ήταν υψηλότερα, αλλά κυμαίνονταν κατά μέσο όρο μεταξύ 150 και 250 μάρκα το μήνα. Μόνο το 6% κέρδιζε περισσότερα από 250 μάρκα. Σε αυτή την κατηγορία βρίσκουμε κυρίως παντρεμένα ζευγάρια με πολυάριθμες οικογένειες, τα οποία, λόγω των υψηλών βαρών που τους βαρύνουν, έχουν το δικαίωμα να συμμετέχουν σε ταξίδια «Δύναμη μέσω Χαράς» .

Πρέπει να φτάσουμε στο σημείο — και όλα μέχρι τώρα δείχνουν ότι θα το φτάσουμε —

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

όταν ένα ταξίδι από το Βερολίνο στο Ρύγκεν με μεταφορά από και προς τα εκεί και επιστροφή και οκτώ ημέρες διακοπών δίπλα στη θάλασσα, είναι διαθέσιμο από 12 μάρκα. Ο απώτερος στόχος είναι ο εξής: σύμφωνα με το σημερινό επίπεδο πληθυσμού της Γερμανίας, πρέπει να είμαστε σε θέση να στέλνουμε κάθε χρόνο 14 εκατομμύρια εργαζόμενους άνδρες και γυναίκες σε ταξίδια αναψυχής διάρκειας από 12 έως 14 ημέρες. Οι υπάρχουσες εγκαταστάσεις μεταφοράς και διαμονής είναι εντελώς ανεπαρκείς για να αντιμετωπίσουν αυτό το πρόβλημα. Σήμερα έχουν ήδη φτάσει στο όριο του δυνατού. Όταν το προφητεύσαμε αυτό πριν από δύο χρόνια, μας κορόιδευαν.

Συνεπώς, θα ξεκινήσουμε χωρίς καθυστέρηση την κατασκευή νέων εγκαταστάσεων διαμονής και νέων πλοίων. Μέσα στα επόμενα τρία χρόνια, το Γερμανικό Εργατικό Μέτωπο θα ανεγείρει κτίρια αξίας 100 εκατομμυρίων μάρκων. Αυτά θα περιλαμβάνουν ένα θαλάσσιο λουτρό στο νησί Ρύγκεν, με 20.000 κλίνες και όλες τις απαραίτητες εγκαταστάσεις για αναψυχή. Τα σχέδια και τα μοντέλα για αυτό το μοναδικό εγχείρημα έχουν ήδη γίνει. Τα οφείλουμε στη γενναιόδωρη διοίκηση του Ηγέτη μας, Αδόλφου Χίτλερ.
Επιπλέον, θα κατασκευάσουμε δύο πλοία χωρητικότητας 1.500 ατόμων το καθένα, χωρίς μαζικούς κοιτώνες, όλες οι καμπίνες θα είναι για δύο ή τέσσερα άτομα, κάθε καμπίνα θα διαθέτει φινιστρίνι και ολόκληρο το πλοίο θα διαθέτει κατάστρωμα απαράμιλλης χωρητικότητας. Εκτός από τα δύο πλοία, Der Deutsche και Sierra Cordoba, τα οποία ήδη έχουμε, αυτή την άνοιξη θα αγοράσουμε τέσσερα ακόμη πλοία παρόμοιου μεγέθους. Εκτός από αυτά τα έργα, ο αριθμός των κλινών στις εξοχικές κατοικίες αναψυχής που ήδη κατέχει το Εργατικό Μέτωπο θα αυξηθεί σε 30.000. Όταν σε τρία χρόνια ολοκληρωθεί όλο αυτό, θα είμαστε σε θέση να παρέχουμε στέγαση σε 1,2 εκατομμύρια ανθρώπους στα δικά μας θέρετρα αναψυχής. Φυσικά, οι απαιτήσεις του ιδιωτικού κλάδου ξενοδοχείων και εστίασης θα τυγχάνουν πάντα προνομιακής μεταχείρισης. Έτσι, θα εργαστούμε επίμονα για την επίτευξη του τελικού στόχου, μέχρι να μπορέσει και ο τελευταίος εργαζόμενος Γερμανός να ικανοποιήσει πλήρως το νόμιμο αίτημά του για αναψυχή και διακοπές.

Μεταξύ των διαφόρων τμημάτων των οργανώσεων της Εθνικοσοσιαλιστικής Κοινότητας «Δύναμη μέσω Χαράς» , ο αθλητισμός κατέχει μια ιδιαίτερα σημαντική θέση. Αυτό το γραφείο έχει την εξαιρετική, αλλά απείρως επίπονη ευθύνη, να μετατρέψει το ελεύθερο βράδυ του Γερμανού εργάτη που περνάει με χαρούμενη φυσική αγωγή, σε πηγή δύναμης αλλά και αναψυχής. Σήμερα, μετά από δύο χρόνια εργασίας, είμαστε σε θέση να διαπιστώσουμε με ικανοποίηση ότι το αποτέλεσμα έχει ξεπεράσει κατά πολύ τις προσδοκίες μας. Περισσότεροι από τρία εκατομμύρια έχουν παρακολουθήσει 8.500 μαθήματα στις διάφορες κατηγορίες αθλημάτων (κολύμβηση, γυμναστική, ελαφρύς αθλητισμός, σκι κ.λπ.) που οργανώσαμε. Ιατρικά κέντρα για αθλήματα, θέματα και ειδικά μαθήματα για όσους πάσχουν από σωματικά ελαττώματα χρησιμεύουν για να στηρίξουν ακόμη και τον τελευταίο συμπατριώτη μας. Οι ιστιοπλοϊκές μας αποστολές στην ανοιχτή θάλασσα ήταν πάντα γεμάτες και πολλές αιτήσεις έπρεπε να απορριφθούν. Και προς αυτή την κατεύθυνση, θα επεκτείνουμε το έργο μας και, ειδικότερα, θα πραγματοποιήσουμε τα ταξίδια με μεγαλύτερη ακτίνα δράσης από ό,τι πέρυσι. Κατά τη διάρκεια αυτού του χειμώνα, τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, διεξάγονται εκπαιδευτικά μαθήματα σκι στις πιο όμορφες περιοχές χειμερινών σπορ της Γερμανίας. Σε αυτά θα συμμετάσχουν 35.000 άτομα. Σε συνδυασμό με αυτά τα μαθήματα, διατίθενται 30.000 στολές σκι Strength Through Joy , που αποτελούνται από σκι με ιμάντες, μπότες και κοντάκια στα 35 μάρκα. Αυτός ο αριθμός μπορεί να φαίνεται υψηλός, κι όμως πέρυσι πουλήθηκαν 18.000 στολές στο συνηθισμένο λιανικό εμπόριο. 42.000 παραθεριστές Strength Through Joy παρακολούθησαν με ενθουσιασμό τους Ολυμπιακούς Αγώνες στο Γκάρμις-Παρτενκίρχεν, μεταφέροντας τους στον χώρο των αγώνων τα τρένα μας Strength Through Joy .

Για αμέτρητους Γερμανούς αυτό σήμαινε την εκπλήρωση ενός μακροχρόνιου και φαινομενικά ανεκπλήρωτου ονείρου. Γιατί στη Γερμανία σήμερα ο αθλητισμός δεν είναι πλέον θέμα κατάρριψης ρεκόρ από λίγους εκλεκτούς ή οικονομικά πιο τυχερούς ανθρώπους, αλλά έχει γίνει εθνικό χόμπι. Υπάρχει ήδη έλλειψη κατάλληλων χώρων προπόνησης και η εισροή στο « Δύναμη Μέσα από τη Χαρά»...

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Τα αθλητικά μαθήματα διατηρούνται σταθερά. Το τρίτο έτος, σύμφωνα με την εμπειρία του παρελθόντος, θα δείξει και πάλι μια ισορροπία που θα αποδείξει ότι στη Γερμανία δεν καλλιεργείται μόνο ο πρωταθλητισμός, αλλά, πιο συγκεκριμένα, η λαϊκή εκγύμναση του σώματος. Δεν θα ησυχάσουμε μέχρι να θεωρήσουμε τον αθλητισμό ή τη σωματική άσκηση ως καθημερινή αναγκαιότητα ακόμη και οι 50 και 60 ετών.

Το νεοσύστατο τμήμα «Δύναμη Μέσα από τη Χαρά», για τη Σχολική και Λαϊκή Εκπαίδευση, ξεκίνησε το πρακτικό του έργο μόλις πριν από λίγο καιρό. Αλλά στους λίγους μήνες της ύπαρξής του έχει ήδη προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες στο γερμανικό έθνος με χιλιάδες διαλέξεις-φανάρια, μέσω βιβλιοθηκών που διαθέτουν εκατοντάδες χιλιάδες βιβλία και πραγματοποιώντας επισκέψεις και περιηγήσεις κάθε είδους.

Μέχρι τη χρονιά που ανέλαβε την εξουσία το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα, εκατομμύρια Γερμανοί, άνδρες και γυναίκες, δεν είχαν δει ποτέ θέατρο από μέσα. Όχι μόνο τους φαινόταν απολύτως φυσικό να μην πηγαίνουν στο θέατρο, αλλά είχαν επίσης, ως αποτέλεσμα της μαρξιστικής επιρροής στην οποία είχαν εκτεθεί, ένα τέτοιο σύμπλεγμα κατωτερότητας που τους φαινόταν ακόμη και ασύμβατο με την κοινωνική τους κατάσταση να πηγαίνουν. Και εδώ, έχει γίνει μια θεμελιώδης αλλαγή. Τα πολιτιστικά αγαθά του έθνους δεν θα αποτελούν πλέον προνόμιο των ιδιοκτητών τάξεων. Μια τυχαία επιλεγμένη προσωπικότητα ρίχνει ένα εντυπωσιακό φως στην πολύ σημαντική σημασία, από την άποψη της πολιτιστικής πολιτικής, του έργου που έχει γίνει μόνο στο «Μεγάλο Βερολίνο»: από την 1η Δεκεμβρίου 1934 έως τις 30 Νοεμβρίου 1935, το « Δύναμη Μέσα από τη Χαρά» έχει οδηγήσει περισσότερους από ενάμιση εκατομμύριο εργάτες του Βερολίνου στο θέατρο. Όσο εντυπωσιακή κι αν είναι αυτή η προσωπικότητα, εκτιμούμε την πραγματική της αξία πολύ περισσότερο όταν θυμόμαστε ότι αντιπροσωπεύει άνδρες και γυναίκες που είτε ποτέ, είτε πρακτικά ποτέ, δεν πήγαν σε θέατρο. Αυτοί οι άνθρωποι, επομένως, αποτελούν πρόσθετο υποστηρικτικό στοιχείο για το θέατρο. Οι λόγοι για τους οποίους δεν είχαν επισκεφτεί ποτέ θέατρο πριν ήταν κυρίως οικονομικοί. Ένας εργαζόμενος ή υπάλληλος με μηνιαίο εισόδημα 100 έως 200 μάρκα απλώς δεν ήταν σε θέση να πληρώσει τις κανονικές τιμές του θεάτρου για τον εαυτό του και τη σύζυγό του.

Ως αποτέλεσμα των γενναιόδωρων μέτρων μας, το θέατρο και η αίθουσα συναυλιών έχουν κερδηθεί από τις μάζες - τις μάζες που γνώριζαν αυτά τα ιδρύματα μόνο από φήμες και τα έβλεπαν με πλήρη αδιαφορία. Αυτό είναι ένα γεγονός που δεν πρέπει να αγνοηθεί και το οποίο, φυσικά, έχει ευνοϊκό αντίκτυπο στα ιδιωτικά θέατρα που δεν επισκέπτεται η Δύναμη Μέσα από τη Χαρά.

Οι έρευνες που πραγματοποιήσαμε στις αρχές του 1934 στο εργοστάσιο της Siemens, σχετικά με τις επισκέψεις σε θέατρα, επιβεβαίωσαν αυτές τις παρατηρήσεις. Ένα ή δύο στοιχεία το αποδεικνύουν εύκολα: το 87,6% των ανδρών και το 81,3% των γυναικών που ρωτήθηκαν δεν είχαν δει ποτέ όπερα. το 63,8% των ανδρών και το 74,2% των γυναικών που ρωτήθηκαν δεν είχαν επισκεφτεί ποτέ θέατρο. Δεδομένου ότι αυτές οι ερωτήσεις τέθηκαν σε όλους τους εργαζόμενους στην εταιρεία Siemens, χωρίς σεβασμό σε πρόσωπα ή θέσεις, από τον διευθυντή μέχρι τον βοηθητικό υπάλληλο, μπορεί δικαίως να υποστηριχθεί ότι τα μέλη του προσωπικού του εργοστασίου που είχαν ήδη παρακολουθήσει θεατρικές ή λυρικές παραγωγές ανήκαν στις οικονομικά ευνοϊκότερες ομάδες εργαζομένων.

Πρόσφατες παρατηρήσεις στα διάφορα εργοστάσια δείχνουν το ευχάριστο αποτέλεσμα ότι οι χειρώνακτες εργάτες εκπροσωπούνται ιδιαίτερα καλά στις δραστηριότητες που διοργανώνει το «Δύναμη μέσω της Χαράς». Πραγματοποιείται ένα έργο πολιτιστικής εκπαίδευσης, τα αποτελέσματα του οποίου θα φανούν αργότερα.

Μόνο στο Βερολίνο, επτά θέατρα εξυπηρετούν είτε αποκλειστικά είτε κυρίως την παράσταση «Δύναμη Μέσα από τη Χαρά». Ενώ ο μέσος αριθμός θεατών σε όλο το Ράιχ κυμαίνεται μεταξύ 60% και 70% του αριθμού των διαθέσιμων θέσεων, οι θεατρικές παραγωγές της «Δύναμη Μέσα από τη Χαρά» ευτυχώς εξαντλούνται πάντα πολύ νωρίτερα. Η χορηγία αυτής της ποιότητας δύσκολα μπορεί να συγκριθεί με...

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Γερμανικά ιδιωτικά θέατρα.

Οι «Κύριες Συναυλίες», οι οποίες εισήχθησαν πρόσφατα πριν από ένα χρόνο, και οι «Μουσικές Ώρες», τις οποίες επισκεπτόμαστε, απολαμβάνουν επίσης μεγάλη δημοτικότητα. Τα μεγάλα μας κονσέρτα, τα οποία διευθύνουν οι πιο διάσημοι Γερμανοί μαέστροι, είναι γενικά sold out πολύ πριν από την έναρξή τους. Διάσημες ορχήστρες που έχουν συμμετάσχει στις συναυλίες περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, τη Φιλαρμονική Ορχήστρα του Βερολίνου, την τοπική ορχήστρα από την περιοχή του Βερολίνου (das Landesorchester Gau Berlin) και την ορχήστρα της Γερμανικής Όπερας. Η Ένατη Συμφωνία του Μπετόβεν έχει παρουσιαστεί δύο φορές σε πλήρη αίθουσα.

Στα μουσεία ο εργάτης έβλεπε μέχρι τώρα ένα σαφώς αστικό ίδρυμα, το οποίο κατ' αρχήν δεν επισκεπτόταν. Δεδομένου ότι ήταν δύσκολο και για εμάς να βάλουμε τον εργάτη μέσα σε ένα μουσείο, οργανώσαμε πολλές χιλιάδες εκδηλώσεις. Αλλά εκτός από αυτό, φέραμε την τέχνη στο εργοστάσιο μέσω εκθέσεων έργων, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν σε μεγάλη κλίμακα και με ακόμη μεγαλύτερη επιτυχία σε ολόκληρο το Ράιχ. Η επαφή με τους χειρώνακτες εργάτες της Γερμανίας, επιπλέον, προσφέρει στον καλλιτέχνη ισχυρή έμπνευση για καλλιτεχνική δημιουργία σύμφωνη με την εποχή.

Μέσα σε λίγα χρόνια, κάθε ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια θα έχει διευθετήσεις για μια μόνιμη έκθεση. Κάθε χρόνο, εκατομμύρια Γερμανοί θα μπορούν να επαινούν το έργο Γερμανών καλλιτεχνών. Αυτό που έχουμε επιτύχει, λοιπόν, είναι ότι ο Γερμανός καλλιτέχνης έχει πάει εκεί που οι εργαζόμενες μάζες του έθνους συρρέουν, δηλαδή, στο εργοτάξιο και το εργοστάσιο· και ότι για τον κόπο του και για τους καλλιτεχνικούς θησαυρούς που προσφέρει στον χειρώνακτα εργάτη, ο καλλιτέχνης ανταμείβεται πλουσιοπάροχα από την τόνωση που λαμβάνει η καλλιτεχνική του δημιουργία από την επαφή με τον χειρώνακτα εργάτη και με τα μηχανοστάσια.

Συνολικά, στις 66.000 εκδηλώσεις μας «Δύναμη μέσω της Χαράς» συμμετείχαν 25 εκατομμύρια άνθρωποι. Με τα κινηματογραφικά μας βαν έχουμε επισκεφτεί τα μοναχικά χωριά και τις παράξενες γωνιές της Γερμανίας κρυμμένες στο δάσος και την ακαλλιέργητη γη, για να προσφέρουμε στους αδελφούς μας εκεί, για μια φορά με έναν τρόπο, μια ζωντανή αλλαγή και χαλάρωση από το βάρος και την κούραση της ημέρας.

Αλλά οι δραστηριότητές μας επεκτείνονται ακόμη περισσότερο. Σε χιλιάδες και χιλιάδες εργοστάσια, κατά τη διάρκεια πολλών ετών, η βρωμιά έχει συσσωρευτεί σε γωνιές και σχισμές, και κανείς δεν σκέφτηκε ποτέ να ομορφύνει τον χώρο εργασίας. Οι άνθρωποι είχαν συνηθίσει τόσο πολύ τους βρώμικους, κλειστούς, λασπωμένους χώρους εργασίας που τους αποδέχτηκαν ως κάτι φυσικό.

Σε αυτό, με φρέσκο θάρρος και ενέργεια, το τμήμα Ομορφιάς στην Εργασία ανέλαβε δράση. Ένας φρέσκος άνεμος φύσηξε μέσα από όλα τα εργοστάσια και σάρωσε τη βρωμιά και τη σκόνη από τα παράθυρα και από κάθε γωνιά των αυλών και των εργοστασίων. Πάνω από 200 εκατομμύρια μάρκα δαπανήθηκαν από τους διευθυντές, πολύ συχνά με τη βοήθεια του ίδιου του προσωπικού των εργοστασίων, για να καταστήσουν την εργασία, με πρωτοβουλία του τμήματος Ομορφιάς στην Εργασία , κατάλληλη για ανθρώπους. Εκεί που πριν υπήρχαν παλιά σκουπίδια και άχρηστα αντικείμενα, σήμερα υπάρχουν μικροί κήποι, οικόπεδα πρασίνου, τακτοποιημένες αυλές, αθλητικά γήπεδα, φωτεινά και ευάερα εργαστήρια, κολυμβητήρια, τουαλέτες και τουαλέτες. Χώροι εργασίας που είναι ευχάριστο να βλέπεις έχουν δημιουργηθεί τα τελευταία δύο χρόνια. Μέχρι σήμερα έχουν αντιμετωπιστεί περίπου 17.000 εργοστάσια. Μαζί με αμέτρητες βελτιώσεις μεγαλύτερης ή μικρότερης σημασίας, κατασκευάστηκαν τα εξής: 4.314 καντίνες και κοινόχρηστοι χώροι για το προσωπικό των εργοστασίων, 1.580 διακοσμητικοί χώροι, 276 αθλητικά γήπεδα και 93 κολυμβητήρια.

Αυτή η εργασία που σήμερα εκτελείται από το πρόγραμμα «Δύναμη μέσω της Χαράς» στα εργοστάσια επηρεάζει αυτόματα το σπίτι του Γερμανού εργάτη. Διότι ένας άνθρωπος που έχει συνηθίσει σε ένα όμορφο και καθαρό μέρος εργασίας θα νιώσει άνετα μόνο σε ένα όμορφο και καθαρό σπίτι.

Η κατασκευή συγκροτημάτων εργασίας σε εργοστάσια προχωρά πολύ γρήγορα. Η ιδέα είναι η συγκόλληση
******μετατροπέας ηλεκτρονικών βιβλίων DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

τα μέλη του NSDAP και των παρακλαδικών οργανώσεών του μέσα στο εργοστάσιο, μαζί με τους καλύτερους εργάτες ηλικίας μεταξύ 18 και 25 ετών, σε ένα συμπαγές, άθραυστο μπλοκ, προκειμένου ακόμη και σε περιόδους κρίσης, σε ενότητα με τους ηγέτες του «πυρήνα» και του «μπλοκ», να διατηρήσουν ζωντανή την ιδέα της κοινότητας.
Επιπλέον, αυτές οι ομάδες εργασίας θα πρέπει να διαμορφώσουν νέα έθιμα στο εργοστάσιο και να εμπνεύσουν εκδηλώσεις όπως επιθεωρήσεις και κοινοτικές βραδιές.

Όσον αφορά την οργάνωση του «Δύναμη Μέσα από τη Χαρά», μπορούν να δοθούν τα ακόλουθα στοιχεία: η Εθνικοσοσιαλιστική Κοινότητα «Δύναμη Μέσα από τη Χαρά» διαιρείται σε 32 περιοχές, 771 περιφέρειες και 15.051 τοπικές ομάδες με ισάριθμους τοπικούς φύλακες. Σε αυτούς προστίθενται οι φύλακες εργοταξίου, των οποίων η εργασία βρίσκεται εντός του εργοστασίου, με συνολικά 57.000 άτομα. Όλοι αυτοί οι 75.000 συνεργάτες προσφέρουν τις υπηρεσίες τους δωρεάν στο «Δύναμη Μέσα από τη Χαρά».

Το πρόγραμμα «Δύναμη μέσω της Χαράς» απασχολεί μόνο 2.547 μισθωτούς υπαλλήλους.

Αυτό το σπουδαίο εγχείρημα, το οποίο τα πρώτα δύο χρόνια απαιτούσε επιδότηση από το Γερμανικό Εργατικό Μέτωπο, ελπίζουμε ότι φέτος θα είναι ανεξάρτητο. Αυτό είναι ίσως το πιο αξιοσημείωτο και το πιο ενδιαφέρον γεγονός, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς ότι το ποσό των χρημάτων που κινητοποιήθηκαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από το " Δύναμη μέσω της Χαράς" είναι πάνω από ένα εκατομμύριο μάρκα του Ράιχ, ενώ το ιταλικό Ντοπολάβορο δεν έχει φτάσει ούτε κατά προσέγγιση σε αυτό το επίπεδο, και η αμερικανική οργάνωση ελεύθερου χρόνου και βραδινών δραστηριοτήτων απαιτεί πολύ σημαντική επιδότηση, ενώ από όλες τις μαρξιστικές προσπάθειες, οι οποίες -είτε στην παλιά Γερμανία είτε στη Μπολσεβικική Ρωσία είτε στις βιομηχανικές χώρες της Δύσης- έχουν αποτύχει παντού, ο Εθνικοσοσιαλισμός βρίσκεται στο σωστό δρόμο.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Το Γερμανικό Χειμερινό Έργο Ανακούφισης

από τον Μαξ Χάνγκερ

Το Χειμερινό Έργο Ανακούφισης, που εγκαινιάστηκε από το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα και αναλήφθηκε με υψηλό πνεύμα από ολόκληρο το έθνος, έχει γίνει ένας αναγνωρισμένος θεσμός του Τρίτου Ράιχ και μια ευλογία για πολλά εκατομμύρια άπορους, εξασθενημένους και άρρωστους άνδρες, γυναίκες και παιδιά.

Ενώ το Κράτος μέσω άμεσης δράσης κάνει τα πάντα για να καταπολεμήσει την ανεργία και να ξεπεράσει την δυστυχία παρέχοντας εργασία σε ολοκληρωμένη κλίμακα, δεν έχει ακόμη αρκετό χρόνο για να βρει εργασία για κάθε ικανό άνδρα και γυναίκα που είναι πρόθυμος να εργαστεί, αν και έχει πετύχει το σχεδόν απίστευτο θαύμα απέναντι στις παγκόσμιες εμπορικές δυσκολίες της μείωσης του αριθμού των ανέργων μέσα σε τρία χρόνια από 7 εκατομμύρια σε λιγότερο από 2 εκατομμύρια. Αλλά, όπως κάθε οικογένεια, θα έχει πάντα τους φτωχούς του στην αγκαλιά του.

Η κοινωνική νομοθεσία και η δημόσια βοήθεια έχουν κάνει και κάνουν πολλά για να ανακουφίσουν ανάγκη, αλλά αυτοί οι θεσμοί δεν μπορούν να καταργήσουν εντελώς την ανάγκη.

Το Χειμερινό Έργο Βοήθειας ιδρύθηκε για να βοηθήσει όλους εκείνους των οποίων τα μέσα διαβίωσης βρίσκονται ακριβώς κάτω από τη γραμμή των συνόρων. Το Χειμερινό Έργο Βοήθειας δεν έχει ως στόχο να υποκαταστήσει τη Δημόσια Βοήθεια, κύριος στόχος του είναι να τη συμπληρώσει.

Όταν ο Εθνικοσοσιαλισμός ανέλαβε την εξουσία στις 30 Ιανουαρίου 1933, βρήκε το Κράτος, όπως δήλωσε ο Δρ. Ο Γκέμπελς το περιέγραψε: «ένα χωράφι από ερείπια», ένα πολιτικό χάος, με άδεια ταμεία και έναν στους πέντε ανθρώπους να λαμβάνει επίδομα ανεργίας.

Απαιτούνταν γεροδεμένες καρδιές και σιδερένια θέληση για να ξεπεραστεί μια σχεδόν απελπιστική κατάσταση, την οποία οι προηγούμενες κυβερνήσεις είχαν μάταια προσπαθήσει να διορθώσουν. Ο τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίστηκαν αυτά τα γιγάντια προβλήματα έχει ήδη γίνει θέμα ιστορίας, αλλά θα μείνει αξέχαστος ως ένα εκπληκτικό παράδειγμα τολμηρής και εποικοδομητικής πολιτικής ικανότητας.

Ο πυρήνας του μεγάλου Εθνικοσοσιαλιστικού Συνδέσμου Πρόνοιας είχε ήδη σχηματιστεί την άνοιξη του 1932, αλλά η πραγματική του δράση δεν ξεκίνησε μέχρι την άνοδο του κόμματος στην εξουσία. Η πρώτη επίσημη λειτουργία του συνδέσμου πραγματοποιήθηκε στις 6 Μαΐου 1933, όταν, παρουσία του Φύρερ, ο Αρχιεπίτροπος Χίλγκενφελντ, ο οποίος είχε τοποθετηθεί επικεφαλής της οργάνωσης, γνωστοποίησε την εντολή του Φύρερ που καθόριζε τον Σύνδεσμο ως επίσημο φορέα εντός του κόμματος για το Ράιχ, εξουσιοδοτημένο να ασχολείται με όλα τα ζητήματα που σχετίζονται με την κοινωνική πρόνοια και την αρωγή.

Ο Σύλλογος κλήθηκε σε δράση για πρώτη φορά στα γενέθλια του Φύρερ στις 20 Απριλίου, όταν του ανατέθηκε η διανομή δεμάτων τροφίμων σε ανέργους, και την 1η Μαΐου, όταν πραγματοποίησε την πρώτη συγκέντρωση χρημάτων στο δρόμο για το ταμείο των διακοπών για τα παιδιά.

Το καλοκαίρι του ίδιου έτους, ο Σύνδεσμος έλαβε εκτελεστικές εξουσίες για την οργάνωση της Χειμερινής Βοήθειας που είχε σχεδιάσει ο Φύρερ, και ξεκίνησε αμέσως με τις οργανωτικές προετοιμασίες για το μεγάλο έργο. Στις 13 Σεπτεμβρίου, ο Φύρερ ξεκίνησε την εκστρατεία, δηλώνοντας ότι κανείς στη Γερμανία δεν πρέπει να υποφέρει από πείνα ή κρύο κατά τη διάρκεια του χειμώνα, και ο Δρ. Γκέμπελς, στον αποχαιρετισμό του, είπε ότι αυτό το Χειμερινό Έργο Βοήθειας θα πρέπει να συνεχιστεί με

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

τις πιο καθαρές και αξιοπρεπείς μεθόδους που μπορεί κανείς να φανταστεί, και ότι σε ένδειξη συμπάθειας προς τους φτωχούς ολόκληρο το έθνος θα έπρεπε να τρώει την πρώτη Κυριακή κάθε μήνα ένα «φαγητό ενός πιάτου» και να προσφέρει τις διαφορές από το κόστος του συνηθισμένου δείπνου για την ανακούφιση των απόρων. Η ημερομηνία έναρξης των Χειμερινών Εργασιών Ανακούφισης ορίστηκε για την 1η Οκτωβρίου, και στις 16 Σεπτεμβρίου ο Κύριος Επίτροπος Χίλγκενφελντ πήγε με προσωπικό 36 βοηθών σε γραφεία που είχαν τεθεί στη διάθεσή του στο κτίριο του Ράιχσταγκ.

Σε μια ομιλία που εκφώνησε στις 11 Δεκεμβρίου 1935, ο Χίλγκενφελντ περιγράφει μερικές από τις δυσκολίες που αντιμετώπισε στην οργάνωση του έργου που του είχε ανατεθεί. Από την αρχή ήταν σαφές ότι η επιτυχία του εγχειρήματος εξαρτιόταν από την ανάπτυξη αποτελεσματικών μηχανισμών συλλογής και διανομής και από το να ωθήσει ολόκληρο το έθνος να συμμετάσχει ενεργά σε αυτό. Επομένως, οι χλιαροί και οι αδιάφοροι έπρεπε να αφυπνιστούν σε ένα υψηλότερο αίσθημα ιθαγένειας και οι εγωιστές σε έναν νέο αλτρουισμό. Έπρεπε να γίνει κατανοητό σε κάθε Γερμανό ότι η αληθινή συναδέλφωση βασιζόταν στην αυτοθυσία και την αμοιβαία συμπαράσταση. Ο Φύρερ, εγκαινιάζοντας το Χειμερινό Έργο Ανακούφισης, δήλωσε: «Αυτή η μεγάλη δράση κατά της πείνας και του κρύου πρέπει να ξεκινήσει με το σύνθημα: Η διεθνής αλληλεγγύη του προλεταριάτου έχει συντριβεί από εμάς. Στη θέση της θα ανεγερθούμε η ζωντανή εθνική ενότητα του γερμανικού λαού».

Ο Χίλγκενφελντ αναγνώρισε εξαρχής ότι η οργάνωση, για να είναι αποτελεσματική, έπρεπε να είναι ελαστική στην εφαρμογή της στις ανάγκες και προσαρμόσιμη στις μεταβαλλόμενες συνθήκες των πραγματικών αναγκών που προοριζόταν να ανακουφίσει.

«Κανείς δεν πρέπει να υποφέρει από την πείνα και το κρύο!» Αυτή ήταν η εντολή του Φύρερ στους έμπιστους οπαδούς του.

Πώς θα γινόταν αυτό; Υπήρχαν περίπου 17 εκατομμύρια άνθρωποι που έπρεπε να τύχουν φροντίδας: σχεδόν το ένα τρίτο ολόκληρου του πληθυσμού της Γερμανίας. Πράγματι, ένα δύσκολο έργο! Ωστόσο, ο Αρχιεπίτροπος Χίλγκενφελντ γνώριζε ότι καταρχάς μπορούσε να βασιστεί στην αφοσιωμένη συνεργασία περίπου 30.000 τοπικών τμημάτων του κόμματος, αλλά γνώριζε επίσης ότι δεν θα μπορούσαν να λειτουργήσουν ικανοποιητικά εκτός αν είχαν καταρτιστεί εκ των προτέρων λεπτομερή σχέδια, που να καλύπτουν κάθε ενδεχόμενο.

Για τον λόγο αυτό, ζήτησε τη βοήθεια ειδικών στα οικονομικά, τη βιομηχανία και τις μεταφορές, καθώς και στο εμπόριο πατάτας, αλευριού και άνθρακα. Αξιοποίησε επίσης υπάρχοντα φιλανθρωπικά ιδρύματα, από τις Εκκλησιαστικές Ιεραποστολές, τον Γερμανικό Ερυθρό Σταυρό, το Τεχνικό Σώμα Έκτακτης Ανάγκης, μέχρι και τη μικρή ομάδα ενθουσιωδών εργατών, που ονομάζονταν «Αντβεντιστές». Ήταν μια γενική κινητοποίηση όλων των δυνάμεων που είχαν εκπαιδευτεί και είχαν εμπειρία σε δημόσιο έργο βοήθειας και όσων ήταν έτοιμοι και πρόθυμοι να βοηθήσουν ως επίτιμοι εργαζόμενοι, ανεξάρτητα από κομματική και κοινωνική θέση.

Κάθε τοπικό παράρτημα του κόμματος σε όλη τη χώρα συγκέντρωνε και κρατούσε τα ονόματα όλων των ατόμων που χρειάζονταν συμπληρωματική βοήθεια. Καθώς το έργο αυξανόταν, ένα ειδικό τμήμα του Εθνικοσοσιαλιστικού Συνδέσμου Πρόνοιας συνδέθηκε με κάθε τοπικό παράρτημα, όπου άνδρες και γυναίκες όλων των τάξεων εργάζονταν μαζί με μία θέληση για έναν κοινό σκοπό.

Κατά την οργάνωση της αρωγής έπρεπε να μελετηθούν και να ληφθούν υπόψη οι ειδικές ανάγκες των διαφόρων περιοχών. Καθώς οι συνήθειες ζωής ήταν διαφορετικές στις διάφορες περιοχές, ακόμη και στον τομέα των τροφίμων, και καθώς οι προβληματικές περιοχές συνέπιπταν κυρίως με τα πυκνοκατοικημένα βιομηχανικά κέντρα, ο Σύνδεσμος έπρεπε να λάβει μέτρα για να καλύψει όλες αυτές τις ειδικές απαιτήσεις. Αυτές οι δυσκολίες καταδεικνύονται καλύτερα από μια συγκεκριμένη περίπτωση: ο πληθυσμός της επαρχίας Ρηνανίας-Βεστφαλίας, για παράδειγμα, έχει συνηθίσει να καταναλώνει μια κίτρινη ποικιλία πατάτας. Το ίδιο ίσχυε και για το Έσσεν και το Αμβούργο. Κατά συνέπεια, όλες οι λευκές και κόκκινες ποικιλίες πατάτας έπρεπε να αποστέλλονται σε άλλα μέρη της Γερμανίας όπου ήταν δημοφιλείς, ειδικά στο Μπάντεν.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η συλλογή και διανομή πατάτας επιβάρυνε ιδιαίτερα τους πόρους της οργάνωσης λόγω των άνισων τοπικών αναγκών του πληθυσμού. Για παράδειγμα, στη Βαυαρία, η οποία είναι αυτάρκης σε πατάτες, δεν έγιναν σχεδόν καθόλου παραδόσεις, ενώ για την περιοχή του Έσσεν χρειάστηκε συμπληρωματική ποσότητα 1,45 εκατομμυρίων τόνων και για τη Σαξονία 0,92 εκατομμυρίων τόνων. Μεταξύ άλλων πόλεων και περιοχών που χρειάζονταν πρόσθετες προμήθειες ήταν το Βερολίνο, η Κεντρική Γερμανία, οι βιομηχανικές περιοχές της Ρηνανίας-Βεστφαλίας, το Μπάντεν και τμήματα της Βυρτεμβέργης. Κατά τη διάρκεια της εκστρατείας του 1933/34, συλλέχθηκαν και διανεμήθηκαν περίπου 60.000 φορτηγά πατάτας με σιδηροδρόμους. Από αυτή την ποσότητα, μόνο το Βερολίνο λάμβανε καθημερινά από 700-800 φορτηγά. Η μηνιαία μερίδα πατάτας που διανεμήθηκε ισοδυναμούσε με περίπου 30 λίβρες ανά κάτοικο του συνολικού πληθυσμού. Αλλά, καθώς μόνο περίπου το ένα τρίτο του πληθυσμού λάμβανε πρόσθετη βοήθεια, η μερίδα ανά κάτοικο των πραγματικά βοηθούμενων ανήλθε σε περίπου 100 λίβρες ανά μήνα. Παρόμοιες συνθήκες επικρατούσαν όσον αφορά τις ανάγκες και τη διανομή καυσίμων.

Σε ορισμένες περιοχές καίγονται κυρίως ξύλα, σε άλλες τύρφη ή κάρβουνο ή μπρικέτες λιγνίτη. Φυσικά, οι φούρνοι και οι σόμπες είναι ειδικά προσαρμοσμένες στο καύσιμο που χρησιμοποιείται. Επομένως, έπρεπε να ληφθεί μέριμνα ώστε κάθε περιοχή να εφοδιάζεται με το απαραίτητο καύσιμο σε επαρκή ποσότητα. Η ποσότητα καυσίμου που επιτρεπόταν για κάθε νοικοκυριό υπολογίστηκε ώστε να επαρκεί για τη θέρμανση ενός δωματίου για ολόκληρο τον χειμώνα. Σε οικογένειες με 3 ή 4 παιδιά διατέθηκε επαρκής άνθρακας για να θερμάνουν 2 δωμάτια όλο τον χειμώνα.

Για τη μεταφορά όλων των καυσίμων που χρειάζονταν το 1933/34, απαιτήθηκαν περίπου 140.000 σιδηροδρομικά βαγόνια, με την ποσότητα άνθρακα να αντιπροσωπεύει περίπου το 16% της συνολικής ποσότητας καυσίμων που χρησιμοποιήθηκε στη Γερμανία. Η ποσότητα άνθρακα που παρέχεται κατά τη διάρκεια του χειμώνα σε μια οικογένεια με 2 παιδιά αντιπροσωπεύει περίπου 9 cwt., ενώ κάθε νοικοκυριό στις περιοχές εξόρυξης, όπου ο άνθρακας καίγεται πιο υπερβολικά, έλαβε περίπου 22 cwt. κατά την ίδια περίοδο.

Η διανομή του άνθρακα πραγματοποιείται από τους τοπικούς εμπόρους άνθρακα. Τα άτομα που δικαιούνται ελάφρυνση λαμβάνουν εντάλματα για την παράδοση 1 cwt έκαστος. Τα εντάλματα παραδίδονται στον έμπορο άνθρακα, ο οποίος στη συνέχεια παραδίδει τον άνθρακα έναντι πληρωμής μιας μικρής χρέωσης για τα μεταφορικά. Οι παραλήπτες που αδυνατούν να πληρώσουν, λαμβάνουν τον άνθρακα δωρεάν.

Θα μπορούσε ίσως να δώσει μια καλύτερη ιδέα για το μέγεθος της προσφοράς άνθρακα, αν εξηγηθεί ότι οι ανθρακωρύχοι της λεκάνης του Σάαρ θα χρειάζονταν 3 μήνες εργασίας για να εξασφαλίσουν την ποσότητα άνθρακα που απαιτείται για τις Χειμερινές Εργασίες Αντιμετώπισης.

Η Χειμερινή Βοήθεια περιλαμβάνει επίσης την προμήθεια υποδημάτων και ρούχων. Τα μήκη του υλικού που χρησιμοποιείται για τα ρούχα θα κάλυπταν ένα συνολικό μήκος περίπου 5.000 μιλίων.

Εκτός από τις πατάτες, διανέμονται και άλλα είδη διατροφής: ρύζι, αλεύρι, κακάο, γάλα, λίπη, κρέας, ψάρι και άλλα βρώσιμα. Παρέχονται επίσης δωρεάν γεύματα και τα Χριστούγεννα χριστουγεννιάτικα δέντρα για τους νέους. Το 1933/34, 300.000 χριστουγεννιάτικα δέντρα διανεμήθηκαν μόνο στο Βερολίνο.

Για τη συγκέντρωση των δώρων που είναι απαραίτητα για την αγορά όλων αυτών των τεράστιων προμηθειών, έχουν υιοθετηθεί διάφοροι τρόποι: λαχειοφόροι αγορές στις οποίες συμμετέχουν ακόμη και οι υψηλότεροι κρατικοί αξιωματούχοι ως εισπράκτορες, φιλανθρωπικές εκδηλώσεις, κοινωνικές εκδηλώσεις, λαχεία στο δρόμο, μηνιαίες συλλογές «ενός πιάτου», δωρεές δεμάτων τροφίμων μιας λίρας, δημόσιες συνδρομές, ειδικοί φόροι επί του εισοδήματος, ιδιωτικές συλλογές, πωλήσεις εμπορικών σημάτων στο δρόμο κ.λπ., κ.λπ.

Η πληρότητα της οργάνωσης καταδεικνύεται καλύτερα από τη μέθοδο με την οποία το «ένα πιάτο-
Οι συλλογές «στιφάδο» πραγματοποιούνται στο Βερολίνο.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Η πόλη του Βερολίνου αποτελείται από περίπου 125.000 σπίτια. Για κάθε σπίτι καταρτίζεται ένας κατάλογος κατοίκων και σε κάθε σπίτι καλείται κάθε οικογένεια ή ανεξάρτητος ένοικος και συγκεντρώνονται τα χρήματα. Η συνεισφορά, ανάλογα με τις δυνατότητες του συνεισφέροντος, καταχωρείται από αυτόν στον κατάλογο, ο οποίος, μέσα σε λίγες ώρες, επιστρέφεται στο τοπικό παράρτημα μαζί με το ποσό που συγκεντρώνεται. Μόνο στο Βερολίνο υπάρχουν κατά μέσο όρο 140.000 εθελοντές βοηθοί που ασχολούνται με το Χειμερινό Έργο Ανακούφισης.

Θα πρέπει επίσης να αναφερθεί ότι η κατασκευή των εμβλημάτων και των μπομπονιέρων, τα οποία πωλούνται στους δρόμους σε ειδικές περιστάσεις, εξασφάλισε εργασία και ψωμί σε πολλούς ανέργους στις προβληματικές βιομηχανικές περιοχές. Για παράδειγμα, τον χειμώνα του 1933/34, δόθηκαν παραγγελίες ύψους 4 εκατομμυρίων μάρκων σε κατασκευαστές στο Βαυαρικό Δάσος, τη Θουριγγία και τη Σαξονία, και ακόμη και η Ανατολική Πρωσία με τη βιομηχανία κεχριμπαριού της δεν ξεχάστηκε. Για το 1934/35 η αξία αυτών των παραγγελιών αυξήθηκε στα 5 εκατομμύρια μάρκα.

Η ανακούφιση κατανέμεται σε όλα τα άτομα που πληρούν τις προϋποθέσεις, ανεξαρτήτως φυλής ή εθνικότητας.

Το 1933/34, για παράδειγμα, έλαβαν βοήθεια 69.336 αλλοδαποί, εκ των οποίων οι 29.108 ήταν Εβραίοι. Μόνο στο Βερολίνο, 13.818 Εβραίοι και 8.054 αλλοδαποί λάμβαναν φροντίδα από το Χειμερινό Έργο Ανακούφισης. Τα συνολικά ποσά σε χρήμα και χρηματική αξία που συγκεντρώθηκαν για το Χειμερινό Έργο Ανακούφισης ήταν:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Ο αριθμός των βοηθών ήταν ο εξής:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει στην απαράμιλλη βοήθεια που παρείχαν οι αγρότες στο Χειμερινό Έργο Ανακούφισης. Μερικά στοιχεία το καταδεικνύουν: Το 1933/34, για παράδειγμα, η Πομερανία προμήθευσε 841.477 τόνους πατάτας.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******

Machine Translated by Google

Όλα τα εμπορεύματα για τις Χειμερινές Εργασίες Ανακούφισης μεταφέρθηκαν δωρεάν από τους Κρατικούς Σιδηρόδρομους. Στην εκστρατεία του 1933/34, η συνεισφορά των Κρατικών Σιδηροδρόμων σε αυτό το πλαίσιο ανήλθε σε 14.672.957 εκατομμύρια τόνους, ενώ το συνολικό βάρος των μεταφορών ανήλθε σε 59.025.995 cwt.

Ο αριθμός των επίτιμων βοηθών που συμμετείχαν στο Χειμερινό Έργο Ανακούφισης έφτανε κατά μέσο όρο το 1,5 εκατομμύριο κάθε χρόνο, ενώ στη διοίκηση αυτού του οργανισμού απασχολούνταν οι ακόλουθοι αριθμοί αξιωματούχων, γραμματέων κ.λπ.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Το συνολικό κόστος της διοίκησης είναι λίγο κάτω από το 1% των συνολικών εσόδων.

Ο Φύρερ και Ράιχσκάντσλερ Αδόλφος Χίτλερ, υποδεχόμενος στις 27 Μαΐου τον Αρχιεπίτροπο Χίλγκενφελντ μαζί με τους κύριους εργάτες του, εξέφρασε την υψηλή του εκτίμηση για το έργο που επιτελεί η οργάνωση και, όταν κατέληξε λέγοντας ότι «το Χειμερινό Έργο Ανακούφισης είναι ένα μοναδικό ιστορικό κατόρθωμα κοινωνικής εργασίας», εξέφρασε μόνο το συναίσθημα κάθε αληθινού Γερμανού σε σχέση με αυτή τη μεγάλη εθνική προσπάθεια αμοιβαίας καλής θέλησης και προσωπικής θυσίας.

******μετατροπέας ebook DEMO Υδατογραφήματα*******